AȘTEPTAREA A LUAT SFÂRȘIT

Continuarea volumului 1 *Caraval*

LEGENDAR

STEPHANIE GARBER

STEPHANIE GARBER

LEGENDAR

Continuarea volumului 1
— CARAVAL —

Original: *Legendary* (2018)

Traducere din limba engleză:
ANDRA-ELENA AGAFIŢEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

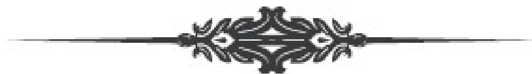

— 2019 —

Lui Matthew pentru steatit
Lui Allison, pentru că mi-a spus că Dashiell
nu era numele potrivit
Şi amândurora, pentru că sunteţi nişte fraţi minunaţi

VALENDA

THE SPICE QUARTER

THE TEMPLE DISTRICT

THE SATINE QUARTER

IDYLLWILD CASTLE

ELANTINE'S PALACE

UNIVERSITY CIRCLE

THE DOCKS

În urmă cu şapte ani

Dacă în unele dintre camerele din casă monştrii se ascundeau sub paturi, Tella jura că apartamentul mamei ei era fermecat. Urme de lumină de culoarea smaraldului pluteau în aer ca şi când spiriduşii ar fi venit să se joace ori de câte ori pleca mama ei. Camera mirosea a flori culese din grădini secrete şi, chiar şi atunci când nu adia briza, draperiile diafane se umflau în jurul patului minunat cu baldachin. Deasupra, candelabrul din citrin[1] o întâmpină pe Tella cu sunetele muzicale ale bucăţilor de sticlă care se atingeau, ajutând-o să îşi imagineze că apartamentul era o poartă vrăjită spre o altă lume.

Picioarele mici ale Tellei nu scoaseră niciun sunet când traversă pe vârfuri covoarele groase, crem, spre dulapul mamei ei. Aruncă rapid o privire peste umăr, iar apoi luă cutia de bijuterii a mamei. Alunecoasă şi grea în mâinile Tellei, cutia era făcută din sidef şi acoperită cu o pânză de păianjen din filigran de aur, iar ei îi plăcea să pretindă că era şi fermecată deoarece, chiar şi atunci când degetele îi erau murdare, din fericire nu lăsau niciodată urme.

Mama Tellei nu se supăra dacă fiicele ei se jucau cu rochiile sale sau îi probau papucii de casă extravaganţi, dar le ceruse să nu atingă cutia aceasta, fapt care o făcuse irezistibilă pentru Tella.

Scarlett îşi putea petrece după-amiezile visând cu ochii deschişi la spectacolele ambulante precum Caravalul, dar Tellei îi plăcea să aibă aventuri *adevărate.*

Astăzi, ea pretindea că o regină rea ţinea captiv un tânăr prinţ spiriduş şi, ca să-l salveze, trebuia să fure inelul cu opal al mamei ei, bijuteria preferată a Tellei. Piatra lăptoasă era brută şi aspră, în formă de stea cu vârfuri ascuţite care, uneori, îi înţepau degetele. Dar când Tella ţinea opalul spre lumină, piatra strălucea, învăluind camera în stropi de lumină roşie, aurie şi mov, care o duceau cu gândul la blesteme şi praf magic rebel.

---

[1] Cuarț de culoare galbenă (n.tr.).

Din nefericire, inelul din alamă era prea mare pentru degetul Tellei, deşi, de fiecare dată când deschidea cutia, îl încerca, în caz că mai crescuse. Dar astăzi, tocmai când îşi puse inelul, Tella observă altceva.

Candelabrul de deasupra ei se linişti de parcă şi acesta ar fi fost surprins.

Tella ştia pe de rost toate obiectele din cutia de bijuterii a mamei: o panglică din catifea cu margini aurii, atent împăturită, cerceii roşii, o sticluţă din argint oxidat în care mama ei pretindea că se aflau lacrimi de înger, un medalion ivoriu care nu se deschidea, o brăţară care părea că se potrivea braţului unei vrăjitoare, şi nu încheieturii elegante a mâinii mamei sale.

Singurul obiect pe care Tella nu îl atingea niciodată era un săculeţ gri murdar, care mirosea a frunze mucegăite şi a moarte. „Ţine spiriduşii la distanţă”, o tachinase cândva mama ei. O ţinea la distanţă şi pe Tella.

Dar astăzi, sacul mic şi urât pâlpâi, atrăgându-i atenţia Tellei. Acum arăta ca un mănunchi de mucegai şi duhnea. După un moment, locul îi fu luat de un pachet de cărţi strălucitoare, legate cu o panglică delicată din satin. Apoi, într-o clipă, săculeţul dezgustător îşi făcu iar apariţia înainte să se transforme din nou în cărţi.

Abandonându-şi jocul, Tella apucă repede panglica mătăsoasă şi luă pachetul din cutie. Imediat, acesta încetă să se mai transforme.

Cărţile erau atât de frumoase, gri foarte închis, aproape negre, cu picăţele aurii care scânteiau în lumină şi firicele spiralate roşii-violete gravate, care o făceau pe Tella să se gândească la flori umede, la sânge de vrăjitoare şi la *magie.*

Acestea nu semănau nici pe departe cu cărţile alb-negru cu care gărzile tatălui ei o învăţaseră să joace. Tella se aşeză pe covor. Degetele ei iscusite o furnicară când desfăcu panglica şi întoarse prima carte.

Tânăra femeie înfăţişată îi amintea Tellei de o prinţesă prizonieră. Rochia ei albă minunată era sfâşiată, iar ochii în formă de picături erau la fel de frumoşi ca sticla de

mare lustruită, dar atât de trişti încât te durea să îi priveşti; probabil deoarece capul îi era prins într-un glob de perle.

Cuvintele „Fecioara Morţii” erau scrise în partea de jos a cărţii.

Tella se cutremură. Nu îi plăcea numele şi nu o interesau cuştile, nici măcar cele perlate. Brusc, avu sentimentul că mama ei nu şi-ar fi dorit ca ea să vadă cărţile, dar asta nu o împiedică pe Tella să mai întoarcă una.

Numele din partea de jos a acesteia era „Prinţul Inimilor”.

Cartea înfăţişa un tânăr cu un chip făcut din unghiuri şi buze la fel de ascuţite ca două cuţite. O mână din apropierea bărbiei ridicate ţinea mânerul unui pumnal şi lacrimile roşii care îi curgeau din ochi se asortau cu sângele care-i păta colţul gurii înguste.

Tella tresări când imaginea prinţului pâlpâi şi apoi dispăru, tot aşa cum săculeţul urât se transformase mai devreme.

Ar fi trebuit să se oprească atunci. Cărţile acestea cu siguranţă nu erau jucării. Totuşi, o parte din ea simţea că era menită să le găsească. Erau mai reale decât regina rea sau prinţul spiriduş imaginaţi de ea, iar Tella îndrăzni să creadă că poate aveau să o ducă spre o aventură adevărată.

Când Tella întoarse următoarea carte, o simţi deosebit de caldă în mână.

„Aracle”.

Nu ştia ce însemna acest nume ciudat şi, spre deosebire de celelalte cărţi, aceasta nu părea să fie violentă. Marginile erau acoperite cu spirale din aur topit, iar mijlocul era argintiu ca o oglindă – nu, *era* o oglindă. Buclele blonde şi ochii rotunzi şi căprui se reflectau în mijlocul strălucitor, dar când Tella se uită cu mai multă atenţie, imaginea nu era întocmai. Buzele roz ale Tellei tremurau şi lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

Tella nu plângea niciodată. Nici măcar când tatăl ei

folosea cuvinte dure sau când Felipe o ignora în favoarea surorii ei mai mari.

— M-am întrebat dacă te voi găsi aici, draga mea, umplu camera vocea blândă de soprană a mamei când intră. Cu ce aventuri te distrezi azi?

În timp ce mama ei se apleca spre covor, unde stătea Tella, părul îi căzu în jurul chipului ager în râuri elegante. Buclele erau de acelaşi castaniu-închis ca ale lui Scarlett, dar Tella avea pielea măslinie a mamei, care strălucea ca şi când ar fi fost atinsă de lumina stelelor. Chiar atunci, Tella o văzu pe mama ei devenind palidă ca piatra lunii când fixă cu privirea imaginile răsturnate cu Fecioara Morţii şi Prinţul Inimilor.

— Unde le-ai găsit?

Chiar dacă dulceaţa nu-i dispăru din voce, înşfăcă acele cărţi, dându-i Tellei impresia că făcuse ceva greşit. Şi cu toate că Tella făcea lucruri pe care nu trebuia să le facă, de obicei asta nu o deranja pe mama ei. Ea îşi corecta cu blândeţe fiica sau îi spunea din când în când cum să scape basma curată cu micile ei năzbâtii. Tatăl ei era cel care se enerva uşor. Mama era briza uşoară care îi stingea scânteile înainte să se poată aprinde, dar acum părea că voia să facă focul şi să folosească aceste cărţi ca să-l dezlănţuie.

— Le-am găsit în cutia ta de bijuterii, spuse Tella. Îmi pare rău. Nu ştiam că erau rele.

— Este în regulă. Mama îşi trecu o mână prin buclele Tellei. Nu am vrut să te sperii. Dar nici măcar eu nu ating cărţile acestea.

— Atunci, de ce le ai?

Mama ei ascunse cărţile în poala rochiei înainte să pună cutia pe un raft înalt de lângă pat, unde Tella nu putea să ajungă.

Tella se temea că se terminase conversaţia – după cum ar fi fost fără îndoială cazul cu tatăl ei. Dar mama nu ignora întrebările fiicelor ei. Imediat ce cutia fu pusă în siguranţă, mama se aşeză pe covor lângă Tella.

— Îmi doresc să nu fi găsit niciodată cărţile acestea,

şopti ea, dar îţi voi povesti despre ele dacă juri să nu mai atingi vreodată pachetul sau un altul asemănător.

— Credeam că ne-ai spus mie şi lui Scarlett să nu jurăm niciodată.

— Asta e altceva.

Mama sa zâmbi uşor, ca şi când Tellei avea să i se dezvăluie un secret special. Aşa era întotdeauna: când femeia alegea să-şi concentreze atenţia doar la ea, Tella se simţea ca o stea şi îi părea că lumea se învârtea doar în jurul ei.

— Ce îţi spun eu mereu despre viitor?

— Că fiecare persoană are puterea de a-l construi, răspunse Tella.

— Corect, încuviinţă mama ei. Viitorul tău poate fi cum îţi doreşti. Cu toţii avem puterea de a ne alege propriul destin. Dar, draga mea, dacă te joci cu acele cărţi, le dai Sorţilor înfăţişate acolo ocazia de a-ţi schimba calea. Oamenii folosesc Cărţile Destinului, asemănătoare celor pe care tocmai le-ai atins, ca să prezică viitorul şi, odată ce viitorul este prezis, capătă viaţă şi luptă din greu să se manifeste. De aceea nu trebuie să le mai atingi niciodată, înţelegi?

Tella dădu din cap, deşi nu părea să înţeleagă cu adevărat; era încă la vârsta fragedă când viitorul părea prea departe ca să fie real. Observă şi că mama nu îi spuse de unde erau cărţile, iar asta o făcu pe Tella să strângă şi mai bine cartea pe care încă o ţinea în mână.

În graba de a lua pachetul, mama nu observase a treia carte pe care o întorsese copila, cea pe care încă o avea. Aracle. Tella o ascunse cu grijă sub picioarele-i încrucişate când spuse:

— Jur să nu mai ating niciodată un astfel de pachet.

INSULA VISELOR

1

Tella nu mai plutea. Era pe pământul ud, simţindu-se foarte departe de fiinţa optimistă şi radioasă care fusese cu o seară în urmă, când insula privată a lui Legend împrăştia lumină cu nuanţe de chihlimbar, care inspira vrajă şi măreţie, dar care era şi uşor amăgitoare. Era o combinaţie plăcută, iar Tella o savurase. În timpul petrecerii date pentru sărbătorirea finalului Caravalului, dansase până ce îşi pătase încălţările de iarbă şi sorbise pahare cu vin spumos până ce, practic, plutise.

Dar acum era cu faţa în jos pe pământul rece şi tare din pădure.

Neîndrăznind să deschidă ochii, gemu şi îşi scoase iarba din păr, dorindu-şi ca şi alte urme din seara precedentă să fie la fel de uşor de îndepărtat. Totul duhnea a băutură răsuflată, a ace de pin şi a greşeli. Pielea o mânca şi i se încreţea şi singurul lucru mai rău decât ameţeala era durerea de spate şi de gât. De ce i se păruse o idee genială să doarmă afară?

— Au.

Cineva scoase sunetul nu prea satisfăcător al unei persoane pe cale să se trezească.

Tella deschise ochii, privi într-o parte, şi apoi îi închise imediat. „La naiba.”

Nu era singură.

Printre copacii înalţi şi verdeaţa sălbatică a pădurii, Tella deschisese ochii suficient de mult timp ca să zărească un cap brunet, pielea bronzată, o încheietură cu cicatrice şi mâna unui băiat acoperită cu un trandafir negru tatuat. „Dante.”

Îşi aminti totul ca prin ceaţă. Senzaţia mâinilor pricepute ale lui Dante pe şoldurile ei. Cum o sărutase pe gât şi pe bărbie, apoi pe gură când buzele li se atinseră intim.

La ce naiba se gândise?

Bineînţeles, Tella ştia exact la ce se gândise în timpul

petrecerii artiştilor Caravalului din seara trecută. Lumea avusese gust de magie şi lumină stelară, de dorinţe împlinite şi vise devenite realitate şi totuşi, dincolo de toate acestea, Tella încă simţea moartea pe limbă. Indiferent de cât de multă şampanie băuse sau de cât se încălzise aerul în timpul dansului, Tella tot mai tremură când îşi aminti cât de înfiorător se simţise murind.

Săritura ei de la balconul lui Legend nu fusese un act disperat, ci un salt de credinţă. Însă, pentru o noapte nu voise să se gândească la asta sau la motivul pentru care conta. Îşi dorise să-şi sărbătorească succesul, să uite de orice altceva. Iar Dante păruse soluţia perfectă de a le face pe ambele. Era atrăgător, putea fi fermecător şi trecuse prea mult timp de când fusese sărutată aşa cum trebuia. Şi, pe toţi sfinţii, Dante ştia să sărute.

Cu un alt geamăt, el se întinse lângă ea. Îi simţi mâna caldă şi fermă pe spate şi mult mai tentantă decât ar fi trebuit să fie.

Tella îşi spuse că trebuia să scape înainte ca el să se trezească. Dar, chiar şi în somn, Dante era atât de îndemânatic. El o mângâie lent pe spate şi spre gât, înfigându-şi uşor degetele în părul ei – doar cât să o facă să-şi arcuiască spatele.

Degetele îi înţepeniră.

Respiraţia lui Dante se linişti brusc, într-un fel care îi spuse Tellei că şi el era treaz.

Abţinându-se să înjure, ea se ridică repede de pe pământ, departe de degetele lui pricepute şi nemişcate. Nu-i păsa dacă o vedea plecând pe furiş; ar fi fost mult mai puţin jenant decât să facă vreun schimb forţat de amabilităţi înainte ca unul dintre ei să prindă suficient curaj încât să născocească o scuză pentru a pleca. Tella sărutase destui tineri ca să ştie că orice ar fi spus un băiat chiar înainte sau după ce ar fi sărutat-o nu era credibil. Iar ea chiar trebuia să plece.

Poate că amintirile Tellei erau înceţoşate, dar, totuşi, nu reuşea să uite scrisoarea pe care o primise înainte ca lucrurile să devină interesante cu Dante. Un străin, cu

chipul ascuns în bezna nopţii, îi strecurase biletul în buzunar şi dispăruse înainte ca ea să îl poată urmări. Voia să recitească imediat mesajul, dar, având în vedere ce îi datora *prietenului* care îl trimisese, nu credea că ar fi fost foarte înţelept. Trebuia să se întoarcă în camera ei.

Pământul umed şi acele ascuţite i se strecurară printre degetele de la picioare când se îndepărtă. Probabil că-şi uitase încălţările pe undeva, dar nu voia să-şi piardă timpul căutându-le. O lumină aurie şi indolentă poleia pădurea şi se auzeau sforăituri zgomotoase şi şoapte care o făceau pe Tella să creadă că ea şi Dante nu erau singurii care adormiseră sub stele. Nu îi păsa dacă cineva o văzuse plecând pe furiş de lângă băiatul frumos, dar nu voia ca vreunul să îi spună surorii ei.

Dante fusese cam răutăcios cu Scarlett în timpul Caravalului. El lucra pentru Legend, deci totul fusese doar un rol – dar, deşi Caravalul se terminase, era încă oarecum dificil să distingă adevărul de ficţiune. Iar Tella nu voia ca sora ei să sufere pentru că ea alesese să se distreze cu un băiat care se arătase atât de crud faţă de Scarlett în timpul jocului.

Din fericire, toţi erau încă adormiţi când Tella ajunse la marginea pădurii, iar apoi la casa cu turnuri a lui Legend.

Chiar şi acum, cu încheierea oficială a Caravalului şi cu toate lumânările şi lămpile stinse în interior, conacul încă împrăştia dâre de lumină fermecată roşiatică, amintindu-i Tellei de trucurile care urmau.

Până în urmă cu o zi, conacul găzduise toată lumea Caravalului. Uşile mari din lemn îi conduseseră pe vizitatori spre balcoanele elegante acoperite cu draperii luxuriante roşii, care înconjurau un oraş alcătuit din canale, străzi ce aveau o minte proprie şi magazine misterioase, pline cu plăceri magice. Dar, în scurtul timp de la terminarea jocului, casa cu turnuri se micşorase, iar tărâmul efemer de basm ascuns între ziduri dispăruse, lăsând în urmă doar părţile care, în mod normal, ar fi aparţinut interiorului unei locuinţe foarte mari.

Tella urcă pe cea mai apropiată scară. Camera ei era la

etajul al doilea. Cu o uşă de un albastru ca oul de prihor, era uşor de găsit. În plus, era imposibil să îi rateze pe Scarlett şi pe Julian, care stăteau chiar lângă uşă, ţinându-se unul de celălalt ca şi când ar fi uitat cum să-şi ia *rămas-bun.*

Tella se bucura că sora ei se pierduse, în sfârşit, într-o oarecare fericire. Scarlett merita toată bucuria din Imperiu, iar Tella spera că avea să dureze. Ea auzise că Julian nu era statornic în ceea ce privea fetele – niciodată nu continua relaţia după Caraval – şi nici măcar nu fusese angajat să rămână cu Scarlett după aducerea ei pe insula lui Legend. Era un mincinos, iar Tellei îi era greu să aibă încredere în el. Totuşi, când cei doi rămaseră îmbrăţişaţi şi cu capetele apropiate, părură două jumătăţi ale aceleiaşi inimi, continuând să se privească în timp ce Tella se furişă pe lângă ei, spre cameră.

— Asta înseamnă că accepţi? şopti Julian.

— Trebuie să discut cu sora mea, spuse Scarlett.

Tella se opri în faţa uşii. Putea să jure că scrisoarea din buzunar devenise brusc grea, ca şi când ar fi fost nerăbdătoare să fie recitită. Dar dacă Julian o întrebase pe Scarlett ce sperase Tella, atunci trebuia să ia parte la discuţia asta.

— Despre ce vrei să vorbim? îi întrerupse Tella.

Scarlett se îndepărtă de Julian, dar el încă o ţinea de mijloc, împletindu-şi degetele în panglicile roşii ale rochiei fetei, în mod clar nepregătit să îi dea drumul.

— Am întrebat-o pe sora ta dacă ne veţi însoţi la Valenda, pentru cea de-a şaptezeci şi cincea aniversare a împărătesei Elantine. Va fi un alt Caraval, iar eu am două bilete.

Julian făcu semn din ochi.

Tella îi zâmbi surorii sale. Exact asta sperase. Cu toate că o parte din ea încă nu credea că zvonurile pe care le auzise în ultima săptămână erau adevărate. Caravalul avea loc doar o dată pe an, iar ea nu ştia să mai fi fost două jocuri desfăşurate atât de repede unul după celălalt, dar Tella presupuse că până şi Legend făcea excepţii pentru

împărăteasă.

Tella continuă să se uite cu speranţă la sora ei.

— Sunt surprinsă că a trebuit să întrebi!

— Credeam că nu îţi place Ziua lui Elantine deoarece îţi umbreşte mereu ziua ta de naştere.

Tella clătină din cap cât se gândi la răspuns. Adevăratul motiv pentru care voia să meargă nu prea avea legătură cu ziua împărătesei, deşi sora ei avusese dreptate. De la începutul domniei lui Elantine în Imperiul Meridian, ziua ei de naştere fusese o sărbătoare, Ziua lui Elantine, urmată de o săptămână plină de petreceri şi dansuri, reguli şi legi încălcate. În casa fetelor de pe insula Trisda, această sărbătoare dura doar douăzeci şi patru de ore, în a treizeci şi şasea zi a Sezonului de Creştere, dar tot umbrea aniversarea Tellei, care avusese ghinionul să se nască în următoarea zi.

— Va merita să vizităm Valenda, spuse Tella. Când plecăm?

— Peste trei zile, răspunse Julian.

Scarlett îşi ţuguie buzele.

— Tella, mai întâi trebuie să discutăm.

— Credeam că dintotdeauna ţi-ai dorit să mergi în capitală, să vezi toate ruinele antice şi trăsurile care plutesc pe cer, iar asta va fi petrecerea secolului! Despre ce să vorbim?

— Despre conte.

Pielea bronzată a lui Julian se făcu gri.

— Contele locuieşte în Valenda şi nu îl putem lăsa să te vadă, spuse Scarlett.

Scarlett era sora exagerat de precaută, dar Tella nu putea să o condamne că avea reţineri.

Contele Nicholas d'Arcy era fostul logodnic al lui Scarlett, cu care tatăl ei aranjase să se căsătorească. Înainte de Caraval, Scarlett nu făcuse decât să-i scrie scrisori, dar crezuse că era îndrăgostită de el, tot aşa cum fusese de părere şi că le-ar fi ţinut în siguranţă pe ea şi pe Tella – până ce Scarlett îl întâlnise în timpul Caravalului şi aflase ce om detestabil era.

Scarlett avea dreptate să-şi facă griji în privinţa Tellei. Dacă fostul logodnic al lui Scarlett descoperea că Tella era în viaţă, ar fi putut să-l anunţe pe tatăl lor – care credea că Tella era moartă –, iar asta ar fi distrus totul.

Dar lucrurile s-ar fi înrăutăţit şi dacă Tella nu s-ar fi dus cu Legend şi artiştii lui în capitala imperiului, Valenda. Poate că nu avusese şansa să recitească scrisoarea de la prietenul ei, dar ştia ce voia el şi nu ar fi avut cum să îl ajute dacă s-ar fi despărţit de Legend şi artiştii lui.

În timpul Caravalului, Tella nu ştiuse sigur cine lucra pentru Legend. Dar toţi artiştii urmau să fie pe corabia spre Valenda – şi Legend ar fi putut să fie pe navă, dându-i ocazia necesară ca să obţină, în sfârşit, singurul lucru de care avea nevoie prietenul ei.

— Contele este atât de preocupat de propria persoană, încât probabil nu m-ar recunoaşte nici dacă m-aş duce şi i-aş da o palmă, spuse Tella. Ne-am văzut doar o clipă, iar eu nu eram în cea mai bună formă.

— Tella…

— Ştiu, ştiu, vrei să fiu serioasă, interveni Tella. Nu încerc să te iau peste picior. Sunt perfect conştientă de pericol, dar nu cred că trebuie să te temi. La fel de bine am putea să pierim într-un naufragiu, dar, dacă lăsăm frica să ne oprească, nu vom mai pleca de pe insula asta.

Scarlett se strâmbă şi se întoarse spre Julian.

— Ai vrea să mă laşi un moment singură cu sora mea?

Julian îi răspunse lui Scarlett la ureche, prea încet pentru ca Tella să audă. Orice i-ar fi spus, o făcu pe Scarlett să roşească. Apoi el plecă, iar buzele lui Scarlett se transformară într-o linie când o însoţi pe Tella în camera ei.

Înăuntru, lucruri imposibil de enumerat erau peste tot. Ciorapii se iveau din sertarele dulapului plin cu bonete, în timp ce diverse mantii, rochii şi fuste formau o cărare spre patul acoperit cu o grămadă instabilă de blănuri pe care le câştigase la un joc de cărţi.

Tella ştia că Scarlett o credea leneşă, dar ea avea o teorie: în camerele ordonate puteai să scotoceşti uşor şi să

cauţi ceva fără să fii observat, deoarece era simplu să pui cu atenţie lucrurile exact unde fuseseră. În schimb, era dificil să refaci întocmai dezordinea. Dintr-o singură privire, Tella îşi dădu seama că nimeni nu fusese destul de curajos să se atingă de dezastrul ei personal. Totul părea neatins, chiar dacă acum parcă mai era un pat, a cărui existenţă Tella o puse pe seama magiei sau care, mai probabil, fusese adus la etaj pentru sora ei.

Tella nu ştia cât avea să li se permită să rămână pe insulă. Ea era uşurată că nu fuseseră alungate imediat, deşi, dacă ar fi fost evacuate, poate că Scarlett ar fi fost mai nerăbdătoare să călătorească spre Valenda. Dar Tella nu îşi dorea ca sora ei să fie forţată să facă aşa ceva; spera că Scarlett urma să aleagă singură, cu toate că îi înţelegea reticenţa. Tella murise în timpul ultimului joc, dar aceea fusese decizia ei – avusese un motiv întemeiat şi nu plănuia să mai moară. Pentru amândouă fusese la fel de îngrozitor. Şi mai erau încă multe lucruri pe care Tella şi le dorea şi pe care *trebuia* să le facă.

— Scar, ştiu că tu crezi că nu am vorbit serios, dar vreau să începem să fim fericite, nu serioase. Nu spun că trebuie să participăm la Caraval, dar cred că trebuie măcar să mergem la Valenda cu Julian şi ceilalţi. Ce rost are toată libertatea aceasta minunată, dacă nu ne bucurăm de ea? Tatăl nostru câştigă dacă trăim în continuare ca şi când ne-ar ţine încă în pumnii lui grei.

— Ai dreptate.

Probabil Tella auzise greşit.

— Ai spus că am dreptate?

Scarlett dădu aprobator din cap.

— M-am săturat să mă mai tem tot timpul. Ea tot părea neliniştită, dar acum îşi ridică bărbia cu un fel de hotărâre. Aş prefera să nu joc din nou jocul, dar vreau să merg cu Julian la Valenda. Nu vreau să mă închid aici cum ne-a închis tatăl nostru în Trisda.

Tella se simţi copleşită de un val de mândrie. În Trisda, Scarlett îşi manifesta fricile, ca şi când aşa ar fi fost în siguranţă, dar Tella vedea că sora ei lupta ca să renunţe la

asta. Chiar se schimbase în timpul Caravalului.

— Ai avut dreptate aseară, când m-ai încurajat să îi mai dau o şansă lui Julian. Mă bucur că m-am dus la petrecere şi ştiu că voi regreta dacă nu îl vom însoţi. Dar, adăugă Scarlett, dacă plecăm în Valenda, trebuie să-mi promiţi că vei fi precautǎ. Nu te pot pierde din nou.

— Nu-ţi face griji. Jur. Tella îi luă solemn mâinile surorii ei şi i le strânse. Mă bucur prea mult de libertatea mea ca să o pierd. Şi, cât timp vom fi în capitală, mă voi asigura să port rochii imposibil de strălucitoare, ca să fiu imposibil de pierdut.

Buzele lui Scarlett descriseră un zâmbet. Tella îşi dădea seama că sora sa încerca să i se împotrivească, dar apoi acesta se transformă într-un râset melodios. Fericirea o făcea pe Scarlett şi mai frumoasă.

Tella chicoti cu ea până ce zâmbiră amândouă, ca şi când grijile ar fi fost destinate altora. Totuşi, Tella nu putea uita de scrisoarea din buzunarul ei, care îi aducea aminte de datoria ce trebuia plătită şi de mama pe care încă trebuiau să o salveze.

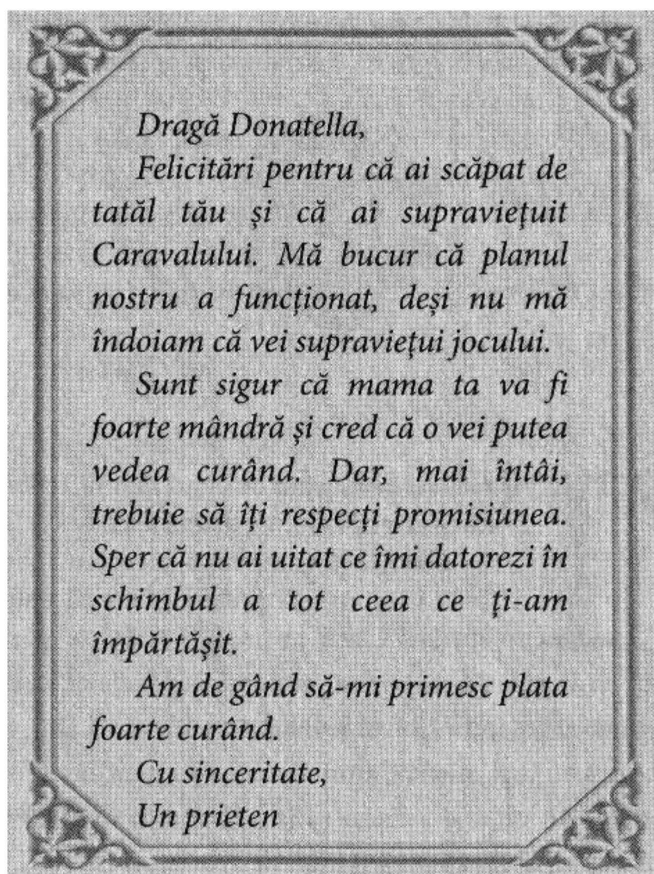
2

Trecuseră şapte ani de când mama Tellei şi a lui Scarlett, Paloma, dispăruse.

Cam la un an după plecarea mamei, Tella începuse să prefere ideea că Paloma murise. Dacă ar mai fi trăit, se gândea Tella, ea alesese să nu se mai întoarcă la fiicele ei, ceea ce însemna că era imposibil să le fi iubit cu adevărat. Dar, dacă Paloma ar fi fost moartă, atunci poate că intenţionase să se întoarcă, dar nu mai avusese şansa; dacă n-ar mai fi fost în viaţă, era posibil să le mai fi iubit pe Scarlett şi pe Tella.

Aşadar, vreme de câţiva ani, Tella se agăţase de speranţa că mama ei murise pentru că, indiferent de cât de mult încercase, nu putea înceta să-şi iubească mama şi o durea prea mult să-şi imagineze că Paloma nu o iubea la rândul ei.

Tella scoase scrisoarea pe care o primise de la prietenul ei. Scarlett ieşise ca să-i spună lui Julian că urmau să-l însoţească în Valenda, dar Tella nu ştia cât timp avea să fie plecată sora ei, deci citi repede.

Dragă Donatella,

Felicitări pentru că ai scăpat de tatăl tău și că ai supraviețuit Caravalului. Mă bucur că planul nostru a funcționat, deși nu mă îndoiam că vei supraviețui jocului.

Sunt sigur că mama ta va fi foarte mândră și cred că o vei putea vedea curând. Dar, mai întâi, trebuie să îți respecți promisiunea. Sper că nu ai uitat ce îmi datorezi în schimbul a tot ceea ce ți-am împărtășit.

Am de gând să-mi primesc plata foarte curând.

Cu sinceritate,

Un prieten

Pe Tella o apucă din nou durerea de cap, iar de data asta nu avea nicio legătură cu băuturile pe care le consumase în seara precedentă. Nu putea scăpa de senzaţia că din scrisoare lipsea ceva. Jura că mai scria ceva când o citise la petrecere.

Tella ţinu mesajul în lumina gălbuie care pătrundea prin fereastră. Nu apăru niciun rând ascuns. Niciun cuvânt nu se transformă în faţa ochilor ei. Spre deosebire de Legend, prietenul ei nu îşi dantela scrisorile cu trucuri magice, dar adesea spera că o făcuse. Poate aşa ar fi putut să-i confirme identitatea.

Prima dată îl contactase cu mai mult de un an în urmă, ca să o ajute pe ea şi pe sora ei să scape de tatăl lor, dar Tella încă nu ştia cine era acest prieten. O vreme se

întrebase dacă nu cumva chiar Legend era cel cu care coresponda, însă el şi Legend nu puteau fi aceeaşi persoană – plata la care se referea prietenul acesta o făcea pe Tella să fie sigură de asta.

Trebuia să-l răsplătească, dar acum, că ea şi Scarlett plecau în Valenda cu artiştii lui Legend, Tella era mai încrezătoare că avea să o facă. Era nevoită.

Pulsul i se mări când ascunse scrisoarea de la prietenul ei şi deschise micul cufăr – cel prin care nu le permisese artiştilor să scotocească în timpul Caravalului şi pe care îl umpluse cu banii furaţi de la tatăl său, dar nu erau singura comoară pe care o ascundea. Interiorul era căptuşit cu un brocart neatrăgător de un portocaliu-închis şi verde-lămâie, la care cei mai mulţi oameni nu s-ar fi uitat vreodată destul de atent ca să observe fanta din lungul marginilor acestuia, care îi permise să ascundă catalizatorul întregii situaţii: cartea Aracle.

Când scoase cartea periculoasă, degetele o furnicară ca întotdeauna. După dispariţia mamei, tatăl ei înnebunise de furie. Înainte nu fusese un bărbat violent, dar faptul că soţia îl părăsise îl schimbase aproape imediat. El îi aruncase hainele în şanţ, îi transformase patul în lemne de foc şi incendiase toate celelalte lucruri. Singurele obiecte care scăpaseră erau cerceii roşii dăruiţi de Paloma lui Scarlett, inelul cu opal furat de Tella şi misterioasa carte din mâna ei. Dacă nu ar fi luat cartea şi inelul chiar înainte de plecarea mamei, Tella nu ar fi avut nimic care să-i aducă aminte de ea.

Inelul cu opal îşi schimbase culoarea la scurt timp după dispariţia mamei ei, devenind roşu ca focul şi purpuriu. Marginile cărţii Aracle erau încă din aur topit, dar imaginea din mijlocul sclipitor se schimbase şi ea, de nenumărate ori. Tella nu ştiuse ce era când o furase din pachetul de Cărţi ale Destinului al mamei. Nici după câteva zile, când se uitase în oglindă şi văzuse lacrimi mari curgându-i pe obraji – recreând imaginea pe care i-o dezvăluise prima dată Aracle –, Tella nu făcuse legătura. Abia după încă o vreme observă că, atunci când Aracle

dezvăluia o imagine, se adeverea mereu.

La început, imaginile fură inconsecvente: o servitoare care proba rochia preferată a Tellei; tatăl ei care trişa la cărţi. Apoi, viziunile viitorului deveniră mai neliniştitoare, până într-o zi, imediat după logodna lui Scarlett cu contele, când Tella văzuse cea mai tulburătoare imagine.

Scarlett era îmbrăcată cu o rochie albă de mireasă, împodobită cu rubine, petale şi dantelă foarte fină. Ar fi trebuit să fie frumoasă, dar în viziunea cărţii Aracle era pătată cu noroi, sânge şi lacrimi, în timp ce Scarlett suspina adânc în pumni.

Imaginea îngrozitoare dăinui câteva luni, ca şi când cartea i-ar fi cerut Tellei să împiedice mariajul aranjat al surorii ei şi să schimbe viitorul – nu că Tella ar fi avut nevoie să fie îndemnată. Deja plănuia ca ea şi sora ei să fugă de tatăl care le controla, un plan care îl implica pe Legend şi Caravalul său. Tella ştia că, dacă era ceva care să o tenteze pe sora ei precautǎ să rişte să ducă o altă viaţă, Caravalul era soluţia. Dar Legend nu-i răspunsese la nicio scrisoare, tot aşa cum nu îi răspunsese niciodată lui Scarlett.

Imaginea de pe Aracle o incitase pe Tella să caute mai multe informaţii despre Legend. Se zvonea că acesta ucisese pe cineva în timpul jocului din urmă cu câţiva ani, iar Tella spera să afle mai multe despre ce l-ar fi convins să-i acorde atenţie.

Ca să afle mai multe, Tella apelase la toate favorurile datorate până ce i se spusese să scrie unei prăvălii numite Cel mai Căutat din Elantine. Trebuia să fie o afacere din capitala oraşului Valenda, din Imperiul Meridian. Nimeni nu îi spusese vreodată ce fel de afaceri se făceau acolo. Dar, după ce Tella ceruse informaţii despre Legend, magazinul îi dăduse următorul răspuns:

> *Am găsit un bărbat care este de acord să te ajute, dar fii atentă, deseori cere să fie plătit cu lucruri mai importante decât banii.*

Când Tella scrisese ca să afle numele acestui bărbat, el însuşi îi răspunse:

Este mai bine să nu ştii.
— Un prieten.

Tella considerase mereu că răspunsul însemna că *prietenul* ei era un infractor, dar fusese un corespondent isteţ şi fidel. Informaţia pe care i-o oferise despre Legend nu era ceea ce se aşteptase, dar folosind-o, Tella îi scrisese din nou acestuia şi îl rugase să o ajute.

Ea reuşise de data asta. Legend îi răspunsese Tellei şi, imediat ce fusese de acord să le ajute să scape de tatăl lor, cartea care o înfăţişase pe Scarlett în rochia de nuntă distrusă o arătase pe sora ei la un bal elegant, într-o rochie din rubine care atrăgea privirile tuturor pretendenţilor pe lângă care trecea. *Acesta* era viitorul pe care i-l dorea Tella surorii ei, unul plin de strălucire, petreceri şi opţiuni.

Din nefericire, după o zi, viziunea fusese înlocuită cu o altă licărire a viitorului care nu se schimbase de atunci.

Tella nu ştia dacă fermecata carte i-ar fi arătat şi astăzi imaginea îngrozitoare; după tot ce se întâmplase în timpul Caravalului, sperase că poate aceasta se schimbase.

Dar imaginea nu se schimbase.

Tella rămase fără aer şi fără speranţe.

Cartea tot o înfăţişa pe mama ei, care semăna cu versiunea ponosită a Domniţei Prizoniere din Cărţile Destinului, plină de sânge şi închisă în spatele gratiilor de fier ale unei celule slab luminate.

Acesta era viitorul care o îndemnase pe Tella să îi mai ceară o dată ajutorul prietenului său şi să îl întrebe dacă o putea ajuta să o găsească şi pe mama ei. Căutările anterioare nu conduseseră nicăieri, dar prietenul ei, care nu era captiv pe o insulă cu apă neagră ca a Tellei, în mod clar avea idei şi metode mai bune de cercetare.

Ea îi memorase răspunsul.

Dragă Donatella,

Mă interesez de cererea privitoare la mama ta și deja am o pistă clară. Cred că motivul pentru care nu ai găsit-o până acum este că Paloma nu e numele ei adevărat. Totuşi, nu voi reuși să te ajut să te întâlnești cu mama ta până ce nu îmi vei plăti informația pe care ți-am trimis-o despre Legend, stăpânul Caravalului.

În caz că ai uitat, am nevoie de numele adevărat al lui Legend. Toţi ceilalţi pe care i-am însărcinat cu asta au eșuat. Dar, de vreme ce vei petrece un timp pe insula lui privată, sunt sigur că vei reuși. De îndată ce îi afli numele, putem discuta despre plata pentru găsirea mamei tale.

Al tău,
Un prieten.

Vestea despre numele Palomei era singura informaţie pe care o aflase Tella în legătură cu mama ei, de când aceasta plecase în urmă cu şapte ani, şi o făcea să spere cu adevărat. Nu ştia de ce prietenul ei voia numele lui Legend – dacă îi folosea personal sau dacă era informaţia pe care încercase să o cumpere alt client. Dar Tellei nu-i păsa; ar fi făcut orice era necesar ca să descopere numele lui Legend. Credea că, dacă putea face asta, avea să-şi revadă, în sfârşit, mama. Prietenul ei nu o dezamăgise înainte.

— Dumnezeule!

Tella îşi ridică privirea ca să vadă cum sora ei căscă ochii atunci când intră din nou în cameră.

— De unde ai toate *monedele* astea?

Scarlett arătă spre cufărul deschis al Tellei.

Dar, auzind cuvântul „monede”, gândurile Tellei zburară brusc în altă parte. Prietenul ei înfăşurase o monedă ciudată în ultima scrisoare pe care i-o trimisese. Asta îi lipsea! Probabil că îi picase din buzunar când se rostogolise pe pământul din pădure cu Dante.

Tella trebuia să se întoarcă în pădure şi să o găsească. Ea ascunse cartea Aracle în buzunar în timp ce ţâşni spre uşă.

— Unde pleci? strigă Scarlett. Nu-mi spune că ai furat toţi banii ăştia!

— Nu-ţi face griji, răspunse Tella. I-am luat pe toţi de la tatăl nostru, iar el crede că sunt moartă.

Înainte ca Scarlett să mai spună ceva, Tella fugi din cameră.

Ea se mişcă atât de repede, încât ieşise deja din casa cu turnuri, pe o stradă flancată de magazine în formă de cutii pentru pălării, când îşi dădu seama că era încă desculţă. O greşeală pe care o simţi repede.

— Pe toţi sfinţii! strigă Tella.

Era doar la jumătatea drumului spre pădure şi era a treia oară când îşi scrântea degetul de la picior. De data asta, înjură o piatră sărită de pe caldarâm, care îi atacă intenţionat piciorul expus.

— Jur că, dacă vreuna dintre voi îmi mai loveşte degetele de la picioare, vă voi arunca în ocean unde sirenele vă pot folosi ca să se şteargă la…

Tella auzi un chicot încet şi profund şi descurajant de cunoscut.

Îşi spuse să nu se întoarcă, să nu cedeze curiozităţii. Dar interzicerea unui anumit lucru – chiar din proprie voinţă – o făcea pe Tella să-şi dorească taman opusul.

Precaută, aruncă o privire peste umăr şi imediat regretă.

Dante mergea de cealaltă parte a străzii liniştite, fixând-o amuzat cu privirea.

Tella se uită în altă parte sperând că, dacă îl ignora, avea să rămână pe partea lui de drum şi să pretindă că nu o văzuse ţipând la o piatră.

În schimb, el traversă strada, mergând intenţionat spre ea cu picioarele lui imposibil de lungi şi zâmbind larg, ca şi când ar fi ascuns un secret.

3

Tella îşi spuse că stomacul i se strânse doar pentru că nu mâncase în acea dimineaţă. Poate că Dante dormise pe pământul din pădure, dar nici măcar un fir de iarbă nu i se agăţase de cizmele lustruite. Îmbrăcat în nuanţe de negru, semăna cu un înger întunecat şi fără aripi care fusese alungat din cer şi aterizase în picioare.

Tella îşi aminti brusc de cum o abordase la petrecerea din seara precedentă, iar stomacul începu să-i tremure din nou. El îi răspunsese dezinteresat, aproape ignorând-o când îl salutase prima dată. Dar apoi îl surprinsese privind-o din partea cealaltă a petrecerii – ocazional –, iar apoi, din senin, apăruse lângă ea şi o sărutase până ce îi cedaseră genunchii.

— Te rog să nu întrerupi un discurs atât de interesant din cauza mea, spuse el, întorcând-o în prezent. Sunt sigur că am auzit înjurături mult mai colorate.

— Mi-ai insultat cumva înjurătura?

— Credeam că ţi-am cerut să vorbeşti mai murdar. Vocea îi era atât de joasă încât Tella jură că îi făcea panglicile de la spatele rochiei să se încreţească.

Dar acesta era Dante. Vorbea aşa cu toate fetele, afişându-şi zâmbetul devastator şi spunând lucruri înşelătoare şi tulburătoare până ce le făcea să-şi descheie bluzele sau să-şi ridice fustele. Apoi, se prefăcea că ele nu existau. Ea auzise poveştile în timpul Caravalului. Aşadar, Tella ar fi putut presupune că, după noaptea trecută, băiatul nu avea să-i mai vorbească niciodată, ceea ce îşi şi dorea.

Tellei îi plăcea să se sărute şi, poate cândva, ar fi fost tentată să facă mai multe. Dar problema era că asta ar fi putut aduce mai multe sentimente, cum ar fi dragostea. Tella nu voia să aibă de-a face cu iubirea; aflase de mult că nu făcea parte din destinul ei. Îşi acorda libertatea de a săruta cât de mulţi băieţi voia, dar niciodată de două ori.

— Ce vrei? întrebă Tella.

Dante căscă ochii suficient încât să-şi trădeze uimirea la tonul ei tăios, totuşi vocea îi rămase plăcută când spuse:

— Ai scăpat asta în pădure aseară. El întinse o palmă mare, arătându-i o monedă groasă din alamă încrustată cu o imagine parţială, care semăna cu jumătatea unui chip.

La el era moneda ei! Tella ar fi putut să-şi sară din piele ca să o ia, dar se îndoia că era înţelept să se arate prea nerăbdătoare.

— Mulţumesc pentru că ai luat-o, răspunse ea calmă. Nu este valoroasă, dar îmi place să o port ca pe un talisman.

Ea se întinse spre monedă.

Dante îşi retrase mâna şi aruncă discul din alamă în aer înainte de a-l prinde.

— Interesantă alegere pentru un talisman. Brusc, el păru mai serios, sprâncenele groase apropiindu-se deasupra ochilor negri în timp ce întoarse de nenumărate ori moneda, lăsând-o să-i danseze printre degetele tatuate. Am văzut nişte lucruri ciudate în timpul Caravalului, dar nu am întâlnit niciodată pe cineva care să poarte aşa ceva pentru noroc.

— Cred că îmi place să fiu originală.

— Sau nu ai habar ce este. Vocea lui profundă părea mai amuzată decât înainte.

— Şi tu ce crezi că este?

Dante mai aruncă o dată moneda.

— Se spune că acestea au fost turnate de Sorţi. Oamenii le numeau „monede fără noroc”.

— Nu e de mirare că nu a funcţionat niciodată. Tella se forţă să râdă, dar ceva o rodea – probabil nesăbuinţa – din cauză că nu recunoscuse obiectul.

Sorţile o obsedau pe Tella încă de când găsise în cutia mamei sale Pachetul Destinului. Cele treizeci şi două de cărţi alcătuiau o curte cu şaisprezece nemuritori, opt palate şi opt obiecte. Fiecare Soartă era cunoscută pentru o anumită putere, dar acesta nu era singurul motiv pentru care în urmă cu multe secole veniseră să conducă cea mai mare parte a lumii. Se mai spunea şi că nu puteau fi ucise de muritori şi că erau mai rapide şi mai puternice.

În urmă cu multe secole, înainte să dispară, Sorţile înfăţişate în Cărţile Destinului domniseră peste cea mai mare parte a pământului ca nişte zei cruzi. Tella citise tot ce putea despre ele, deci auzise de monedele fără noroc, dar i se părea ridicol să recunoască asta acum.

— Oamenii spuneau că nu au noroc pentru că era mereu semn rău când găseau una, zise Dante. Se zvonea că monedele aveau abilitatea magică de a urmări o persoană. Sorţile se strecurau în buzunarele servitorilor umani, ale iubiţilor lor sau ale oricărei alte fiinţe pe care voiau să o urmărească, să o supravegheze sau să o controleze. Nu am mai ţinut niciuna până acum, dar am auzit că, dacă roteşti o monedă fără noroc, poţi să vezi cărei Sorţi i-a aparţinut.

Dante lăsă moneda pe marginea unei bănci din apropiere.

Tella simţi un fior neplăcut pe şira spinării. Deşi el părea să ştie multe despre istoria obscură, ea nu îşi dădea seama dacă Dante credea în puterea Sorţilor, dar ea credea.

Se spunea că Fecioara Morţii prezicea pierderea cuiva drag sau a unui membru al familiei. Iar la câteva zile după întoarcerea cărţii şi vederea fecioarei cu capul prins în perle, mama Tellei dispăruse. Ea ştia că era o copilărie să creadă că întoarcerea cărţii fusese cauza dispariţiei, dar nu toate credinţele copilăreşti erau greşite. Mama ei o avertizase că Sorţile aveau o cale de a schimba viitorul. Iar Tella văzuse cum Aracle prezisese de nenumărate ori viitorul.

Tella îşi ţinu respiraţia când Dante răsuci brusc obiectul.

Vâj, vâj, vâj.

Moneda se roti până ce încrustaţiile de pe ambele părţi începură să capete o formă solidă, contopindu-se ca prin magie ca să formeze o imagine atât de cunoscută. Era cea a unui tânăr frumos cu un zâmbet însângerat, iar rânjetul răzbunător o făcu pe Tella să-şi imagineze dinţii muşcând din inimi şi buzele lipite pe venele străpunse.

Deşi imaginea era mică, Tella o vedea clar. Tânărul crud îşi ţinea o mână aproape de bărbia ascuţită, prinzând mânerul unui pumnal, în timp ce lacrimi roşii ca sângele

care-i păta colţul gurii îi curgeau din ochi.

„Prinţul Inimilor”.

Simbolul dragostei neîmpărtăşite şi al greşelilor irevocabile care nu încetau să o umple pe Tella de groază şi fascinaţie morbidă.

Scarlett îşi petrecuse jumătate din copilărie fiind obsedată de Legend şi de Caraval, dar Tella fusese fascinată de Prinţul Inimilor din clipa în care îi prezisese viitorul lipsit de dragoste când îl scosese din Pachetul Destinului.

Legendele pretindeau că merita să mori pentru săruturile Prinţului Inimilor, iar Tella se întrebase adesea cum ar fi fost un astfel de sărut mortal. Dar după ce crescuse şi sărutase destui băieţi încât să-şi dea seama că nu merita să mori pentru niciun sărut, Tella începu să bănuiască faptul că poveştile erau doar fabule care ilustrau pericolele îndrăgostirii.

Se spunea şi că Prinţul Inimilor nu putea să iubească pentru că inima sa încetase de mult să bată. Doar o persoană o putea face să bată din nou: singura lui dragoste adevărată. Se spunea că sărutul fusese mortal pentru toate, mai puţin pentru ea – unica slăbiciune – şi că, în timp ce o căuta, lăsa în urmă un şir de cadavre.

Tella simţi un alt fior pe ceafă şi lovi moneda cu palma.

— Să înţeleg că nu îţi place prinţul? întrebă Dante.

— Părea că era pe cale să se răstoarne, iar apoi ar fi trebuit să fug după ea.

Dante schiţă un zâmbet; nu ar fi putut să pară mai neîncrezător.

Tella sesizase şi că tocmai îi vorbise despre Prinţul Inimilor ca şi când el şi celelalte Sorţi încă ar mai fi cutreierat Imperiul şi nu ar fi dispărut cu mai mult de un secol în urmă.

— Chiar nu ştiu de ce porţi cu tine moneda, spuse Dante, dar să ai grijă. Niciodată nu s-a întâmplat nimic bun în urma atingerii unei Sorţi. El îşi ridică privirea spre cer, ca şi când Sorţile i-ar fi urmărit de deasupra, spionându-i în timp ce vorbeau.

Apoi, înainte ca Tella să-i poată răspunde, Dante se îndepărtă încrezător, lăsând-o pe fată cu o monedă care îi ardea palma şi cu senzaţia stranie că, probabil, băiatul drăguţ ascundea mai multe decât bănuise ea la început.

4

Tella se trezi gândindu-se la dragostea neîmpărtăşită şi la săruturi pentru care merita să mori când roti moneda fără noroc a Prinţului Inimilor pe aceeaşi bancă pe care o făcuse Dante. De ce îi dăduse prietenul ei o relicvă a unui mit atât de vechi? Spera că nu din cauză că nu avea încredere în ea şi dorea să o urmărească.

Poate că moneda rară era un dar ca să-i amintească Tellei cât de priceput era în a procura obiecte greu de găsit pentru majoritatea oamenilor – un memento cum că era singurul care ştia cum să o găsească pe mama ei.

Clopoţelul unei prăvălii se auzi. Fu doar un sunet slab, dar Tella luă moneda şi se uită în lungul străzii, spre locul în care un tânăr ieşea din magazin. Ea urmări liniile de un roşu-închis ale fracului către ochii vioi ai bărbatului, mai verzi decât smaraldele proaspăt tăiate…

Vederea Tellei se înceţoşă.

Îl cunoştea pe tânărul acesta. El renunţase la peticul de pânză care-i acoperise ochiul în timpul Caravalului, dar avea acelaşi păr brunet, haine aristocratice exagerate şi expresia imposibil de încrezută a contelui Nicholas d'Arcy – fostul logodnic al lui Scarlett.

Tella îşi strânse pumnii, unghiile formându-i semiluni în palme. Făcuse oficial cunoştinţă cu contele Nicholas d'Arcy, dar îl zărise de câteva ori în timpul Caravalului. Ea îl văzuse urmărindu-i sora şi auzise că, după ce o prinsese, se arătase dispus să facă lucruri de nespus ca să o păstreze. Scarlett reuşise să scape. Dar Tella ar fi putut să-l sugrume, să-l otrăvească sau să îi distrugă frumosul chip, dacă Legend nu ar fi avertizat-o într-una dintre scrisorile lui că, în cazul în care şi-ar fi abandonat rolul şi ar fi intervenit în vreun fel, el avea s-o scoată pe Scarlett din joc.

Aşadar, Tella fusese obligată să nu facă nimic.

Dar jocul se terminase; Tella putea să facă tot ce îşi dorea.

Contele era acum la câteva magazine distanţă, prea ocupat să-şi admire reflexia într-o vitrină ca să o observe pe Tella. Înţelept ar fi fost să se furişeze pe altă stradă, ca el să nu afle că ea era în viaţă.

Dar Tella vorbise serios când spusese că se îndoia de faptul că ar fi recunoscut-o contele dacă s-ar fi apropiat şi l-ar fi pălmuit. Pentru ce îi făcuse surorii ei în timpul Caravalului, merita mai mult decât o palmă, dar Tella nu avea otravă în buzunare.

Ea se apropie. Poate că i-ar fi dat un şut bine plasat şi…

Tella se trezi cu o mână pe gură, în timp ce o alta îi cuprinse talia. Dădu din picioare, dar asta nu îl opri pe agresor să o târască pe o alee îngustă.

— Ia-ţi mâinile de pe mine!

Tella se aplecă în faţă când cel care o ţinuse îşi retrase mâinile.

— Este în regulă. Vocea era înceată, cu un accent vioi. Nu te voi răni, dar să nu fugi.

Tella se întoarse.

Părul negru al lui Julian era încă zburlit din cauza degetelor lui Scarlett, dar ochii nu mai aveau nuanţa caldă a chihlimbarului ca mai devreme, când o privise pe sora ei, ci erau puternic încordaţi.

— Julian? Ce naiba faci?

— Încerc să te opresc să faci o greşeală pe care o vei regreta. Privirea lui se îndreptă spre aleea îngustă din cărămidă roşie, străduţa pe care se afla dezgustătorul conte Nicholas d'Arcy.

— Nu, spuse Tella. Sunt destul de sigură că, dacă fac greşeala asta, voi fi foarte fericită. Sunt surprinsă că nu vrei să-l baţi şi tu, pentru ce i-a permis tatălui meu să-ţi facă.

Ea dădu din cap spre cicatricea zimţată care se întindea de pe maxilarul lui Julian până spre colţul ochiului. Artiştii Caravalului puteau reveni la viaţă dacă mureau în timpul jocului, dar cicatricele rămâneau. Tella auzise că, în timpul Caravalului, logodnicul lui Scarlett rămăsese pe loc, fără să schiţeze niciun gest ca să îl oprească pe tatăl Tellei din

a-i cresta faţa lui Julian.

— Crede-mă, spuse Julian scrâşnind din dinţi, am vrut să-l bat pe Armando de mai multe ori, dar...

— Armando? îl întrerupse Tella.

Nu „conte. Nu „Nicholas”. Nu „d’Arcy” sau „gunoiul de conte Nicholas d’Arcy”. Julian îl numise Armando.

— De ce i-ai spus Armando?

— După expresia de pe chipul său, cred că deja ai ghicit. Armando nu a fost niciodată logodit cu sora ta. El lucrează pentru Legend, la fel ca şi mine.

Tella se clătină pe picioarele goale când îşi aminti mantra cunoscută a Caravalului: *Nu uita că este doar un joc. Vrem să fii uimit, dar ai grijă să nu te ia prea mult valul...*

Ticălosul.

Tella se crezuse imună de vreme ce îi scrisese lui Legend, în timp ce el plănuia jocul. Dar, aparent, se înşelase. Legend o păcălise, aşa cum îi păcălise pe toţi. Tella nu se gândise niciodată că un actor ar fi putut juca rolul logodnicului surorii ei.

Legend chiar merita numele pe care şi-l luase. Tella se întrebă dacă jocurile lui se terminau vreodată sau dacă lumea lui era un labirint nesfârşit de fantezie şi realitate care îi lăsa pe cei prinşi înăuntru suspendaţi pentru totdeauna undeva între cele două.

În faţa ei, Julian se apucă de ceafă, părând mai neliniştit decât copleşit de regrete. Julian era impulsiv. Tella se îndoia că el se gândise la consecinţele faptului de a-i spune adevărul. Probabil că reacţionase pur şi simplu când o văzuse ducându-se după Armando.

— Sora mea nu ştie, nu-i aşa?

— Nu, spuse Julian. Şi pentru moment nici nu vreau să afle.

— Îmi ceri să o mint?

— Nu este ca şi când nu ai mai făcut-o.

Tella se enervă.

— Am făcut-o pentru binele ei.

— Şi asta este pentru binele ei. Julian îşi încrucişă

braţele subţiri şi se rezemă de zidul care mărginea aleea.

În acel moment, Tella nu era sigură că îl mai plăcea. Ura afirmaţia pe care tocmai o făcuse. A spune ceva pentru binele altcuiva era aproape întotdeauna o altă cale de a justifica un lucru greşit. Bineînţeles că, de vreme ce ea o spusese prima, nu putea să-l certe pe Julian aşa cum îşi dorea.

— Vom pleca în Valenda peste câteva zile, continuă Julian. Ce crezi că va face sora ta dacă va afla că nu l-a cunoscut pe adevăratul ei logodnic în timpul Caravalului?

— L-ar căuta, recunoscu Tella.

Ar fi fost mai uşor, de vreme ce el locuia în Valenda. Tella nu înţelesese niciodată de ce Scarlett chiar îşi dorise să fie soţia acestui bărbat, căruia nu îi văzuse nici măcar portretul. Ea şi-l imaginase din dragoste, citind mereu cele mai bune lucruri în scrisorile lui lipsite de romantism şi plictisitoare.

Scarlett probabil ar fi pretins că era curioasă, dar, cunoscându-şi sora, poate în sinea ei simţea că ar fi trebuit să îi dea o şansă, lucru care s-ar fi putut dovedi dezastruos. Tella o văzu din nou pe Scarlett suspinând într-o rochie de mireasă însângerată. Cartea Aracle arăta că ea ştersese viitorul acela, dar încă mai era o şansă de a se împlini.

— Lui Scarlett nu îi va plăcea când va afla că ai minţit-o, spuse Tella.

— Eu consider că lupt pentru ea.

Julian îşi frecă tuleiele negre care îi acopereau bărbia. Comportamentul şi vorbele păreau a fi ale unui băiat un pic prea nerăbdător să se implice într-o încăierare pe stradă, şi totuşi, Tella simţea pasiunea sinceră din spatele cuvintelor lui. Încă nu era prea sigură de cât de mult timp ar fi durat afecţiunea lui Julian pentru sora ei, dar, în momentul acela, Tella îşi imagină că Julian ar fi întrecut orice limită morală ca să nu piardă dragostea lui Scarlett. În mod ciudat, asta o făcea să aibă mai multă încredere în el.

Poate un refuz i-ar fi simplificat viaţa Tellei; apoi

Scarlett nu ar fi trebuit să-şi facă griji că Tella ar fi fost zărită de conte în Valenda, deoarece *adevăratul* conte nu îi văzuse niciodată chipul. Dar, în ciuda posibilei simplificări a situaţiei, Tella nu putea risca să îi spună adevărul surorii ei. Căsătoria lui Scarlett cu contele s-ar fi sfârşit cu inimi frânte şi devastare. Aracle arătase deznodământul şi cartea nu o minţea niciodată pe Tella.

— Bine, spuse ea. Sunt de acord să nu-i spun nimic lui Scarlett despre Armando.

Julian dădu uşor din cap, ca şi când ar fi ştiut că Tella avea să intre în joc.

— În ciuda acţiunilor mele din timpul Caravalului, nu îmi place să îmi înşel sora.

— Dar e greu să te opreşti, odată ce începi.

— Aşa e în cazul tău? Îţi petreci atât de mult timp minţind încât nu mai poţi să spui adevărul?

Cuvintele fură mai tăioase decât intenţionase Tella, dar, spre meritul său, Julian nu îi răspunse.

— Caravalul poate că-ţi pare o minciună, dar este viaţa mea – adevărul meu. Pentru mine, acest ultim joc a fost la fel de real ca şi pentru sora ta. Cât despre lupta pentru tine, eu luptam pentru ea. Vocea i se înăspri. Poate că i-am ascuns adevărul în privinţa identităţii mele, dar sentimentele mele sunt sincere. Am nevoie să petrec mai mult timp cu ea înainte să afle ceva care ar putea să o facă să se îndoiască de mine.

— Ce se întâmplă dacă Scarlett vede că Armando mai este pe insulă?

— Legend îl va trimite mai devreme în Valenda, împreună cu alţi câţiva artişti.

„Ce convenabil."

— De vreme ce fac asta pentru tine, vreau o favoare, adăugă Tella cu un strop de inspiraţie.

Julian clătină din cap înainte şi înapoi, părând să se gândească la vorbele ei.

— Ce fel de favoare?

— Vreau să ştiu adevăratul nume al lui Legend. Cine este cu *adevărat* Legend?

Julian râse chiar înainte ca ea să termine.

— Nu-mi spune că şi tu eşti îndrăgostită de el.

— Ştiu că nu trebuie să mă îndrăgostesc de Legend.

— Bun. Şi nu, spuse Julian, fără să mai râdă. Nu este nici pe departe un târg corect şi, chiar dacă ar fi fost, nu îţi pot spune numele lui Legend.

Tella îşi încrucişă braţele la piept. Nu se aşteptase ca el să-i răspundă. Cei câţiva artişti pe care reuşise să-i chestioneze îi dăduseră răspunsuri asemănătoare. Mulţi chicotiseră şi zâmbiseră superior, iar unii o ignoraseră. Ea îşi imagină că motivul era faptul că mulţi dintre ei habar nu aveau cine era Legend cu adevărat, dar răspunsul lui Julian era destul de diferit încât să o facă să spere că în sfârşit dăduse peste cineva mai bine informat.

— Dacă nu îmi poţi spune numele lui Legend, zise Tella, ghidează-mă spre cineva care poate sau înţelegerea cade.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul lui Julian.

— Identitatea lui Legend este cel mai bine păstrat secret. Nimeni de pe insula asta nu ţi-l va dezvălui.

— Atunci, presupun că va trebui să-i zic lui Scarlett adevărul despre Armando. Tella dădu să părăsească aleea.

— Stai… Julian o apucă de încheietura mâinii. Era atât de disperat.

— Dacă promiţi să nu îi spui lui Scarlett despre Armando, îţi voi da numele unui artist care ţi-ar putea răspunde la câteva întrebări.

— Ar putea?

— Face parte din Caraval de la început şi cunoaşte anumite lucruri, dar nu oferă gratuit informaţii.

— Nu l-aş crede dacă ar face-o. Spune-mi cum îl cheamă şi facem târgul.

— Nigel, răspunse Julian încet. Este ghicitorul lui Legend.

Tella nu îl întâlnise niciodată pe Nigel, dar ştia cine era. Tânărul era inconfundabil. Toată pielea, chiar şi a feţei, îi era acoperită de tatuaje grozave şi pline de viaţă, pe care le folosea ca să prezică viitorul. Bineînţeles, rolul lui Nigel

păruse un altul pe buzele lui Julian, ca şi când nu s-ar fi aflat acolo pentru participanţii la Caraval, ci ca să-l informeze pe stăpânul Caravalului.

— Să ai grijă, adăugă Julian ca şi când Tella ar mai fi avut nevoie de încă un avertisment. Ghicitorii nu sunt ca noi doi. Ei văd lumea aşa cum ar putea fi şi, uneori, încearcă să facă să se întâmple ceea ce-şi doresc ei, şi nu ce ar trebui.

5

Aerul era plin de sare şi secrete. Tella inspiră adânc, sperând că şi seara era împletită cu magia care bântuia pe nava lui Legend, *La Esmeralda.*

Tot ce avea legătură cu aceasta emana magie. Până şi pânzele umflate de vânt păreau vrăjite. Ziua erau de un roşu-aprins şi noaptea argintie, ca mantia unui magician, ducând cu gândul la misterele ascunse, pe care Tella plănuia să le descopere în acea seară.

Râsetele celor beţi plutiră pe deasupra ei când Tella se avântă şi mai adânc în cala navei în căutarea lui Nigel, ghicitorul. În prima ei seară pe vas, făcuse greşeala să doarmă, fără să-şi dea seama că, până în ziua următoare, artiştii lui Legend îşi schimbaseră orele de trezire ca să se pregătească pentru următorul Caraval. Ei dormeau ziua şi se trezeau după apusul soarelui.

Tot ce aflase Tella în prima zi la bordul navei *La Esmeralda* era că Nigel era şi el acolo, dar încă nu îl văzuse. Holurile scârţâitoare de sub punte erau ca podurile din Caraval, conducând în locuri diferite la ore diferite şi îngreunând situaţia celui care voia să afle în ce încăpere stătea cineva. Tella se întrebă dacă Legend o proiectase astfel sau dacă era doar natura imprevizibilă a magiei.

Ea şi-l imagina pe Legend cu jobenul său, râzând la întrebarea şi ideea că magia avea mai mult control decât el. Pentru mulţi, Legend era definiţia magiei.

Când sosise prima dată pe Insula Viselor, Tellei i se păruse că toată lumea putea fi Legend. Julian avea atât de multe secrete, încât se întrebase dacă nu cumva identitatea lui Legend era unul dintre ele, până ce el murise pentru scurt timp. Caspar, cu ochii lui strălucitori şi râsul zgomotos, îl interpretase pe Legend în ultimul joc şi, din când în când, fusese atât de convingător, încât Tella se întreba dacă el chiar juca un rol. La prima vedere, Dante, care era aproape prea chipeş ca să fie adevărat, semăna cu Legend pe care şi-l imaginase dintotdeauna.

Tella îşi imagina cum umerii laţi ai lui Dante umpleau un frac negru în timp ce un joben din catifea îi umbrea chipul. Dar cu cât Tella se gândea mai mult la Legend, cu atât mai mult se întreba dacă măcar purta un joben. Poate că simbolul era un alt lucru care să-i inducă pe oameni în eroare. Poate că Legend era mai mult magie decât bărbat, iar Tella nu îl întâlnise niciodată personal.

Nava se legănă şi un râset străpunse liniştea.

Tella îngheţă.

Râsetul încetă, dar aerul de pe culoarul îngust se mişcă. Aerul mirosise a sare, lemn şi umezeală, dar acum căpătase o mireasmă densă şi dulce, ca de trandafiri.

Pe Tella o ustura pielea, iar cea de pe braţele goale se făcu de găină.

La picioarele ei, o grămadă de petale formau o dâră seducătoare şi roşie.

Poate că Tella nu cunoştea adevăratul nume al lui Legend, dar ştia că îi plăceau culoarea roşie, trandafirii şi jocurile.

Acesta era felul lui de a se juca cu ea? Ştia ce punea fata la cale?

Furnicăturile de pe braţe se extinseră spre gât şi scalp când strivi petalele delicate cu cea mai nouă pereche de încălţări. Dacă Legend ştia ce urmărea ea, Tella nu îşi imagina că ar fi condus-o în direcţia corectă, şi totuşi şirul de petale era prea tentant ca să îi evite. Petalele conduceau spre o uşă ale cărei margini arămii străluceau.

Ea răsuci mânerul, iar lumea ei se transformă într-o grădină, într-un paradis din flori şi romantism fermecător. Zidurile erau clădite din lumina lunii. Tavanul era din trandafiri care coborau spre masa din mijlocul camerei, plină de farfurii cu prăjituri, lumânări aprinse şi vin dulce spumos.

Dar nimic de aici nu era pentru Tella.

Toate erau pentru Scarlett. Tella pătrunsese în povestea de dragoste a surorii ei şi era atât de romantică, încât era dureros să o urmăreşti.

Scarlett era în cealaltă parte a camerei. Rochia ei roşie

ca rubinul era mai frumoasă decât orice floare, iar pielea strălucitoare rivaliza cu luna când îşi ridică privirea spre Julian.

Ei doar se atinseră unul pe celălalt. În timp ce Scarlett îşi lipi buzele de ale lui Julian, el o strânse în braţe ca şi când ar fi găsit singurul lucru de care nu mai voia să se despartă.

De aceea era dragostea atât de periculoasă. Dragostea transforma lumea într-o grădină atât de înşelătoare încât îţi era uşor să uiţi că petalele de trandafir erau la fel de efemere ca sentimentele şi că, într-un final, s-ar fi ofilit şi ar fi murit, lăsând în urmă doar spinii.

Tella se întoarse şi ieşi pe uşă înainte să se mai gândească la ceva chinuitor. Scarlett merita această fericire. Şi poate că avea să dureze. Poate că Julian urma să se dovedească vrednic de Scarlett şi să îşi respecte promisiunile. Chiar părea că îşi dădea silinţa.

Şi, spre deosebire de Tella, nu Scarlett era cea care fusese condamnată de Prinţul Inimilor la dragoste neîmpărtăşită.

Holul se transformă din nou imediat ce Tella închise uşa. Dâra de petale din faţa ei dispăru şi una nouă se întrupă din fum roşu şi tămâie – mirosurile care zăboveau întotdeauna în preajma lui Nigel.

Tella avu din nou senzaţia că Legend făcea un joc cu ea, în timp ce fuioarele de fum de tămâie luară forma unor mâini şi îi făcură semn spre o uşă deschisă.

Tellei i se încălzi pielea când intră. Lumânări galbene din ceară mărgineau pereţii camerei în mijlocul căreia se afla Nigel, tolănit pe un pat acoperit cu o cuvertură din catifea de culoarea vinului de prune. Buzele lui, înconjurate de tatuaje albastre ce reprezentau o sârmă ghimpată, descriau un rânjet larg – nu înfăţişau un zâmbet, ci mai mult gura căscată a unei capcane.

— Mă întrebam când îmi vei face o vizită, domnişoară Dragna. El îi făcu semn Tellei să se aşeze pe muntele de perne cu ciucuri de la picioarele baldachinului provizoriu. Exact ca în timpul Caravalului, Nigel purta doar o tunică

maro, lăsându-şi toate tatuajele strălucitoare la vedere.

Scenele de circ înfăţişate pe picioarele lui groase îi atraseră atenţia Tellei, fascinată de imaginea unei femei cu pene în loc de păr şi care dansa cu un lup cu joben. Nedorindu-şi ca Nigel să-i interpreteze greşit privirea, ea îşi ridică repede capul doar ca să se uite la braţul lui şi la imaginea unei inimi frânte de culoare neagră.

— Cum pot să te ajut? întrebă Nigel.

— Nu doresc să-mi ghiceşti viitorul. Vreau informaţii despre Legend.

Stelele tatuate în jurul ochilor licăriră precum cerneala umedă, nerăbdătoare şi intrigate.

— Cât eşti dispusă să plăteşti?

Tella scoase o pungă de monede din buzunar.

Nigel scutură din cap. Bineînţeles că nu i-ar fi acceptat banii. Monedele nu erau metoda preferată de plată în lumea Caravalului.

— În mod tradiţional, jucăm o dată pe an şi ne acordăm câteva luni să ne revenim, spuse Nigel. De data asta, Legend ne-a dat mai puţin de o săptămână.

— Nu îţi dau nicio zi din viaţa mea.

— Nu-ţi vreau viaţa, ci orele de odihnă.

— Câte? întrebă precaută Tella. Ea mai rezistase câteva zile fără somn. Renunţarea la câteva nopţi de odihnă nu părea un sacrificiu prea mare, aşa cum se întâmpla mereu cu astfel de târguri. La prima vedere, artiştii lui Legend dădeau impresia că erau nişte inconvenienţe neînsemnate, dar nu erau niciodată atât de direcţi.

— Te voi lipsi de odihnă în aceeaşi măsură în care-ţi voi da informaţii, spuse Nigel. Cu cât îţi răspund la mai multe întrebări, cu atât mai multe ore de odihnă îmi vei da. Dacă nu îţi dau răspunsuri valoroase, nu vei pierde nimic.

— Şi când mă vei lipsi de somn?

— De îndată ce vei părăsi camera asta.

Tella încercă să vadă toate aspectele târgului. Era seara zilei de douăzeci şi patru, iar sosirea lor în Valenda era programată în dimineaţa zilei de douăzeci şi nouă. Mai aveau de călătorit patru zile. În funcţie de numărul de ore

private de somn, ar fi fost extenuată înainte să ajungă în Valenda. Dar, dacă i-ar fi oferit informaţii concrete despre Legend, târgul ar fi meritat.

— Bine. Dar îţi voi da numai orele de somn de pe navă. Nu mă poţi lipsi de altele cât timp suntem în Valenda.

— Mă descurc şi aşa. Nigel scoase, din noptiera de lângă patul său, o pensulă şi o oală minusculă în care clocotea un lichid portocaliu. Voi avea nevoie de încheietura mâinii tale pentru a încheia tranzacţia.

Tella ezită.

— Nu vei picta ceva permanent, nu-i aşa?

— Orice voi desena va dispărea imediat ce îţi vei achita datoria faţă de mine.

Tella întinse braţul. Mişcările lui Nigel erau exersate; pensula rece se roti şi se învârti pe pielea Tellei, ca şi când el ar fi folosit deseori părţi ale corpului pe post de pânze.

Când termină, o pereche de ochi, exact ca ai ei, o privită. Rotunzi şi de un căprui-deschis. Pentru o clipă, ea jură că o implorau să nu facă târgul. Dar pierderea câtorva ore de somn părea un mic sacrificiu dacă i-ar fi dat informaţia de care avea nevoie ca să-şi achite datoria faţă de prietenul ei şi să pună în sfârşit capăt ultimilor şapte ani de chin care începuseră în ziua plecării mamei ei.

— Acum, spuse Nigel, ce vrei să ştii?

— Vreau numele adevărat al lui Legend. Cel folosit înainte să devină Legend.

Nigel îşi trecu un deget peste buzele înconjurate de tatuajul cu sârmă ghimpată, scoţând o picătură de sânge – sau sângele era tatuat pe vârful degetului său?

— Chiar dacă aş vrea, nu ţi-aş putea spune numele lui Legend, zise Nigel. Niciunul dintre artiştii lui nu poate dezvălui acest secret. Aceeaşi vrăjitoare care a alungat Sorţile de pe pământ în urmă cu multe secole i-a dat puterile lui Legend. Magia lui este antică – mai veche decât el – şi ea ne obligă pe toţi să păstrăm secretul.

Deşi nimeni nu ştia cu siguranţă de ce dispăruseră Sorţile şi îi lăsaseră pe oameni să se conducă singuri, se zvonea că fuseseră alungate de o vrăjitoare puternică. Dar

Tella nu auzise pe nimeni spunând că era aceeaşi vrăjitoare care îi dăduse puterile lui Legend.

— Asta tot nu-mi spune nimic despre adevărata lui identitate.

— Nu am terminat, rosti Nigel. Urma să îţi spun că magia lui Legend împiedică numele său adevărat să fie rostit sau dezvăluit, dar poate fi câştigat.

Tella se înfioră şi unul din ochii pictaţi pe încheietura mâinii începu să se închidă rapid, într-un fel care o făcu să creadă că rămânea fără mijloace de plată, dar şi că era foarte aproape de răspunsul care îi trebuia.

— Cum îi câştig numele? întrebă ea repede.

— Trebuie să participi la următorul Caraval. Dacă îl câştigi, îl vei întâlni pe Legend.

Tella jură că una dintre stelele tatuate în jurul ochilor lui Nigel căzu când el termină. Probabil că fumul roşiatic şi tămâia cu miros înţepător îi zăpăceau mintea, făcând-o să vadă tatuaje care se mişcau.

Ar fi trebuit să plece atunci. Pleoapele de pe încheietura mâinii erau acum închise aproape de tot, iar ea avea răspunsul care-i trebuia – dacă ar fi câştigat Caravalul, ar fi aflat în sfârşit numele lui Legend. Dar ceva din ultimele cuvinte ale lui Nigel o nedumeri şi mai mult.

— Ce mi-ai zis este o profeţie sau îmi spui că premiul pentru următorul Caraval este adevăratul Legend?

— Un pic din amândouă. Tatuajele în formă de sârmă ghimpată care-i ieşeau din buzele lui Nigel se transformară în spini şi trandafiri negri înfloriră între ei. Nu Legend este premiul, dar, dacă tu câştigi Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend. El are de gând să înmâneze personal răsplata următorului câştigător al Caravalului. Dar, fii atentă, victoria va fi însoţită de un preţ pe care îl vei regreta mai târziu.

Tellei îi îngheţă pielea când ochii pictaţi de pe încheieturile mâinilor se închiseră şi îşi aminti de avertismentul mamei ei: *Odată ce viitorul este prezis, capătă viaţă şi luptă din greu să se manifeste.*

Atunci îşi dădu seama. Un val de oboseală atât de

intensă o doborî pe patul cu perne. Capul i se învârti, iar oasele picioarelor se făcură praf.

— Ce se întâmplă? spuse ea gâfâind, respirând brusc greoi când se luptă să se ridice.

Era şi mai mult fum în cameră sau i se înceţoşa vederea?

— Probabil că ar fi trebuit să te lămuresc, spuse Nigel. Vraja de pe încheietura ta nu te împiedică să dormi, te face să adormi astfel încât eu să primesc restul orelor tale de somn.

— Nu! Tella se clătină când se ridică de pe pat, vederea îngustându-i-se până când nu mai văzu decât frânturi de tatuaje sfidătoare şi lumina chicotitoare a lumânărilor. Nu vreau să dorm tot drumul până la Valenda.

— Mă tem că este prea târziu. Data viitoare, să nu te mai tocmeşti atât de uşor.

6

Erau naufragii mai graţioase decât Tella. Când ieşi clătinându-se din cabina lui Nigel, picioarele-i refuzară să meargă în linie dreaptă, iar şoldurile continuară să se lovească de ziduri şi dădu cu capul de mai multe lămpi atârnate. Călătoria spre camera sa fu atât de periculoasă, încât îşi pierdu din nou încălţările, dar era aproape acolo.

Uşa se undui în faţa ochilor ei, un ultim obstacol de cucerit.

Tella îşi adună toată puterea ca să o deschidă. Şi…

Ori intrase în altă cameră, ori deja începuse să viseze.

Dante avea aripi. Şi, pe toţi sfinţii, erau frumoase – negre cu vene albastre-închise, culoarea dorinţelor pierdute şi a prafului de stele căzut. El stătea cu faţa spre noptieră şi se spăla pe chip sau poate că îşi săruta reflexia în oglindă.

Tella nu prea ştia sigur ce făcea băiatul arogant. Tot ce vedeau ochii ei înceţoşaţi era că haina şi cămaşa lui dispăruseră şi că o pereche de aripi negre şi mari i se întindeau peste muşchii puternici ai spatelui său.

— Ai putea fi un înger al morţii cu chestiile alea.

Dante aruncă o privire peste umăr. Părul ud ca blana unei vulpi negre îi era lipit de frunte.

— Mi s-a spus în multe feluri, dar nu ştiu dacă mi-a zis cineva vreodată că sunt un înger.

— Asta înseamnă că ţi s-a spus că eşti moartea? Tella se rezemă de tocul uşii, picioarele cedându-i în cele din urmă şi căzu la podea cu un zgomot surd, lipsit de graţie.

Un râset delicat, uşor şi foarte feminin se auzi din cealaltă parte a camerei.

— Cred că a leşinat când te-a văzut.

Iar *acum* urma să vomite. Mai era o fată în cameră. Tella zări o rochie verde ca jadul şi un păr brunet strălucitor înainte ca Dante să intre în raza ei vizuală.

El scutură încet din cap.

— Ce a…

Privirea lui Dante se opri asupra celor doi ochi închişi desenaţi pe încheietura mâinii ei şi scoase un sunet sacadat care ar fi putut fi un chicot, dar Tella nu era sigură. Auzea la fel de prost pe cât gândea. Ochii îi cedară şi se închiseră.

— Sunt surprins că te-a păcălit. Cuvintele lui Dante se auzeau foarte aproape acum şi încet.

— Mă plictiseam, mormăi Tella. Mi s-a părut o cale interesantă de a-mi petrece timpul.

— Dacă spui adevărul, atunci ar fi trebuit să vii la mine. Dante cu siguranţă râdea de data asta.

Următoarele câteva zile fură o ceaţă de halucinaţii nefericite. Nigel îi luă toate visele Tellei, dar îi lăsă coşmarurile – imagini îngrozitor de realiste ale tatălui ei care-şi scotea mereu mănuşile roşii, cât şi viziuni ale umbrelor şi nuanţelor de întuneric care nu existau în lumea muritorilor. Mâini reci şi umede îi mângâiau părul şi altele îi smulgeau inima, în timp ce buze fără sânge îi sorbeau măduva din oase.

Înainte să experimenteze moartea în timpul Caravalului, Tella ar fi spus că visele păreau o moarte repetată. Dar nimic nu semăna cu moartea, în afară de Moarte. Ar fi trebuit să ştie că Moartea avea să o caute după ce scăpase. Tella era uimitoare; bineînţeles că Moartea şi-ar fi dorit să o păstreze.

Dar deşi visase demonii Morţii, când Tella deveni conştientă, fu întâmpinată de o zeiţă.

Scarlett stătea lângă patul ei ţinând o tavă cu comori, una plină cu biscuiţi cu cremă, ouă prăjite în unt, şarlotă cu nucşoară, şuncă groasă cu caramel şi o cană cu ciocolată caldă şi condimentată.

Tella luă cel mai pufos biscuit cu cremă. Se simţea ameţită, în ciuda faptului că dormise câteva zile, dar mâncatul o ajuta.

— Ţi-am spus cât de mult te iubesc?

— Mă gândeam că îţi va fi foame după ce s-a întâmplat.

— Scar, îmi pare rău, eu…

— N-ai de ce să te scuzi. Înţeleg cât de uşor este să fii

păcălită de artiştii lui Legend. Şi toată lumea de la bordul navei crede că Nigel a profitat de tine. Scarlett se uită la Tella ca şi când ar fi sperat că i-ar fi mărturisit de ce se dusese la ghicitor.

Cu toate că Tella voia să-şi justifice acţiunile, simţea că nu era momentul să pomenească de târgul pe care îl făcuse cu prietenul ei. Scarlett s-ar fi îngrozit să afle că sora ei îi scrisese unui străin pe care îl întâlnise cu ajutorul magazinului Cel mai Căutat din Elantine, care era un loc cel puţin dubios.

Tella fusese sinceră cu Julian când spusese că nu îi plăcea să-şi mintă sora. Din nefericire, asta nu o împiedica întotdeauna să o facă. Tella păstra secrete faţă de Scarlett ca să nu o îngrijoreze. Dispariţia mamei lor însemna că Scarlett nu mai era fata lipsită de griji la o vârstă fragedă, ci mai mult tutorele Tellei. Nu era corect, iar Tella ura să-şi împovăreze şi mai mult sora.

Dar Tella se întrebă dacă Scarlett aflase deja ce făcuse.

Scarlett îşi tot netezea agitată pliurile fustei, care părea să se şifoneze şi mai mult cu fiecare atingere. În timpul Caravalului, Legend îi dăruise lui Scarlett o rochie fermecată ce îşi schimba aspectul – şi acum părea la fel de anxioasă ca Scarlett. Mânecile făcute din dantelă roz căpătau o nuanţă de gri.

Tella luă o sorbitură zdravănă de ciocolată şi se forţă să stea mai dreaptă în pat.

— Scar, dacă nu eşti supărată din cauza târgului pe care l-am făcut cu Nigel, ce te frământă?

Scarlett strâmbă din buze.

— Voiam să îţi vorbesc despre Dante.

„La naiba.” Nu la asta se aşteptase, dar nu era nici de bine. Tella uitase că leşinase în camera lui Dante. Probabil el o adusese înapoi aici şi Scarlett îl văzuse pe jumătate dezbrăcat şi ţinând-o pe Tella la piept.

— Scar, nu ştiu ce crezi, dar jur că între mine şi Dante nu se întâmplă nimic. Ştii ce părere am despre băieţii care sunt mai frumoşi decât mine.

— Deci, nu s-a întâmplat nimic între voi după terminarea

Caravalului? Scarlett traversă cabina mică şi luă o pereche de papuci argintii, aceiaşi pe care îi lăsase Tella în pădure. Ţi i-a lăsat aseară, cu un bilet interesant.

Tellei i se întoarse stomacul pe dos când luă foaia subţire de hârtie care ieşea dintr-unul dintre papuci.

Am vrut să ţi-i înapoiez din seara pe care
ne-am petrecut-o în pădure.
– D

Chiar era un nemernic. Tella mototoli biletul în pumn. Probabil că Dante îl scrisese ca să o facă pe Scarlett să sufere pentru că îl respinsese în timpul Caravalului.

— Bine, spuse Tella. Recunosc, Dante şi cu mine ne-am sărutat în seara petrecerii. Dar a fost îngrozitor, unul dintre cele mai groaznice săruturi de care am avut parte, cu siguranţă nu o experienţă pe care mi-aş dori să o repet! Şi îmi pare atât de rău dacă gestul meu te-a rănit. Ştiu că s-a purtat îngrozitor cu tine în timpul Caravalului.

Scarlett îşi ţuguie buzele.

Probabil că Tella mersese prea departe cu minciuna. Orice fată şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire că Dante ştia să sărute.

— Nu-mi pasă că l-ai sărutat, spuse Scarlett. Dacă l-aş fi cunoscut înaintea lui Julian, poate şi eu aş fi ajuns să-l sărut.

O imagine foarte tulburătoare se formă în mintea Tellei şi ea înţelese şi mai bine neliniştea surorii sale. Gândul la Scarlett şi Dante împreună o făcu pe Tella să vrea să îl ameninţe să stea departe de sora ei, nu că Tella ar fi crezut că aşa ceva era posibil. Însă dacă simpla idee o îngrijora pe ea – care voia ca Scarlett să se distreze –, Tella putea doar să-şi imagineze cât de tulburată era sora sa exagerat de protectoare.

— Nu vreau să te controlez, continuă Scarlett. Amândouă am trăit destul asta pe pielea noastră. Pur şi simplu nu vreau să suferi. Caravalul va începe mâine la miezul nopţii, dar aşa cum am aflat în timpul ultimului joc,

Legend îşi stabileşte strategia cu mult timp înainte. Scarlett aruncă încă o privire neliniştită la papucii returnaţi de Dante.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, Scar. Şi, pentru prima dată, Tella spunea adevărul. În Dante am şi mai puţină încredere decât am în majoritatea oamenilor şi ştiu că nu trebuie să mă las uluită de Caraval.

— Credeam că ai spus că nu vei juca.

— Poate m-am răzgândit.

— Tella, aş vrea să nu o fi făcut. Scarlett îşi netezi fusta acum gri, de data aceasta pătând-o cu urme de transpiraţie. Ceea ce s-a întâmplat cu Nigel mi-a amintit de lucrurile mai triste pe care le-am trăit. Nu-mi doresc asta pentru tine.

— Atunci, joacă şi tu cu mine.

Tella rosti cuvintele impulsiv, dar, chiar şi după ce se mai gândi o dată la ele, i se păru o idee genială. Tella urmărise Caravalul din spatele scenei, dar sora ei jucase şi câştigase. Amândouă aveau să facă o echipă imbatabilă.

— Dacă vom fi împreună, te vei putea asigura că nu voi fi din nou păcălită de artişti ca Nigel. Şi îţi promit că ne vom distra. Vom avea grijă una de cealaltă.

Rochia lui Scarlett se învioră imediat, ca şi când ar fi fost de acord cu ideea. Dantela gri şi mohorâtă căpătă nuanţa zmeurei şi se întinse de la mâneci până-n talie, ca o armură atrăgătoare. Din nefericire, Scarlett încă părea precaută. Renunţase la a-şi netezi neîncetat fusta ca să-şi înfăşoare neliniştită pe deget şuviţa argintie pe care o căpătase după pierderea unei zile din viaţă la ultimul Caraval.

Tella se gândi să-i spună lui Scarlett adevăratul motiv pentru care trebuia să joace şi să câştige, dar se îndoia că i-ar fi fost de ajutor să aducă vorba despre mama lor. Scarlett nu discuta despre mama lor. Niciodată. De fiecare dată când Tella încercase să vorbească despre Paloma, Scarlett ori schimbase subiectul, ori o ignorase. Cândva, Tella credea că era prea dificil pentru Scarlett, dar acum era de părere că suferinţa surorii ei se transformase în ură

din cauza felului în care le părăsise mama lor.

Tella înţelegea sentimentul: prefera să nu discute niciodată despre tatăl lor şi evita să se gândească la el.

Dar Paloma nu era monstruoasă ca tatăl lor.

— Roşiuţă – câteva bătăi făcură uşa micii lor cabine să zornăie –, eşti înăuntru?

Expresia lui Scarlett se schimbă imediat la sunetul vocii familiare a lui Julian, ridurile de îngrijorare fiind înlocuite de un zâmbet.

— Am ajuns în Valenda, adăugă Julian. Am venit să văd dacă pot să vă duc pe punte cuferele.

— Dacă vrea să-mi care bagajul, lasă-l să intre, spuse Tella.

Lui Scarlett nu trebuia să i se spună de două ori.

În clipa în care deschise uşa, Julian rânji ca un pirat care tocmai găsise o comoară. Tella jură că ochii îi mocniră când o măsură din priviri pe sora ei.

Scarlett radie şi ea. La fel şi dantela rochiei, nuanţa de roşu închizându-se când fusta i se mulă pe trup.

Tella sorbi zgomotos din ciocolata caldă, întrerupând cuplul înainte ca privirile pofticioase să se transforme în săruturi senzuale.

— Julian, te rog să mă ajuţi, spuse Tella. Încerc să o conving pe Scarlett să-mi fie parteneră pentru Caraval.

Julian deveni serios într-o clipă şi-şi îndreptă brusc privirea tăioasă spre Tella. Fu rapidă ca un fulger, dar inconfundabil de clară. El nu voia ca Scarlett să joace jocul, iar Tella ştia exact de ce. Ar fi trebuit să se gândească la asta.

Dacă Scarlett ar fi jucat, ar fi aflat adevărul despre Armando – că interpretase rolul logodnicului ei în ultimul Caraval –, iar minciunile lui Julian şi ale Tellei ar fi fost dezvăluite. Pentru Julian ar fi fost mult mai rău decât pentru Tella, dar cel mai dureros ar fi fost pentru Scarlett.

— Dacă mă gândesc mai bine, spuse uşor Tella, încercând să îşi corecteze greşeala, poate ar trebui să joc singură. Probabil mă vei încurca.

— Păcat. Acum vreau să joc. Scarlett se uită din nou la

Julian cu ochii mari şi căprui care străluceau aşa cum nu se întâmplase niciodată în Trisda. Tocmai mi-am amintit cât de amuzant poate fi jocul.

Tella îi confirmă cu un zâmbet, dar îi părea atât de forţat încât nu putea să zâmbească prea mult.

Nigel o avertizase că, dacă ar fi câştigat jocul, ar fi plătit un preţ pe care l-ar fi regretat mai târziu. Şi Scarlett încercase să o avertizeze în privinţa jocului. Dar până în momentul acesta, Tella nu simţise forţa niciunui avertisment. Una era să i se spună despre riscurile Caravalului, şi alta era să le vadă desfăşurându-se. Chiar dacă ultimul joc se terminase, sora ei nu scăpase de tot.

Tella nu voia să sfârşească aşa şi nici să o forţeze pe Scarlett să facă un lucru care ar fi putut să-i aducă şi mai multă suferinţă. Dar dacă Tella nu juca şi nu câştiga jocul, era posibil să nu-şi mai vadă niciodată mama.

CAPITALA IMPERIULUI MERIDIAN, VALENDA

7

Potrivit miturilor, Valenda fusese cândva oraşul antic Alcara, casa Sorţilor înfăţişate în toate pachetele de Cărţi ale Destinului. Oraşul fusese ridicat cu magia lor, una atât de veche şi de intensă încât, chiar şi după câteva secole de la dispariţia Sorţilor, rămăşiţele farmecelor scânteietoare rămăseseră, făcând dealurile din Valenda atât de strălucitoare, că noaptea puteau să lumineze jumătate din Imperiul Meridian.

Tella nu ştia dacă toată legenda era adevărată, dar o crezu când zări pentru prima dată portul din Valenda la amurg.

Un apus de soare violet învăluia totul în nuanţe purpurii şi totuşi, lumea din faţă tot mai strălucea, din vârfurile – ruinelor antice, formate din coloane sfărâmate şi bolţi masive, până la apele armonioase din jurul navei *La Esmeralda.* Cheiurile şubrede de pe insula Trisda păreau construite din oase fragile în comparaţie cu debarcaderele vii care se întindeau acum înaintea ei, flancate cu clipere[2] şi goelete de pe care unduiau steaguri umflate, verzi strălucitoare. Unele erau conduse de femei-marinar, îndrăzneţ îmbrăcate cu fuste din piele lucioasă şi cizme până la coapse.

Tellei deja îi plăcea locul.

Când îşi întinse gâtul ca să privească în sus, imaginaţia sa înflori.

Auzise că erau trăsuri care zburau ca păsările deasupra oraşului cu dealuri, dar altceva era să le vadă aievea. Acestea se deplasau pe cerul lila-intens cu graţia norilor pictaţi, înălţându-se şi coborând, colorate în roz, albastru, mov, violaceu, roşiatic, verde-mentă şi alte nuanţe pe care Tella urma să le vadă. Practic, nu zburau, ci se legănau de funii groase care se încrucişau în diversele districte ale Valendei.

---

[2] Nave rapide cu pânze, de mari dimensiuni, cu cel puțin trei catarge și cu puntea superioară mult ridicată la proră și la pupa (n.tr.).

— Haide, îi îndemnă Scarlett, luându-l de mână pe Julian când coborâră pe cheiul aglomerat. Un grup special de trăsuri zburătoare ne vor duce direct la palat. Nu vrem să le ratăm.

Nava lor sosise târziu, aşadar toată lumea se mişca în ritm vioi. Pe mulţi îi auzeai spunând „Ai grijă” şi „Fii atent”. Cu picioarele ei scurte, Tella se grăbi să ţină pasul cât cără micul cufăr în care se aflau cartea Aracle şi o mare parte din averea sa.

— Mă scuzaţi. Un băiat scund îmbrăcat ca un mesager apăru în capătul cheiului. Sunteţi domnişoara Donatella Dragna?

— Da, răspunse Tella.

Mesagerul făcu semn spre un grup de butoaie de la marginea unui alt chei.

Tella nu avea de gând să îl urmeze. Ea nu crezuse niciodată pe deplin poveştile bunicii sale, care îi spusese cât de periculoase puteau fi străzile Valendei pentru o fată. Dar ştia cât de uşor putea să dispară cineva de pe un chei. N-ar fi fost nevoie decât să fie târâtă pe o navă şi băgată sub punte cât oamenii s-ar fi uitat în altă direcţie.

— Trebuie să o ajung din urmă pe sora mea, spuse Tella.

— Te rog, domnişoară, nu fugi. Nu voi fi plătit dacă pleci. Tânărul mesager îi arătă un plic sigilat cu un cerc de ceară aurie, care forma o combinaţie complicată de pumnale şi săbii rupte. Tella îl recunoscu imediat. Era de la *prietenul ei.*

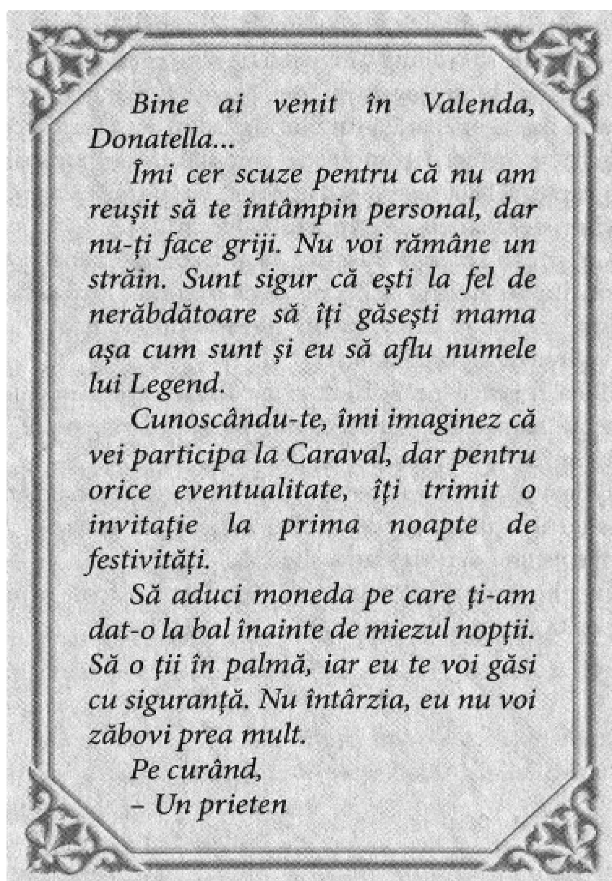
Cum de ştia deja că ea era în Valenda?

Ca şi când i-ar fi răspuns la întrebare, moneda fără noroc din buzunarul Tellei pulsă ca o inimă. Probabil el o folosise ca să o urmărească, dovedindu-şi încă o dată priceperea de a găsi oameni.

Tella îi strigă pe Scarlett şi pe Julian, spunându-le că avea să-i ajungă mai târziu din urmă şi se furişă pe celălalt chei împreună cu mesagerul.

Odată ascunsă în spatele unui grup de butoaie mari, mesagerul îi dădu repede Tellei scrisoarea, iar apoi fugi înainte ca fata să poată rupe sigiliul.

În plic erau două pătrate. Primul era o foaie simplă, acoperită cu un scris cunoscut.

Bine ai venit în Valenda, Donatella...

Îmi cer scuze pentru că nu am reuşit să te întâmpin personal, dar nu-ți face griji. Nu voi rămâne un străin. Sunt sigur că ești la fel de nerăbdătoare să îți găsești mama așa cum sunt și eu să aflu numele lui Legend.

Cunoscându-te, îmi imaginez că vei participa la Caraval, dar pentru orice eventualitate, îți trimit o invitaţie la prima noapte de festivități.

Să aduci moneda pe care ți-am dat-o la bal înainte de miezul nopţii. Să o ții în palmă, iar eu te voi găsi cu siguranță. Nu întârzia, eu nu voi zăbovi prea mult.

Pe curând,

– Un prieten

Tella scoase celălalt bilet, o pagină sidefie scrisă cu cerneală albastră ornamentată.

Legend te-a ales să joci jocul care ţi-ar putea schimba destinul.

În onoarea celei de-a şaptezeci şi cincea aniversări a Împărătesei Elantine,

Caravalul va vizita străzile Valendei
timp de şase nopţi magice.

Călătoria ta va începe la Balul Sorţii din Castelul Idyllwild.

Jocul începe oficial la miezul nopţii, în cea de-a treizecea zi a Sezonului de Creştere, şi se termină la răsăritul Zilei lui Elantine.

Următoarea zi era cea de treizeci.

Era mult prea curând ca Tella să-şi întâlnească prietenul.

Nigel spusese că singura cale de a afla numele lui Legend era să câştige Caravalul. Ea mai avea nevoie de o săptămână ca să joace – şi să câştige – jocul. Cu siguranţă prietenul ei i-ar mai fi acordat o săptămână.

Dar dacă nu ar fi acceptat şi ar fi refuzat să o ducă alături de mama ei?

Un val sălbatic clătină cheiul, dar, chiar şi după ce se stabiliză, Tella rămase dezechilibrată ca şi când soarta ar fi clipit, iar viitorul lumii ei ar fi luat-o pe un alt drum.

Repede, lăsă micul cufăr din mâini pe chei. În spatele butoaielor, ea era ascunsă vederii. Nimeni nu o văzu deschizând cufărul cu toate că nici faptul de a fi privită de un întreg echipaj nu ar fi putut-o opri. Tella trebuia să verifice cartea Aracle.

De obicei, degetele o furnicau la contact, dar când atinse pătratul de hârtie, îi amorţiră; *totul* amorţi în timp ce Tella văzu o nouă imagine. Mama ei nu mai era prizonieră în spatele gratiilor – avea buzele vineţii şi era moartă.

Tella apucă atât de strâns cartea, încât ar fi trebuit să se boţească în mâna ei, dar micul obiect magic părea a fi indestructibil. Ea se rezemă de butoaiele umede.

Ceva nou trebuie să se fi întâmplat ca să-i schimbe viitorul mamei sale. Tella dormise în ultimele patru zile. Schimbarea nu ar fi trebuit să fie rezultatul acţiunilor ei, dacă nu cumva avea o legătură cu discuţia purtată cu Nigel.

Julian o avertizase pe Tella că ghicitorii ca Nigel se

jucau cu viitorul. Poate că el simţise în destinul Tellei ceva care l-ar fi supus pe Legend riscului. Sau poate că Legend voia să se joace cu Tella pentru că ea încerca să-i descopere cel mai mare secret şi planul lui schimbase soarta Palomei.

Gândul ar fi trebuit să o sperie. Nu era bine să-l ai pe Legend ca inamic, dar, dintr-un motiv ciudat, ideea o făcea pe Tella să îşi dorească şi mai mult să îi joace jocul. Acum, trebuia doar să-şi convingă prietenul să îi mai acorde o săptămână ca să poată câştiga Caravalul, să afle numele lui Legend şi să-i salveze viaţa mamei sale.

Când Tella ajunse în staţie, noaptea acoperise oraşul cu mantia ei. Afară, seara era rece, dar în staţie aerul era cald, ceţos din cauza luminii aurii a lămpii.

Tella trecu pe lângă nenumărate boxe cu caleşti colorate, legate cu funii groase, care conduceau în toate părţile oraşului. Linia dedicată palatului era în capăt, dar Scarlett nu se zărea pe nicăieri. Ea îi spusese că avea să o ajungă din urmă mai târziu, totuşi Tella era surprinsă că Scarlett nu o aşteptase.

Trăsura care atârna în faţa Tellei se înălţă când un vizitiu voinic deschise uşa ivorie şi o conduse într-un compartiment comod, plin cu perne de culoarea untului şi margini groase albastre, care se asortau cu draperiile ce încadrau ferestrele ovale.

Mai era doar un pasager – un tânăr blond pe care Tella nu îl recunoscu.

Artiştii lui Legend luaseră două nave spre Valenda, iar Tella îşi imagină că erau actori care lucrau pentru Legend şi pe care ea nu îi mai întâlnise, dar bănuia că tânărul nu era unul dintre ei. Era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât ea şi totuşi părea că-şi petrecuse secole practicând dezinteresul. Până şi haina şifonată din catifea părea plictisită când se tolăni pe scaunul somptuos din piele.

Ferindu-şi intenţionat privirea de Tella, el muşcă hotărât dintr-un măr alb.

— Nu poţi să călătoreşti cu trăsura asta.

— Poftim?

— M-ai auzit clar. Trebuie să cobori. Cuvintele tărăgănate erau la fel de indolente ca postura lui mândră, făcând-o pe Tella să creadă ori că nu avea nicio grijă, ori că tânărul era atât de obişnuit ca oamenii să i se supună, încât nici măcar nu încerca să pară impunător.

„Nobil răsfăţat."

Tella nu întâlnise niciun aristocrat care să-i placă. Aceştia veneau deseori la tatăl ei pentru favoruri ilegale, oferindu-i bani, dar niciodată respect; cu toţii păreau să creadă că urma lor de sânge nobil îi făcea superiori în faţa tuturor celorlalţi.

— Dacă nu vrei să călătoreşti cu mine, poţi să cobori tu, spuse ea.

Tânărul nobil răspunse înclinându-şi uşor capul blond şi schiţând un zâmbet cu buzele înguste ca şi când ar fi muşcat din partea făinoasă a mărului.

„Coboară din trăsură, o avertiză o voce din mintea ei. Este mai periculos decât pare." Dar Tella nu avea de gând să se lase intimidată de un tânăr prea leneş să-şi dea la o parte părul din ochii iritaţi. Detesta ca oamenii să se folosească de titlul sau de averea lor ca să-i trateze prost pe ceilalţi; lucrul acesta îi amintea prea mult de tatăl ei. Iar trăsura urca deja, înălţându-se spre cerul nopţii cu fiecare bătaie rapidă a inimii Tellei.

— Tu trebuie să fii una dintre artistele lui Legend. Probabil că tânărul râsese, dar sunetul păru prea crud ca Tella să fie sigură. El se aplecă peste spaţiul intim, umplând trăsura cu mirosul înţepător al merelor şi al enervării. Mă întreb dacă mi-ai putea satisface o curiozitate, continuă el. Am auzit că artiştii lui Legend nu mor niciodată cu adevărat. Deci poate te voi împinge afară, ca să văd dacă zvonurile sunt adevărate!

Tella nu ştia dacă ameninţarea tânărului era serioasă, dar era prea tentant să se abţină să-i spună:

— Nu dacă te împing eu prima.

Afirmaţia ei îl făcu să zâmbească oarecum fermecător, totuşi rânjetul reuşi să pară aspru, ca un giuvaier sclipitor

de pe mânerul unei săbii cu două tăişuri. Tella nu se putea hotărî dacă trăsăturile lui erau prea ascuţite ca să fie atractive sau dacă era doar genul de individ chipeş la care nu te puteai uita, genul devastator de minunat care ţi-ar fi tăiat gâtul cât erai ocupată să te holbezi în ochii reci şi argintii.

— Ai grijă, animăluţ de companie. Poate că eşti una dintre invitatele împărătesei, dar mulţi din regatul ei nu sunt la fel de iertători ca mine. Şi eu nu sunt deloc iertător.

Ronţ. Dinţi ascuţiţi muşcară din nou din mărul alb înainte să îl lase să îi cadă din mână, pe papucii ei.

Tella lovi mărul cu piciorul spre el şi pretinse că nu era deloc îngrijorată de faptul că ar fi putut să-şi pună ameninţările în practică. Ba chiar fu atât de îndrăzneaţă încât alese să nu se mai uite la el, ci pe fereastră, în timp ce trăsura continuă să plutească deasupra oraşului. În mod sigur funcţionase; cu colţul ochiului văzu că tânărul închise ochii când ei trecură peste districtele renumite ale Valendei.

Unele erau mai infame decât altele, cum ar fi Cartierul Mirodeniilor, unde se zvonea că puteai găsi condimente ilegal de gustoase, sau Districtul Templului, unde se practicau diverse religii – se presupunea că exista chiar şi o Biserică a lui Legend.

Era prea întuneric să vezi ceva clar, dar Tella continuă să privească pe fereastră până ce trăsura îşi începu coborârea spre palat, iar ea zări în sfârşit mai mult decât lumina slabă a stelelor.

„Cărţile de poveşti au minţit”, fu singurul lucru la care se gândea.

Tellei nu prea îi păsase niciodată de castele sau palate. Scarlett era sora care îşi imaginase că avea să fie dusă de un nobil bogat sau de un tânăr rege la o fortăreaţă izolată din piatră. Pentru Scarlett, castelele erau bastioane ale siguranţei, care ofereau protecţie. Tella le vedea ca pe nişte închisori extravagante, perfecte pentru supraveghere, control şi pedeapsă. Erau versiunile mai

mari ale conacului sufocant al tatălui lor din Trisda, cu nimic mai bune decât o temniţă.

Dar în timp ce trăsura îşi continuă coborârea lentă, Tella se întrebă dacă nu cumva se grăbise să aibă prejudecăţi.

Ea îşi imaginase mereu castelele ca pe nişte clădiri din piatră gri, cu holuri mucegăite şi umede, dar palatul împodobit cu nestemate al lui Elantine strălucea în noapte ca o comoară furată din cuibul unui dragon.

I se păru că îl auzi pe tânărul nobil pufnind, probabil din cauza uimirii pe care o afişase, dar Tellei nu îi păsa. De fapt, îl compătimea dacă nu putea aprecia frumuseţea.

Palatul lui Elantine se afla pe cel mai înalt deal din Valenda. În centru, celebrul turn auriu lumina strălucitor ca un far, în nuanţe de cupru şi coral. Regală şi dreaptă, până aproape de vârf, unde structura se arcuia ca o coroană, era imaginea oglindită a Turnului Pierdut din Cărţile Destinului. Tella îşi ţinu respiraţia. Era cea mai înaltă clădire pe care o văzuse vreodată şi, cumva, părea vie. Domnea ca un monarh veşnic tânăr, conducând cinci aripi boltite, împodobite ca nişte bijuterii, care se întindeau din turn ca vârfurile unei stele. Iar Tella urma să locuiască în această stea timp de o săptămână.

Fără să se mai simtă epuizată, aproape sări de pe locul ei când trăsura ateriză în sfârşit.

Vizavi, nobilul indolent o ignoră când se furişă pe uşă în staţia cavernoasă.

Tella se întrebă dacă sosise ultima. Singurul sunet pe care îl auzi fu rotitul zgomotos al roţilor dinţate care mişcau liniile trăsurilor. Actorii lui Legend nu se vedeau pe nicăieri, şi nici sora ei. Dar între liniile de caleşti care se legănau erau străjeri inexpresivi, îmbrăcaţi în armuri.

Un străjer îi urmări toate mişcările, zornăitul armurii lui însoţind-o când ea părăsi zona cu trăsuri şi păşi pe domeniul luxos al împărătesei. Poate că artiştii lui Legend erau invitaţii lui Elantine, dar când Tella trecu de grădinile din piatră erodată de timp şi garduri vii sculptate cu migală, avu brusc impresia că împărăteasa nu avea încredere în oaspeţii ei, ceea ce o făcu pe Tella să se

întrebe de ce îi chemase să stea la palat şi să dea un spectacol pentru ziua ei.

Tella auzise că, în tinereţe, împărăteasa Elantine dusese o viaţă desfrânată. Se furişa în Cartierul interzis al Mirodeniilor şi pretindea că era un om de rând ca să poată avea tot felul de aventuri scandaloase şi întâlniri amoroase. Din nefericire, pentru o mare parte din viaţa Tellei, împărăteasa fusese cunoscută ca mult mai puţin îndrăzneaţă. Poate faptul că-i invitase pe artiştii lui Legend era felul ei de a fi nesăbuită din nou. Dar Tella se îndoia de asta; cineva care domnea de atât de mult timp ca Elantine nu făcuse acest lucru pentru că se lăsase pradă nechibzuinţei.

Cumva, interiorul palatului era chiar mai măreţ decât exteriorul strălucitor ca un giuvaier. Totul era neverosimil de mare, ca şi când Sorţile l-ar fi construit doar ca să-şi etaleze puterea, iar apoi îl părăsiseră pur şi simplu când dispăruseră. Podele strălucitoare din lapislazuli reflectară intrarea Tellei când trecu pe lângă coloanele din cuarţ albastru mai groase decât stejarii şi lămpile cristaline cu ulei, înalte cât un om.

În susul şi în josul scării imense din marmură, servitorii se agitau ca fulgii de nea, dar Tella nu-şi văzu nici acum sora sau pe ceilalţi artişti.

— Bine ai venit. O femeie îmbrăcată într-o nuanţă maiestuoasă de albastru veni în faţa Tellei. Sunt intendenta aripii de safir.

— Donatella Dragna. Am venit împreună cu artiştii lui Legend şi mă tem că am întârziat un pic.

— Aş spune că de fapt ai întârziat foarte mult, îi zise intendenta zâmbind, ceea ce o făcu pe Tella să simtă o oarecare uşurare când femeia se uită la lista din mâinile ei, fredonând uşor. Până ce sunetul plăcut muri.

Apoi îi dispăru zâmbetul.

— Poţi să-mi mai spui o dată cum te numeşti?

— Donatella Dragna.

— Văd o Scarlett Dragna.

— Ea este sora mea.

Femeia îşi ridică privirea, uitându-se rapid spre străjerul care o escortase pe Tella.

— Sora ta poate că este o invitată binevenită, dar mă tem că tu nu eşti trecută pe listă. Eşti sigură că ai fost invitată?

8

Nu. Tella nu fusese invitată la palat, dar, dacă Scarlett era pe listă, şi Tella ar fi trebuit să fie. Legend se juca cu ea. Probabil o scosese de pe lista de invitaţi după conversaţia Tellei cu Nigel.

Ea inspiră adânc, refuzând să se neliniştească, dar îşi imagină că toţi servitorii din aripă îi auzeau bătăile inimii. I-ar fi fost atât de uşor străjerului care o escortase aici să o arunce afară, în noapte. Lipsa ei nu ar fi fost observată prea repede de nimeni, având în vedere cât de des dispărea Tella intenţionat şi că deja era separată de Scarlett şi de toată lumea pe care o cunoştea în Valenda.

— Sora mea, spuse Tella, stă aici. Aş putea împărţi camera cu ea.

— Ar fi inadmisibil, răspunse intendenta, mai rigid decât înainte.

— Nu văd de ce ar conta, spuse Tella. La drept vorbind, sora mea ar prefera varianta asta.

— Şi cine este sora ta? Vreo regină care are o cincime din lume la picioare?

Tella se abţinu să spună ceva care nu ar fi făcut decât să-i grăbească izgonirea.

— Şi celelalte aripi? întrebă ea dulce. Trebuie să fie o cameră liberă într-un palat atât de mare.

— Chiar dacă ar fi camere, nu eşti pe lista de invitaţi, deci nu poţi rămâne.

La aceste cuvinte, străjerul se apropie, armura răsunând în holul superb.

Tella îşi adună toate puterile ca să nu ridice vocea. În schimb, îşi forţă buzele să tremure şi ochii să i se umezească.

— Te rog, nu am unde să mă duc, o imploră ea, sperând că femeia avea o inimă pe undeva pe sub rochia apretată. Găseşte-o pe sora mea şi lasă-mă să stau cu ea.

Intendenta strânse din buze, evaluând-o pe Donatella în toată splendoarea ei jalnică.

— Nu te pot lăsa să stai aici, dar poate că este un pat liber sau un ungher în casa servitorilor.

Străjerul din spatele ei chicoti.

Inima Tellei se strânse şi mai mult. „Un ungher în casa servitorilor?”

— Scuzaţi-mă. Vocea joasă vui chiar în spatele său, o atingere aspră pe ceafa Tellei.

Simţi o greutate în stomacul care i se întoarse pe dos.

Vocea unei singure persoane îi provoca Tellei senzaţia aceasta.

Nonşalant, Dante veni lângă ea. O siluetă întunecată, de la costumul perfect închis la culoare până la tatuajele de pe mâini. Singura lumină era licărul ochilor lui amuzaţi.

— Ai o problemă cu camera ta?

— Deloc. Tella îşi impuse să nu roşească de jenă, sperând că el nu auzise conversaţia fără să vrea. Este doar o mică încurcătură, dar s-a rezolvat.

— Ce uşurare. Mi s-a părut că am auzit-o spunând că te caza în casa servitorilor.

— Asta doar dacă este loc, spuse intendenta.

Tella ar fi putut să se înverzească de umilinţă şi să se scufunde în podeaua din lapislazuli, dar spre şocul ei, Dante, căruia îi plăcea de obicei să râdă de ea, nici măcar nu schiţă un zâmbet ca diversiune. În schimb, îşi întoarse privirea dură spre intendentă.

— Ştii cine este tânăra aceasta?

— Poftim? spuse intendenta. Cine eşti?

— Eu îi supraveghez pe toţi artiştii lui Legend. Dante vorbea mai arogant decât de obicei, pe un ton care o împiedica pe Tella să-şi dea seama dacă el spunea adevărul sau născocea o minciună. Nu vrei să o cazezi în casa servitorilor.

— De ce? întrebă intendenta.

— Ea este logodită cu moştenitorul tronului Imperiului Meridian.

Femeia ridică din sprâncene, cu precauţie. Tella poate că ar fi făcut la fel, dar îşi mască imediat surprinderea cu o aroganţă pe care îşi imagina că ar fi afişat-o logodnica unui

moştenitor regal.

Bineînţeles, Tella nici măcar nu ştia cine era moştenitorul actual. Elantine nu avea copii, iar moştenitorii ei fuseseră ucişi mai repede decât puteau circula ştirile în fosta casă a Tellei din Trisda. Dar Tellei nu-i păsa cine era falsul ei logodnic, câtă vreme o împiedica să doarmă într-un ungher.

Din nefericire, intendenta încă părea sceptică.

— Nu ştiam că Maiestatea Sa are o nouă logodnică.

— Este un secret, răspunse Dante ireproşabil. Cred că plănuieşte să-şi anunţe logodna la următoarea lui petrecere. Aşadar, ţi-aş recomanda să nu spui nimic. Sunt sigur că ai auzit ce temperament are.

Femeia înlemni şi apoi îşi mută privirea de la Dante la Tella. În mod clar, nu avea încredere în niciunul dintre ei, dar frica de temperamentul moştenitorului probabil îi influenţase judecata.

— Voi mai verifica o dată dacă este disponibilă o altă cameră, spuse femeia. Suntem ocupaţi pentru sărbătoare, dar poate că unul dintre invitaţi nu a sosit.

În clipa în care ea plecă, Dante se întoarse din nou spre Tella, aplecându-se astfel încât niciun servitor să nu îi poată auzi.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti.

Tella presupunea că îi datora un strop de recunoştinţă. Totuşi, discuţia îi dăduse senzaţia că Dante nu îi făcea chiar o favoare.

— Nu îmi dau seama dacă tocmai m-ai salvat sau dacă m-ai băgat într-o situaţie şi mai nefericită.

— Ţi-am găsit o cameră, nu-i aşa?

— Şi un logodnic cu un caracter urât.

El schiţă un zâmbet cu buzele-i pline.

— Ai fi preferat să pretind că eşti logodnica mea? Mă gândeam s-o spun, dar nu mi s-a părut cea mai bună alegere – ce i-ai zis surorii tale? Cu un deget, îşi bătu uşor bărbia netedă. A, da, că sărutul nostru a fost îngrozitor, unul dintre cele mai rele şi cu siguranţă nu o experienţă pe care ai vrea să o mai repeţi.

Tella simţi că se albea la faţă. Pe toţi sfinţii! Dante era un neruşinat.

— M-ai spionat!

— Nu a fost nevoie. Vorbeai tare.

Tella ar fi trebuit să spună că nu vorbise serios – *el trebuia să o fi ştiut* –, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l facă pe Dante să se umfle în pene de mândrie.

— Deci te răzbuni?

El se aplecă şi mai mult. Tella nu-şi dădea seama dacă amuzamentul îi dispăruse din privire sau dacă se transformase doar în ceva mai profund, mai întunecat şi un pic mai periculos. Dante îi atinse intenţionat clavicula cu degetele calde. Tella începu să respire mai greoi şi totuşi nu se retrase nici măcar când ochii lui ajunseră la acelaşi nivel cu ai ei, apropiindu-se atât de mult, că îi simţi atingerea genelor.

— Haide să spunem că acum suntem chit. Buzele lui se mişcară spre colţul gurii ei.

Apoi, chiar înainte să o atingă, el se retrase.

— Nu aş vrea să repetăm o experienţă atât de neplăcută pentru tine.

Fără să mai spună ceva, Dante plecă, umerii laţi tremurându-i ca şi când ar fi râs.

Tella clocoti. După ce tocmai făcuse Dante, erau departe de a fi chit.

Intendenta se întoarse după câteva clipe, cu un zâmbet mai încordat decât copcile proaspăt cusute.

— Se pare că avem o cameră disponibilă în turnul din aur al lui Elantine.

Tella îşi reprimă un suspin. Poate că Dante îi făcuse, la urma urmei, o favoare.

Alături de numeroasele ruine ale oraşului, turnul din aur al lui Elantine era cea mai veche structură din Imperiu. Cu zvonurile care pretindeau că zidurile erau făcute din aur pur şi tot felul de culoare secrete prin care se furişau monarhii, mulţi credeau că nu era doar o replică a Turnului Pierdut din Cărţile Destinului, ci că era acelaşi turn, care ascundea magia adormită în interior.

— În mod normal, invitaţii nu au acces în turn, spuse intendenta când o conduse pe Tella din aripa de safir în curtea de sticlă, unde grupuri de oameni îmbrăcaţi extravagant hoinăreau sub bolţile opalescente şi copacii de cristal cu frunze argintii.

Nefamiliarizată cu cultura palatului şi crescând pe o insulă cucerită şi nerespectată, Tella se întrebă dacă ei făceau parte din alaiul lui Elantine sau erau ceilalţi invitaţi pe care îi menţionase intendenta.

— Nu ai voie să primeşti vizitatori, continuă intendenta. Nici măcar logodnicul tău nu este bine-venit în camera ta.

Tella poate ar fi spus că nu ar fi visat niciodată să-i permită unui băiat să intre în camera ei, dar probabil că era mai bine să nu zică prea multe minciuni – altfel, s-ar fi putut da de gol.

La capătul curţii erau două uşi spre turnul de aur, atât de mari şi de grele, încât era nevoie de trei santinele ca să le deschidă pe rând.

Tella nu-şi dădu seama că străjerul din staţie încă o urmărea până ce nu fu oprit când Tellei şi intendentei li se permise să intre. Fie ştirea despre *logodna* Tellei se răspândise repede prin palat, fie intendenta-şefă era la fel de importantă pe cât se credea. Tella spera să fie a doua variantă ştiind că, imediat ce adevăratul moştenitor ar fi descoperit şiretlicul, cu siguranţă avea să fie dată de gol şi alungată din palat – sau mai rău. Până atunci, decise să se bucure de şaradă.

Contrar poveştilor, interiorul turnului nu era din aur; era antic. Până şi aerul părea vechi, plin de poveşti uitate şi cuvinte din trecut. La nivelul inferior erau stâlpi din piatră erodată formaţi din coloane ciobite şi litere mari decorative cioplite ca să semene cu o femeie cu două chipuri, toate luminate de torţe negre care pârâiau şi miroseau a tămâie şi a vrăji.

De acolo, intendenta o conduse pe podele care scârţâiau, din ce în ce mai vechi. Uşa la care se opriră în cele din urmă părea atât de antică, încât Tella îşi imagină că o simplă atingere ar fi făcut-o să sară din balamale.

„Nu e de mirare că invitaţii nu sunt niciodată găzduiţi aici.

— Un paznic va rămâne permanent în faţa uşii tale. Intendenta sună clopoţelul pe care îl avea atârnat la gât, chemând o santinelă într-o armură albă din metal. Nu aş vrea să ţi se întâmple ceva, ca logodnică a moştenitorului!

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că e adevărat, spuse Tella.

Intendenta zâmbi din nou, zâmbetul lărgindu-se încet, ca o pată proaspătă.

— Măcar eşti mai inteligentă decât pari. Dar, dacă într-adevăr eşti logodită cu moştenitorul, atunci nu de gărzile Maiestăţii Sale ar trebui să te temi.

— De fapt, nu cred că mă tem de nimic. Tella închise uşa, lăsând-o pe femeie pe hol înainte să mai poată spune vreun cuvânt tăios; altfel, Tellei ar fi putut să-i scape mai multe lucruri pe care nu trebuia să le rostească.

Nu era o mişcare inteligentă să superi servitorii. Bineînţeles, nu era înţelept nici să minţi că eşti logodnica moştenitorului regal. Trebuia să se răzbune pe Dante pentru asta.

Deşi, spre meritul lui, îi obţinuse un apartament fantastic. Poate că turnul era o relicvă, dar camerele erau minunate.

Lumina lunii pătrundea prin ferestre, învăluind totul într-o strălucire de vis. Cineva îi lăsase o tavă cu dulciuri de „noapte bună pe una dintre mesele din sticlă elegante din salon. Tella luă o prăjitură în formă de stea când trecu pe lângă două şemineuri din piatră albă într-un dormitor luxos, cu covoare albastre ce se asortau cu draperiile grele care atârnau de patul îmbietor cu baldachin. Tella voia să se prăbuşească pe pat şi să doarmă până ar fi scăpat de toate problemele.

Dar mai întâi trebuia să îi scrie lui Scarlett şi să o anunţe unde era…

Două voci se auziră din colţ.

Tella îşi îndreptă privirea spre o uşă întredeschisă din colţul camerei, care, cel mai probabil, conducea spre baie.

Ea auzi din nou şoaptele. Erau servitoarele, care nu

ştiau că Tella era acolo. Una din voci era uşoară şi piţigăiată, iar cealaltă caldă şi blândă, făcând-o să se gândească la o mică pasăre care vorbea cu un iepuraş dolofan.

— Sincer, îmi pare rău pentru ea, spuse fata-iepuraş.

— Spui că nu ai vrea să fii logodită cu moştenitorul? ciripi cea cu vocea ca de pasăre. L-ai văzut?

— Nu-mi pasă cum arată. Este un criminal. Toată lumea ştie că şaptesprezece oameni stăteau între el şi tronul împărătesei Elantine. Apoi, unul câte unul, moştenitorii au murit în moduri groaznice.

— Dar asta nu înseamnă că moştenitorul actual i-a ucis pe toţi.

— Nu ştiu, şopti iepuraşul. Am auzit că nici măcar nu e de viţă nobilă, dar a ucis atât de mulţi oameni încât adevăratul moştenitor nu îşi va arăta chipul.

— Eşti ridicolă, Barley! Fata-pasăre râse ascuţit. Nu ar trebui să crezi orice zvon pe care îl auzi.

— Şi zvonul cum că şi-a ucis ultima logodnică?

Ambele slujnice tăcură brusc.

În liniştea încordată, Tellei i se păru că auzi râsul răguşit al Morţii, hârâit ca metalul ruginit ce tăia un os. Era exact acelaşi sunet care o întâmpinase când plonjase din balconul îngrozitor în timpul Caravalului. O primire macabră într-un regat hidos. Acum, servea pe post de memento înfiorător cum că Moartea o luase cândva, iar acum o voia din nou.

Tella avea de gând să-l ucidă pe Dante încet, cu mâinile.

Sau poate că Tella şi-ar fi folosit mănuşile ca să-l ucidă – i-ar fi legat cearşafurile din satin în jurul gâtului –, apoi ar fi terminat treaba cu mâinile goale. Ticălosul nu doar că o procopsise cu un logodnic impostor, cu un caracter urât, dar alesese un criminal. Poate că Tella ar fi reuşit să evalueze rigurozitatea răzbunării lui meschine, dacă nu ar fi fost ea ţinta.

9

Tella continuă să se gândească la diverse moduri de a-l răni sau a-l face de râs pe Dante când se dădu jos din pat în dimineaţa următoare. Putea să-l găsească în acea seară la bal, când începea Caravalul, şi să verse accidental vin peste el. Bineînţeles, de vreme ce lui Dante îi plăcea atât de mult negrul, ar fi fost o risipă de vin şi, foarte probabil, ar fi făcut-o să pară neîndemânatică, în schimb, poate ar fi reuşit să-l facă gelos, arătând uimitor şi sosind la braţul vreunui băiat frumos. Dar Tella se îndoia că avea destul timp să găsească un tânăr chipeş care să o însoţească la bal şi, de fapt, să îl facă gelos pe Dante trebuia să fie ultima ei grijă.

Tella trebuia să se concentreze la întâlnirea cu prietenul ei înainte de miezul nopţii şi să-l convingă să îi mai acorde o săptămână ca să joace Caravalul şi să afle numele lui Legend.

Apoi, avea să-şi revadă mama.

Trecuse atât de mult timp, că nu îşi mai amintea sunetul vocii Palomei, dar ştia că era dulce şi puternic şi, uneori, Tellei îi lipsea grozav de mult şi nu îşi dorea decât să îl audă din nou.

— Domnişoară Dragna. O santinelă bătu puternic în uşa ei. Aţi primit un pachet.

— Lasă-mă un minut.

Având nevoie să se îmbrace, Tella îşi căută cuferele, dar părea că ori fuseseră pierdute, ori nu i se dădea voie cu ele în turn. Nu avea decât un mic cufăr urât pe care îl adusese de pe navă şi în care nu ar fi pus haine curate.

Tella deschise uşa imediat ce îmbrăcă rochia din ziua precedentă.

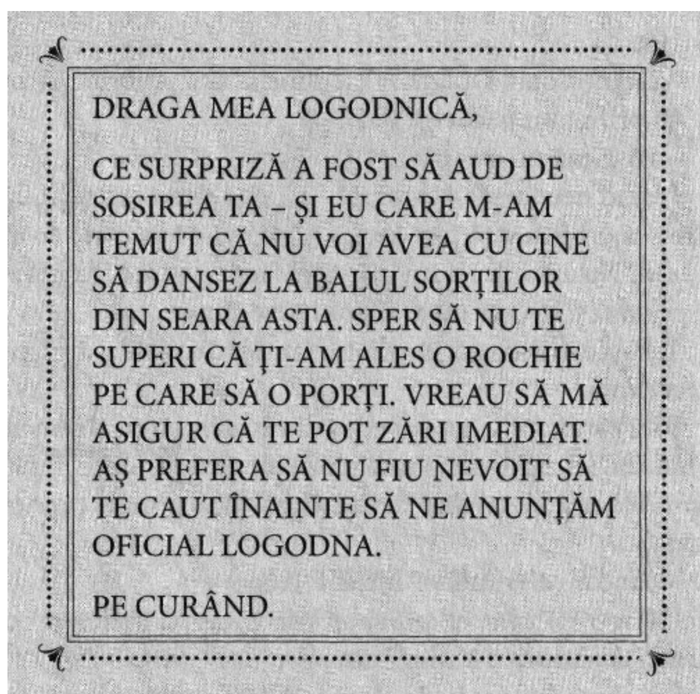
Faţa gardianului nu se vedea din spatele cutiei de un alb perlat, la fel de înaltă ca un tort de nuntă, cu o fundă supradimensionată din catifea deasupra, groasă precum glazura.

— Cine mi-a trimis-o? întrebă Tella.

— Aveţi un bilet. Gardianul lăsă cutia pe şezlongul cu ciucuri de culoarea luminii din port.

În clipa în care el plecă, Tella scoase plicul din pergament. Pielea nu o furnică din cauza magiei, dar ceva *nu* părea în regulă. Deşi tot pachetul era la fel de alb ca săruturile caste şi intenţiile pure, salonul parcă era mai întunecat de când acceptase cadoul. Strălucirea soarelui nu se mai revărsa prin ferestre, lăsând loc obscurităţii care îi dădea mobilei elegante nuanţe de un verde îngrijorător.

Tella deschise cu grijă plicul. Toate literele groase care umpleau pagina fuseseră scrise cu o cerneală neagră.

DRAGA MEA LOGODNICĂ,

CE SURPRIZĂ A FOST SĂ AUD DE SOSIREA TA – ȘI EU CARE M-AM TEMUT CĂ NU VOI AVEA CU CINE SĂ DANSEZ LA BALUL SORȚILOR DIN SEARA ASTA. SPER SĂ NU TE SUPERI CĂ ȚI-AM ALES O ROCHIE PE CARE SĂ O PORȚI. VREAU SĂ MĂ ASIGUR CĂ TE POT ZĂRI IMEDIAT. AŞ PREFERA SĂ NU FIU NEVOIT SĂ TE CAUT ÎNAINTE SĂ NE ANUNȚĂM OFICIAL LOGODNA.

PE CURÂND.

Nu vedea nicio semnătură, dar Tella ştia de la cine era scrisoarea. „Moştenitorul lui Elantine.” Părea să aibă spioni în palat.

Nimic bun nu putea să iasă din asta.

Cu degetele lipicioase, Tella scoase capacul cutiei, aşteptându-se pe jumătate să găsească o rochie de înmormântare sau vreo altă creaţie monstruoasă. Dar, spre

uimirea ei, rochia nu aducea nici pe departe cu ceva ameninţător. Semăna cu o fantezie însufleţită de o grădină.

Fusta era lejeră şi plină, din volane imense, formate din bujori de culoarea cerului senin. Bujori adevăraţi, cu un parfum dulce şi proaspăt, fiecare fiind unic, de la schimbările subtile ale nuanţei până la dimensiunea florii. Unii erau încă îmbobociţi, nepregătiţi pentru lume, în timp ce alţii explodaseră cu petale pline de viaţă. Tella se imagină lăsând o dâră de petale albastre de flori în timp ce dansa.

Corsajul părea şi mai eteric, de un albastru atât de palid încât, practic, era transparent, acoperit în faţă de nişte mărgele complicate din safir care formau şiraguri de coliere ce-i atârnau pe spatele altminteri gol.

Nu ar fi trebuit să se gândească să o poarte.

Dar era magnifică şi regală. Tella îşi imagină ce faţă ar fi făcut Dante când ea ar fi apărut la bal arătând ca adevărata logodnică a moştenitorului.

Asta ar fi fost răzbunarea perfectă.

Tella reciti biletul care însoţea rochia. Ştiind că era de la moştenitor, suna a ameninţare. Dar, de fapt, nimic nu era ameninţător. El părea mai mult curios – probabil impresionat de afirmaţia ei îndrăzneaţă şi voia doar să o cunoască. Tot credea că era riscant să poarte rochia, dar aşa cum îi plăcea Tellei să îi spună surorii sale, viaţa însemna mai mult decât să fii în siguranţă.

Deşi Tella se întreba dacă nu îşi asuma prea multe riscuri în seara aceea.

Chiar după ce atârnă rochia, un alt străjer bătu la uşă şi îi dădu o scrisoare de la sora ei.

Dragă Tella,

Am fost atât de ușurată să aud că ai ajuns în siguranță la palat și foarte surprinsă să aflu că te-au cazat în turnul din aur – abia aștept să aflu cum s-a întâmplat!

Sper să nu te superi, însă am fost de acord să-mi petrec după-amiaza cu Julian. Dar tot am de gând să te însoțesc la Balul Sorților pentru începutul Caravalului. Rămâne să ne întâlnim în grădina de piatră din fața stației, cu o oră înainte de miezul nopții.

Cu drag,
Scarlett

Era greşit că scrisoarea asta o îngrijora mai mult decât cea de la moştenitor. Dar Tella aproape uitase că îi ceruse lui Scarlett să participe la joc alături de ea. O făcuse înainte să afle că trebuia să-şi întâlnească prietenul la bal.

Tella se trânti pe pat. Asta avea să complice lucrurile.

În afară de cazul în care i-ar fi mărturisit lui Scarlett toate secretele ei.

Era un gând îngrozitor. Scarlett nu ar fi fost bucuroasă să afle că Armando o păcălise în timpul Caravalului sau că Tella o căutase pe mama lor. Iar Tella nici măcar nu putea să îşi închipuie ce ar fi crezut sora sa despre noul ei logodnic, însă Scarlett era cea mai loială persoană pe care o cunoştea: s-ar fi supărat, dar asta nu ar fi împiedicat-o să o ajute pe Tella să câştige jocul.

Şi trebuia să îl câştige.

10

Noaptea şi stăpâna ei, luna, se arătaseră amândouă când Tella ajunse la grădina din piatră, luminată de stele, unde trebuia să se vadă cu Scarlett înainte de începerea marii lor aventuri.

Balul Sorţilor de la Castelul Idyllwild marca începerea oficială a Caravalului. Dar în acea noapte urmau să aibă loc festivităţi în tot oraşul. La fiecare, primele indicii aveau să fie distribuite astfel încât oamenii din toată Valenda să poată juca.

Chiar şi aerul bâzâia de anticipare şi entuziasm. Tella îl simţea atingându-i pielea, ca şi când ar fi vrut să îi soarbă şi emoţiile ei frenetice.

De obicei, Tella nu era neliniştită. Îi plăcea fiorul care însoţea riscurile. Îi plăcea să se implice în ceva destul de curajos ca să îşi surprindă viitorul în timp ce ea închidea ochii şi se bucura de senzaţia că făcuse o alegere care-i putea schimba cursul vieţii. Doar aşa simţea că are o putere adevărată.

Dar Tella ştia şi că nu orice risc merita.

Ea îşi petrecuse toată ziua gândindu-se la asta, în timp ce explorase împrejurimile palatului, în căutarea eşuată a presupuselor culoare secrete. Era aproape sigură că seara urma să decurgă conform planului. Scarlett ar fi înţeles când Tella şi-ar fi mărturisit toate secretele. Prietenul Tellei i-ar fi acordat apoi o săptămână să joace jocul şi să descopere numele lui Legend, astfel încât să poată şterge viitorul îngrozitor pe care i-l arătase Aracle şi să afle în sfârşit cine era cu adevărat mama ei şi de ce plecase în urmă cu atât de mulţi ani.

Tella avusese succes cu planuri secrete mult mai complicate, şi totuşi nu putea scăpa de premoniţia tot mai apăsătoare că toate schemele sale aveau să fie dezvăluite.

Ea pipăi moneda fără noroc ascunsă în buzunar. Prietenul ei spusese că ar fi găsit-o cu siguranţă cât timp ar fi avut moneda, iar Tella se întreba dacă el era deja la

Castelul Idyllwild, căutând-o.

Poate că şi moştenitorul o căuta.

Tella râse neliniştită. Cu siguranţă era implicată până peste urechi, dar cel puţin sora ei avea să i se alăture în curând.

La distanţă răsună un clopot care anunţa ora unsprezece şi un sfert. Rămăsese mai puţin de o oră până la începerea oficială a Caravalului. Tellei îi expira timpul.

Prietenul ei îşi dorise ca ea să fie la petrecere înainte de miezul nopţii.

Dar Scarlett nu era nicăieri.

Câteva petale albastre se desprinseră de pe rochia cu flori a Tellei când aruncă o privire neliniştită prin grădină, sperând să-şi zărească sora într-una dintre rochiile de culoarea cireşelor, dar singurele însoţitoare ale Tellei erau statuile imobile.

Legendele spuneau că la un moment dat, în timpul domniei neînduplecate a Sorţilor, statuile din grădina de piatră a lui Elantine fuseseră oameni în carne şi oase. Cei mai mulţi erau servitori în aer liber care-şi îndeplineau sarcinile la palat tăind arbuşti, culegând flori şi măturând alei, când, fără să aibă vreo vină, fuseseră transformaţi în piatră.

Se spunea că Regina Nemuritoare o făcuse. Credea că sculpturile existente nu păreau destul de naturale, aşadar ceruse unei alte Sorţi să transforme un grup de servitori în statui.

Tella se uită în ochii mari de piatră ai unei tinere servitoare, imaginându-şi că teama ei o oglindea acum pe a sa.

Lui Scarlett nu îi stătea în fire să întârzie.

Asta dacă nu cumva sora ei nu venea sau i se întâmplase ceva.

Neliniştită, Tella se duse la marginea grădinii, întinzându-şi capul spre aleea flancată de gard viu a palatului. Poate ar fi plecat pe acolo să încerce să îşi găsească sora, dar altă persoană era deja pe alee.

„Dante.”

Stomacul deja neliniştit al Tellei se răsuci din nou.

El îşi schimbase hainele negre pe care părea să le prefere cu unele gri. Dar cizmele înalte şi cravata de mătase de la gât erau de un negru-albăstrui intens, asortându-se cu spiralele tatuajelor de pe mâinile fără mănuşi. Semăna cu o furtună abia stârnită sau cu un coşmar seducător devenit realitate ca să o poată vâna personal.

Tella se gândi să fugă în spatele unei statui. El ar fi trebuit să o repereze de la distanţă la bal, să fie uimit de rochia ei extravagantă şi gelos când ar fi văzut-o flirtând cu un alt bărbat, nu să o zărească singură şi neliniştită în grădină.

Ea spera că el avea să treacă direct pe lângă statui fără să o observe, dar privirea lui Dante o găsise deja şi o apucase pe Tella ca o pereche de mâini în jurul taliei, ţinând-o pe loc în timp ce se apropia. Ochii lui umbriţi nu se grăbiră să o măsoare din priviri, de la părul despletit şi până la panglica legată la gât, unde se întunecară şi se opriră o secundă înainte să coboare.

De obicei, Tella nu roşea, dar îşi simţi obrajii îmbujorându-i-se.

Dante îşi ridică privirea şi îi zâmbi ca o stea căzătoare.

— Ar trebui să porţi mereu flori.

Câţiva boboci mai timizi înfloriră în cele din urmă, iar Tella întâlni privirea lui Dante cu unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete.

— Nu le port pentru tine. Rochia a fost un dar de la logodnicul meu.

Dante se încruntă, dar nu din cauza geloziei la care sperase ea. El se uită la rochie ca şi când ar fi fost ceva murdar, iar apoi la Tella ca şi când ar fi fost nebună de-a binelea.

— Trebuie să fii mai atentă la vorbele tale.

— De ce? Eşti gelos şi te temi că altcineva în afară de intendentă chiar ar putea să mă creadă? Sau eşti brusc neliniştit deoarece moştenitorul lui Elantine – logodnicul pe care *tu* mi l-ai dat – este un maniac ucigaş care m-ar

putea omorî pentru că am pretins că suntem logodiţi?

Înainte ca Dante să-i poată răspunde, Tella trecu pe lângă el spre aleea către palat şi, cu toată nădejdea, către sora ei. Trecuse de ora unsprezece şi se apropia miezul nopţii. Ea trebuia…

— Donatella. Dante o prinse de încheietura mâinii înainte să mai poată face un pas. Spune-mi doar că nu te duci la Balul Sorţilor de la Castelul Idyllwild.

— Ar fi o minciună.

Dante o ţinu şi mai strâns de încheietură.

— Mai sunt şi alte petreceri. Nu ar trebui să te duci la aceea.

— De ce nu? Tella se retrase. Îmi place să beau şi să dansez şi chiar tu ai recunoscut că arăt destul de spectaculos. Ea făcu o jumătate de piruetă, lăsându-şi petalele de pe fustă să se atingă uşor de cizmele lui lustruite.

Dante îi aruncă o privire atât de nimicitoare încât florile care tocmai îi atinseseră pantalonii se transformară din nou în boboci.

— Castelul Idyllwild îi aparţine moştenitorului lui Elantine. Ştii ce ţi se va întâmpla acolo, dacă va descoperi că pretinzi că eşti logodnica lui?

— Nu, dar s-ar putea să fie interesant să aflu. Ea îi aruncă un zâmbet neastâmpărat.

O linie roşie de frustrare începu să se arate pe gâtul lui Dante.

— Moştenitorul lui Elantine este nebun; nu doar că i-a ucis pe ceilalţi moştenitori – i-a ucis pe toţi cei care a crezut că i-ar sta în calea tronului. Dacă va bănui pentru o secundă că eşti unul dintre acei oameni, te va ucide şi pe tine.

Tella rezistă impulsului de a tresări sau de a se face mică de frică. O parte din ea admitea că poate faptul de a purta rochia şi de a risca să atragă atenţia moştenitorului era o idee proastă, dar îl enerva pe Dante, deci Tella refuza să creadă că era o greşeală.

— Nu cumva tot ce mi-ai povestit este ceea ce voiai să se

întâmple când ai minţit?

Liniştea se lăsă şi aerul rece străbătu din nou grădina, făcând-o pe Tella să-şi dea brusc seama de cât de frig se făcuse noaptea. Nefiresc de rece, ca şi când vremea ar fi fost de partea lui Dante şi ar fi avertizat-o pe Tella să se întoarcă în palatul lui Elantine.

— Erai patetică, spuse în cele din urmă Dante. Voiam să te ajut, dar eram şi supărat pe tine din cauza a ceea ce ai spus pe navă, deci am ales cea mai groaznică persoană pe care puteam să mi-o imaginez, fără să mă gândesc mai bine.

El nu îşi cerea scuze, dar sprâncenele-i groase se încreţiră, iar ochii i se plecară într-o expresie care părea a fi un adevărat regret. Oamenii rosteau mult prea uşor cuvintele „îmi pare rău”, ca şi când ar fi valorat şi mai puţin decât promisiunea unui ban de cupru. Tella rareori îi credea, dar se trezi că acum îl credea pe Dante. Probabil din cauză că aşa ar fi procedat şi ea.

— Ia uite ce pereche interesantă. Armando intră în grădină atingând cu un baston argintiu şi elegant câteva statui care păreau mai înspăimântate.

— Ce vrei? întrebă Dante.

— Voiam să te întreb acelaşi lucru.

Accentul elegant la care apelase Armando ca să joace rolul contelui în timpul Caravalului fu înlocuit de o voce mai răguşită când îşi înclină capul perfect îngrijit dinspre Tella către Dante şi spuse:

— Credeam că te interesează sora ruşinoasă.

Tella acţionă instinctiv, retrăgându-şi mâna şi pălmuindu-l pe Armando.

— Nu ai dreptul să vorbeşti despre sora mea.

Armando ridică o mână înmănuşată spre maxilarul care i se învineţea.

— Aş fi vrut să mă avertizezi acum o oră. Scarlett are o palmă şi mai grea decât a ta.

Tella se alarmă.

— Ai vorbit cu ea.

— Se pare că nu a înţeles pe deplin ideea de simplu joc a

Caravalului. Este frumoasă, dar nu foarte inteligentă.

— Ai grijă, îl avertiză Dante. Voi face mai mult decât să te pălmuiesc.

Ochii pătrunzători de smarald ai lui Armando se luminară amuzaţi.

— Probabil că o placi cu adevărat sau te-a pus Legend să profiţi de ea, aşa cum a profitat Julian de sora ei?

Tella l-ar fi lovit din nou, dar Armando se retrăgea deja.

— Un sfat înainte de petrecerea din seara asta: nu repeta greşelile făcute de sora ta în ultimul joc. Şi poate ar fi bine nici să nu stai prin preajma ei.

Armando continuă să se îndrepte spre ieşire când spuse:

— Nu s-a bucurat să afle că nu sunt adevăratul ei logodnic. Când am plecat de lângă ea şi bietul Julian, conversaţia lor era încinsă; nu îmi imaginez că va clocoti până după bal.

— Ticălos murdar… Tella scăpă o serie de înjurături de prost gust în urma lui. Ştia că nimic nu putea fi crezut cu adevărat în timpul Caravalului, dar era convinsă că, până şi în clipele în care nu juca teatru, Armando era la fel de dezgustător ca şi rolurile pe care le juca. Mă voi ruga ca îngerii să coboare şi să-ţi taie limba.

Dante îşi îndreptă privirea spre cer, iar Tella jură că mai multe se stinseră când el spuse:

— Sunt sigur că mulţi ţi-ar mulţumi pentru asta.

Tella tot mai clocotea.

— De ce îl ţine Legend în preajmă?

— Orice poveste bună are nevoie de un personaj negativ.

— Dar cele mai bune personaje negative sunt cele pe care le placi în secret, iar bunica mea spunea mereu că Legend este personajul negativ din Caraval.

Dante rânji.

— Bineînţeles că aşa spunea.

— Vrei să spui că minţea?

— Toată lumea ori îl vrea pe Legend, ori îşi doreşte să fie în locul lui. Singurul mod de a le împiedica pe tinerele inocente să fugă să îl caute este să li se spună că este un monstru. Dar asta nu înseamnă că totul e o minciună.

Buzele lui Dante se întinseră într-un zâmbet chinuitor, iar ochii negri îi sclipiră când o privi din nou pe Tella.

Ticălosul o tachina. Sau poate că el era Legend şi nu se putea abţine să nu vorbească despre cât de obsedaţi erau ceilalţi de persoana lui. Dante era într-adevăr chipeş şi destul de arogant încât să fie Legend, dar Tella îşi imagina că stăpânul Caravalului avea lucruri mai importante de făcut în prima noapte a jocului decât să o tachineze.

Clopotul răsună din nou la distanţă. Miezul nopţii se apropia în cincisprezece minute. Dacă Tella nu pleca în acest moment, avea să întârzie la întâlnirea cu prietenul ei.

I se părea greşit să nu se întoarcă la Scarlett; Tella putea doar să îşi imagineze cât de supărată fusese sora ei când aflase cât de mult o înşelaseră Armando şi toţi ceilalţi în timpul Caravalului. Tella nu îşi dorise ca ea să afle aşa, dar prietenul ei era deja la bal, iar în scrisoare îi spusese că nu ar fi aşteptat-o niciun minut după miezul nopţii.

Tellei nu îi plăcea ideea de a-şi abandona sora, dar Scarlett ar fi iertat-o, iar acest lucru nu ar fi fost valabil şi în cazul prietenului său, dacă ar fi întârziat.

— Pe cât de încântătoare a fost întâlnirea, îi spuse ea lui Dante, întârzii la petrecere şi îmi imaginez că şi tu ai ceva de făcut.

Înainte să poată încerca să o oprească, ea se îndreptă spre ieşirea din grădină. Alte stele dispărură când Tella se duse către staţia strălucitoare, unde un servitor o ajută să urce într-o trăsură de culoarea topazului, care încă mirosea a parfumul ultimului călător.

Dante se strecură în spatele ei.

— Vrei să nu mă mai urmăreşti, te rog?

— Poate că Armando a fost sincer, pentru prima dată, şi să te urmăresc e treaba mea. Dante se întinse pe scaunul din faţa ei, picioarele-i lungi ocupând practic tot spaţiul gol dintre cei doi.

— Ştii ce cred? spuse Tella. Cauţi o scuză ca să-ţi petreci seara cu mine.

Dante zâmbi strâmb când îşi trecu un deget lat peste buza de jos.

— Urăsc să-ţi frâng inima, dar mă gândesc la fete aşa cum îmi imaginez că te gândeşti tu la rochiile de bal; nu este o idee bună să porţi aceeaşi rochie de mai multe ori.

Dacă Tella ar fi putut să-l împingă din trăsură şi să-l schimbe cu nobilul răsfăţat din ziua precedentă, ar fi făcut-o. Însă îi zâmbi dulce.

— Ce coincidenţă, aşa îi percep şi eu pe băieţi.

Dante se uită în ochii ei pentru o clipă, iar apoi râse, scoţând acelaşi sunet delicios de profund care îi făcea stomacul să tremure.

Încercând să-l ignore, Tella se întoarse spre fereastră când cabina se ridică în noaptea fără stele.

Nu ştia unde dispăruseră stelele, dar undeva între grădină şi trăsură, acestea se făcuseră nevăzute, transformând cerul într-un ocean negru. Întunecat, negru şi…

Noaptea licări.

Într-o clipă, lumea explodă cu o lumină argintie.

Tella aruncă o privire spre fereastra trăsurii chiar la timp ca să vadă reîntoarcerea stelelor pierdute. Strălucind mai intens ca înainte, dansau în noi constelaţii. Ea numără mai mult de zece, toate formând aceeaşi imagine vrăjită – un soare cu o stea înăuntru şi o picătură scânteietoare în interiorul stelei. Simbolul Caravalului.

PRIMA NOAPTE A CARAVALULUI

11

Tella auzise cândva că, în timpul unui alt spectacol, Legend schimbase culoarea cerului, dar nu crezuse că era destul de puternic să hărţuiască stelele. Conform legendelor, stelele nu erau doar lumini distante, ci nişte creaturi mai vechi decât Sorţile, la fel de îngrozitoare şi de puternice pe cât erau de fermecătoare şi de magice. Şi, cumva, Legend le manipulase pe toate.

— Mă mir că Legend nu face asta în fiecare noapte, spuse Tella.

— Probabil că ar face-o, dacă ar putea. Tonul lui Dante era realist, dar Tellei i se păru că zări ceva mai profund în ochii lui când el se uită pe fereastra trăsurii. Magia poate fi alimentată de timp, de sânge şi de emoţii. Datorită speranţelor şi visurilor celor care participă la Caraval, puterea lui Legend este la apogeu în timpul jocului. Constelaţiile ar trebui să îşi recapete forma în fiecare noapte. În seara asta, simbolurile rămân deasupra diferitelor petreceri şi baluri care marchează începutul Caravalului, dar mâine va fi doar o singură constelaţie care să-i ghideze pe participanţi spre districtul în care vor fi ascunse următoarele indicii.

Tella poate că nu mai participase la Caraval în mod oficial, dar ştia elementele de bază ale desfăşurării acestuia. Prima regulă de neuitat era că acesta nu era decât un joc. Avea loc noaptea, iar la începutul jocului toţi primeau acelaşi indiciu ca să pornească într-o călătorie ce avea să îi conducă spre celelalte indicii şi, în cele din urmă, spre premiu. Scarlett avusese nevoie de cinci indicii în timpul ultimului Caraval, iar Tella îşi imagina că şi pentru jocul acesta datele erau aproximativ aceleaşi.

Dar, mai întâi, trebuia să îşi găsească prietenul.

Trăsura ateriză legănându-se sau poate că era inima Tellei când auzi ultimele douăsprezece clopote răsunând la miezul nopţii.

Ea luă moneda fără noroc din buzunar, cu speranţa că l-

ar fi anunţat pe prietenul ei că sosise la Castelul Idyllwild chiar la timp.

Ţinând strâns moneda, scrută curtea după prietenul ei, dar nu ştia cum arăta. Nu văzu decât torţele aprinse care înconjurau un castel înălţat, ce părea prins undeva între ruine şi fantezie. Gresia albă sfărâmicioasă licărea sub constelaţiile temporare ale lui Legend, etalând creneluri antice, parapeţi surpaţi şi turnuri fantastice flancate de butuci de trandafiri roşii cu spini negri.

Fortăreaţa strălucitoare ar fi putut să apară în visul unei fete, totuşi Tella observă că apa din şanţul care o înconjura era atât de neagră încât nu reflecta lumina stelelor lui Legend. Se întrebă dacă era din cauza exteriorului fantastic al castelului sau a vreunei vrăji sau dacă stelele erau una dintre iluziile lui Legend şi ea se lăsase păcălită de acestea.

Jocul începuse doar de câteva minute, iar Tella se îndoia deja de ce era real şi ce nu era.

Ea aruncă o privire înapoi spre apă, căutându-şi din nou prietenul sau o barcă să ajungă la castel, dar părea că era o singură cale spre fortăreaţă – un pod cu o boltă extrem de înaltă, îngust, făcut din pietre încrucişate în formă de romb.

— Îţi cauţi logodnicul? întrebă Dante.

— Ai grijă, îl avertiză Tella, pari gelos.

— Sper să îţi revii, spuse Dante. Este ultima ta şansă să te întorci. Gazdei noastre nu îi place să le uşureze oamenilor sosirea sau plecarea.

— Atunci este bine că îmi plac provocările.

— Se pare că, în sfârşit, suntem de acord cu ceva. Dante o luă puternic de braţ pe Tella ca şi când ar fi acceptat tăcut provocarea.

— Credeam că nu îţi place să te afişezi cu aceeaşi fată la petreceri. Tella se uită cu îndrăzneală în ochii lui.

Ochii negri ai lui Dante străluciră cumva viclean când se aplecă, buzele sale calde atingându-i părul şi stârnind gelozia altor părţi trădătoare ale ei când spuse:

— Fac orice îmi cere slujba.

„Ticălos încrezut.”

Tella ar fi trebuit să se retragă, dar de aproape podul era şi mai îngust decât părea de la distanţă şi nu avea balustrade – exact ca balconul de la care sărise în timpul Caravalului. Căderea care o ucisese.

Îşi înfipse şi mai bine degetele în braţul lui Dante. Ea speră că el avea să îi perceapă gestul ca pe o parte din micile jocuri pe care le jucau. Că nu ar fi simţit nicio urmă de groază persistentă când ea îi adresă o întrebare din nevoia de a se distrage înainte ca picioarele să o lase baltă sau să nu mai poată respira.

— Deci, ce vrea acum Legend de la mine?

— Nu pot să-ţi zic.

— Dar poţi să-mi spui că te-a însărcinat să mă urmăreşti?

— Nu am spus asta, doar că ar fi putut să o facă. Poate că ai avut dreptate în trăsură şi vreau să-mi petrec seara cu tine. Poate cred că ai minţit-o pe sora ta în legătură cu săruturile din pădure şi am de gând să o dovedesc.

Dante îi zâmbi atât de dezmăţat şi devastator încât Tella jură că podul se şubrezi un pic, dar nu putea să-i permită să o impresioneze. Erau prea multe în joc în seara aceasta, iar ea îl sărutase deja o dată.

— Chiar dacă aleg să te cred, trebuie să-ţi aduc aminte că am un logodnic şi că nu sunt înclinată să înşel.

Zâmbetul splendid al lui Dante dispăru în clipa în care ea spuse „logodnic”.

Tella zâmbi şi îl bătu uşor pe braţ, pe cale să se retragă în sfârşit când ajunseră în partea de sus a podului.

„Pe toţi sfinţii.” Respiraţia i se poticni, prinsă ca o pasăre în gât. Podul se îngustase, iar ea jură că erau mai sus decât fusese vreodată în viaţa ei, fără balustrade, o plasă sau orice altceva în afară de apele nemiloase care să o prindă în caz că ar fi alunecat şi ar fi căzut. Ea se chinui să mai facă un pas, dar tot ce vedea o făcea să simtă că leşină, să ameţească.

Şi i se părea doar ei sau torţele din jurul Castelului Idyllwild duhneau acum a sulf, ca şi când Moartea ar fi

hotărât să le atingă flăcările, un alt memento al faptului că o urmărea mereu, aşteptând să o ia înapoi?

— Nu te gândi la asta, o avertiză Dante.

— Nu am de gând să sar, spuse Tella.

— Nu la asta mă refeream. El îşi apropie buzele de urechea ei. Am murit de mai multe ori decât îmi pot aminti. De fiecare dată m-am temut că nu mă voi întoarce, până când am aflat că frica îl hrăneşte. Tot aşa cum speranţele şi visurile îi dau lui Legend atât de multă putere în timpul Caravalului.

— Nu mă tem de moarte. Dar, când rosti cuvintele, Tella îşi coborî privirea şi, spre groaza ei, îşi văzu braţul mai strâns pe cel al lui Dante.

Blând şi prefăcut, el o mângâie o dată pe braţ.

Dar Tella nu intenţiona să-l lase să câştige competiţia.

— Doar că nu îmi plac cuştile, spuse ea, iar locul acesta seamănă cu o temniţă uriaşă.

El râse încet, sunetul fiind diferit de cel puternic din trăsură. Tella nu era sigură, dar simţea că urma să afle motivul amuzamentului său subtil de îndată ce ar fi ajuns la petrecere.

12

Tella credea că ştia la ce să se aştepte în Castelul Idyllwild.

Ea mai fusese la Caraval; găsirea Tellei fusese singurul scop al ultimului joc. Dar chiar dacă părea captivant, de fapt Tella prinţesă prizonieră într-un turn, aşteptând să fie găsită. Din când în când, se furişa afară, dar strecuratul pe uşile din spate ale sălilor de joc ale Caravalului şi spionatul surorii ei din umbră nu erau nici pe departe acelaşi lucru cu a fi unul dintre jucătorii adevăraţi şi a intra în lumea decadentă a lui Legend cu intenţia de a fi uimită.

Acum, Tella nu intenţiona câtuşi de puţin să fie surprinsă. Era trecut de miezul nopţii şi trebuia să-şi găsească prietenul înainte să plece. Dar, cu fiecare pas cu care înainta în castel, Tella era nevoită să lupte cu impulsul de a uita motivul pentru care se afla acolo şi să se bucure de joc.

Aerul avea gust de miracole, de aripi glasate de fluture prinse în pânze de păianjen dulci şi piersici bete, glazurate

Se întrebă din nou dacă moştenitorul lui Elantine chiar era atât de rău. Poate că doar zvonurile erau îngrozitoare, stârnite de oameni invidioşi pe poziţia lui. Balul său părea o sărbătoare pe care ar fi organizat-o ea. Deşi Tella nu ştia dacă asta spunea de fapt ceva despre propria persoană sau despre gazda ei.

Ea continuă să ţină moneda fără noroc, sperând că prietenul ei mai era la petrecere. Dar chiar şi în timp ce îl căuta, nu se putea abţine să nu observe că toate spaţiile erau focare de desfrâu.

De la intrarea mare şi boltită a sălii de bal părea că altă Soartă prinsese viaţă în explozii de blană şi pene colorate. Menajeria – o carte care reprezenta începutul unei noi poveşti sau aventuri.

Femei şi bărbaţi cu trupurile acoperite de pene şi capete încununate cu mici coarne curbate se legănau de tavan, răsucindu-se şi învârtindu-se în jurul pânzelor de mătase

aurii sau purpurii care atârnau ca nişte panglici mari de petrecere. Sub ei, artiştii în costume confecţionate din blană, pene şi piele vopsită umblau şi se târâiau ca şi când ar fi fost nişte himere sălbatice scăpate dintr-o altă lume. Tella văzu artişti îmbrăcaţi ca să semene cu tigri cu aripi de dragon, cai cu două cozi, şerpi cu blană de leu şi lupi cu coarne de berbec, care mârâiau, ciupeau şi uneori lingeau călcâiele invitaţilor. Erau câteva balcoane joase unde bărbaţi fără cămăşi, cu aripi la fel de mari ca ale îngerilor şi stele căzătoare împingeau cuplurile zâmbăreţe înainte şi înapoi pe leagăne uriaşe, care atârnau din bolţile de spini şi flori.

Tella îl auzi pe Dante pufnind lângă ea.

Poate îşi petrecuse un pic cam mult timp uitându-se la bărbaţii chipeşi care semănau cu stelele căzute şi cu îngerii, sperând inutil că unul ar fi putut să fie prietenul pe care îl căuta. Celelalte părţi din ea voiau doar să asimileze totul. Ea visase la astfel de petreceri. Ştia că nu avea timp de pierdut, dar îşi forţă privirea să vadă fiecare centimetru strălucitor în timp ce degetele-i tânjeau să atingă, iar gura i se luptă să muşte nu doar din mâncare, ci şi din petrecere. Din aripile de dragon şi râsetele nepăsătoare, din felul în care oamenii îşi agitau capetele şi aruncau priviri variate, de la timide la lacome. Totul părea atât de nevinovat şi de păcătos în acelaşi timp, iar Tella tânjea să experimenteze ispitele.

În capul scărilor sălii de bal, se întoarse ca să îşi ridice privirea la Dante, care ar fi putut fi umbra ei cu toate vârfurile ascuţite ale tatuajelor negre care-i ieşeau din costumul gri.

— De ce nu eşti îmbrăcat ca un leopard cu aripi de fluture sau ca un inorog?

El schiţă un zâmbet.

— Nici măcar Legend nu ar putea să mă oblige să mă îmbrac ca un inorog.

— Dar inorogii sunt magici, iar în plus, toate doamnele ar vrea să te mângâie.

De data aceasta, pufnitul lui Dante aducea mai mult a

râset înfundat.

Tella nu se putu abţine să nu zâmbească: poate că nu îl plăcea, dar îi plăcea că o considera amuzantă. Aprecia şi faptul că nu se arăta interesat de toate doamnele care se uitau la el şi păreau dispuse să-l mângâie, chiar dacă nu era îmbrăcat în inorog.

— Salutări! Jovan, una dintre cele mai prietenoase artiste ale lui Legend, coborî în faţa Tellei şi a lui Dante ca o marionetă. Panglici groase îi erau ataşate de braţele şi picioarele de un cafeniu-închis, ţinându-i tălpile un pic deasupra solului în timp ce le mişca fericită, făcându-şi clopoţeii argintii de pe încălţări să zornăie.

Jovan era primul chip pe care îl vedea lumea când intra la Caraval, dar, de fapt, făcea mai mult decât să întâmpine jucătorii. Deseori era o carte-indiciu umblătoare, deghizată într-un chip prietenos, ghidându-i pe invitaţi în direcţia în care trebuiau să meargă. Dispoziţia amabilă era o abilitate nepreţuită, folosită şi ca să-i asigure pe cei în pericol de a înnebuni că totul era doar un joc.

Spre deosebire de majoritatea artiştilor, Jovan nu era costumată ca o himeră, ci îmbrăcată ca Bufonul Nebun – altă Soartă din Cărţile Destinului.

O mască peticită, care se asorta cu partea dreaptă a mantiei, îi ascundea jumătate din chip în culorile strălucitoare ale curcubeului. Cealaltă parte a veşmintelor era complet neagră, întocmai ca gluga care îi acoperea jumătatea stângă a feţei. O Soartă vioaie, Bufonul Nebun simboliza *fericirea menită să nu dureze mult timp.*

— Bine aţi venit la Caraval, cel mai mare spectacol pe uscat sau pe mare. Înăuntru e posibil să întâlniţi o Soartă sau să furaţi părticele din destin…

— Este în regulă, o întrerupse Tella. Chiar o plăcea pe Jovan. În timpul ultimului joc, ea o ajutase să se furişeze din camera din turn de mai multe ori, dar Tella nu avea nevoie să-i audă discursul. Pe cât de ispititor era Caravalul, nu prea avea rost să joace dacă înţelegerea Tellei cu prietenul ei nu se materializa; el era singura legătură solidă cu mama sa, iar a o salva pe Paloma era

mai important decât orice altceva. Deja am auzit asta. Poţi să sari partea introductivă şi să ne dai primul indiciu.

— Poate doar ţi se pare. Jovan sună din clopoţeii de la pantofi. Această întâmpinare este un pic diferită de ultima oară. Ea îşi drese vocea înainte să recite restul din memorie.

Pe cât de fantastic poate părea Caravalul, următoarele cinci nopţi sunt foarte reale.

Elantine ne-a invitat aici ca să salvăm Imperiul de cea mai mare frică a sa.

Timp de câteva secole, Sorţile au fost închise, dar acum vor să iasă şi să se joace.

Dacă îşi recâştigă magia, lumea nu va mai fi la fel, dar ne poţi ajuta să le oprim câştigând jocul.

Pentru a face asta, trebuie să fii isteţ şi să urmăreşti indiciile ca să găseşti obiectul întunecat care le poate distruge pentru totdeauna.

Odată ce îl vei avea, Legend îţi va oferi un premiu atât de rar încât nu îmi este permis să îl menţionez.

Jovan lovi din picioare când termină, clopoţeii răsunând din nou când panglicile de pe braţe şi picioare o ridicară în aer, tot mai sus în ceaţa îngheţată care acoperea tavanul. În timp ce urcă, o carte roşie cu margini arse căzu de deasupra ca o pană arsă de fantomă.

Tella o luă: exact aceleaşi cuvinte pe care tocmai le rostise Jovan acopereau minuscula pagină.

— Asta e tot? Când a jucat Scarlett, am crezut că a semnat un contract cu sânge.

— Fiecare spectacol este diferit. Când a jucat sora ta, a trebuit să lucrăm ca să facem totul să pară mai periculos decât era, pentru că era doar un joc.

Tella pufni.

— Dacă încerci să-mi spui că de data asta e adevărat, nu mă vei păcăli. Deja am auzit tot discursul despre cum să nu te laşi dus prea mult de val.

— Dar l-ai auzit în seara asta? Vocea lui Dante se

îngroşă când se apropie, atingându-i petalele de pe rochie cu degetele.

Tellei îi căzu privirea pe cartea de întâmpinare arsă din mâinile ei. Aşa cum spusese Dante, nu conţinea niciun avertisment cum că nu trebuia să te laşi dus prea mult de val. De fapt, menţiona opusul: „Pe cât de fantastic ar părea Caravalul, următoarele cinci nopţi sunt foarte reale”.

Tella nu credea şi totuşi, nu rezistă să-şi ridice privirea la Dante şi să-l întrebe:

— Dacă jocul este real, asta înseamnă că tot ce se întâmplă între noi este real?

— Va trebui să fii mai clară. El smulse o petală de pe fusta ei, frecând-o între degete când coborî scările fără ea.

Cu alte cuvinte, *nu.*

Nimic nu era real între ei, deoarece Caravalul nu era adevărat. Oamenilor le plăcea Caravalul pentru că era o fantezie care prindea viaţă; indiferent de cât de încurcat devenea jocul, în final, era doar un joc. Tella nu se putea lăsa dusă de val din cauza lui.

La capătul scărilor, Tella strânse din nou moneda şi se uită prin mulţime după oricine ar fi putut să semene oarecum a infractor, sperând să-şi găsească prietenul, deşi o parte din ea începuse să se teamă că el deja plecase. Era trecut bine de miezul nopţii, iar în ultima lui scrisoare o avertizase că nu avea să o aştepte.

Dar Tella nu era gata să renunţe. Privirea ei iscoditoare trecu pe lângă artiştii pe catalige, îmbrăcaţi cu blănuri albe şi maro şi oamenii decoraţi ca să semene cu nişte lebede cu colţi, care vâsleau cu umbrele întoarse cu buline, pe râuri pline cu flori care conduceau spre mijlocul sălii de bal.

— Nu cred că vrei să te îndrepţi într-acolo.

Tella se întoarse şi aproape se lovi de pieptul lui Dante. El era din nou chiar în spatele ei, mai mândru decât avea dreptul să o facă orice băiat. Ea fu nevoită să-şi întindă gâtul ca să îi urmărească privirea trecând dincolo de o femeie care se lupta cu un om-lup şi un tânăr gentilom care-i azvârlea ceva unui semitigru frumos, până ce Dante

se uită fix la o cuşcă mare şi argintie din colţul sălii de bal.

Tella înţepeni.

Ea zărise gratiile groase ale cuştii la intrare, dar nu îşi dăduse seama că dansatorii din ringul sălii de dans erau în interiorul ei. De departe, aduceau mai mult cu nişte animale captive. Umerii îi tremurară. Nu era de mirare că Dante râsese mai devreme.

— Chiar nu glumeai când ai spus că urăşti cuştile? întrebă Dante.

— Cui îi plac cuştile? Deşi, din locul în care stătea Tella, părea că pentru jumătate din cei aflaţi la bal era ceva plăcut. Sunt proşti, continuă ea. Aşa e Caravalul – Legend ar putea să-i prindă pe toţi înăuntru şi să le spună că nu pot primi primul indiciu dacă o persoană nu este de acord să rămână pentru totdeauna captivă.

Spusele ei îl făcură să râdă din nou.

— Asta crezi că face Legend?

— El a încercat să mă ţină închisă într-un balcon în timpul ultimului joc.

— Dar te-ai furişat afară. Dacă Legend chiar şi-ar fi dorit să te ţină prizonieră, nu ţi-ar fi permis să te strecori.

— Poate că mă pricep foarte bine la asta.

— Sau poate doar crezi că o faci.

Dante îi atinse uşor ceafa, dar Tella îşi aminti cu exactitate cum îi simţise mâinile chiar înainte să îl părăsească în pădure în acea dimineaţă.

El o lăsase să plece. Se prefăcuse că nu îi păsa sau că observa, dar o găsise la scurt timp după aceea. O tachinase în legătură cu vorbele ei urâte şi fusese destul de amabil să îi returneze moneda, necăjind-o şi mai mult.

— Ştii, spuse gânditoare Tella, dacă nu te-aş urî, probabil m-aş bucura de compania ta.

Dante nu mai afişă nicio urmă de zâmbet.

— Ar trebui să plecăm.

— Ce…

El o luă pe Tella de mână, mai repede şi mai puternic decât o mai făcuse. Totul părea să se întâmple deodată, dându-i Tellei doar o clipă să-şi dea seama că privirea lui

nu mai era îndreptată asupra ei. Se uita mijit la ceva – sau la *cineva* – de lângă ea.

— Încerci să fugi cu logodnica mea?

Vorbele mai tărăgănate îi atinseră partea din spate a umerilor Tellei, la fel de reci şi de lustruite ca o sabie proaspăt ascuţită.

„Moştenitorul lui Elantine.”

13

Poftim, *asta* e o surpriză interesantă. Amuzamentul sincer lumină o pereche de ochi albaştri-argintii, la fel de uimitori ca valurile sparte, umbriţi de părul zburlit atât de auriu, încât ar fi putut fi transformat în monede.

— Tu eşti. Tella rămase fără aer.

Băiatul din trăsura zburătoare – acelaşi tânăr nobil indolent, care ameninţase să o arunce din trăsură şi-şi zvârlise mărul mâncat pe papucii ei – afişă un zâmbet vinovat.

— Poţi să-mi spui Jacks.

Cu o mişcare mult mai elegantă decât oricare alta din seara precedentă, el îi luă mâna liberă ca să o sărute. Buzele lui înguste erau moi şi reci, făcând-o pe Tella să simtă un nou fior traversându-i braţul când băiatul îi suflă pe piele.

— Nu credeam că eşti destul de curajoasă să porţi rochia.

— Nu-mi place să irosesc o rochie bună, spuse ea cu neruşinare, ca şi când prezenţa lui nu ar fi tulburat-o. Moştenitorul lui Elantine nu trebuia să o găsească atât de repede. Nu trebuia să o găsească *deloc.* Şi nu trebuia să fie băiatul nesăbuit din trăsură – care nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el.

Moştenitorul – Jacks – păruse nemilos şi departe de a fi leneş. Totuşi, tânărul cu ochi injectaţi şi păr zburlit parcă era întruchiparea nepăsării. Pantalonii albi lipiţi de picioarele-i zvelte erau curaţi, dar mai degrabă ar fi purtat cizmele zgâriate într-un grajd, şi nu la o petrecere. Nici măcar nu se deranjase să îmbrace un frac. Cravata de culoarea bronzului era legată greşit, strâmbă pe gulerul cămăşii galbene care ar fi trebuit călcat.

Tella se întrebă dacă zvonurile răutăcioase erau false sau dacă Jacks urmărea să-şi cultive intenţionat o imagine indolentă. Părul auriu îi cădea peste un ochi, totuşi îşi coborî privirea spre Tella cu toată încrederea unui împărat

când spuse:

— Dansăm?

Dante îşi drese vocea şi o trase mai aproape pe Tella.

Jacks strâmbă din buze, zâmbetul fiind mai mult feroce decât prietenos.

— Doar nu încerci să mă ţii departe de logodnica mea, la propria-mi petrecere.

Prinsoarea lui Dante deveni mai puternică.

— De fapt…

— Nu îl băga în seamă, este gelos, interveni Tella înainte ca Dante să poată face vreun lucru nefericit de nobil, cum ar fi să mărturisească faptul că şarada era născocirea lui. Nu că Tella înţelegea de ce proteja persoana parţial responsabilă pentru această situaţie neplăcută. Sau de ce Dante avea nevoie de protecţie. Poate că nu-şi dorea decât să demonstreze că nu avea nevoie ca el să aibă grijă de ea.

Tella se eliberă din prinsoarea lui.

Dante îşi încleştă maxilarul atât de strâns încât îi auzi dinţii scrâşnind, dar Tella nu îi mai aruncă nicio privire. Putea să se descurce şi singură.

Ea întinse mâna.

Jacks îşi trecu un deget subţire peste zâmbetul sălbatic, fără să o ia de mână.

Apoi, îi cuprinse şoldurile. Calm, sinuos şi puternic, braţul şerpui în jurul ei, trăgând-o scandalos de aproape de el.

Ea jură că Dante chiar mârâi de data asta, când Jacks o luă şi intră în mulţimea de petrecăreţi transpiraţi.

Câţiva invitaţi se întorseseră ca să se uite la Dante după ce el şi Tella ajunseseră la petrecere, dar acum Tella jura că toţi ochii îl urmăreau pe tânărul moştenitor nesăbuit care o ţinea de talie foarte aproape cât o conduse pe lângă fântânile din care curgeau băuturi păcătoase şi petrecăreţii care flirtau cu artiştii costumaţi în vulpi cu cozi din bumbac şi leoparzi pe jumătate umani.

— Sunt surprins că nu ai încercat să fugi, spuse el.

— De ce aş fi făcut-o?

— Deoarece, îi şopti el în păr, rostind fiecare cuvânt la

fel de încet şi plictisitor ca mângâierile lente ale degetelor lui pe partea inferioară a spatelui ei, nu cred că ţi-am lăsat o impresie prea bună la prima noastră întâlnire, iar între timp presupun că ai auzit că se zvoneşte că sunt un nebun lipsit de suflet, care ar face orice să obţină coroana.

— Spui că nu e adevărat?

— Dacă ar fi fost adevărat, ai fi fost deja moartă.

Nu îşi îndepărtă buzele de părul ei. Pentru cei pe lângă care treceau, probabil părea că era cu adevărat îndrăgostit, gestul fiind aproape nepotrivit, ca şi când ar fi încercat să stârnească alte zvonuri. Tella nu ştia la ce se aşteptase să se întâmple când ar fi găsit-o moştenitorul, dar cu siguranţă nu la asta.

— Dacă sunt un criminal, şopti el, chiar crezi că te-aş fi lăsat să trăieşti după ce am auzit că ai pretins că eşti logodnica mea, ca să intri în palat?

— Dacă prin toate astea îmi spui că nu ai de gând să te răzbuni pentru o minciunică, atunci ar trebui să ne despărţim. De fapt, am venit să mă întâlnesc cu altcineva.

Tella simţi buzele reci ale lui Jacks mişcându-se mai jos, strângându-se pe părul ei.

— Sunt dezamăgit, Donatella. Credeam că eu sunt *prietenul* tău. Dar nu numai că ai întârziat, acum încerci să scapi de mine. Tonul lui indolent deveni tăios şi ceva îngrozitor se răsuci în stomacul Tellei. Din cauză că nu ai cum să mă plăteşti? Jacks îşi coborî privirea spre ea cu un zâmbet atât de tulburător încât ar fi putut face un înger să plângă.

„Pe toţi păcătoşii din iad.”

Tella se chinui să respire în timp ce toate planurile şi speranţele ei începură să se năruie.

Jacks nu putea fi prietenul ei. Era imposibil să-i fi scris moştenitorului tronului Meridian mai mult de un an.

Ea se clătină, dar Jacks o strânse mai puternic, împiedicând-o să cadă şi ţinând-o mult prea aproape cât continuară să treacă printre petrecăreţi. Trebuia să fie o greşeală. Prietenul Tellei trebuia să fie un infractor modest care lucra în secret, nu moştenitorul imprevizibil şi

criminal care, după tonul vocii, nu părea dornic să îi ierte eşecul.

Tella încercă să se retragă.

Jacks o ţinu strâns, degetele-i agile fiind mai puternice decât păreau.

— De ce mă tot dezamăgeşti? Când o conduse mai aproape de cuşca imensă din mijlocul sălii de bal, o ţinu ca şi când chiar ar fi fost logodnica lui. Tella sesiză ironia. Ea îl contactase ca să o ajute să scape de închisoarea în care îi transformase viaţa tatăl ei, iar acum Jacks o conducea spre un nou rând de gratii.

Petale albastre speriate i se desprinseră de pe fustă. Inima care îi bătea cu putere îi spunea că trebuia să fugă cât mai curând posibil. Dar, dacă ar fi fugit, nu ar fi ştiut la cine altcineva să apeleze ca să o ajute să-şi găsească şi să-şi salveze mama. Tella începea să dispere. Bătăile inimii sale înecau toată muzica petrecerii. Nu auzea decât sângele care îi vuia prin urechi.

Dar încă mai avea speranţe.

Poate că Jacks era urmaşul la tron, destinat să moştenească mai multă avere şi putere decât putea Tella să-şi imagineze, dar, cu toate privilegiile şi legăturile care veneau odată cu moştenirea, părea că anumite lucruri – cum ar fi adevăratul nume al lui Legend – nu îi erau la îndemână sau nu ar fi ajutat-o pe Tella de la bun început. Nu trebuia decât să-l convingă de faptul că îi mai era utilă.

Tella expiră profund, îl luă de o mână şi profită de uimirea lui ca să îl tragă în spatele unei fântâni cu trei niveluri din care curgea un lichid roşu care mirosea a vin. Din exterior, probabil părea că abia aşteptau să se pipăie. Înăuntru, Tella simţea că mergea pe o funie care se deşira.

— Îmi pare rău, spuse ea de îndată ce rămaseră singuri şi se uită oriunde în altă parte, numai la el nu. Oricât şi-ar fi dorit să spună că se prefăcea, acesta era unul dintre momentele în care era cu adevărat speriată. Nu am vrut să intru în panică după ce am aflat cine eşti. Sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut; ultimul lucru pe care mi-l doream era să te dezamăgesc.

Ea înghiţi şi îl privi cu ochi mari şi rugători. Dacă o înţelegea, nu se vedea. Erau furtuni de gheaţă mai calde decât felul în care o privea el.

— Te caut de când am sosit, continuă Tella. Nu am numele lui Legend, dar îl pot obţine până la sfârşitul acestei săptămâni…

Cuvinte turmentate se auziră în jurul lor, întrerupând-o pe Tella când alt cuplu veni spre fântâna lângă care stăteau ei.

Într-o clipă, Tella se trezi cu spatele presat de marginile incomode ale unui stâlp din apropiere, iar Jacks era lipit de ea – un spectacol pentru compania nedorită.

Tella închise ochii.

Jacks îşi plecă gura spre gâtul ei, buzele reci plutind deasupra pielii ei în timp ce îi şopti:

— Am mai auzit promisiuni ca a ta, dar mereu sunt minciuni.

— Jur că spun adevărul, şopti ea.

— Nu sunt sigur că te cred şi nu mai vreau să aflu numele lui Legend. Ea îi simţi din nou răsuflarea când Jacks îşi mişcă buzele reci, plutind deasupra bărbiei ei fără să-i atingă pielea.

Tella deschise ochii şi inspiră brusc.

Privirea lui era lacomă. Ea ştia că pur şi simplu jucau un rol pentru cuplul care trecea pe acolo, totuşi îşi imagină că Jacks deschise gura suficient cât să o muşte, la fel cum îşi înfipsese dinţii în mărul alb din seara precedentă.

Apoi, la fel de repede cum o lipise cu spatele de stâlp, el se retrase. Cuplul care apăruse lângă ei plecase în altă parte.

Jacks o ţintui cu privirea, mijind ochii într-un fel care ar fi putut să exprime în egală măsură indignarea sau amuzamentul din cauza neliniştii ei tot mai mari.

— Îmi place de tine, Donatella, deci îţi mai dau o şansă. Dar, de vreme ce nu ai reuşit să-mi aduci informaţia pe care ţi-am cerut-o, va trebui să schimb condiţiile înţelegerii noastre. Dacă vei reuşi să îndeplineşti ambele sarcini, abia atunci mă voi gândi să te reunesc cu mama ta.

— Deci ştii unde este?

Jacks îşi umflă nările.

— Îndrăzneşti să mă iei la întrebări când eşti singura care nu şi-a respectat promisiunile? Dacă mi-ai fi spus numele lui Legend, te-ai fi uitat acum la ea. În schimb, te voi lăsa până la finalul cântecului să iei o hotărâre.

Muzica amuţi – în afară de nota unui violoncel care ar fi putut să se oprească oricând.

— Spune-mi ce vrei, zise Tella.

Lui Jacks îi zvâcni uşor colţul gurii.

— Acum îmi trebuie două lucruri de la tine, în foc de unul. Am depus foarte mult efort să devin moştenitorul lui Elantine, dar zvonul că sunt logodit cu tine mi-a pus poziţia în pericol. Deja s-a răspândit prin regat. Dacă se va dovedi că este o minciună, oamenii se vor aştepta să te ucid, având în vedere reputaţia mea. Dacă nu o voi face, voi fi considerat slab, iar apoi eu voi fi cel ucis.

— Ce îmi propui?

— Conform tuturor şoaptelor din palat, ţi-am propus deja.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

El râse.

— Nu. Dar pentru o clipă, Tella jură că Jacks îşi înclină capul ca şi când s-ar fi gândit la ea. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Trebuie doar să pretind că eşti logodnica mea până la finalul Caravalului. După terminarea Caravalului, putem spune că logodna noastră a făcut parte din joc şi să o anulăm fără niciun prejudiciu.

Ar fi trebuit să accepte cu uşurinţă. Tella mai pretinsese că era logodită. Totuşi, târgul acesta i se părea în neregulă. I se părea că făcea un târg cu unul dintre artiştii lui Legend. Era imposibil să fie la fel de simplu pe cât făcea Jacks să pară. Îi ascundea ceva.

— Ce mai vrei? întrebă ea.

— Mai întâi trebuie să mă asigur că poţi să o faci. Dacă poţi convinge pe toată lumea de la bal că suntem cu adevărat îndrăgostiţi, atunci îţi voi spune care este al doilea lucru pe care îl vreau.

Jacks o luă de mână pe Tella, mănuşile lui moi din piele apăsându-i ferm pielea goală.

— Este timpul să vedem cât de bine ştii să joci teatru.

El îşi afişă şarmul copilăresc, complet nepăsător, cu gropiţe în obraji. Dar Tella nu putea uita cât de repede era în stare să treacă de la nepăsare la cruzime când o trase din firida ascunsă spre cuşca în care toată lumea dansa.

Alte petale albastre fragile îi căzură de pe rochie.

Tella inspiră ca să îşi adune puterile. Nu ştia ce ar fi făcut dacă ar fi dat greş şi nu era prea sigură ce ar fi trebuit să facă pentru a reuşi să-i convingă pe toţi de la bal că erau îndrăgostiţi.

Gratiile groase ale cuştii miroseau a metal şi a ambiţie regală. Aerul era aproape prea dens ca să respire, înăbuşitor din cauza căldurii corpurilor, a parfumului şi a şoaptelor seducătoare. Jacks îşi încordă degetele când ei intrară. Pentru scurt timp, Tella îşi imagină că nici lui nu îi plăceau cuştile, dar, în mod sigur, el încerca să o împiedice să fugă.

În cuşcă erau înghesuiţi şi mai mulţi dansatori decât îşi dăduse ea seama. Doamne trecute cu vederea şi cuplurile rare stăteau rezemate de pernele din satin ridicate şi împrăştiate pe margini, în timp ce fuste colorate şi costume se învârteau pe ringul de dans din marmură verde ca şi când ar fi fost nişte flori purtate de briză.

Tella zări câteva chipuri cunoscute.

Prima dată îl văzu pe Caspar, care jucase rolul lui Legend în ultimul joc, cât şi rolul logodnicului ei. Îmbrăcat cu un costum maro-roşcat, care îl făcea să semene cu o vulpe, părea să-i şoptească secrete unui alt tânăr frumos, care probabil nu ştia că era un actor. Chiar dincolo de el, tolănit pe o pernă, Nigel speria nobilii şi, în acelaşi timp, îi făcea să roşească atunci când îşi contura sârma ghimpată tatuată în jurul buzelor.

Apoi, îl văzu pe Armando. O curteană politicoasă într-o rochie stacojie îi atingea haina albă cu unghiile-i roşii. Dar, în loc să se bucure de atenţia ei, Armando o fixa cu privirea pe Tella. Cuşca se încălzi cât o urmări cu ochii lui

de culoarea smaraldului, nu batjocoritor aşa cum o privise mai devreme. Se arăta interesat de ea, ca şi când ar fi fost primul spectacol al serii.

Iar el nu era singurul care se holba.

Jacks nu mai era centrul atenţiei. Tella jura că toate privirile intrigate şi ochii fardaţi se îndreptaseră spre ea. Tellei îi plăcea atenţia, dar acum se îndoia că examinarea minuţioasă, care făcu deodată cuşca sufocantă să pară mică, o mai bucura. Lumina din interior nu mai avea culoarea festivă a whisky-ului, ci nuanţa palidă a prunei coapte. Ea simţi cum mai ales femeile îi judecau buclele proaspăt răvăşite şi rochia aproape fără spate în timp ce-şi şopteau cuvinte pe care Tella nu avea nevoie să le audă ca să şi le imagineze. Puţine lucruri erau atât de grobiene ca doamnele critice.

Trei fete de vârsta ei, toate emanând gelozie, chiar încercară să îi pună piedică atunci când trecu pe lângă ele.

— Relaxează-te, şopti Jacks. Nu vom convinge pe nimeni că suntem logodiţi dacă te tot uiţi împrejur ca şi când abia ai aştepta să evadezi.

— Suntem într-o cuşcă. Tella îşi înclină capul spre barele groase de deasupra, unde candelabrele din fier, pline de plante agăţătoare albastre şi albe, se legănau înainte şi înapoi ca şi când şi acestea şi-ar fi dorit să fugă.

— Nu te uita la cuşcă. Întoarce-ţi spre mine ochii frumoşi. Jacks o apucă pe Tella de bărbie cu degetele reci, în ciuda mănuşilor. În jurul lor, cuvintele şoptite şi conversaţiile aprinse se amestecau cu sunetele mai blânde ale băuturii care curgea, cu râsetele înăbuşite şi vuietul animalic. Dar când Jacks vorbi a doua oară, Tella îi auzi doar sunetul melodic al vocii când îi şopti: Ştiu că nu doar cuşca te sperie, dragă.

— Ai prea multă încredere în tine.

— Serios?

Mâna de pe bărbia ei îi coborî spre gât, pielea moale oprindu-se în locul în care i se simţea pulsul. Din nefericire, atingerea lentă şi delicată a mănuşilor lui îi făcu inima fricoasă să bată mai repede.

— Relaxează-te, repetă el. Singurul lucru la care ar trebui să te gândeşti este că eşti mai dezirabilă decât oricine altcineva din camera asta. Fiecare persoană de aici îşi doreşte să fie în locul tău.

— Acum cu siguranţă ai prea multă încredere în tine.

Râsul lui fu surprinzător de dezarmant.

— Atunci, spune-ţi că toată lumea ar vrea să fie în locul meu, dansând cu tine. Cu un zâmbet pe care trebuie să-l fi furat de la diavol, Jacks îi cuprinse şoldurile Tellei cu un braţ şi o trase pe ringul de dans.

Pentru cineva care păruse îngrijorat de reputaţia lui, Tella fu surprinsă de cât de bine pretindea că nu îi păsa de ce credea lumea. Un alt dans se desfăşură acum, iar el trecu direct printre toate celelalte perechi. Era necuviincios şi totuşi mult mai priceput decât oricine altcineva cu care dansase vreodată.

Fiecare mişcare a lui Jacks era graţios de nepăsătoare, potrivindu-se cu ritmul muzical al cuvintelor lui când îi şopti la ureche:

— Cheia unei astfel de şarade este să uiţi că te prefaci. Invită minciuna să îşi joace rolul până ce te obişnuieşti atât de mult încât pare adevăr. Nu îţi spune că pretindem a fi logodiţi, spune-ţi că te iubesc. Că te doresc mai mult decât pe oricare alta. El se apropie şi îşi trecu o mână pe ceafa ei, jucându-se cu panglica din jurul gâtului fetei. Dacă te poţi convinge că este adevărat, poţi convinge pe oricine.

El o învârti din nou pe ring în timp ce panglici groase de culoare roşie alunecară răsucindu-se din partea de sus a cuştii. De fiecare dintre acestea se agăţau acrobaţi îmbrăcaţi în pene care aruncau mâini de praf strălucitor de stele, acoperind lumea cu o falsă magie, în timp ce Tella şi Jacks continuară să se rotească până ce totul se amestecă într-o ceaţă aurie, petale de flori şi degete împletindu-se prin păr. Iar pentru o clipă, Tella îşi cufundă imaginaţia în fantezia prefăcută descrisă de Jacks.

Ea îşi aminti de prima lor întâlnire. I se păruse obraznic şi nepăsător şi totuşi tulburător de frumos. Dacă nu ar fi fost o bestie, poate că s-ar fi întrebat dacă avea gustul

mărului pe care îl tot muşca sau al unui alt lucru, mai periculos. Apoi, de dragul şaradei lor, îşi imagină că el simţise aceeaşi atracţie şi că, din clipa în care Jacks o văzuse în acea trăsură, îşi dăduse seama că o dorea mai mult decât îşi dorise pe altcineva în viaţa lui.

Dansul acesta nu avea legătură cu faptul că nu voia să-şi piardă reputaţia de criminal ca să-şi poată păstra tronul; voia să o cucerească.

Era motivul pentru care îi dăruise o rochie atât de minunată.

Motivul pentru care dansa acum cu ea.

Tella pretinse că dragostea era un loc pe care voia să-l viziteze şi încercă un zâmbet cochet.

Jacks o uimi cu un rânjet strâmb.

— Ştiu că poţi s-o faci.

El îşi apropie buzele de urechea ei şi îi sărută vârful cu blândeţea unei şoapte. Pieptul îi vibră când îşi coborî buzele şi o sărută din nou cu mai multă plăcere, gura zăbovindu-i la colţul delicat al maxilarului ei. Pe spatele lui, Tella strânse din degete.

Ritmul muzicii din jurul lor se intensifică, viorile dansând cu harpele şi violoncelele într-o rapsodie decadentă şi desfrânată, ameninţând să o ducă într-un alt timp şi spaţiu.

Toţi cei din cuşcă încă îi urmăreau învârtindu-se cu un interes fascinat. Sala de bal mişuna de ochi avizi şi guri zâmbind dispreţuitor când buzele lui Jacks continuară să danseze pe gâtul Tellei la fel cum paşii le valsau pe ring.

— Poate că ar trebui să le oferim un real motiv de bârfă. Dosul palmei lui îi atinse umărul, atrăgându-i atenţia în spatele lui. Asta dacă nu cumva încă te mai înspăimânt.

Tella îi zâmbi frenetic, chiar dacă inima îi sări din piept. Ea avea nevoie ca el să ştie că putea să o facă.

— Nu m-ai înspăimântat niciodată.

— Vrei să mi-o dovedeşti? Jacks îi fixă buzele cu privirea scânteietoare.

„Mă provoacă.”

Sângele din venele Tellei se înfierbântă şi mai mult.

De obicei, Tella nu gândea înainte să sărute un tânăr. Într-o clipă, se trezi cu buzele lui pe ale ei, sau ale ei peste ale lui, urmate de limbile ce-şi căutau intrarea în timp ce Jacks o pipăia. Dar ea nu presupunea că aşa ar fi fost un sărut cu Jacks. Avea sentimentul că mâinile lui pricepute ştiau exact ce să facă, unde să o atingă şi cât de tare să apese. Iar buzele lui erau jucăuşe acum, dar nu ştia dacă aveau să fie blânde cu gura ei sau un pic dure, iar pulsul i se mări când se gândi la ambele variante.

Jacks îi cuprinse mijlocul şi o învârti din nou.

— Ajută-mă să-i convingem, şopti el.

„Este doar un sărut."

Iar ea fu brusc curioasă. Într-o zi, urma să fie împărat şi voia să o sărute pe Tella când cei mai importanţi oameni ai imperiului îi urmăreau.

Ea ridică mâna spre gâtul lui. Pielea lui Jacks părea mai rece, tremurând sub degetele ei. În mod clar, Jacks nu era atât de calm pe cât părea.

— Se pare că tu eşti cel neliniştit acum, îl tachină Tella.

— Mă întreb doar dacă îţi vei schimba părerea despre mine după asta. Apoi, o sărută apăsat. Gustul lui era al coşmarurilor violente şi al viselor furate, al aripilor îngerilor căzuţi şi al sticlelor cu lumină proaspătă de lună. Tella poate gemuse când îşi strecură limba printre buzele ei şi îi exploră gura.

Fiecare centimetru al lui se lipi de orice rotunjime a ei. El îşi împleti degetele şi o trase de bucle. Mâinile ei rătăciră pe sub tivul cămăşii lui, descoperindu-i muşchii fermi ai spatelui. Aşa se sărutau oamenii în spatele uşilor încuiate şi pe alei întunecate, nu pe ringurile de dans luminate, unde toată lumea din imperiu putea să îi vadă. Totuşi, lui Jacks nu părea să-i pese.

Degetele lui găsiră panglica de la gâtul ei şi alunecară sub aceasta, strivindu-i buzele mai aproape de ale lui. El nu o gusta, o devora, ca şi când tocmai ar fi găsit un lucru pe care îl crezuse pierdut. Apoi mâinile îi alunecau pe sub şiragurile de bijuterii care-i traversau spatele gol; probabil că îşi scosese mănuşile deoarece degetele îi erau reci şi

îndrăzneţe pe pielea ei încălzită, apucând-o, revendicând-o şi făcând-o să se întrebe dacă, la urma urmei, asta era o şaradă.

Ea scânci.

El gemu.

Era genul de sărut în care ea ar fi putut trăi. Genul de sărut pentru care merita să moară.

Pe toţi zeii.

„Un sărut pentru care merita să mori…” Doar o singură persoană din istoria imperiului o sărutase vreodată ca…

Jacks o muşcă, dinţii ascuţiţi sfredelindu-i buza destul de puternic încât sângele cald să curgă.

Tella se retrase brusc, împingându-i pieptul cu mâna. Nu îi simţea bătăile inimii.

Pe toţi sfinţii. Ce făcuse?

În faţa ei, Jacks parcă strălucea. Pielea îi fusese palidă, dar acum, sclipitoare, părea din altă lume.

Panglica pe care o avea cândva legată la gât se legăna din degetele lui subţiri ca un fel de premiu şi picătura de sânge pe care i-o provocase muşcătura îi păta colţul gurii lui înguste.

Tellei avea să i se facă rău.

— Ce mi-ai făcut? şopti ea.

Jacks respira aproape la fel de rapid ca şi ea, iar ochii îi deveniseră febrili, dar vocea lui fu din nou indolentă, aproape lipsită de pasiune când spuse:

— Nu face o scenă chiar acum, iubito.

— Cred că este prea târziu pentru asta. Ea voia să-i spună pe nume, *Prinţul Inimilor,* dar nu era pregătită să rostească vorbele cu voce tare.

De această dată, gropiţele din obraji îi reapărură cu şiretenie, ca şi când ar fi ştiut exact la ce se gândea ea.

Tella aşteptă.

Aşteptă ca Jacks să-i spună că se înşela. Aşteptă să o asigure că sărutul său nu avea să o ucidă. Aşteptă să-i spună că nu ar fi trebuit să aibă prea multă încredere în poveşti vechi. Aşteptă să o tachineze pentru că era atât de credulă şi pentru că îl crezuse Soarta de mult pierdută,

care se întorsese. Aştepta să-i spună că nu era Prinţul Inimilor.

În schimb, el îşi linse sângele din colţul gurii.

— Ar fi trebuit să-mi spui numele lui Legend.

14

Pentru o clipă toată lumea încetă să respire. Toate persoanele din apropierea ringului de dans încetaseră să se mişte, chipurile lor fascinate îngheţând în stări exagerate de şoc la spectacolul Tellei şi al lui Jacks. Pentru o clipă, Tella auzi doar sclipiciul din sticlă zornăind uşor în căderea spre podea.

Prinţul Inimilor – Soarta celebră pentru săruturile fatale, care îi bântuise şi visele, şi coşmarurile şi o blestemase la dragoste neîmpărtăşită după ce-i trăsese cartea din Pachetul Destinului – nu era doar o legendă. El era adevărat şi stătea chiar în faţa Tellei. Pielea-i palidă strălucea atât de nefiresc încât, dacă întreaga sală de bal nu ar fi îngheţat, ea îşi imagină că toţi îl văzuseră exact aşa cum era.

El nu era pe deplin uman – sau chiar deloc. Era magic, diferit, ceva greşit. O Soartă.

Iar ea îl sărutase.

— Nu mă aşteptam să pari atât de surprinsă. Moneda pe care ţi-am trimis-o era un indiciu destul de evident. Jacks se întinse spre ea şi îi netezi cu grijă una dintre bucle, mâinile fiindu-i mult mai blânde decât în urmă cu câteva clipe. Ea voia să se înfurie, să ţipe, să îi lovească gura înroşită, dar părea că o vrăjise, împreună cu toată sala de bal.

— Ce ai făcut cu toată lumea? şopti ea.

— Le-am oprit inimile. Este ca o pauză. Nu va dura mult timp, spre deosebire de ceea ce i-am făcut inimii tale. Maxilarul îi zvâcni când îşi îndreptă privirea rece spre pieptul ei.

Tella inspiră superficial, deoarece părea că doar atât putea să facă. În timpul dansului, inima îi bătuse cu putere, venele i se încălziseră, iar pulsul îi crescuse. Dar acum îşi simţea inima chinuindu-se, bătând prea încet, un ecou slab a ce ar fi trebuit să fie.

— Voi muri?

— Încă nu.

Tellei i se înmuiară genunchii.

Jacks străluci mai puternic.

— Va fi atât de amuzant că aproape urăsc să-ţi spun că te mai poţi salva.

— Cum?

— Adu-mi cel de-al doilea lucru pe care mi-l doresc.

— Care este acela? spuse Tella scrâşnind din dinţi.

Jacks termină să-i netezească părul cu degetele lungi, iar ochii lui îi întâlniră din nou privirea. Înainte, ochii lui erau albaştri-argintii, dar acum străluceau doar argintiu, licărind cu o plăcere tot mai mare în timp ce groaza ei escalada.

— Îl vreau pe Legend omul, nu doar identitatea lui. Vreau să câştigi jocul, iar apoi să mi-l dai pe el.

Înainte ca Tella să poată reacţiona, clipa se spulberă, iar sala de bal fu inundată din nou de sunete. Ea jura că nu mai văzuse niciodată atât de multe şoapte intenţionat de stridente, acoperite de zâmbete artificiale, când petrecăreţii se prefăcură a nu fi scandalizaţi de spectacolul lui Jacks şi al Tellei. Deşi o persoană nu părea să ascundă ce simţea. *Dante.*

Măruntaiele deja încâlcite ale Tellei se răsuciră şi mai mult.

Dante stătea nonşalant cu un cot sprijinit pe o bară groasă din metal din apropierea intrării în cuşcă, dar avea fălcile încleştate, privirea mijită şi linia batjocoritoare a buzelor îi spunea Tellei că era departe de a fi calm. Părea furios.

Reacţia lui nu ar fi trebuit s-o enerveze, iar sărutul ei nu ar fi trebuit să-l enerveze, având în vedere că Dante era parţial responsabil pentru această încurcătură. În afară de cazul în care juca teatru, ceea ce avea mai mult sens. Probabil că a pretinde că-i păsa de ea era unul dintre rolurile primite pentru Caraval.

Privirea lui Jacks o urmări pe a Tellei şi deveni tăioasă.

— Presupun că te mai crede a lui. Pielea palidă a lui Jacks străluci mai puternic când îşi trecu un deget pe sub

bărbie, părând că născocea o idee cu adevărat îngrozitoare.

— Asta nu are nimic de-a face cu el. Dante este unul dintre artiştii lui Legend, şopti Tella. Joacă doar un rol. Nici măcar nu mă *place.*

— Nu aşa pare de aici. Jacks îşi lipi buzele reci de fruntea ei, simulând un sărut când spuse: Nu acord o a doua şansă, dar ţie ţi-o dau. Nu minţeam când am spus că vreau ca şarada asta să fie convingătoare. Dacă cineva descoperă că logodna este o minciună sau dacă află adevărul despre mine sau înţelegerea noastră, consecinţele vor fi grave. Ia-l ca exemplu pe prietenul tău tatuat de acolo. Jacks îşi întoarse din nou privirea spre Dante. Ai spus că este unul dintre artiştii lui Legend, deci nu îl pot ucide săptămâna asta. Dar dacă el descoperă adevărul, aş putea să-l ucid cu uşurinţă după terminarea jocului.

— Nu! obiectă Tella, tocmai când Jacks îşi ridică vocea acoperind-o pe a ei ca să anunţe:

— De vreme ce se pare că momentan am captat atenţia tuturor, probabil că acum ar fi momentul potrivit să împărtăşesc o veste excelentă.

Ca şi când petrecăreţii ar fi fost nişte marionete sau o parte dintr-un dans orchestrat, toate capetele coafate se înclinară spre el.

— Mulţi dintre voi ştiţi că fosta mea logodnică, Alessandra, a murit la sfârşitul anului trecut. Moartea ei a fost o mare pierdere pentru imperiu, una din care nu am crezut că îmi voi reveni. Dar după cum vedeţi, mi-am găsit pe altcineva, pe o tânără pe care sper că o veţi adora la fel de mult ca mine. Faceţi cunoştinţă cu noua mea logodnică, Donatella.

Sala se umplu cu aplauze şi alţi nori de praf de stele când artiştii de deasupra aruncară confetti din hârtie strălucitoare peste oamenii care se agitau dedesubt.

Pentru Tella, totul părea cenuşă.

Nici măcar propriul zâmbet nu-i păruse atât de greşit când îşi forţă buzele să se arcuiască pentru mulţime.

— Te urăsc, şopti ea.

— Am fost nedrept? murmură Jacks. Ţi-am dat ce ai cerut, acum vreau ce mi se datorează.

— O, uite, strigă cineva. Stelele căzătoare! Iată primul indiciu.

Sala de bal explodă din nou în haos. Unele dintre stelele căzătoare erau indicii, dar părea că altele nu conţineau decât praf strălucitor, care umplea cuşca cu nori fantastic de strălucitori când erau atinse de petrecăreţi.

Jocurile Caravalului începuseră cu adevărat. În timp ce toată lumea din jurul ei se întindea spre stelele căzătoare, Tella se gândi la toate ocaziile în care ea şi Scarlett visaseră la Caraval, la Legend. Acum, Tella trebuia să câştige jocul sau nu avea să mai viseze vreodată. Şi se îndoia că sora ei ar mai fi făcut-o. Tella îi promisese lui Scarlett că avea să fie atentă, dar deja o dezamăgise.

Marginea gurii otrăvite a lui Jacks zvâcni.

— Ar trebui să iei un indiciu, iubito.

— Nu-mi spune…

— Ai grijă, dragă. Rapid ca un şarpe, apăsă cu două degete buzele rănite ale Tellei. Nu vrei să strici înşelătoria frumoasă pe care tocmai am creat-o. Acum, spuse el dulce, sărută-mi degetele pentru toţi cei care privesc.

În schimb, Tella le muşcă. Aveau gust de gheaţă şi dorinţe neîmplinite.

Ea se aştepta ca el să se retragă, ca faţa tăioasă să roşească şi să-i vorbească urât şi furios. Dar Jacks doar îşi lăsă degetele reci în gura Tellei, apăsându-le de dinţii şi limba ei. Stomacul i se îngreună, ca şi când ceva pur malefic licări în ochii lui nepământeni.

— Te voi lăsa să scapi pentru moment, dar e ultima mea indulgenţă. El îşi trecu degetele peste locul în care îi muşcase buza, înainte să şi le scoată din gura ei. Dacă nu câştigi Caravalul şi nu mi-l aduci pe Legend înainte de Ziua lui Elantine, vei afla cât de mortale sunt cu adevărat săruturile mele.

Până în acea noapte blestemată, Tellei îi plăcuse

sclipiciul. Când era mică, fura deseori sticluţe cu sclipici din magazine, imaginându-şi că una ar fi putut să conţină praf adevărat de stele, plin de magie capabilă să îi îndeplinească dorinţele sau să transforme murdăria în diamante. Dar nicio sticlă nu fusese fermecată şi nici sclipiciul de la bal nu era praf adevărat de stele, ci doar sticlă pulverizată. Când clopotele bătură ora trei dimineaţa şi ea urcă în caleaşca zburătoare împreună cu Jacks, aceasta nici măcar nu străluci; se agăţa ca un parazit de braţele ei şi de părţile rochiei unde, cândva, fuseseră florile.

Ar fi trebuit să-mi spui numele lui Legend.

Jacks nu îi spusese niciun cuvânt de când ieşiseră din castelul lui mizerabil. El se tolăni în faţa ei, din nou ca un nobil indolent, dezlegându-şi cravata de culoarea bronzului ca şi când tocmai ar fi terminat o serie de sarcini obositoare: *să participe la bal, să danseze, să o blesteme pe Tella cu buzele lui criminale.*

— Înţeleg că acum ţi-e frică de mine, spuse el tărăgănat.

— Confunzi scârba cu frica. Eşti un monstru dezgustător. Iar ea avusese încredere în el. M-ai păcălit.

— Ai fi preferat ca sărutul să te ucidă pe loc?

— Da.

Jacks strâmbă din buze, deşi nicio urmă de tristeţe nu i se citi în ochi. Probabil că nu putea să simtă tristeţea, la fel cum spusese că era incapabil să iubească.

...inima lui încetase să bată de mult. Doar o singură persoană o putea face să bată din nou: adevărata lui dragoste. Se spune că sărutul lui fusese mortal tuturor, exceptând-o pe ea – singura lui slăbiciune.

O, cât îşi dorea Tella să fi fost slăbiciunea lui. I-ar fi plăcut să-l distrugă.

Tella îşi imagina deseori că ştia ce credea lumea când o vedea. O privire la buclele-i blonde, la zâmbetul fecioresc şi la rochiile frumoase, pe lângă faptul că îi plăcea să se distreze, şi oamenii o ignorau ca pe o fată prostuţă. Poate că Tella era în multe feluri, dar era departe de a fi prostuţă sau inutilă sau oricum le mai plăcea oamenilor să

eticheteze o persoană pentru că era tânără şi femeie. Tellei îi plăcea să creadă că acesta era locul din care izvora o mare parte din puterea ei.

Ea era îndrăzneaţă. Era curajoasă. Era şireată. Şi avea să fie triumfătoare – indiferent de preţ.

— Dacă mi-ai fi făcut rost de numele lui Legend, spuse Jacks, situaţia ar fi fost alta.

— Dacă e adevărat, de ce-ţi doreşti acum mai mult decât numele lui?

— De ce să ne oprim doar la un nume, când poţi să câştigi jocul şi să mi-l dai pe Legend? Tonul lui Jacks era indiferent, la fel de nepăsător ca poziţia de leneş. Dar Tella credea că dorinţa lui implica mai multe. Voia să insiste, dar se îndoia că i-ar fi spus exact ce voia de la Legend. Şi mai erau şi alte întrebări de răspunsul cărora Tella avea mai multă nevoie.

Ea se rezemă de scaun, imitând postura trufaşă a lui Jacks.

— De unde ştiu că este ceva real în toate astea? De unde ştiu că nu interpretezi doar un rol în jocul lui Legend?

— Vrei o dovadă că sunt o Soartă şi că sărutul chiar poate să te ucidă? Amuzamentul îi lumină ochii lui Jacks; la urma urmei, părea în stare să aibă emoţii, deoarece ideea de a demonstra cât de mortal era parcă îl agita un pic prea mult.

— Mă lipsesc de asta, spuse Tella.

Nu credea că Jacks făcea parte din jocul lui Legend. Pentru sărutul lui nu meritase să moară, deşi dacă Tella nu ar fi murit niciodată cu adevărat, ar fi crezut opusul. Săruturile erau menite să fie momente de plăcere temporare, scurte, dar splendide. Iar Tella l-ar fi putut săruta pe Jacks o veşnicie. Nu doar datorită felului în care îi frământase buzele cu ale lui, ci a dorinţei din spatele lor, a modului în care Jacks o făcuse pe Tella să se simtă ca şi când ar fi fost singura persoană de pe pământ în căutarea căreia îşi petrecuse toată viaţa. În acel moment, ea reuşi să uite că fusese părăsită de mama ei şi că suferise în mod repetat din cauza tatălui, deoarece Jacks o făcuse să simtă

că ar fi îmbrăţişat-o la nesfârşit. Ar fi putut fi cea mai convingătoare minciună pe care o auzise vreodată.

Apoi îl văzuse strălucind, iar Tella ştiuse. Încă nu înţelegea cum nimeni altcineva de la bal nu păruse să observe. Chiar şi acum, când o parte din strălucire se estompase, Jacks încă părea pe deplin neomenesc şi teribil de frumos. Capabil să ucidă doar cu o apăsare a buzelor.

Îi părea ireal să creadă că era o Soartă. Ea se întrebă de cât timp se întorsese pe pământ şi dacă şi alte Sorţi se întorseseră. Dar nu ştia câte minute i-ar mai fi făcut pe plac, iar ea avea nevoie de răspunsuri la celelalte întrebări.

— Vreau să ştiu numele adevărat al mamei mele, spuse ea, şi dovada că ştii unde este şi că mă vei duce la ea după ce se termină toate astea. Doar aşa voi crede că totul este real.

Jacks îşi răsuci unul din butonii în formă de lacrimă – sau reprezenta o picătură de sânge?

— Cred că ştii că este real, dar îţi voi face pe plac.

Trăsura coborî când Jacks băgă mâna în buzunar şi scoase o carte pătrată nouă.

Chiar şi în lumina slabă din caleaşcă, desenul era inconfundabil, de o nuanţă atât de închisă de gri că era aproape neagră, cu mici urme de picăţele aurii care licăreau în lumină şi fire spiralate roşii-violete gravate, care încă o făceau pe Tella să se gândească la flori umede, sânge de vrăjitoare şi magie.

Pielea de pe braţele Tellei se făcu de găină.

Era una dintre cărţile din Pachetul Destinului. Tella văzuse alte pachete de-a lungul anilor, dar niciunul nu era ca imaginile strălucitoare şi aproape magice de pe pachetul de cărţi care-i aparţinuse mamei sale.

Tella se lupta cu dorinţa de a se întinde şi de a sări din trăsură înainte să poată prezice un alt viitor nefericit.

Dar când Jacks întoarse cartea, aceasta nu dezvălui o Soartă. Arăta o imagine alarmant de naturală a mamei ei, Paloma, cu bucle negre căzându-i pe umerii care păreau mai subţiri decât îşi amintea Tella. Paloma stătea cu

palmele spre exterior, ca şi când ar fi împins puternic o fereastră, aproape ca şi când ar fi fost închisă în interiorul cărţii.

— Aici a fost mama ta în ultimii şapte ani, spuse Jacks.

Tella îşi dezlipi ochii de la carte ca să vadă dacă Soarta se juca cu ea, dar licărul amuzat care îi lumina ochii în urmă cu câteva clipe dispăruse. Chipul său devenise la fel de rece ca sângele care îi îngheţa acum măruntaiele Tellei.

— Nu cred, spuse ea.

— Ce anume? Că este mama ta sau că este închisă în cartea asta?

Jacks lăsă cartea pe pumnii încleştaţi ai Tellei. Aceasta nu o furnică precum cartea Aracle, ci zvâcni dureros de încet, ca ultima bătaie a unei inimi. Tella ştia că era pe moarte deoarece şi inima ei bătea lent.

Nu putea fi adevărat. Nu trebuia să fie adevărat. Dar Tella se trezi crezând că era adevărat când pulsul slab al cărţii continuă să-i bată în pumn.

— Cum este posibil?

— Este mai uşor decât ai crede, zise Jacks, şi îţi pot spune din experienţă că este chinuitor.

O rază de lună pătrunse în trăsură, luminându-i chipul lui Jacks. Expresia îi era indiferentă, dar pentru o clipă păru atât de palid, încât Tella jură că văzu un schelet pe sub pielea lui. Cu siguranţă se înşelase crezându-l incapabil să manifeste emoţii. Poate că era incapabil să iubească şi poate că alte sentimente ale lui nu erau ale unei fiinţe omeneşti, dar groaza pe care tocmai o emanase era atât de puternică, încât şi ea o simţi.

— Ai fost prins într-o carte, şopti Tella.

Jacks îşi înclină capul din lumina lunii ca trăsăturile să-i fie umbrite în întuneric, mascându-şi expresia când spuse:

— Unde crezi că au plecat toate Sorţile, când am dispărut în urmă cu atât de mult timp?

Stomacul Tellei se prăbuşi când trăsura îşi începu coborârea. Ea auzise zvonul cum că Sorţile fuseseră alungate de o vrăjitoare. Ceilalţi spuneau că se întorseseră una împotriva celeilalte. Era chiar şi o poveste care spunea

că stelele le transformaseră din nou în oameni, dar nu auzise niciodată că Sorţile fuseseră prinse în cărţile de joc.

— Dar asta e o poveste pentru altădată, spuse Jacks. Singurul lucru care trebuie să te îngrijoreze este câştigarea jocului, ca să mi-l poţi da pe Legend.

Privirea lui Jacks căzu pe steaua mototolită din mâna Tellei – primul indiciu, la care ea nici măcar nu se uitase.

— Deschide-o.

Când Tella nu se mişcă, Jacks i-o luă din mână, o desfăcu şi citi cu voce tare:

El se opri.

— Pare a fi Districtul Templului.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru observaţie? spuse Tella.

— Încerc să-ţi câştig timp. Tonul lui deveni mai tăios. Poate că am întârziat puterea totală a sărutului meu, dar tot vei mai simţi unele efecte. Jocul se termină la răsăritul Zilei lui Elantine, oferindu-ţi încă cinci nopţi ca să găseşti

indiciile rămase. Sunt singurul care o poate elibera pe mama ta. Dacă pierzi jocul şi nu reuşeşti să mi-l aduci pe Legend, va rămâne închisă în carte pentru totdeauna, iar tu vei muri…

El se opri când trăsura ateriză brusc pe pământ.

Tella se întinse spre uşă.

— Încă un lucru. Jacks dădu din cap spre cartea cu mama ei. Ţine-o în siguranţă. Dacă se întâmplă ceva cu cartea asta, nici măcar eu nu o voi putea salva. Când vei câştiga jocul, asigură-te că ai moneda fără noroc pe care ţi-am dat-o şi te voi găsi înainte de sosirea lui Legend. Până atunci, iubito, încearcă să nu mori.

Jacks îi trimise o bezea Tellei când ea coborî în frigul muşcător al nopţii.

15

Moartea o vizită pe Tella în timpul somnului. Vârfurile ghearelor îi mângâiară ceafa, în vreme ce umbra sa o urmă în vise imaculate, otrăvind toate culorile până ce totul căpătă un gust de praf şi se prefăcu în cenuşă.

În curând vei fi din nou a mea.

Scrâşnetul vocii putrezite a Morţii o trezi pe Tella, făcând-o să tresară. Ea se ridică în pat, cu limba grea şi părul ud lipit de cap. Totuşi, inima nu îi bătea. La drept vorbind, părea că bătea un pic mai lent decât în noaptea precedentă.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

„Să-l ia naiba pe Jacks şi buzele lui blestemate."

Tella apucă cearşafurile umede cu o mână şi cartea care o întemniţa pe mama ei cu cealaltă. Ea îi îndoise marginile în timpul somnului cu coşmaruri, boţind colţul de deasupra părului brunet al mamei sale. În mod clar nu era indestructibilă ca Aracle. Tella trebuia să o protejeze mai bine.

— Îmi pare atât de rău, îi şopti mamei. Nu voia să se despartă de carte, dar i se părea un pic prea riscant să o păstreze asupra ei.

Tella merse târşâindu-şi picioarele spre micul cufăr în care păstra cartea Aracle şi strecură înăuntru cartea cu mama ei prizonieră, apoi scoase cartea Aracle.

Se întâmplaseră atât de multe, Tella trebuia să vadă dacă noul târg pe care îl făcuse îi schimbase deja viitorul mamei ei.

Aracle părea mai fierbinte decât de obicei, dar viitorul pe care îl arăta era neschimbat. Ochii goi ai mamei o fixau pe Tella cu privirea, la fel de morţi ca ultima dată.

Dar mama ei nu era încă moartă. Pentru moment, era doar închisă. Tella refuza să se descurajeze. Avea să câştige Caravalul şi să îndrepte situaţia.

— Cu orice preţ.

De îndată ce rosti cuvintele, Aracle îi arse vârful degetelor. „Magie.” Tella o simţi încălzindu-i toată mâna când imaginea cărţii Aracle pâlpâi şi nu o mai înfăţişă pe Paloma care zăcea moartă, ci pe Scarlett şi pe Tella îmbrăţişându-şi mama cu aceeaşi degajare ca în copilărie.

Părea atât de real încât Tella mai că simţi braţele mamei ei, puternice, moi şi calde. Un mic suspin se formă în gâtul Tellei.

Apoi, aproape la fel de repede cum apăruse, imaginea reveni la cadavrul mamei ei.

— Nu! strigă Tella.

Imaginea se schimbă din nou, întorcându-se la Scarlett şi Tella, reunite cu mama lor.

— Domnişoară Dragna! Un străjer bătu puternic în uşa ei. Este totul în regulă?

— Da, spuse Tella distrasă când cartea continuă să se schimbe. Tella nu o mai văzuse făcând aşa ceva. Aceasta se transforma de la moarte la încântare, ca şi când i-ar fi arătat Tellei că depinde de ea ceea ce urma să se întâmple şi dacă reuşea să câştige acest joc pentru Jacks.

Tella puse cartea Aracle înapoi în cufăr şi, cu o nouă hotărâre, scoase primul indiciu.

CELELALTE INDICII DE CARE
VEI AVEA NEVOIE SUNT ASCUNSE
PRIN ORAȘ; CA SĂ ÎL OBȚII PE AL
DOILEA, AVENTUREAZĂ-TE
ÎNTR-UN LOC FRUMOS.

ACEASTĂ REGIUNE A
VALENDEI A FOST CÂNDVA ATÂT
DE TRAGICĂ, DAR ACUM
PROMITE CREDINȚĂ ȘI MAGIE.

În timpul ultimului Caraval, Scarlett primise o carte cu toate cele cinci indicii la începutul jocului, dar părea că acum jocul avea să urmeze un alt tipar. Conform indiciului şi a ceea ce spusese Dante în trăsură, un alt district al oraşului ascundea un nou indiciu în fiecare noapte. Tella trebuia să le găsească pe toate ca să câştige, iar apoi să îl întâlnească personal pe Legend.

Din nefericire, de vreme ce Caravalul se juca doar noaptea, Tella nu putea începe căutările înainte de lăsarea serii. Şi, aparent, Jacks deja avea planuri pentru ea în timpul zilei.

La capătul patului stătea o cutie cunoscută, asemănătoare celei pe care i-o trimisese Jacks în urmă cu o zi, doar că de data asta era înfăşurată cu o fundă aurie, şi nu cu una albă.

DACĂ VEI FI LOGODITĂ CU
URMĂTORUL ÎMPĂRAT, VA TREBUI SĂ
TE ÎMBRACI CORESPUNZĂTOR.

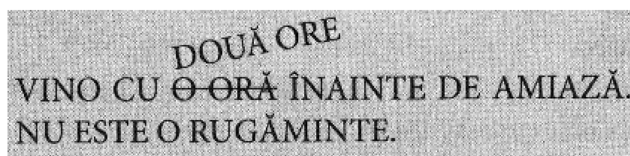
Ascunsă în mesaj, era o carte mică de vizită cu o margine purpurie şi ţepoasă.

Îmbrăcăminte modernă
MINERVA

Îmbrăcăm jumătatea progresivă a
Valendei, de dinaintea Dinastiei Elantine
– şi o vom îmbrăca şi după.
Doar cu programare.

Pe spatele cărţii de vizită, cineva mâzgălise cuvintele „Cartierul de Satin” şi o durată, care fusese tăiată şi rescrisă:

Ordinul era aproape ridicol, având în vedere cât de puţin

părea să-i pese lui Jacks de propria înfăţişare. Dar Tella îşi imagină că ordinul lui nu avea legătură cu aspectul ei, ci cu posesia: voia ca Tellei să îi fie clar că acum ea îi aparţinea.

„Demon” era un cuvânt prea frumos pentru el.

Dacă logodna ar fi fost reală, doar acest bilet ar fi convins-o pe Tella să rupă logodna. Dar acum asta nu era o opţiune.

În cutie, Tella găsi o pereche de mănuşi de culoarea pielii, lungi până la coate, cu nasturi albaştri-perlaţi. Ea le aruncă într-o parte şi scoase rochia asortată de dedesubt. Ura cât de minunată era şi cum decolteul cobora de pe umeri – un stil pe care tatăl ei nu ar fi lăsat-o niciodată să-l

poarte. El s-ar fi învineţit la vederea rochiei. Acoperită cu dantelă de un albastru-safir care se prindea pe un material de culoarea pielii, rochia era delicată şi feminină şi un pic scandaloasă în acelaşi timp.

Tella tot voia să ignore programarea şi să dea deoparte rochia împreună cu mănuşile; nu îi plăcea ideea că Jacks o îmbrăca de parcă era o păpuşă. Dar cuferele ei încă nu sosiseră, iar Jacks spusese clar că, pentru a-şi salva mama şi propria viaţă, Tella nu trebuia doar să câştige jocul, ci şi să fie convingătoare în rolul de logodnică.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Bum… bum… bum.

Pauză.

Inima nu îi bătea mai încet decât atunci când se trezise, dar nici mai repede. Ea încercă să mănânce repede micul dejun, iar apoi să se grăbească spre staţie, dar făcea totul cam lent.

Făcu un efort mai mare decât ar fi trebuit ca să fie atentă când trăsura ei ateriză. Poate de aceea Tella se trezi pe o stradă aglomerată cu umbre umflate, căutând magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva.

Deşi Tella mai avea de explorat oraşul, ştia totul despre diferitele regiuni ale Valendei: Cartierul interzis al Mirodeniilor, Districtul necuviincios al Templului, Cercul Universitar imperios şi elegantul Cartier de Satin. Ultimul era locul în care trebuia să fie Tella. Se spunea despre Cartierul de Satin, una dintre cele mai fascinante părţi ale oraşului, că era un labirint cu magazine strălucitoare de haine, de pălării şi de dulciuri, toate decorate în culori proaspete de petale.

Dar, ori Tella înţelesese greşit, ori era în locul greşit. Magazinele din jurul ei erau la fel de întunecate ca nişte corbi nepăsători, înghesuite între alei care miroseau a lucruri de nedescris şi pline de proprietari care nu erau nici pe departe binevoitori, aşa cum se aşteptase.

Îmbrăcată cu rochia ei delicată cu dantelă de un albastru-safir, Tella semăna cu un personaj care se rătăcise în povestea greşită.

Cât timp căută magazinul Minerva, Tella observă multe jachete de prost gust, cupluri prea tandre rezemate de stâlpii de iluminat, femei care fumau ţigări cu miros înţepător şi multe corsete expuse în nuanţe dure – portocaliu-închis, galben-deschis, albastru-vineţiu şi roşu-aprins.

Din doi în doi stâlpi, erau fixate câteva indicatoare vopsite. Unele conţineau cuvântul „Căutat” imprimat deasupra unei imagini, iar altele „Persoane dispărute”. Câteva surprinzător de decorative anunţau sosirea Zilei lui Elantine, deşi păreau la fel de nelalocul lor ca şi ea.

Tella rezistă impulsului de a-şi încrucişa braţele la piept şi de a-şi dezvălui neliniştea când trecu pe lângă un rând de magazine nefaste.

Medicamente din mătrăgună – ca să tratezi urâta răceală, bolile şi alte lucruri.

La Fausto: pentru toate nevoile voastre de chimen, iarba fetei şi degetar!

Plante de cucută şi păducel.

Cu siguranţă nu era în districtul potrivit. Acesta semăna – şi mirosea – mai mult a infamul Cartier al Mirodeniilor din Valenda, unde lumea venea când voia să angajeze asasini, să cumpere otrăvuri de nedepistat şi oameni – sau doar anumite organe. Era şi patria pariurilor, a drogurilor şi a bordelurilor, care erau ilegale în Valenda; aşadar, existau în subteran prin coridoare primitive, accesibile numai cu parole şi uşi ascunse dinspre magazinele de mirodenii de deasupra.

— Nu cred că o fiinţă atât de frumoasă ca tine ar trebui să umble singură pe străzile astea, nici măcar ziua.

Tella făcu neliniştită un pas înapoi, deşi femeia care i se adresa părea prea bătrână ca să îi facă vreun rău.

Cotoroanţa trebuia să fi fost de cel puţin cinci ori mai în vârstă ca Tella, cu mâini ridate pătate cu cerneală şi un păr alb strălucitor, care aproape ajungea până la pământul

pe care îl mătura. Înainte şi înapoi, bătrâna mătura tot praful şi murdăria de pe treptele de la intrarea în Cel mai Căutat din Elantine.

Tella expiră sacadat. Cartierul Mirodeniilor poate că îi era străin, dar prăvălia dărăpănată o chema ca un prieten vechi. Era acelaşi loc unde-i trimisese toate scrisorile lui Jacks.

Tella nu fusese niciodată sigură dacă era o afacere reală sau doar o adresă pe care o foloseau oamenii ca să transmită cereri ilegale şi scrisori. Dar, în mod clar, era foarte adevărată. Ea văzuse afişele cu infractorii căutaţi prin cartier şi, aparent, toate veniseră de aici.

Tella se apropie ca să vadă mai bine înăuntru. Afişele din pergament fluturară şi imaginile alb-negru cu unii dintre cei mai interesanţi infractori pe care îi văzuse vreodată pâlpâiră. Ademenitoare şi tulburătoare, se întrebă dacă portretele erau fermecate, deoarece o tentau să urce treptele şi să intre ca să se uite mai bine, tot aşa cum o tentaseră să se joace cu ele Cărţile Destinului ale mamei ei în urmă cu atât de mulţi ani.

Bineînţeles că nu se întâmplase nimic bun.

— Te-ai rătăcit? o întrebă bătrâna. Nu e districtul în care să vrei să te rătăceşti.

La distanţă, clopotele începură să bată. Dacă Tella ar fi numărat, ar fi crezut că fuseseră zece în total. Cu siguranţă întârzia la întâlnirea programată. Poate ar fi reuşit să revină mai târziu pentru a explora magazinul.

— Caut magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva, spuse ea.

Privirea femeii deveni pătrunzătoare.

— Nu ştiu de ce ai nevoie de acolo, dar cred că este pe strada asta. Ea ridică bărbia spre un indicator stradal pe care scria „Calea greşită”.

— Ai grijă, strigă femeia. Minerva nu este…

Dar Tella nu auzi restul avertismentului când dispăru pe stradă. Nu dură mult ca abdomenul să înceapă să-i transpire, iar inima să-i bată un pic mai repede, dar continuă să alerge până ce ajunse pe un trotuar luminat de

soare, flancat cu magazine la fel de frumoase ca pachetele nou ambalate. Magazinul Minerva era chiar pe colţ. Draperii liliachii trase protejau ferestrele şi marchizele de un mov intens umbreau uşa ca nişte frunţi adormite.

Scarlett l-ar fi urât, având în vedere că-i displăcea movul.

Atunci, Tella se simţi vinovată că părăsise palatul fără să o caute pe sora ei, mai ales după ce Scarlett aflase cu o seară în urmă adevărul despre Armando, dar probabil auzise şi despre logodna Tellei. În momentul în care Scarlett ar fi vorbit cu ea, cu siguranţă şi-ar fi dat seama că era o înşelătorie şi ar fi încercat să facă un gest eroic în privinţa asta, ceva care ar fi pus-o în tot felul de pericole pe care Tella nu le putea permite.

Scarlett era omul de încredere al ei – cea pe care putea conta mereu. Poate că Tella nu credea în dragoste, dar îşi pariase viaţa că Scarlett o iubea. Tella ar fi distrus lumea înainte să permită să i se întâmple ceva surorii ei.

— Mă scuzaţi. Tella se luptă să-şi recapete suflul când ajunse în faţa magazinului Minerva, unde un bărbat masiv cu părul negru şi lins şi un costum violet de aceeaşi nuanţă ca a prăvăliei păzea uşa ca şi când ar fi fost o prelungire a acestuia. Numele meu este Donatella Dragna.

— Ai sosit cam devreme, nu-i aşa? spuse bărbatul.

Tella era destul de sigură că nu se referea la asta şi că, de fapt, întârziase. Prima dintre multele observaţii ciudate. A doua fu numărul inutil de lacăte pe care bărbatul le descuie înainte să deschidă uşa purpurie şi să o conducă înăuntru.

16

Magazinul de îmbrăcăminte modernă Minerva nu era unul obişnuit. De fapt, când intră, Tella se întrebă dacă era un magazin de haine.

Holul era decorat cu fotolii somptuoase liliachii, covoare de culoarea ametistului mai groase decât iarba netunsă şi vaze violet pline cu flori cât nişte copăcei, care miroseau a lavandă şi a tutun scump. Dar, cu tot luxul din jurul ei, Tella nu văzu rochii sau accesorii la modă.

— Ce apariţie!

Tella tresări când o croitoreasă dolofană ieşi repede prin uşile duble. Părul de culoarea orhideei era tuns îndrăzneţ la nivelul bărbiei, asortându-se cu metrul de croitorie înfăşurat în jurul gâtului, ca o bijuterie.

— El mi-a spus că eşti isteaţă, dar nu şi cât de frumoasă eşti. Nu e de mirare că i-ai atras atenţia.

Tella nu voia să zâmbească, având în vedere că nu ea alesese să fie aici sau să aibă o relaţie cu Jacks, dar era oarecum drăguţ să fie linguşită.

— Ai venit mai devreme decât mă aşteptam, deci s-ar putea să fii nevoită să te aşezi un pic. Vrei nişte vin sau o prăjitură cât aştepţi?

— Nu refuz niciodată vinul sau prăjiturile.

— Le voi trimite imediat. Croitoreasa o conduse pe Tella într-un alt hol somptuos purpuriu, căptuşit cu tapet de catifea şi unde erau uşi închise la fel de întunecate ca cireşele negre, din spatele cărora se auzeau şoapte la fel de întunecate.

— Câtă otravă poate să încapă în butonii aceştia? mormăi un bărbat.

În spatele următoarei uşi, o femeie explică tăios:

— Este împletită prin dantelă; trebuie doar să tragi uşor şi vei avea un ştreang.

La două uşi distanţă, Tella auzi pe cineva chicotind şi apoi o voce cu accent spunând:

— Mânecile sunt aşa de umflate ca să poţi ascunde un

pistol. Pipăie spaţiul minuscul.

Pistoale ascunse. Otravă. Ştreanguri.

Cu siguranţă nu era ceva normal, deşi, bineînţeles, acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre logodnicul Tellei. „Logodnicul fictiv”, se corectă ea. Cu toate că, pentru o logodnă falsă, Jacks părea să depună un efort surprinzător de mare.

Croitoreasa se opri în faţa unei uşi închise din capătul holului.

— Ce-ar fi să intri şi să te faci comodă, drăguţă? Revin imediat cu hainele tale.

Femeia dispăru pe hol, iar Tella întinse mâna spre mâner. Pe jumătate, se aştepta să dea peste candelabre din sticle cu otravă legănându-se dintr-un tavan vineţiu, oglinzi flancate de săbii şi cuiere din pumnale argintii.

Nu se aşteptase să-l vadă pe el.

Tella simţi o greutate în stomac, iar inima poate i se poticni uşor, aşa cum se întâmpla mereu când îl vedea pe Dante.

El nu stătea tolănit şi nici nu se odihnea, ci stăpânea.

În colţul camerei, pe o platformă ridicată, stătea rezemat pe un fotoliu excesiv de mare din piele neagră, ca şi când ar fi condus lumea de acolo. Umerii largi şi pieptul îi umpleau tronul temporar, în loc să fie invers. Postura îi era dreapta, dar nu rigidă, ca şi când nu ar fi ştiut cum să se aplece, ci doar cum să ocupe spaţiul.

„Ticălos arogant.” Totuşi, tocmai când Tella gândi cuvintele, căldura îi învălui pieptul când îl întrebă:

— Ce cauţi aici?

— Te aştept.

— De unde ştiai că voi fi aici?

El ridică încet şi superior din sprâncene.

Lumea Tellei se înclină din nou.

— Tu mi-ai trimis scrisoarea?

— Eşti dezamăgită că nu sunt Jacks?

Ea închise uşa trântind-o.

— Eşti nebun? Ştii ce va face logodnicul meu dacă va afla despre asta?

— Va afla doar dacă îi vei spune, răspunse calm Dante. Şi faţa de mine nu trebuie să pretinzi că sunteţi cu adevărat logodiţi.

Semnale tăcute de alarmă umplură vestiarul când Tella îşi aminti cuvintele lui Jacks:

„Ia-l ca exemplu pe prietenul tău tatuat de acolo… este unul dintre artiştii lui Legend, deci nu îl pot ucide săptămâna asta. Dar dacă el descoperă adevărul, aş putea să-l ucid cu uşurinţă după terminarea jocului."

— Poate că nu mă prefac.

Tella începu să zâmbească dulce, dar îşi imagină că Dante şi-ar fi dat seama că se prefăcea, iar ea trebuia să-l convingă că nu era aşa. Strâmbă din buze, rânjind cum o făceau deseori tinerii prea încrezători.

— Când Jacks şi cu mine ne-am sărutat, ţi s-a părut că joc teatru?

Privirea intensă a lui Dante rămase frustrant de neclintită, dar Tella jură că un muşchi îi zvâcni la colţul maxilarului.

— Nu sunt sigur ce făceaţi voi doi, dar nu cred că te căsătoreşti.

— De ce? îl provocă Tella. Deoarece te îndoieşti că moştenitorul tronului ar vrea să se însoare cu mine?

Mişcarea lent ascendentă a buzelor lui spunea mai multe decât orice insultă.

— Chiar vrei să-ţi răspund?

Tella roşi. Ea încerca să îl împiedice pe Jacks să îl ucidă, dar Dante nu se putea abţine să nu fie crud.

— Ai venit aici doar ca să mă ridiculizezi?

— Ce este ridicol din ce am spus? Tragi prea multe concluzii, Tella. El se apropie mai mult când îi rosti numele, pronunţând tărăgănat silabele ca şi când ar fi fost ceva de care voia să se ţină. Poate că urma să îţi spun că eşti isteaţă, amuzantă şi frumoasă. Mereu mi-ai părut prea deşteaptă ca să te căsătoreşti cu un criminal.

— Însă am crezut mereu că unele riscuri merită asumate, răspunse Tella, ignorând felul în care cuvintele „amuzantă" şi „frumoasă" rostite de Dante continuară să-i

vibreze prin trup. Jacks este frumos şi bogat şi curând va conduce tot Imperiul Meridian, ceea ce înseamnă că voi fi următoarea împărăteasă. Deci, presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că ai reuşit să ne faci cunoştinţă.

Ochii lui Dante străluciră o clipă. Nu îi plăcuseră vorbele ei, dar poate că Tella îl convinsese în sfârşit.

— Dacă tu crezi cu adevărat că ţi-am făcut o favoare… se opri Dante.

El îşi plecă privirea, focul din ochii lui stingându-se. Se ridică de pe fotoliu, sări de pe platformă şi o prinse de încheietura mâinii cu o mişcare bruscă.

— Ce s-a întâmplat cu mâna ta?

Pic.

Pic.

Pic.

Fiecare sunet îi imita pulsul din ce în ce mai slab. Sângele neiertător, negru-închis, îi curgea din unghii, udându-i toate vârfurile degetelor mâinii drepte. „Jacks.”

Răceala îi traversă pielea şi începu să se cufunde ca nişte gheare. Nu era destul că prinţul ticălos, mizerabil, înşelător, lipsit de remuşcări şi căruia îi plăcea suferinţa o blestemase la dragoste neîmpărtăşită; chiar o ucidea. Bătăile mai lente ale inimii nu erau doar în mintea ei.

Pete albe şi negre dansau în faţa ochilor Tellei.

Alte trei picături mari de sânge i se scurseră din unghii, lăsând noi pete pe covorul de culoarea ametistului. Dar Tella nu auzea decât vocea batjocoritoare a lui Jacks, care o avertiza că sărutul lui blestemat avea şi efecte secundare.

— Nu mi-am dat seama că mai sângerez, minţi Tella. Mi-am prins mâna mai devreme în uşa trăsurii. Probabil ar trebui să plec să mi-o examineze cineva.

Dante o ţinu mai strâns.

— Mă pot ocupa eu de asta. El îşi scoase cravata; mişcările îi erau concise, dar mâinile chinuitor de atente când apăsă materialul pe degetele ei.

Tella respiră sacadat.

Dante nu ar fi trebuit să o atingă atât de tandru sau să o

tragă mai aproape cu fiecare mişcare, iar ea nu ar fi trebuit să îl lase. Ar fi trebuit să-i împingă mâinile imense. Să-l fi mustrat în timp ce-i înfăşura lent mâna sângerândă cu mătasea caldă care îi înconjurase gâtul. Nu doar din cauza ameninţărilor lui Jacks, ci din cauza celui pentru care lucra Dante.

Tella chiar încercă să nu se gândească prea mult la ce s-ar fi întâmplat când l-ar fi dat pe Legend pe mâinile lui Jacks, dar se îndoia că ar fi fost un rezultat favorabil. Legend putea fi şiret, dar Prinţul Inimilor era malefic, genul de tânăr care i-ar fi smuls inima unei fete din piept şi ar fi muşcat din ea ca dintr-un măr.

Ca să se protejeze, trebuia să stea departe de Dante chiar dacă, pentru un scurt moment, îşi dori numai să închidă ochii şi să-i cadă în braţe.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu adevărat aseară, după ce te-a luat moştenitorul. Vocea îi era liniştitoare şi poruncitoare în acelaşi timp, ca pârâitul focului ce mistuia lemnul. Feroce şi fatală, totuşi cumva constantă şi liniştitoare – vocea care ar fi mistuit uşor o fată.

— Chiar nu am nevoie de ajutorul tău. Tella îşi smuci mâna, eliberând-o din mătase şi stropindu-şi rochia din dantelă cu sânge când rupse vraja lui Dante, înainte să îşi facă pe deplin efectul.

Dante părea că ar fi vrut să întindă o mână spre ea. Dacă picioarele-i nesigure i s-ar fi legănat măcar spre el, îşi imagina că ar fi prins-o în braţe şi ar fi ţinut-o atât de aproape, încât ar fi fost dispusă să îşi mărturisească toate păcatele şi secretele.

Dar, sincer, lui nu-i păsa. El juca doar teatru. Interpreta un rol.

Ea se forţă să facă un pas înapoi.

Lui Dante îi zvâcni o venă de la gât.

— De ce nu mă laşi să te ajut?

— Poate că nu vreau să mă ajuţi!

O altă picătură de sânge se prelinse pe podea.

Stelele se alăturară petelor din faţa ochilor Tellei. Şi înainte să mai poată face un pas înapoi, Dante ajunse

lângă ea, ţinând-o din nou de încheietura mâinii sau poate că o ajuta să-şi menţină echilibrul cât termină treaba pe care o începuse. Tella nu voia să recunoască, dar se simţi mai puţin ameţită când palmele lui mari şi calde îi înfăşurară degetele însângerate în cravată.

— Ţi-aş da drumul, dar tocmai ai recunoscut că ai nevoie de ajutor. Vocea lui era mai blândă decât înainte. Spune-mi ce vrea criminalul de la tine.

De ce trebuia să fie atât de încăpăţânat? Nu putea doar să-i înfăşoare degetele şi să o lase în pace?

— Nu ai putea să renunţi şi să pretinzi că mă crezi? întrebă ea. Îţi faci griji pentru mine, dar asta te pune şi pe tine în pericol. Dacă Jacks află că ştii adevărul, te va răni în moduri în care nici măcar Legend nu le poate remedia. Ea rosti cuvintele ca pe o ameninţare, dar, în loc să îi dea drumul, Dante îşi dezgoli dinţii aproape într-un zâmbet.

— Nu credeam că ţii la mine, spuse el.

— Nu ţin, izbucni Tella.

Ar fi fost mai convingătoare dacă şi-ar fi retras mâna.

Ea nu avea nevoie de ajutorul lui ca să câştige jocul şi nu avea încredere în el, dar, din nefericire, îi plăcea să îl atingă. Sângerarea fusese însoţită de o răceală, dar Dante reuşi să o alunge când îi cuprinse mâna şi se apropie până ce Tella ajunse cu spatele lipit de uşă, iar Dante se mişca mai aproape de ea.

Mai avea încă loc să apuce mânerul şi să scape, dacă ar fi vrut, iar ea îşi spuse că asta voia, însă degetele îi erau la fel de încăpăţânate ca Tella – refuzau să se întindă spre ieşire.

— Spune-mi ce vrea de la tine, zise dur Dante.

— Vrea să se însoare cu mine şi nimic mai mult.

Dante scutură din cap.

— Ştii, începe să mi se pară cu adevărat insultător că tu continui să negi.

— Poate pur şi simplu nu cred că asta e tot ce vrea. Mâna liberă a lui Dante găsi obrazul Tellei şi îi întoarse faţa spre a lui.

Emoţia o străbătu din gât şi până-n vârful degetelor de

la picioare când el îi mângâie conturul feţei.

— Dacă nu-mi spui, voi afla singur, zise Dante.

Şi astfel avea să se condamne – sau să îi dezvăluie planurile ei lui Legend şi să le condamne pe Tella şi pe mama sa.

Tella se forţă să îi îndepărteze mâna de pe obraz.

— Nu îmi displaci, Dante. De fapt, dacă nu ai fi un simplu artist, probabil mi-ai fi plăcut cu adevărat. Eşti aproape la fel de atrăgător pe cât te crezi, dar îmi doresc mai mult decât un chip frumos. Jacks îmi poate oferi asta. Îmi poate oferi tot ce mi-am dorit vreodată. Tella strânse din buze şi pentru scurt timp închise ochii, ca şi când şi-ar fi imaginat sărutul cu Jacks de pe ringul de dans.

Când îi deschise din nou, chipul lui Dante era la mai puţin de doi centimetri distanţă, iar ochii lui erau la fel de negri precum cerneala.

Căldura îi încălzi stomacul Tellei.

— Ori nu-ţi doreşti multe, ori minţi, spuse Dante. Aş fi putut să cred că te vei căsători cu el, dar, având în vedere ce ştiu despre tine, mă îndoiesc de faptul că unul ca el îţi poate împlini toate dorinţele.

Când termină de vorbit, buzele îi erau atât de aproape încât, cu o mişcare neglijentă, ea i-ar fi atins gura. Tella îşi ridică încet bărbia, conştientă că depăşea o limită înşelătoare când îi aruncă o privire arzătoare.

— Poate că sunt lucruri pe care nu le ştii despre Jacks.

Dante îi răspunse cu un zâmbet, dar nu binevoitor, cald sau blând aşa cum trebuiau să fie zâmbetele. Era felul calculat, lent şi chinuitor în care cineva îşi mişca buzele chiar înainte să câştige o mână la un joc de cărţi.

— Spui asta pentru că este Prinţul Inimilor?

Tella îngheţă şi chiar şi sângele care îi curgea din vârfurile degetelor se opri când totul dinăuntrul ei se panică, ascuţindu-i şi mai mult simţurile. Dacă voia să îl convingă pe Dante că nu ştia despre ce vorbea el, trebuia să-şi revină repede, dar dacă s-ar fi prefăcut neştiutoare, n-ar fi făcut decât să-l convingă că era implicată până peste cap. Şi poate că Tella era. Ea era blestemată, mama

ei era prinsă în carte, şi ca să le salveze pe amândouă, Tella juca acum un joc ce implica doi nemuritori infami – din care unul nici nu trebuia să mai existe.

Totuşi, înainte de a ajunge în Valenda, Dante vorbise despre Prinţul Inimilor ca şi când ar fi fost încă în viaţă. Părea o coincidenţă ciudată, mai ales când ea îşi aminti discursul de deschidere al lui Jovan:

Elantine ne-a invitat aici ca să salvăm Imperiul de cea mai mare frică a sa.

Timp de câteva secole, Sorţile au fost închise, dar acum vor să iasă şi să se joace.

Dacă Jacks era una dintre Sorţile care ieşiseră ca să…

„Nu.” Tella refuză să-şi termine gândul. Să crezi că jocul era real te înnebunea. Cealaltă explicaţie evidentă era că Jacks avea un rol în joc, dar sângele care-i picura Tellei din degete şi inima care îi murea în piept păreau să demonstreze clar că el era adevăratul Prinţ al Inimilor.

Dante trebuia să fi blufat, jucându-se cu minciunile exact cum o făcuse cu intendenta de la palat, când pretinsese prima dată că Tella era logodită cu Jacks.

— Dacă Jacks ar fi fost cu adevărat Prinţul Inimilor, sărutul lui m-ar fi ucis deja.

— Poate că eşti adevărata lui dragoste. Sau ţi-a permis să trăieşti deoarece are alte planuri. Dante îşi îndreptă rapid privirea spre liniile mulate ale rochiei cu dantelă de culoarea safirului, ca şi când ar fi ştiut cumva că era trimisă de Jacks.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Tella. Tu eşti cel care a pretins că sunt logodită cu el.

O ultimă picătură de sânge căzu pe podea, subliniindu-i macabru cuvintele.

Dante se uită la ea şi tot chipul i se transformă. Aroganţa familiară dispăru când spuse:

— Ai dreptate. Este vina mea. Am făcut o alegere greşită. Dar îţi jur că, atunci când am spus că eşti logodită cu moştenitorul, nu ştiam că este Prinţul Inimilor.

— Atunci, cum ţi-ai dat seama de asta?

— Când te-am văzut dansând cu el la bal. Sorţile nu sunt

naturale; nu aparţin acestei lumi, întocmai ca aceia dintre noi care au murit şi au revenit la viaţă. Dante înghiţi cu greu, iar când vorbi din nou, vocea îi fu neobişnuit de înceată. Poate că toţi ceilalţi de la bal au uitat, dar după ce te-a sărutat, l-am văzut strălucind…

Paşi repezi se auziră pe holul de afară.

Buzele lui Dante descriau o linie.

Paşii se auziră mai tare şi mai aproape.

— S-ar putea să vrei să pretinzi că nu mă cunoşti, spuse el.

— De ce? întrebă Tella.

— Nu prea ar trebui să fiu aici.

— Credeam că tu ai pus totul la cale!

Dante zâmbi sec.

— Am spus eu asta?

„Ticălosul.”

El se îndepărtă de perete când Tella rămase cu gura căscată. Totuşi, ar fi trebuit să ştie că nu Dante aranjase asta. El doar interceptase biletul şi tăiase ora corectă.

Înainte ca ea să îl poată înjura cu voce tare, cineva împinse cealaltă parte a uşii.

Tella se împiedică în faţă când uşa se izbi de ea.

Dante o prinse imediat, două braţe solide cuprinzându-i şoldurile tocmai când croitoreasa intră în cameră.

Femeia se uită la poziţia lor compromiţătoare, înainte să observe petele de sânge de pe rochia Tellei şi de pe podea.

— Nu ştiu ce cauţi aici, tinere, dar ai o jumătate de secundă să pleci înainte să îi spun moştenitorului. Şi cred că ştim cu toţii ce se va întâmpla atunci.

— Ai grijă, îi răspunse Dante, faci să pară că Maiestatea Sa Mortală este previzibil.

Dante îşi luă mâinile de pe Tella când îi şopti la ureche:

— Ştiu că nu vrei să mă crezi, dar Caravalul este mai mult decât un joc de data asta. Nu sunt sigur ce ţi-a promis Prinţul Inimilor, dar, pentru Sorţi, oamenii sunt doar mână de lucru şi o sursă de amuzament.

Inima Tellei reuşi să bată de câteva ori mai mult, revenind la ritmul normal când Dante plecă. Dacă Jacks nu

ar fi blestemat-o, îşi imagină că ar fi bătut destul de tare încât să audă toată lumea din Minerva.

După plecarea lui Dante, croitoreasa zâmbea din nou. Ea puse nişte prăjituri şi vin pe o măsuţă pe care Tella nu o observase. Era ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, deşi Tella se întreba dacă femeia avea să-i raporteze tot ce se petrecuse lui Jacks.

Croitoreasa vorbi constant despre Jacks cât o forţă pe Tella să stea în picioare ca să îi aranjeze rochiile. Spre groaza Tellei, niciuna nu ascundea arme, dar nu putea nega faptul că îmbrăcămintea era splendidă. Erau rochii care îşi schimbau culoarea la soare şi mantii cusute cu fir din praf de stele, astfel încât să strălucească mereu noaptea.

Dar, conform spuselor croitoresei, Tella nici măcar nu văzuse cea mai grozavă creaţie. Femeia se întoarse pe hol şi reveni după o clipă în spatele unui cărucior argintiu cu trei niveluri.

Cineva suspină. Probabil că Tella.

Poate că îl ura pe Jacks cu furia a o mie de femei blestemate, dar trebuia să admită că, atunci când voia, ştia să uimească.

Căruciorul era plin cu cea mai senzaţională varietate de măşti, coroane şi mantii, făcute din piele, metale preţioase şi materiale subţiri ca borangicul. Toate erau pe mărimea ei şi costau cât averea unui nobil. Unele erau căptuşite cu pene, iar altele cu bijuterii sau perle lustruite. Toate erau incredibil de frumoase, precum comoara unui coşmar magic, care presupunea că era Jacks.

Croitoreasa zâmbi mândră.

— Maiestatea Sa a vrut să ai de unde să-ţi alegi ţinutele pentru Ajunul Zilei lui Elantine. Dar fii atentă, de vreme ce totul a fost făcut special pentru tine, vopseaua de pe câteva măşti este încă udă.

Tella se apropie de căruciorul strălucitor.

Nu mai purtase niciodată un costum în seara lui Elantine. Pe insula Trisda, ziua de naştere a împărătesei Elantine era sărbătorită doar o zi, dar în Valenda, Ajunul

Zilei lui Elantine trebuia să fie mai fantastic decât ziua de naştere propriu-zisă. Pentru a sărbători, toată lumea se costuma şi îşi asuma rolul celui în care se îmbrăca.

Se presupunea că monarhii din Valenda erau descendenţii Sorţilor şi că, în ajunul aniversărilor lor, Sorţile se întorceau pentru o noapte, ca să judece dacă un conducător era vrednic să mai domnească un an. Prin urmare, unii credeau că în spatele câtorva măşti şi costume se aflau adevăratele Sorţi, revenite de unde dispăruseră pentru o noapte de pozne, dezordine şi minuni.

Tella îşi imagină că sincronizarea cu această tradiţie era motivul pentru care Legend alesese Sorţile ca temă pentru Caraval. Se gândea deja cum Legend avea să se joace cu oamenii, punându-şi artiştii să pretindă că erau adevăratele Sorţi.

Tella nu se grăbi să examineze căruciorul. Zări masca Prinţului Inimilor, dar în loc să verse lacrimile vopsite în roşu, aceasta lăcrima rubine. Coroana Spartă – care reprezenta o alegere imposibilă între două căi – avea vârfuri din opal negru strălucitor şi lustruit, asemănător celui de la inelul Tellei. Dar nu era nici pe departe la fel de splendidă ca vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite, croit din diamante adevărate. Părea că toate Sorţile mai mult sau mai puţin importante erau aici. Tella văzu mantia complicată a Otrăvitorului, pălăria cu pene a Stăpânei Norocului, mănuşile cu ţepi ale Haosului, masca de porţelan a Domniţei Prizoniere cu buze încreţite din safire sfărâmate.

— Moştenitorul îşi dă mereu atât de mult silinţa pentru doamnele lui?

— Niciodată, răspunse croitoreasa. De fapt, asta e prima dată când ne-a ordonat să croim pentru altcineva în afară de el.

Tella zâmbi fals. Probabil că Jacks apela la croitorese diferite pentru fiecare din consoartele lui blestemate.

— Alege-o pe care îţi place mai mult, iar apoi îţi voi da costumul potrivit.

Toate străluciră mai mult când Tella se gândi la ele o ultimă dată.

Fecioara Morţii era exclusă. Tella nu şi-ar fi lăsat capul prins în perle şi doar gândindu-se la Fecioara Morţii îşi amintise de ziua în care îi întorsese cartea îngrozitoare şi provocase plecarea mamei ei.

Masca scheletică a Asasinului nu era foarte atrăgătoare. Măştile Slujnicei erau mai interesante – mereu îi plăcuseră buzele lor, cusute cu fir roşu –, dar Tellei nu îi plăcea că Sorţile erau doar marionetele Reginei Nemuritoare. Să poarte peticul de ochi cu bijuterii al Reginei Nemuritoare părea mai tentant – se spunea că renunţase la ochi pentru puterile ei îngrozitoare –, dar Tella voia să se impună. Îi plăcea Steaua Căzută, dar, având în vedere cât de măgulitor era costumul auriu, îşi imagină că jumătate dintre fetele şi băieţii de pe stradă aveau să fie costumaţi în Stele Căzute. Şi, pentru prima dată, Tella nu fu sigură că voia să arate frumos.

— Asta ce e? Tella luă un voal lung şi negru ataşat de un inel de metal urât, acoperit cu lumânări negre. La început, crezu că îi aparţinea Regelui Ucis, dar coroana lui era făcută din pumnale şi era macabru de atrăgătoare. Acesta nu era deloc frumos, iar Tella se îndoia că i-ar fi fost mai uşor să vadă prin văl, şi totuşi, era îngrozitor de captivant. Oricât încercă, nu reuşi să îşi dea seama cărei Sorţi îi aparţinea.

Croitoreasa se albi.

— Nu trebuia să fie în căruciorul acesta. Ea încercă să o înşface.

Tella se retrase şi apucă mai strâns coroana.

— Ce este? Spune-mi sau voi pleca fără nicio mască.

Croitoreasa strânse din buze.

— Nu face parte dintr-un costum tradiţional. Reprezintă copilul dispărut al lui Elantine, Moştenitorul Pierdut.

— Elantine a avut un copil?

— Bineînţeles că nu. Este doar un zvon răutăcios pe care l-a stârnit lumea deoarece ar prefera să nu îl vadă pe logodnicul tău moştenind tronul.

— Ei bine, pare costumul perfect.

— Eşti nebună, fato, spuse femeia. Cine a pus-o în căruciorul meu a făcut-o ca să vă avertizeze pe tine şi pe moştenitor.

— Nu te îngrijora. O fac doar în glumă, spuse Tella. Logodnicului meu îi plac foarte mult farsele. Va râde când mă va vedea, iar eu îi voi dovedi celui care a pus-o în căruciorul tău că nu mă tem.

Gura croitoresei se strâmbă.

— Nu avem o rochie cu care să se asorteze.

— Dacă te-a angajat Jacks, sunt sigură că găseşti o soluţie. Tella îşi puse coroana ceroasă cu lumânări pe cap şi se întoarse spre zidul cu oglinzi. Vălul negru transparent îi ascundea complet trăsăturile, transformând-o într-o umbră vie. Absolut perfect.

Dacă era un costum care declara că, în ciuda săruturilor şi blestemelor lui Jacks, nu avea să-i aparţină în totalitate, acela era al coroanei Moştenitorului Pierdut. Poate era o opţiune prostească să fie atât de sfidătoare, dar era una dintre puţinele alegeri pe care i le dăduse Jacks.

Croitoreasa scutură din cap, mormăind din nou cum că Tella nu ştia ce fel de joc juca.

Dar Tella ştia exact din ce fel de joc făcea parte: unul care, dacă nu l-ar fi câştigat, ar fi distrus-o împreună cu oamenii la care ţinea.

17

Tella se întoarse la palat odată cu domoala coborâre a soarelui. Era după-amiaza târziu, acea oră caldă din zi în care cerul albastru era de obicei pătat cu auriu, galben şi fuioare de lumină portocalie. Dar, în ochii Tellei, toate culorile de deasupra erau în cel mai bun caz maro-roşcate. Oriunde se uita, cerul era maroniu, şi mat, şi suficient de ciudat să o facă să se întrebe dacă după-amiaza era nefirească sau dacă nu vedea bine.

Când ajunse la palat, fu pe jumătate convinsă că un alt efect secundar de-al lui Jacks o subjuga de vreme ce lumea strălucitoare îşi pierduse toate culorile. Dar poate că adevăratul efect secundar era paranoia. Spre deosebire de monotonia de afară, apartamentul Tellei din turn era din fericire la fel de albastru ca înainte – de la baldachinul albastru de deasupra patului până la apa cu nuanţe turcoaz care o aştepta în baie.

Dar Tella nu avea timp decât să se spele pe mâini şi doar câteva minute ca să schimbe rochia pătată din dantelă cu noua rochie de la croitoreasă. Realizată din satin albastru-închis şi cu dungi groase de catifea neagră care coborau pe fusta lungă, rochia era mai închisă la culoare decât ţinuta obişnuită a Tellei, dar combinaţia o făcea să se simtă destul de înverşunată încât să se lupte cu Jacks şi Legend şi oricine din Valenda ar fi participat la Caraval.

Cu o nouă energie care spera să nu dispară, Tella ieşi din dormitor în salon şi se abţinu să înjure când îşi văzu sora.

Scarlett stătea în faţa unui şemineu alb neaprins. Tella nu ştia cum de reuşise Scarlett să intre, dar nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Dacă Scarlett Dragna ar fi avut o putere magică, ar fi fost aceea de a-şi găsi mereu sora. Tella nu ştia dacă surorile mai mari aveau mereu o astfel de legătură cu surorile mai mici sau dacă era ceva special între ele. Tella nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Scarlett, dar faptul că ştia că sora ei îi putea da de urmă

indiferent de obstacole era unul dintre puţinele lucruri care o făceau să se simtă cu adevărat în siguranţă, deşi nu era mereu convenabil sau comod.

Tella nu era mândră de ea pentru că o evitase pe Scarlett. Avusese un motiv întemeiat să nu o viziteze în seara precedentă, dar ar fi trebuit să-şi facă timp să o caute dimineaţă şi să se scuze pentru că nu îi spusese adevărul despre Armando.

Când Tella mai făcu câţiva paşi, Scarlett continuă să se uite la mâinile ei, în care ţinea o pereche de mănuşi de culoarea pielii, trimise de Jacks în acea dimineaţă.

— Ştiai că mănuşile sunt un dar simbolic? Scarlett frecă materialul între degete. Acum nu se mai practică, dar am citit cândva că, la începutul domniei Elantine, dăruirea unei perechi de mănuşi era un obicei legat de cerutul mâinii unei fete. Cred că trebuia să fie modul în care tânărul spunea că va avea grijă de fată dându-i mănuşi ca să îi protejeze mâinile.

— Aş prefera ceva mai puţin simbolic şi mai mult practic, precum sângele.

Scarlett îşi ridică privirea de la mănuşi.

— Nu e foarte romantic.

Dar Tella jura că roşeaţa îi escaladă gâtul surorii ei şi îi coloră obrajii, ca şi când ideea mai mult ar fi încântat-o decât să îi provoace repulsie. „Interesant."

Tella o spusese doar ca să fie mai frivolă, dar poate că asta fusese oarecum şi intenţia ei şi, de vreme ce declaraţia păru să-i atragă gândurile lui Scarlett într-o direcţie mai bună, Tella continuă:

— Am citit despre asta într-una dintre cărţile tale despre nunţi. Era un vechi obicei marital. Oamenii îşi beau sângele unul celuilalt ca să îşi sincronizeze bătăile inimii astfel încât, chiar şi atunci când ar fi fost despărţiţi, să simtă dacă celălalt era în siguranţă sau speriat, după ritmul inimii. Mi-aş dori şi eu pe cineva care să-mi dea o parte din el, şi nu o bucată de material.

— Deci, logodnicul tău ţi-a dat o sticluţă cu sânge înainte să îţi ceară mâna aseară?

O înjurătură îi arse limba Tellei. Sora ei trebuia să fi fost acolo, ca să vorbească despre Armando. Dar părea că Scarlett evita acel subiect, nu că Tella putea să o condamne. Deşi prefera să nu se gândească la asta.

— Cum ai aflat?

— Poate că nu am fost la bal aseară, dar nu m-am ghemuit şi m-am ascuns sub palat, spuse Scarlett. Deşi, chiar dacă aş fi făcut-o, îmi imaginez că tot aş fi auzit zvonuri despre afişarea foarte publică a afecţiunii moştenitorului şi logodna în trombă cu o fată pe nume Donatella.

— Scar, pot să-ţi explic, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Par îngrijorată?

Scarlett poate că părea un pic, dar acum că nu-şi mai ţinea capul plecat, Tella fu surprinsă să vadă că ochii căprui nu-i erau înconjuraţi de riduri de nelinişte, că buzele roz nu erau ţuguiate, că nu îşi frământa mâinile, iar vocea îi era plăcut de uşoară.

De fapt, era descurajant. Scarlett se îngrijora tot timpul, chiar şi atunci când nu avea pentru ce să se frământe, iar acum cu siguranţă erau lucruri pentru care trebuia să-şi facă griji.

— Deci chiar nu îţi pasă că sunt logodită? Tella se aşeză pe scaunul cu ciucuri din faţa lui Scarlett.

— Tella, ştiu că glumeşti, dar discuţia se îndreaptă spre un subiect cam incomod pentru mine. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat?

La naiba cu toate. Exact de asta se temuse Tella.

Scarlett continuă să îi zâmbească surorii ei încordat şi cam condescendent, ca şi când Tella ar fi fost o fată foarte tânără, prinsă într-un basm inventat. Tella nu o putea condamna. În unele privinţe, aşa i se părea şi ei. Stătea într-un turn auriu. Un prinţ viclean o blestemase şi o întemniţase pe mama ei, iar dacă Tella nu şi-ar fi îndeplinit sarcina, amândouă ar fi fost condamnate, ca şi Scarlett, care ar fi rămas singură.

Tella inspiră adânc. O convinsese pe sora ei de o falsă logodnă în timpul Caravalului şi o putea face din nou.

Trebuia, dacă voia să o ţină pe Scarlett în siguranţă.

— Ştiu că pare brusc şi incredibil, spuse Tella. Nici eu nu înţeleg încă. Adevărul este că ne trimitem scrisori de mai bine de un an, dar până aseară nu am ştiut că el este moştenitorul. Aşadar, când mi-a cerut mâna nu am putut refuza…

— Tella, încetează. Culoarea dispăru din obrajii lui Scarlett. Nu ştiu ce încerci să faci, dar chiar nu este amuzant.

— Nu trebuie să fie. Dacă ai fi fost acolo aseară, ai fi văzut şi ai fi înţeles.

— Aseară a fost începutul Caravalului, raţionă Scarlett. Tot ce s-a petrecut în sala de bal a fost doar un joc. Ştii asta.

— Scar, ştiu ce este Caravalul. Iar Tella ştia cât de ridicolă părea. Acum îşi dădea seama că fusese o greşeală să îi spună surorii ei despre scrisori – povestea aducea prea mult cu trecutul lui Scarlett. Dar Tella avea cartea Aracle, putea dovedi ce spunea şi poate că era timpul ca sora ei să audă tot adevărul – sau aproape tot. Acum este diferit, Scar. Şi nu are legătură doar cu mine, ci şi cu mama noastră…

— Nu, izbucni Scarlett, cu o voce atât de tăioasă, încât candelabrul zăngăni. Niciodată nu este diferit, indiferent de cât îţi doreşti să crezi asta. Nu-mi pasă ce implică. Atunci când am jucat, mi s-a părut imposibil să fie doar un joc. Legend l-a introdus pe Julian în vieţile noastre înainte de începerea jocului. Apoi am văzut cum aţi murit amândoi. Şi, chiar şi după ce s-a terminat totul, am ştiut care părţi erau adevărate şi care erau minciuni, am aflat că m-am înşelat, că m-am despărţit de un fals logodnic deoarece nu l-am întâlnit niciodată pe cel adevărat. Vocea lui Scarlett se sparse. Tella jura că văzu cuvintele fărâmiţându-se pe covor şi revărsându-se pe podeaua palatului când sora ei cedă nervos în cele din urmă.

Tella o presase prea mult. Nici asta nu îşi dorise. Nu îşi dorise ca Scarlett să fie înşelată atât de profund sau să se îndrăgostească, să ajungă cu inima frântă şi confuză.

Caravalul trebuia să le ofere amândurora eliberarea de frică, de limitări şi de mariaje nefericite.

— Dacă te ajută, şi eu am fost păcălită. Tella se ridică de pe scaun şi se apropie precaută. Scarlett era mai înaltă decât Tella şi totuşi, cumva părea mai mică şi neobişnuit de fragilă când se aplecă în faţa şemineului gol. Jur că nu am ştiut înainte de final că un actor a jucat rolul contelui. Dar tot îmi pare foarte rău.

— Ştiu, mormăi Scarlett. Nu sunt supărată pe tine. Ar fi trebuit să-mi dau singură seama. Nu era ca şi când nu mi-a spus nimeni că totul este un joc. Îmi imaginez că este prea târziu să te opresc să joci, dar Tella, te rog, fii prudentă. Scarlett îşi ridică brusc privirea. Caravalul poate fi magic, romantic şi minunat, dar farmecele pe care le aruncă nu sunt uşor de ignorat şi, în majoritatea timpului, nu cred că oamenii îşi dau seama că sunt vrăjiţi.

— Scar, dacă ai dreptate şi totul este doar un joc, atunci nu înseamnă asta că nu ai de ce să te îngrijorezi? Dacă nu cumva nu crezi că este doar un joc.

— Nu jocul mă îngrijorează, spuse Scarlett. Mă gândesc la inima ta, Tella. Nu ştiu ce se întâmplă cu tine şi ce-i cu zvonurile despre logodnă, dar Caravalul are un mod de a-i face pe oameni să se îndrăgostească şi de oameni care s-ar putea să nu fie cu totul reali.

Tella nu era destul de proastă să recunoască faptul că ei nu avea să i se întâmple niciodată aşa ceva. Mai credea şi că, atunci când fetele îşi exprimau astfel de sentimente cu voce tare, de obicei îşi doreau să se întâmple opusul, provocând Sorţile să-i aducă singurul lucru pe care pretindeau că nu îl doreau.

Dar Tella îşi dorea dragostea cam la fel de mult cât îşi dorea să capete o boală. Nu existau săruturi pentru care merita să mori. Nici suflete care să merite uniunea. Erau mulţi tineri frumoşi în lume, dar Tella credea că niciunuia nu îi putea încredinţa ceva la fel de fragil şi valoros ca o inimă – mai ales când, cu mult timp în urmă, inima ei fusese condamnată de Prinţul Inimilor să fie frântă. Şi chiar dacă acesta nu ar fi fost destinul ei, nu avea de gând

să se îndrăgostească de cineva care doar juca un rol.

Bineînţeles că nu îi putea spune nimic din toate astea lui Scarlett acum, nu când Tella vedea că inima surorii ei se frângea din cauza lui Julian.

Singurul lucru pe care îl făcuse el ca să o păstreze era chiar ceea ce îi despărţise. Tella ar fi trebuit să-şi dea mai mult silinţa să îl convingă să-i spună adevărul. Ştia că nu era vina ei, dar ar fi putut împiedica anumite evenimente.

— Nu cred că este atât de inutil pe cât pare, spuse Tella. Cred că Julian este atât de obişnuit să mintă, încât este singurul lucru pe care ştie să-l facă. Până acum, nu-mi imaginez că a avut vreodată un motiv să se schimbe. Dar cred că te iubeşte; este clar pentru toată lumea care vede cum se uită la tine. Eşti lumina stelelor pentru întunericul lui, iar dacă şi tu simţi acelaşi lucru pentru el, ar trebui să-i mai dai o şansă.

— Vreau să cred că ai dreptate, spuse Scarlett. Dar Julian mi-a promis să nu mă mintă la sfârşitul Caravalului şi nu şi-a putut respecta promisiunea nici măcar o zi.

Tella încălcase promisiuni la fel de repede, dar probabil acum nu era momentul potrivit să aducă vorba despre asta şi nu voia să ia aceleaşi hotărâri ca Scarlett. Ea chiar credea că Julian o iubea pe sora ei, dar poate că viaţa lui era atât de înrădăcinată în minciuni încât nu putea să se schimbe, iar Scarlett merita mai mult decât atât. Tella spera doar că, orice ar fi făcut, Scarlett nu ar fi început să se gândească din nou la conte.

Ea se cocoţă pe marginea şemineului alb din piatră, lângă sora ei.

— Deci ai de gând să te ascunzi în palat toată săptămâna?

— Nu ştiu. Privirea lui Scarlett deveni distantă când se uită pe fereastră spre restul palatului şi la oraşul de dincolo. Un gând o făcu să strâmbe din buze. Apoi îşi înclină capul, uitându-se cu atenţie la toată mobila elegantă de culoare albastră înainte de a privi spre tavan, unde un grup de heruvimi sculptaţi vegheau de deasupra.

— Poate voi rămâne aici, spuse Scarlett. Apartamentul

este destul de încăpător încât să mai conţină unul.

— Apropo, întrebă, Tella, cum de *ai ajuns* aici?

Scarlett schiţă un zâmbet.

— Am aruncat o vază în camera mea aseară şi întâmplător am deschis o intrare spre un tunel ascuns. Ea traversă camera spre cel de-al doilea şemineu şi îşi trecu o mână pe marginea pervazului până ce ţăcăni ceva. Mirosul pânzelor de păianjen şi al secretelor acoperite de funingine pluti prin aer şi câteva cărămizi se mişcară în acelaşi timp.

— E genial! bătu Tella din palme.

Chipul lui Scarlett se lumină.

— Dacă vrei, ţi le arăt.

Tella era cu siguranţă curioasă. Dar, de la cele mai apropiate ferestre, vedea că afară culorile se schimbaseră. Toate nuanţele de maro se transformaseră în nuanţe promiţătoare de bronz. Un rămas-bun final, înainte ca soarele să apună. Curând avea să se lase noaptea; una dintre noile constelaţii ale lui Legend urma să apară pe cer. Caravalul începea din nou, iar Tella nu voia să întârzie.

Conform spuselor lui Jacks din seara precedentă şi bănuielilor Tellei, primul indiciu pe care îl primise, care menţiona o regiune ce oferea promisiuni de credinţă şi magie, o făcu să creadă că pe cel de-al doilea l-ar fi găsit în Districtul Templului. Tella nu văzuse încă acea parte a oraşului, dar ştia că era mai mare decât Cartierul Mirodeniilor şi Cartierul de Satin la un loc. Ar fi putut să-l caute toată noaptea.

— Poate îmi vei arăta mai târziu, spuse Tella. Curând se întunecă, iar eu ar trebui să plec.

Tella nici măcar nu spusese cuvântul *Caraval,* dar, pur şi simplu, zâmbetul lui Scarlett dispăru.

Tella se întinse spre mâna lui Scarlett. Era destul de greu să o lase singură, când ştia că sora sa suferea; ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Scarlett să se îngrijoreze în privinţa ei.

— Ştiu că acum nu ai încredere în judecata mea, dar ştiu ce părţi sunt doar un joc…

Scarlett interveni oftând.

— Nu este vorba că nu am încredere în tine. Nu am încredere în Legend sau în oricine lucrează pentru el şi cred că ar fi înţelept să faci la fel. Măcar aminteşte-ţi de poveştile pe care ni le spunea bunica Anna – lui Legend îi place să fie personajul negativ.

Tella zâmbi.

— Cum aş putea uita? Era partea mea preferată.

Dar nu avea cum să fie valabil şi pentru acest joc. Dacă Legend era cu adevărat personajul negativ, atunci el putea fi doar o singură persoană – *Jacks.*

Tella nici măcar nu voia să se gândească la asta, cu toate că şi-l putea imagina pe Jacks cu un joben şi frac, întinzându-i un trandafir roşu în timp ce buzele i se mişcau într-un zâmbet şiret. Şi poate că, dacă vârfurile degetelor Tellei nu ar fi început să sângereze în faţa lui Dante în acea dimineaţă, ar fi fost tentată să creadă că Jacks chiar era Legend şi că totul era doar un truc crud.

Dar Tella ştia că Jacks era adevăratul Prinţ al Inimilor. O ştia la fel de profund cum ştiuse că sora ei ar fi putut să o readucă la viaţă, dacă ar fi murit. Tella îi simţise puterea lui Jacks din momentul în care se sărutaseră. Era diferită de magia Caravalului. Puterea lui Legend strălucea precum visele devenite realitate, în timp ce magia lui Jacks era de coşmar. Chiar şi acum o simţea încetinindu-i treptat bătăile inimii.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum…

Pauză.

Ca un ceas care îi ticăia în piept.

Tella nu voia să fie blestemată şi să înfrunte posibilitatea morţii, dar voia să îşi salveze mama, să o vadă din nou în realitate, să afle cine era cu adevărat şi de ce plecase. Iar dacă Jacks era Legend sau unul dintre actorii lui, asta nu avea să se întâmple niciodată.

Jacks nu putea fi Legend. Dar, dacă era, atunci Legend era un personaj mai monstruos decât îşi imaginase Tella vreodată.

A DOUA NOAPTE A CARAVALULUI

18

O constelaţie de stele roşii strălucea deasupra Districtului Templului. Din trăsura zburătoare a Tellei, semănase cu o grămadă de trandafiri înfloriţi. Acum, fiind în district, sub stele, imaginea era mai greu de perceput. În loc să vadă constelaţii de trandafiri, scânteierile rubinii semănau cu picături de sânge stelar, care împrăştiau o lumină nefirească peste lumea de dedesubt.

Chiar şi fără strălucirea roz-aurie şi ciudată de deasupra, Districtul Templului ar fi fost un loc înfiorător. Strigătele de jale ale celor care se închinau, rugăciunile şoptite ale păcătoşilor, psalmodierile antice şi câţiva indivizi ciudat îmbrăcaţi o înconjurară pe Tella când se plimbă pe un mozaic de străzi uzate de timp, luminate de torţe la fel de înalte ca oamenii.

Tella nu ştia dacă această parte a oraşului era mereu atât de populară sau dacă mulţimile se aflau aici doar din cauză că toţi participau la Caraval şi căutau cel de-al doilea indiciu.

Ea băgă mâna în buzunarul de catifea şi scoase primul indiciu sub lumina roşie a torţei.

Descrierea se potrivea cu siguranţă Districtului Templului, unde se practicau tot felul de religii şi credinţe interesante, dar s-ar fi potrivit aproape oricărui templu.

Tella trecu pe lângă corturi înalte, foste activităţi misionare şi băi comunale noi, unde vizitatorii puteau să se spele cu alcool sfânt – sau cel puţin aşa se pretindea.

Pe insula Trisda, religia era simplă. Oamenii se rugau anumitor sfinţi pentru ce voiau şi cereau preoţilor iertare scriindu-şi păcatele pe hârtia pe care cei din urmă o ardeau. Dar aici, Tella nu era sigură dacă oamenii chiar se rugau sau jucau teatru.

Ea auzise că oamenii puteau practica orice credinţă voiau, câtă vreme nu părăseau districtul, însă doar câteva religii păreau credinţe adevărate în puteri superioare. Multe dintre practicile spirituale pe care le observă Tella aduceau mai mult cu nişte spectacole menite să-i emoţioneze şi să-i chinuie pe turişti, ca să-şi golească de bunăvoie buzunarele.

Înainte să sosească, i se spusese că exista chiar şi o

Biserică a lui Legend, care părea cel mai evident loc în care să caute următorul indiciu. Din nefericire, Biserica lui Legend nu era la vedere, iar găsirea ei se voia a fi un joc. Poate că pe Tella nu ar fi deranjat-o dacă ar fi fost în formă maximă, dar picioarele îi erau mai nesigure decât ar fi trebuit şi respira cam anevoios.

Scotocind stradă după stradă, Tella văzu biserici dedicate fiecărui element. Veneratorii focului erau preferaţii ei – dansau în faţa templului lor cu făclii aprinse. Alături, era o biserică formată din cascade care curgeau peste statui ce reprezentau sirene în faţa cărora oamenii aruncau scoici ca ofrande. De acolo, Tella trecu pe lângă un rând de corturi dedicate diverselor Sorţi. Structurile dărăpănate păreau mai vechi decât restul. Unele erau doar nişte ruine, rămăşiţe din vremea în care Sorţile încă domneau. Acum le mai venerau câţiva oameni, deşi în faţa Altarului Stăpânei Norocului era un grup mare de persoane, toate purtând bonete cu pene verzi lucrate cu grijă şi mantii voluminoase.

Dar, indiferent de cât de mult căută, Tella nu văzu niciun simbol al Caravalului. Niciun trandafir – în afară de cei de pe cer. Nicio inimă neagră. Niciun joben. Deşi erau oameni în costume – sau „veşminte religioase”, aşa cum îi auzise pe alţii numindu-le. Când Tella îşi forţă membrele obosite să continue să meargă, zări căştile încornorate ale celor care-i onorau pe anticii zei războinici, şi colierele din oase pentru cei care venerau Moartea. Nu ştia dacă îi trebuia o altă ţinută pentru destinaţia ei, dar părea că orice îi lipsea putea fi cumpărat de la una dintre tarabele de pe stradă.

— Ai vrea o mantie de fantomă? strigă cineva. Ţine demonii departe. Doar trei monede de cupru.

— Sau dacă preferi să întâlneşti demonii, avem mătăniile depravării! strigă partenerul lui. Doar o monedă de cupru.

— Ce te face să crezi că mă interesează demonii? îl tachină Tella.

Vânzătorul zâmbi, arătându-şi gura fără dinţi.

— Eşti aici. Oamenii pretind că umblă pe străzi în

căutarea unui salvator, dar rareori îl găsesc.

— Atunci, presupun că este bine că omul pe care îl caut nu a pretins niciodată că este unul. Tella îi aruncă o bezea vânzătorului şi se afundă mai mult în mulţimea de turişti nerăbdători, comercianţi lacomi şi cetăţeni ai Valendei care participau entuziasmaţi la Caraval.

Oamenii de pe străzi erau mai numeroşi decât viermii de pe un cadavru, mai puţin pe bucata de drum ivoriu din faţa Templului Stelelor.

Tella încetini un pic pasul. Ştia că nu se putea opri, dar era dureros de tentant. Acesta era de departe cel mai frumos templu, un bastion din piatră la fel de albă ca veşmintele zeiţei şi sacrificiile inocente. Dar Tella ştia că interiorul templului nu era nici pe departe pur sau sfânt.

Se presupunea că stelele umblau pe pământ cu mult înaintea Sorţilor, cu atât de mult timp în urmă încât erau mai mult legende decât orice altceva. Dar oamenii şopteau convinşi că, indiferent de cum ar fi privit cerul, stelele nu erau creaturi angelice din lumină şi praf de îngeri. Unii spuneau că stelele erau cele care creaseră Sorţile, despre care mulţi afirmau că transformaseră stelele în cele mai rele fiinţe.

Totuşi, mai erau şi cei care se alăturau de bunăvoie comunităţii crezând că, într-o zi, stelele aveau să se întoarcă şi să-i răsplătească din plin pe toţi cei care le urmau. Tella auzise că oamenii cei mai bogaţi plătiseră cu lucruri precum liberul arbitru, frumuseţea şi primul lor născut pentru şansa de a deveni membri.

— Dacă vrei să intri, îţi trebuie hainele potrivite! strigă cineva de pe partea cealaltă a drumului. Vindem robe de slujitori pentru doar cinci monede de cupru.

— Nu vrei să te alături acelui templu, nu când îţi pot oferi ceva mai bun la un preţ mai mic! strigă alt negustor. Vocea îi era cunoscută.

Tella se întoarse şi îşi dori imediat să nu o fi făcut.

Julian, îmbrăcat în veşminte de negustor verzi-alexandrit, stătea cu braţele întinse, atrăgând atenţia uimită a Tellei spre un rând de altare pe care erau legaţi

oameni cu zâmbete îngheţate pe buzele albe ca luna şi cu ochii spre cerul rubiniu ca şi când şi-ar fi dorit nespus să fie sacrificaţi.

— Julian, ce… ce cauţi aici? se bâlbâi Tella.

— Scuzele mele, minunată domnişoară, ne-am mai întâlnit? El o studie ca şi când nu ar mai fi văzut-o niciodată.

Tella ştia că juca rolul primit pentru Caraval, dar tot o tulbura să îi vadă privirea lăcomindu-se ca şi când ea ar fi fost un miel pe care el voia să îl îndrepte pe calea greşită.

— Nu îmi aduc aminte de tine, spuse el mieros, dar eşti frumoasă, deci îţi voi propune un târg. Poţi să simţi acelaşi extaz ca prietenii mei legaţi pentru doar patru monede de cupru!

— Sau îţi poţi ispăşi păcatele gratis. O femeie cu o glugă de un alb orbitor îi distrase Tellei atenţia de la versiunea alarmantă a lui Julian şi spre un alt loc descurajant. Ea îi arătă un rând de butuci şi cuşti care duhneau a transpiraţie, regrete şi corpuri nespălate. Aceşti oameni nu păreau la fel de dispuşi la sacrificii ca veneratorii cerului ai lui Julian. Iar Tella nu căuta să se salveze sau să se căiască; voia să îl găsească pe Legend.

— Probabil că nu ar trebui să te holbezi sau vor considera că eşti de acord şi te vor băga şi pe tine într-una dintre temniţe.

Tella se întoarse ca să-l vadă pe Dante în faţa fântânii Tronului însângerat.

El se rezemă cu un cot acoperit de mâneca jachetei de uşa uzată argintie, culoarea viselor dezamăgite şi a deciziilor proaste. Sau poate el era cel care părea o decizie proastă.

În Cărţile Destinului, Stelele Căzute erau mereu înfăţişate ca zei înşelători sau zeiţe cu mantii strălucitoare aurii şi robe albe subţiri. Dar când Tella se uită la Dante, îmbrăcat în nuanţe de negru care se amestecau cu noaptea, îşi imagină că ilustraţiile cărţilor ar fi putut să se înşele. Auriul strălucea indiferent de situaţie, dar puţini oameni puteau face întunericul să strălucească aşa cum o

făcea el.

— Trebuie să încetezi să mă mai urmăreşti, spuse Tella.

— Poate că de fapt te ajut. El îşi îndreptă noua cravată neagră de la gât când fixă cu privirea uşa din spatele lui, atent la un simbol al Caravalului încrustat pe mânerul rotund din alamă.

„Intrarea în Biserica lui Legend.”

— Aş fi găsit-o şi singură, se înfurie Tella.

— Bineînţeles că ai fi făcut-o. Dante rămase în faţa uşii, zâmbind un pic mai larg când Tella se apropie.

— Nu tu ai spus că pentru tine fetele sunt ca rochiile de petrecere pentru noi şi că nu poţi fi văzut cu aceeaşi de mai multe ori?

— În mod clar îmi pari un pic diferită. El întinse mâna spre una dintre şuviţele ei rătăcite şi şi-o înfăşură pe un deget tatuat, trandafirul negru de pe dosul palmei sale rotindu-se până când deveni roşu sub lumina rubinie a stelelor. Cu fiecare răsucire, o atrase mai aproape. O făcu să ignore cu uşurinţă picioarele care o dureau şi inima pe moarte. El îi răsucea părul pe deget tot aşa cum îşi imagina ea că voia să o manipuleze.

Ca şi când l-ar lăsa să facă asta.

Arogant. Prea încrezător. Înfumurat. Imposibil. Ea ura cum refuza să o lase în pace, cum îi accepta insultele în acelaşi fel în care alţi băieţi ar fi acceptat un compliment şi că interesul faţă de ea făcea clar parte din rolul lui. Şi totuşi, părea că nu putea să îl îndepărteze.

— Dacă ai venit să afli lucruri despre Legend, spuse el, îţi pot zice mai multe decât oricine din spatele uşii.

— Îmi vei spune cine este el? întrebă Tella.

— Ştii că nu pot face asta.

— Ai putea, dacă ai fi Legend.

Dante râse zgomotos.

— Dacă aş fi Legend, cu siguranţă nu ţi-aş spune.

— Deoarece nu ai încredere în mine?

— Nu, răspunse el încet, trăgând-o uşor şi mai aproape. Mi-aş păstra secretul pentru că aş vrea să continui să joc jocul cu tine, iar dacă ţi-aş spune adevărul, aş strica toată

distracţia.

El o privi fix în ochi, ca şi când ar fi încercat să spună ceva nerostit. Dacă un alt băiat s-ar fi uitat astfel la ea, s-ar fi putut simţi specială pe moment. Oamenii se uitau rareori în ochii celuilalt perioade lungi de timp. Era ceva aproape mai intim decât o atingere. Când Dante se uita în ochii Tellei, nu era atent la restul lumii. Nu avea grijă de el. Îşi risca o parte din el ca să se concentreze doar la ea.

Tella se întrebă dacă asta era adevărata ispită a Caravalului, nu magia sau misterul, ci felul în care artiştii lui Legend ştiau cum să-i facă pe oameni să simtă. În timpul ultimului joc, Julian insistase constant să o scoată pe Scarlett din zona de confort. Dante făcea acelaşi lucru cu Tella, dar în loc să insiste, o atrăgea spre el, încercând să o târască în sfera lui ameţitoare prefăcându-se că îi păsa şi că nu o dorea pur şi simplu, ci că o parte din el avea nevoie de ea. Tella simţi asta în felul subtil în care el îşi ţinu respiraţia cât îi aşteptă răspunsul. Era îngrozitor cum un lucru atât de mic putea să aibă o putere atât de mare.

El se pricepea de minune să-şi facă treaba. Ea ştia că Dante juca doar un rol, că de fapt nu-i păsa şi nu avea nevoie de ea. Şi totuşi, în loc să intre pe lângă el în Biserica lui Legend, se trezi că voia să-i mai ţină hangul un pic.

— Deci, dacă ai fi Legend şi partenerul meu, m-ai ajuta să câştig sau mi-ai sabota eforturile?

— Cu siguranţă te-aş ajuta. Dante îi lăsă părul, permiţându-le degetelor calde să-i atingă gâtul, iar apoi o venă când şopti: chiar dacă nu aş fi Legend, aş vrea să câştigi.

El o ţintui cu privirea ca şi când ar mai fi trebuit să-i spună ceva, iar pe Tella o speria cât de mult voia să îl audă, chiar dacă nu ar fi crezut. Nici ea nu credea că Dante era Legend. Pe cât de amuzantă şi de isteaţă era Tella, la fel erau şi alte nenumărate fete, iar ea îşi imagina că stăpânul Caravalului avea lucruri mai bune de făcut decât să o urmărească pe vreuna dintre ele. Şi totuşi, nu

putea ignora ideea, pentru că, oricât ar fi durut-o mai târziu şi oricât de caraghioasă ar fi putut să o facă să pară la sfârşit, o parte din ea voia să fie adevărat, voia să creadă că ardea destul de strălucitor încât să-i atragă atenţia lui Legend.

Inima leneşă a Tellei se poticni la acel gând. Cu degetele calde ale lui Dante pe pulsul ei, îşi imagină că el simţea asta. Ochii îi străluceau mai mult decât zâmbetul, dar poate că era din cauză că şi Dante simţea că îi ceda, crezând teatrul pe care îl juca în mod inevitabil.

— Aş vrea să te cred, zise ea în glumă când se îndepărtă, până ce mâna lui căzu de pe gâtul ei.

Ea dădu să se întindă spre uşă.

Apoi el îi cuprinse încheietura mâinii, trăgând-o înapoi. Felul în care se ţinea de ea era aproape disperat.

— Dar dacă ţi-aş spune adevăratul motiv al jocului? M-ai crede că vreau să te ajut?

— Dante, niciodată nu cred nimic din ce spui.

— Dar îţi aminteşti cuvintele mele destul de bine încât să le repeţi.

El consideră tăcerea Tellei o invitaţie să continue.

— Ştii cum şi-a primit Legend magia?

— Credeam că e rezultatul unei dorinţe, al dorinţei imposibile despre care se spune că trebuie să ni se împlinească tuturor, dacă ne dorim ceva destul de mult, spuse ea cu scepticism. Deşi sora ei folosise o dorinţă ca să o aducă pe Tella din nou la viaţă în ultimul joc, o parte din Tella se îndoise dintotdeauna că magia epică a lui Legend se trăgea din ceva atât de simplu. Şi poate că Tellei îi plăcea felul în care Dante îi răspundea când îl provoca, strălucirea ochilor lui şi degetele care-i strângeau încheietura mâinii ca şi când nu ar fi intenţionat să îi dea drumul până ce nu ar fi avut ultimul cuvânt.

— Tuturor li se împlinesc dorinţele, spuse Dante, dar fiecare dorinţă are nevoie de magie ca să o ajute. Iar Legend şi-a dorit o magie deosebit de puternică, aşa că a căutat-o pe vrăjitoarea care a blestemat Sorţile.

— Cum a găsit-o?

— Pe un tărâm departe. Dacă Legend îşi doreşte ceva, face imposibilul.

Tonul lui Dante era intenţionat neîncrezător, ca şi când i-ar fi spus o poveste legendară unui copil şi totuşi, mâna care-i ţinea încheietura se înfierbânta cu fiecare cuvânt. El continuă să vorbească pe acelaşi ton nepăsător, dar ceea ce zicea părea mai important decât orice altceva îi spusese în acea seară.

— Când vrăjitoarea pe care a vizitat-o Legend a alungat Sorţile, le-a luat jumătate din magie, astfel încât, chiar dacă s-ar fi întors, nu ar mai fi avut aceeaşi putere ca înainte. Magia asta a folosit-o pentru dorinţa lui Legend. Dar l-a avertizat pe Legend că, dacă Sorţile ar fi reuşit vreodată să rupă blestemul ei, ar fi putut ucide ca să-şi recapete magia. Cred că aşa s-a asigurat ea că Sorţile nu se vor întoarce vreodată. Vrăjitoarea ştia că, pentru a-şi păstra veşnic puterile, Legend va trebui în cele din urmă să distrugă Sorţile sau să fie distrus.

Dante stătea destul de aproape încât să şoptească atunci când termină. El nu îl menţionă pe Jacks, dar nu trebuia să o facă. Tella nu se putea abţine să nu adauge celor tocmai povestite de Dante ce ştia deja despre Sorţi. Informaţiile se potriveau prea bine ca să nu le pună cap la cap.

Ea aflase de la Jacks că toate Sorţile fuseseră întemniţate într-un pachet de cărţi. Dacă era vreun strop de adevăr în ceea ce spusese Dante, şi anume că Sorţile rămăseseră cu puterile înjumătăţite, se explica de ce Jacks îl voia pe Legend. Poate că Jacks scăpase din cărţi, dar nu avea puteri depline, deci trebuia să şi le recupereze.

Jacks făcuse să pară că Sorţile erau încă prizoniere, dar Legend trebuie să fi ştiut că Prinţul Inimilor era liber. Pentru Legend, probabil era un motiv întemeiat încât să decidă că era timpul să distrugă toate Sorţile.

Timp de câteva secole, Sorţile au fost închise, dar acum vor să iasă şi să se joace.

Dacă îşi recâştigă magia, lumea nu va mai fi la fel, dar ne poţi ajuta să le oprim câştigând jocul.

Tella scutură din cap. Tocmai asta o avertizase Scarlett

că avea să se întâmple. Ea îi spusese că nu ar fi reuşit să facă diferenţa dintre părţile reale şi cele care erau doar un joc.

Tella ştia că Jacks era real, dar era o nebunie să înceapă să creadă că şi jocul era.

Ea îşi eliberă încheietura mâinii din prinsoarea lui Dante.

— Mulţumesc pentru *povestea interesantă.*

— Aşteaptă, înainte să…

Dante se opri.

Tella se încordă, speriată că începuse să sângereze din nou, dar Dante nu se uita la ea. Fata privi peste umăr, spre locul în care el îşi îndreptase brusc privirea. I se păru că o văzuse pe Jovan. Doar că, în loc să fie îmbrăcată ca Bufonul Nebun, precum în seara precedentă, purta o mantie care-i flutură în jurul gleznelor când se îndepărtă grăbită.

Dante se întoarse din nou spre Tella, băgă încet mâna în jachetă şi scoase o pereche neagră de mănuşi lungi până la coate.

— Dacă nu-mi accepţi ajutorul, cel puţin ia astea. El apăsă pe unul dintre nasturii din perle ai mănuşilor.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Clic.

Cinci lame ascuţite ieşiră din vârfurile degetelor.

— Îmi dai mănuşi cu lame?

Tella se simţi brusc uşurată că degetele lui Dante nu-i mai atingeau pielea care se încălzea repede, în timp ce îşi aminti cuvintele lui Scarlett: „Mănuşile sunt un dar simbolic… dăruirea unei perechi de mănuşi era un obicei legat de cerutul mâinii unei fete… modul în care tânărul spunea că va avea grijă de fată dându-i mănuşi ca să îi protejeze mâinile”.

Pielea Tellei se încinse şi mai mult când lamele licăriră în lumina torţei. Zece mici promisiuni de protecţie. Dar

Tella ştia că Dante voia să se însoare cu ea cam la fel de mult ca Jacks. Probabil că furase mănuşile când ieşise din Minerva de la o fată care, întâmplător, avea braţele şi degetele la fel de lungi ca ale Tellei.

— Ce vrei în schimbul lor?

— Poate că vreau doar să mă asigur că te voi revedea. Dante apăsă din nou perlele ca să retragă lamele înainte de a-i împături mănuşile în palme.

Apoi, ticălosul imposibil se îndepărtă.

Plecă în aceeaşi direcţie ca silueta cu mantie care semăna cu Jovan. Tella era pe jumătate tentată să îl urmeze, dar probabil asta-şi dorea Dante – să o distragă de la intrarea în Biserica lui Legend şi de la găsirea următorului indiciu.

Tella se întoarse din nou spre uşă, dar simbolul Caravalului dispăruse ca prin magie, ceea ce îi confirma încă o dată că era în locul potrivit.

19

Poate că trăirile religioase ale Tellei de pe insula Trisda fuseseră limitate la rugăciuni disperate şi trimisul scrisorilor pe ascuns prin micul confesional al preotului, dar când intră în Biserica lui Legend, îşi dădu imediat seama că nu era un loc obişnuit de rugăciune.

— Bine ai venit.

O fată cu pielea cernită şi un joben elegant o întâmpină pe Tella făcând o reverenţă cu ochi mijiţi şi pliuri roşii. Atât de multe pliuri roşii. Tella ştia că Legend prefera roşul, dar fata părea disperată. Pliurile roşii i se înfăşurau în jurul rochiei de culoarea platinei ca dunga de pe un ciubuc.

— Felicitări pentru că ne-ai găsit uşa, dar acum trebuie să alegi cu grijă dacă vrei să intri în biserică.

Fata flutură un braţ plin cu pliuri şi câteva candelabre din alamă se aprinseră, luminând mai mult de douăsprezece rânduri de scări. Acoperite cu covoare groase rubinii, scările se răsuceau în toate direcţiile, în sus şi în jos şi dintr-o parte în alta, ca vasele sanguine tăiate, înainte să dispară în întunericul de dincolo. Unele scări păreau a fi mai uzate decât altele, dar toate luceau cu aceeaşi lumină mată de culoarea stejarului, făcând aluzie la strălucirea care se diminuase de mult.

— Doar una dintre acestea te va conduce spre locul în care vrei să mergi, spuse fata.

— Şi unde mă vor conduce celelalte?

Zâmbetul roşu al fetei picură la colţurile gurii.

— Acesta este un mister pentru care trebuie să rişti dacă vrei să te alături comunităţii noastre şi să-l serveşti pe marele Legend.

Tella nu voia să se alăture niciunei comunităţi, cu siguranţă nu plănuia să îl servească pe Legend şi chiar nu avea chef să urce sau să coboare vreo scară, dar auzise că găsirea bisericii trebuia să fie ca un joc.

Tella studie din nou scările rubinii. Fiecare avea o

personalitate diferită, ca tirbuşoanele jucăuşe şi aurii din dreapta ei. Apoi, era scara aventuros sculptată care se întindea drept înainte ca şi când ar fi fost un pod spre un tărâm fantastic. Scările şubrede din stânga păreau nesigure, la fel ca scara spiralată din fier forjat şi fără balustrade pe care nu voia să încerce să păşească. În cele din urmă, Tella văzu o scară atrăgătoare din marmură neagră, lustruită ca o oglindă şi acoperită cu un covor neatins rubiniu şi care părea să coboare în loc să urce.

Tella încercă să-i surprindă privirea celeilalte fete, curioasă de calea pe care avea să o aleagă, dar ea continuă să se uite la Tella.

— Ai ales?

Tella se uită din nou la scara mare din marmură, cu covorul rubiniu neatins. Expresia fetei nu se schimbă, dar ea jură că umerii îi înţepeniră. Ea nu voia ca Tella să meargă pe scara aceea, iar Tella avea sentimentul că nu era din cauză că fata se temea pentru siguranţa ei.

— Eşti sigură că nu preferi alta? întrebă fata.

— Cred că îmi va face plăcere ce voi găsi în capătul scării.

Fata râse, dar râsetul păru forţat când Tella păşi pe scara imaculată din marmură neagră şi coborî prima treaptă.

Scara din marmură nu prea îl caracteriza pe Legend, dar Tella simţea că îşi dădea silinţa. Cu fiecare treaptă, aerul se răcea. Lumânările de pe perete se stinseră, în timp ce pete negre şi misterioase punctară covorul cândva imaculat şi balustrada netedă, imitând picăturile de sânge închegat. Dar Tella văzuse suficient sânge adevărat împroşcat încât să ştie cum cădea de obicei şi ce culoare căpăta imediat ce se usca. Aici nu era sânge, ci doar o iluzie.

Preventiv, Tella scoase mănuşile lui Dante cu lame în vârfuri. Acestea aveau mirosul lui, de cerneală şi secrete, dar spre deosebire de Dante, le simţi reci când şi le puse, greutatea uşoară a lamelor ascunse în vârfurile degetelor făcându-i plăcere.

După alţi câţiva paşi, luă o lumânare de ceară dintr-un candelabru de perete. În spatele acestuia, peretele era găurit, ca uşorii curenţi de aer rece să facă flacăra să pâlpâie. Măcar în privinţa asta erau isteţi. Totuşi, Tella regretă că purta o rochie atât de grea când scara deveni mai abruptă. Găurile de aer din pereţi dispărură, acoperite de portrete cu rame groase – toate ale unor tineri cu joben.

La început, se întrebă dacă erau membrii bisericii, dar chipurile erau prea frumoase şi un pic prea viclene. „Legend."

Nu imagini adevărate cu el. Nimeni nu ştia sigur cum arăta, dar în mod clar membrii bisericii încercaseră să îl înfăţişeze. Tella văzu nuanţe ale pielii care variau de la alb translucid la măsliniu-închis. Unele chipuri erau înguste şi la fel de tăioase ca înjurăturile; altele erau aproape ca de heruvim cu rotunjimile lor sau serafice, cu liniile sculptate. Câteva chipuri aveau cicatrice, unele zâmbeau, altele se încruntau. Inima Tellei se opri când zări un chip slab care îi amintea de Jacks, cu ochi albaştri-argintii şi păr auriu. Ultimul portret îi făcu semn din ochi, ca şi când totul ar fi fost o glumă.

Poate că era. Poate că Legend se juca din nou cu ea, iar scara cobora la nesfârşit. Tellei i se înmuiară picioarele când se gândi la asta. Poate că nu era nicio cale de a-l găsi cu adevărat pe Legend, iar biserica reprezenta o căutare nesfârşită a unui bărbat de negăsit.

Sau poate că Tella dramatiza prea mult.

O lumină mai intensă ilumina scara de dedesubt, făcând capătul să se vadă clar. Tella puse torţa într-un candelabru gol şi merse mai vioi.

După câţiva paşi, se auziră sunete ascuţite – o vioară stridentă, un ţambal şi un banjo. Tella nu ar fi spus că muzica era frumoasă, dar era exact combinaţia corectă între ciudată şi îmbietoare, potrivită pentru taverna pe care o găsise jos.

Se aşteptase la mai mult roşu, dar, în schimb, totul era verde, strălucind ca magia deplină. Tella nu se mai simţi obosită când inhală, ca şi când aerul ar fi fost la fel de

ameţitor precum băuturile care se serveau la tavernă.

Lămpi cu gaz verde-închis luminau mesele din sticlă de culoarea mentei, în timp ce pe canapelele din catifea verde stăteau oameni care sugeau cuburi de zahăr strălucitoare şi verzi sau sorbeau din sticluţe cu lichid galben-verzui. Până şi podeaua era acoperită cu plăci mici din gresie de culoarea smaraldului, care îi amintea Tellei de cozile sirenelor. Nu semăna deloc cu tavernele de pe insula Trisda, care erau decorate doar în nuanţe mate şi miroseau a vise năruite şi rom ieftin. Nu prea semăna nici cu bodegile Caravalului, dar era o încercare interesantă.

Cu muzica ciudată şi băuturile strălucitoare verzi, se apropia de irealul care o făcea pe Tella să-şi imagineze că ar fi putut fi o Soartă înfăţişată pe Cărţile Destinului. I-ar fi spus „Taverna de Smarald, unde puteau fi găsite răspunsuri la întrebările periculoase. Era o Carte Goală în pachet, iar Tella poate s-ar fi întrebat dacă această cârciumă era probabil Soarta neînfăţişată. Dar, în ciuda strălucirii, imediat ce Tella se uită mai atent, i se păru că aducea mai mult cu sclipiciul care pretindea a fi praf de stele.

Părea că până şi treptele pe care le văzuse când intrase nu erau atât de periculoase pe cât voia fata cu pliuri să o facă pe Tella să creadă, ci doar un test, aşa cum fusese avertizată. Între mese, bar şi balcoanele suspendate, Tella zări capetele tuturor celorlalte scări – fiecare conducea în acelaşi loc. Ca şi Caravalul, părea că biserica era plină de iluzii şi, în mod clar, membrii se bucurau de ele.

Clienţii din tavernă păreau să fi venit de peste tot. Când înaintă mai mult, Tella auzi diferite limbi şi văzu culori ale pielii care variau de la alb la negru. Şi ţinutele erau diferite, dar aproape toată lumea avea un lucru în comun: jobenul.

Tella nu ştia dacă oamenii purtau jobene deoarece îl venerau pe Legend sau voiau să fie în locul lui, dar aproape toată lumea din bar avea unul. Unele pălării erau mari, altele drepte, altele îndoite sau deformate intenţionat. Câteva aveau pene, văluri sau alte mici

podoabe îndrăzneţe. Tella zări chiar şi un joben cu coarne în părţile laterale şi o tânără care avea două jobene miniaturale roz ce stăteau ca două urechi.

Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care Dante fugise în loc să o urmeze. Poate că era invidios pe toţi cei care îl venerau atât de ostentativ pe Legend. Nu că Tella ar fi trebuit să se gândească la Dante sau să se întrebe ce ar fi spus dacă ar fi fost aici cu ea.

Tella se uită dincolo de toată distracţia, căutând locul în care ar fi putut să fie ascuns un indiciu, până ce zări un rând de oameni aliniaţi în faţa a două cortine negre din catifea, cu ciucuri aurii de prost gust. Din nou, era cam prea ţipător şi bătător la ochi ca să fie chiar stilul lui Legend. Părea mai mult felul în care îl percepeau oamenii, o imagine pe care el se bucura să o cultive. La ultimul Caraval, Caspar, un actor care jucase rolul lui Legend, făcuse un spectacol orbitor de exagerat, dar Tella nu îşi imagina că adevăratul Legend era aşa.

Deşi Tella nu descoperise adevărata identitate a lui Legend, primise scrisori de la el. Mesajele soseau fără înflorituri; unul conţinuse o singură propoziţie, iar ea tot îi simţise magia pulsând în cuvintele simple.

Oricât de seducătoare era Biserica lui Legend, Tella îşi imagina că îl înţelesese greşit pe Legend. Caravalul poate că fusese extrem cu toate splendorile lui, dar nu credea că el era.

Totuşi, se trezi apropiindu-se de draperiile cu ciucuri. Rândul din faţă vibră de şoapte nerăbdătoare, mulţi strângându-şi cravatele, ciupindu-se de obraji ca să se îmbujoreze şi îndreptându-şi jobenele. Cu toate că, spre deosebire de restul tavernei, părea că nu toată lumea purta joben, dându-i Tellei impresia că aceşti oameni nu erau membri ai bisericii, ci jucători în căutarea următorului indiciu.

Tella se apropie de partea din faţă a rândului, nedorindu-şi să aştepte la coadă, nici să creadă că era înţelept să încerce să se furişeze fără să aştepte deloc.

— Mă scuzi, se adresă unei fete care purta o pălărie cu

un val roşu transparent ce-i acoperea ochii. Ce aşteaptă toată lumea să vadă în spatele cortinei?

— Dacă nu ştii, atunci poate că nu ai ce căuta aici.

— Ignor-o, spuse băiatul înalt şi slab de lângă ea, îmbrăcat un pic mai obişnuit decât restul, cu o cămaşă fără guler şi o pereche de pantaloni largi gri cu dungi, susţinuţi de două bretele roşii. Sora mea uită că doar joacă un joc şi devine cam competitivă.

— Este în regula, spuse Tella. Sora mea Scarlett crede că şi eu sunt la fel.

Băiatul înalt şi slab căscă ochii, iar Tella jură că fata cu pălărie cu văl inspiră brusc.

— Ai spus Scarlett, adică cea care a câştigat ultimul joc?

— O, sora mea şi cu mine nu am jucat ultimul joc, spuse Tella, dar îşi făcu vocea să-i tremure suficient încât să inducă o oarecare îndoială. Era un risc pentru adevărata ei identitate, dar Caravalul nu se câştiga jucând în siguranţă. Şi părea că deja funcţiona.

Băiatul înalt şi slab se retrase, uitându-se mai protector a Tella când îi făcu loc să li se alăture la rând.

— Eu sunt Fernando, ea este sora mea, Patricia, iar el este prietenul nostru, Caspar.

Tella încerca să-şi ascundă surprinderea când un artist cunoscut îi întinse mâna.

— Este o plăcere să te cunosc. Caspar o trată pe Tella la fel ca Julian, ca şi când nu s-ar mai fi întâlnit niciodată. Nu era la fel de descurajant ca spectacolul tulburător al lui Julian, dar tot o tulbură pe Tella, făcând-o să simtă că, la urma urmei, Caspar chiar era un străin.

În ultimul spectacol, Caspar jucase rolul logodnicului ei şi pe al lui Legend, dar acum vorbea cu un accent muzical pe care Tella nu îl mai auzise. El îşi schimbase şi hainele elegante pe care le preferase în ultimul Caraval cu un costum necizelat, asemănător ţinutei lui Fernando.

— Caspar este cel care ne-a spus că bărbatul care a înfiinţat biserica se află de cealaltă parte a cortinei, zise Fernando.

— Acest bărbat este şi expert în Sorţi, interveni uşor

Caspar.

— Ştie care este obiectul pe care trebuie să îl găsim, cel capabil să le distrugă, adăugă Fernando.

Patricia îşi dădu în mod exagerat ochii peste cap.

— Uiţi mereu că este doar un joc. Obiectul este unul simbolic, de care ai nevoie ca să câştigi. Legend nu vrea cu adevărat să distrugă Sorţile. Ele au fost deja alungate. Când o spui aşa, pari un idiot.

Fernando roşi.

Tella era de acord cu afirmaţia surorii lui, dar nu îi plăcea cum fata îl făcea de râs pe fratele ei.

În faţa lor, un cuplu intră în spatele cortinei cu ciucuri. Urmau Fernando şi sora lui, dar toată zăpăceala lui Fernando dispăruse. Acum se uita la gresia verde în timp ce Patricia îşi ridică privirea spre Caspar pentru aprobare, ca şi când tocmai ar fi spus ceva foarte inteligent. Spre meritul său, Caspar nu o încurajă.

Dar Tella hotărî să ducă lucrurile mai departe. Fraţii trebuiau să se sprijine, nu să se sfâşie între ei.

— Cred că te înşeli. Ea se adresă Patriciei, vorbindu-i repede, ca fata să nu o poată întrerupe cu vreun oftat sau dându-şi ochii peste cap. Legend nu a organizat niciodată două Caravaluri atât de apropiate în timp. Experţii jocului spun că asta se întâmplă din cauză că jocul acesta e real. Dacă eşti atentă, simţi. Magia din aer nu este doar a lui Legend – sunt Sorţile care încearcă să se întoarcă, dar singurul mod în care o pot face este să-i ia puterea lui Legend.

Caspar ridică surprins din sprâncene, aruncându-i Tellei o privire pătrunzătoare care o făcu să se simtă ca şi când tocmai ar fi dezvăluit un secret pe care nici măcar nu ar fi trebuit să-l cunoască.

— Unde ai auzit toate astea?

— Am auzit ceva asemănător, interveni Fernando. Dar mi s-a spus că, dacă Legend reuşeşte să distrugă Sorţile, nu doar că îşi va păstra puterea, ci le va lua şi pe ale lor.

Dante nu menţionase partea asta. Nu că Tella hotărâse să îi creadă povestea, dar îi era greu să ignore cum se

albise Caspar la faţă.

— Dar dacă puterile Sorţilor au vreo legătură cu misteriosul premiu final? interveni Patricia, vorbind cu acea încredere care nu te lăsa să-ţi dai seama dacă presiunea grupului o făcuse să se răzgândească sau dacă nu voia să fie exclusă din conversaţie. Poate că Legend îi va da câştigătorului una dintre puterile Sorţilor. Cred că aş lua puterea Reginei Nemuritoare. Ea nu îmbătrâneşte niciodată.

— Niciuna dintre Sorţi nu ar trebui să îmbătrânească, spuseră Tella, Caspar şi Fernando la unison.

Acum fu rândul Patriciei să roşească.

— Nu m-ai lăsat să termin.

— Atunci continuă, spuse Caspar.

Dar părea că Patricia nu ştia că adevărata putere a Reginei Nemuritoare era abilitatea de a controla pe oricine destul de prost încât să o servească. Patricia rămase tăcută până când Caspar se întoarse spre Fernando. El se uită la celălalt tânăr cu un zâmbet atât de cald, încât o făcu pe Tella să se întrebe dacă doar îşi imaginase că pielea lui Caspar albise.

— Şi tu? întrebă Caspar. Ce putere a Sorţilor ţi-ai dori?

Fernando se jucă cu bretelele cât păru să se gândească la asta.

— Aş alege-o probabil pe Fecioara Morţii.

Tella înţepeni.

Patricia se uită cu gura căscată la fratele ei.

— Ai vrea să ucizi oameni?

— Fecioara Morţii nu ucide pe nimeni, spuse Fernando. Ea este una dintre Sorţile bune. Ea simte când urmează să se întâmple o tragedie şi îi avertizează pe oameni. Mi-aş dori să pot face asta.

Măcar dacă Fernando ar fi avut dreptate. Din experienţa Tellei, Fecioara Morţii pecetluia, şi nu împiedica Soarta. Deşi probabil că lucrurile ar fi putut să ia o altă turnură dacă Tella ar fi ştiut cu adevărat ce reprezenta Fecioara Morţii când o trăsese prima dată din Cărţile Destinului. Atunci poate ar fi putut face ceva ca să împiedice plecarea

mamei ei.

Caspar se întoarse spre Tella.

— Şi tu ce putere ţi-ai dori?

Pe Tella poate că o fascinau Sorţile, dar nu era sigură că îşi dorea vreunul dintre darurile lor îngrozitoare. Nu toate Sorţile erau rele; Stăpâna Norocului le aducea oamenilor faimă şi bogăţie, dar, având în vedere natura capricioasă a norocului, până şi asta ar fi putut să se schimbe în ceva neplăcut. Şi chiar dacă Aracle o ajuta pe Tella să vadă viitorul în frânturi, o şi făcuse să sufere de nenumărate ori. Asasinul se putea mişca prin spaţiu şi timp, dar, pe cât de tentantă era puterea lui, Tella îşi imagina că putea să te şi înnebunească un pic. Şi mai rău ar fi fost să ai toate puterile Sorţilor. Ea înţelegea de ce o persoană ca Legend şi le-ar fi dorit. Cu atât de multă magie, ar fi putut conduce lumea, dar Tella se îndoia că Legend sau lumea ar fi fost mai bună astfel.

Cortinele din faţa lor se despărţiră din nou, scutind-o pe Tella să răspundă la întrebare, când lui Fernando şi Patriciei li se făcu semn să intre.

Tella se întoarse din nou spre Caspar, dar el plecase deja, foarte probabil în căutarea unei alte perechi cu care să se joace.

Probabil că era mai bine aşa. Reacţia lui Caspar la povestea Tellei o făcuse să cerceteze lucruri care era mai bine să fie lăsate nechestionate. Tella nu ştia ce urma să găsească de partea cealaltă a cortinelor negre cu ciucuri, dar, dacă avea legătură cu următorul indiciu, presupunea că starea de confuzie s-ar fi intensificat. Era mai bine să fie hotărâtă înainte să intre.

Nu era niciun ceas pe pereţii tavernei, doar oglinzi şi lămpi, sticle şi alte încercări de a-l înfăţişa pe Legend, deci Tella nu ştia cât timp aşteptase, doar că trecuse prea mult înainte ca draperiile să se deschidă din nou şi o voce cunoscută să o îndemne să intre.

20

Tella se simţea de parcă ar fi căzut într-o sticlă cu otravă. Ca şi restul tavernei, totul de cealaltă parte a cortinei cu ciucuri era verde – de la podeaua din gresie până la zidurile cu oglinzi lungi şi trei scaune în formă de scoici. Verde ca ura, invidia şi ochii de smarald ai lui Armando.

Tella inspiră adânc atunci când îl văzu.

Chiar dacă nu fusese niciodată logodit cu adevărat cu sora ei, mereu avea să-l perceapă drept personajul negativ pe care îl interpretase în ultimul joc.

În seara asta, ochii verzi-închişi ai lui Armando erau conturaţi cu negru, făcându-i să pară nişte nestemate proaspăt montate. Costumul lucios era ivoriu, în afară de cravata roşie de la gât şi de jobenul negru de pe cap. Pălăria stătea înclinată şi înfăşurată la bază cu o panglică de satin roşu, lucru care o făcu pe Tella să-şi imagineze că nu era neapărat un tribut adus lui Legend, cât un obiect de decor care să-i facă pe jucători să se întrebe dacă nu cumva Armando era adevăratul stăpân al jocului.

Tella se aşeză uşor pe scaunul neocupat din faţa lui, ca şi când costumul de un alb imaculat al lui Armando nu ar fi făcut-o să vrea să apese nasturii de perlă ai mănuşilor şi să-i sfâşie hainele. Dar, dacă ar fi făcut-o, el nu i-ar fi dat următorul indiciu, iar dacă acesta se afla în posesia cuiva din biserica stranie, îşi imagina că era la diavolul din faţa ei.

El zâmbea, dar zâmbetul nu i se citea în privire, ca şi când ar fi fost doar o altă parte din costumul lui. Spre deosebire de majoritatea artiştilor lui Legend, Armando nu încerca să spună ceva fermecător şi astfel era mai uşor să-l antipatizezi, să crezi că nu juca un rol şi că el *era* rolul pe care îl juca.

— Ce mai face sora ta?

Tella se enervă.

— Ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre ea.

— Sau ce, îţi vei înfige ghearele în obrajii mei şi mă vei zgâria pe faţă? Privirea lui Armando coborî spre mănuşile ei. Dacă simţi nevoia să te răzbuni, eşti invitata mea, dar tot cred că i-am făcut o favoare surorii tale. Nimeni nu vrea să fie singurul care să nu ştie un secret şi s-ar fi simţit şi mai prost dacă ar fi descoperit adevărul după săptămâna asta.

— Ai fi putut să nu fii atât de răutăcios.

— Dacă asta crezi, încă nu ştii cum funcţionează jocul. Toţi artiştii lui Legend primesc un rol, o persoană cu care trebuie să se identifice în timpul jocului – asta face Caravalul să continue, nu indiciile în versuri. Deci, da, domnişoară Dragna, chiar am fost nevoit să fiu nepoliticos în privinţa asta. Ochii lui Armando deveneau duri şi tăioşi cu fiecare cuvânt, ca şi când l-ar fi transformat într-un personaj şi mai negativ.

Dacă Tella ar fi putut să pună un pariu, ar fi pariat că rolul îi făcea plăcere. El interpretase un monstru şi în ultimul joc şi, de vreme ce nu îşi cerea scuze, Tella presupunea că şi acela îi plăcuse. De aceea juca mereu rolul sau mai era ceva?

Când Tella se gândi la întrebare, auzi vocea bunicii Anna repetându-i o parte a poveştii pe care i-o spusese de multe ori. „Vrăjitoarea l-a avertizat şi că dorinţele devin realitate cu un preţ şi, cu cât ar fi jucat mai mult, cu atât mai mult s-ar fi transformat în personajul interpretat. Dacă el juca rolul unui personaj negativ, devenea unul cu adevărat."

Tella îşi amintea mereu că bunica ei spunea că lui Legend îi plăcea să joace rolul personajului negativ şi că aşa devenise unul. Dar acesta nu era chiar adevărul. Legend îşi însuşea rolurile pe care le juca, ceea ce însemna că devenea un personaj negativ doar dacă interpreta un astfel de rol – aşa cum făcuse Armando.

Tella nu se mai gândise la asta. Îl ura pe Armando pentru ce îi făcuse surorii ei. I s-ar fi părut un compliment să-şi imagineze că era Legend, iar ea nu voia să îi spună nimic lui Armando decât dacă îi provoca o mare suferinţă.

— Chiar şi tu ai un rol în spectacolul acesta. Armando

luă Cărţile Destinului din mijlocul mesei şi începu să le amestece. Ai crede că al tău este nescris, dar pot să-ţi spun că din clipa în care ai intrat aici te-ai gândit să mă răneşti şi probabil că şi acum te mai gândeşti la asta. Legend te manipulează şi te îndrumă pe o cale până ce singura alegere rămasă este cea pe care vrea să o accepţi.

— Şi de ce ar face asta? întrebă Tella.

— Găseşte răspunsul la întrebare şi vei câştiga jocul. Armando lăsă Cărţile Destinului pe mijlocul mesei şi îi făcu semn Tellei să taie. Cărţile erau aurii cu spirale argintii şi mult mai groase decât de obicei, ca şi când ar fi fost din bucăţi de metal adevărat – greu de distrus, ca viitorul pe care îl preziceau.

Tella le fixă cu privirea, dar nu le atinse. Poate că o obsedau din ziua în care găsise prima dată pachetul mamei sale şi poate şi-ar fi permis să se uite la Aracle, dar niciodată nu trăsese cărţi din Pachetul Destinului ca să-şi afle viitorul. Respectase promisiunea făcută mamei ei şi, o dată, chiar în defavoarea ei.

— Nu cred că vreau să-mi ghiceşti. Nu am venit aici pentru cuvinte neclare despre viitor.

— Dar vrei următorul indiciu?

— Credeam că tocmai ai spus că indiciile sunt inutile.

— Nu, am spus că indiciile nu sunt esenţa jocului, dar tot sunt necesare ca să le arate oamenilor ca tine calea corectă.

— Poate în schimb mă voi uita la stele şi voi urmări constelaţiile lui Legend.

— Constelaţiile îi ajută pe oameni să joace, dar nu vor conduce pe nimeni spre victorie şi presupun că vrei să câştigi. Armando împinse pachetul mai aproape de partea de masă a Tellei, zgâriind suprafaţa din sticlă.

— De ce îţi pasă atât de mult de viitorul meu?

— Nu-mi pasă, dar Legend este foarte interesat.

— Presupun că asta le spui tuturor celor care stau aici.

— Aşa este, dar în cazul tău chiar vorbesc serios. De data asta, zâmbetul îi lumină toată faţa. Buzele i se despărţiră într-un zâmbet perfect, ochii căpătară o nuanţă

verde strălucitoare şi, pentru o clipă, Tella îşi imagină că, dacă ar fi fost un pic mai amabil, Armando ar fi fost chinuitor de chipeş. Ori joci cu mine, ori eşti liberă să îţi încerci norocul la alt templu.

Ca la un semn, clopotele sunară de două ori, vestind ora două dimineaţa. Era mai târziu decât îşi dăduse ea seama. Trebuia să se mişte mai repede ca să găsească un alt artist de-al lui Legend în alt templu. Dar exista şansa ca şi acela să vrea să îi ghicească viitorul, întocmai ca Armando.

Ea se întinse spre pachetul de metal.

Cărţile erau destul de reci cât să le simtă prin mănuşi. După ce le tăie, Armando le etală în faţa ei. Un evantai argintiu şi auriu. Ar fi strălucit, dar, după o clipă, auriul se înnegri, iar spiralele argintii se întunecară ca şi când ar fi avertizat-o că şi viitorul ei avea să se întunece.

— Alege patru. Câte una.

— Ştiu cum se procedează. Ignorându-le pe cele chiar din faţa ei, Tella se întinse spre o carte ascunsă din stânga, zgâriind din nou masa când o scoase şi o întoarse, dezvăluind un zâmbet însângerat prea cunoscut.

Prinţul Inimilor.

Tella îngheţă. Chiar nu putea să scape de el.

Armando chicoti, sec şi batjocoritor.

— Dragoste neîmpărtăşită. Se pare că, la urma urmei, lucrurile dintre tine şi Dante nu vor merge.

Dacă Tella şi-ar fi făcut iluzii în privinţa asta, ar fi durut-o, dar ştia mai bine decât oricine ce reprezenta prinţul însângerat. Indiferent ce pretindea Tella despre dragoste, Prinţul Inimilor era adevăratul motiv pentru care nu îşi permitea să se ataşeze de vreunul dintre tinerii care se arătau interesaţi de ea. Tella ştia cum să atragă atenţia unui băiat, dar relaţia nu era sortită să dureze. Soarta decisese deja ca niciun băiat să nu-i împărtăşească dragostea.

De data asta, Tella întoarse cartea cea mai apropiată, cea atât de evidentă încât probabil o aştepta să o studieze.

Sau nu.

Fecioara Morţii.

Din nou.

— Mereu mi-a plăcut cartea asta. Armando contură perlele din jurul chipului fecioarei cu o precizie rece. Moartea a răpit-o de la familia ei ca să-i fie consoarta nemuritoare. Totuşi, ea a refuzat, aşadar, Moartea i-a închis capul într-o cuşcă de perle ca să nu o aibă nimeni, dar a sfidat-o chiar şi aşa, furişându-se în fiecare noapte ca să-i avertizeze pe cei dragi ai celor care urmau să moară.

— Cunosc povestea, spuse Tella.

— Atunci, de ce nu pari mai îngrijorată de pierderea unei persoane dragi?

— Pentru că deja am pierdut-o.

— Poate urmează să mai pierzi pe cineva, spuse răguşit Armando. Pentru un tânăr care pretindea că nu îi păsa de viitorul ei, părea să se bucure de cât de întunecat era.

Prefăcându-se că-l ignoră, Tella întoarse altă carte. Nu fu atentă când o alese, imaginându-şi că avea să fie cartea Aracle – urmând acelaşi tipar pe care îl descoperise în copilărie. Dar în loc de o oglindă încastrată în aur, cartea din faţa ei dezvălui o coroană ascuţită neagră, cu vârfuri din opal negru strălucitor şi sparte în cinci bucăţi zimţate.

Coroana Spartă.

Brusc, Armando nu mai păru amuzat. Gura i se deschise şi se închise ca a unei marionete care nu putea vorbi.

— Nu este suficient de îngrozitoare pentru tine? întrebă Tella.

Deşi, sincer, cartea nu o deranja pe Tella nici pe departe mai mult decât celelalte, Coroana Spartă reprezenta o alegere imposibilă între două căi la fel de dificile, dar Tella nu credea în alegeri imposibile. Din experienţa ei, una dintre căi era întotdeauna în mod clar mai rea decât cealaltă. Totuşi, Tella încă ezită înainte să întoarcă cea de-a patra carte; Coroana Spartă era nouă şi, chiar dacă o parte masochistă a Tellei era curioasă ce alte surprize ar mai fi putut să-i rezerve Soarta, se săturase ca Sorţile să se joace cu viitorul ei.

— Trebuie să văd altă carte, spuse Armando.

— De ce? întrebă Tella. Tocmai ţi le-am arătat pe trei

dintre cele mai îngrozitoare, nu este de-ajuns?

— Credeam că eşti familiarizată cu ghicitul viitorului. Fiecare poveste are patru părţi – începutul, mijlocul, partea aproape de final şi adevăratul final. Viitorul tău nu este complet până nu întorci a patra carte şi dezvălui adevăratul sfârşit.

— Tot nu înţeleg de ce lui Legend îi pasă de toate astea.

— Poate ar trebui să-ţi pui ţie întrebarea asta, şi nu mie? Armando se uită la cărţile întoarse, care spuneau o poveste despre inimi frânte, oameni dragi pierduţi şi alegeri imposibile. Tella nu înţelegea cum aveau toate astea legătură cu Caravalul, în afară de cazul în care, ca şi lui Jacks, lui Legend îi făcea plăcere suferinţa altora.

Ea închise ochii de data asta, sperând să tragă o Soartă favorabilă ca Stăpâna Norocului sau Rochia Maiestăţii Sale, care semnificau schimbări îndrăzneţe şi daruri extraordinare.

Suprafeţele netede de metal ale cărţii nu străluciră magic precum cartea Aracle pe care o ţinea ascunsă, dar simţi ceva când le pipăi. Cele mai multe erau reci la atingere, dar câteva erau mai reci decât altele şi unele erau mai calde. Şi mai era una care ardea cu o căldură atât de intensă, încât Tella fu tentată să ridice mâna. În schimb, o întoarse.

Metalul străluci violet în timp ce o femeie minunată cu o rochie de un mov cenuşiu se holbă la Tella din spatele gratiilor unei colivii imense argintii.

Domniţa Prizonieră.

Tella simţi un nod în piept şi nu doar din cauză că această carte îi amintea de viziunea mamei sale, pe care i-o arătase Aracle. Domniţa Prizonieră avea o semnificaţie dublă: uneori imaginea ei promitea dragoste, dar de obicei însemna sacrificiu. În toate poveştile se spunea că era nevinovată, că se lăsase închisă în locul unei persoane pe care o iubea profund.

Atunci, Tella îşi aminti de cuvintele lui Nigel. *Fii atentă, câştigarea jocului vine cu un preţ pe care îl vei regreta mai târziu.*

Tella se încruntă înspre Armando.

— Am ales cărţile. Dă-mi următorul indiciu.

Gura lui se răsuci într-o expresie de necitit.

— Dacă încerci măcar să-mi spui că nu poţi…

— Ţine-ţi ghearele în mănuşi. Armando se ridică de pe scaun şi traversă micul spaţiu ca să apese cu mâna una dintre oglinzile de pe pereţi care se deschise cu un şuierat, dezvăluind un tunel răcoros din pământ şi pânze vechi de păianjen.

Tella auzise că erau culoare secrete care traversau toată Valenda. Acesta trebuia să fie unul dintre ele.

— Urmează calea până când ceva te va îndemna să te opreşti, iar acolo vei găsi următorul indiciu. Dar nu uita, domnişoară Dragna, nu indiciile sunt esenţa Caravalului. Sora ta nu a câştigat pentru că a rezolvat ghicitori simple. A câştigat datorită lucrurilor pentru care era dispusă să se sacrifice în aflarea răspunsurilor şi pentru ce era dispusă să sacrifice ca să te găsească.

21

Lumea jocului şi cea din afara lui începeau să se amestece. Tella simţea cum amândouă se potriveau prea bine. Totuşi, când călători prin tunelul ascuns al lui Armando spre cel de-al doilea indiciu, se trezi întrebându-se dacă nu cumva jocul era mai real decât îşi dorea să fie.

Tella se înscrisese la Caraval crezând că târgul ei cu Jacks era sincer, iar dacă ar fi câştigat şi i l-ar fi adus pe Legend, ar fi putut să îşi salveze mama. După bal, ajunsese să creadă şi că Jacks era adevăratul Prinţ al Inimilor, o Soartă care evadase cumva, dar din punctul acela încetase să mai creadă.

Să se lase măcar tentată de ideea că vreo parte a jocului era reală putea să o conducă într-o spirală mentală periculoasă. Legend nu voia să distrugă Sorţile, iar Sorţile nu voiau să-l distrugă pe Legend.

Dar dacă Tella avea dreptate şi dacă totul era un joc, chiar avea să-l cunoască pe Legend dacă ar fi câştigat? Sau ar fi fost interpretat de un alt artist?

Artiştii îl interpretau mereu pe Legend. Totuşi, Tella crezuse că era diferit de data asta. Nigel îi promisese. *Dacă vei câştiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.*

Tella simţise lumea schimbându-se când el rostise cuvintele, le simţise puterea şi aceeaşi magie a prezicerii viitorului ca de fiecare dată când atingea cartea Aracle. Dacă ar fi câştigat, l-ar fi întâlnit pe Legend, dar dacă adevăratul Legend apărea la final, asta însemna că restul jocului era real? Însemna că alte Sorţi în afară de Jacks încercau să se întoarcă, iar dacă o făceau, Legend ar fi fost distrus?

Tella era atât de pierdută în întrebări încât abia observă cât de mult mersese sau încotro o conducea tunelul şerpuit al lui Armando, până când auzi vocile răsunând din zidurile vechi de piatră.

Ea mări pasul, urmând sunetele ce o conduseră spre o

uşă acoperită cu pânze de păianjen. Nu era prima uşă pe care o văzuse, dar era prima dată când se oprise. Ea recunoscu vocile de partea cealaltă.

Erau Scarlett şi Julian.

Nu se auzeau bine din cauza uşii murdare, dar glasurile erau inconfundabile. Tella îi cunoştea vocea surorii sale mai bine decât pe a ei, iar cea a lui Julian era cu totul altceva.

Când Tella îl întâlnise prima dată pe Julian pe insula Trisda, nu fusese atrasă de el aşa ca Scarlett, dar îi plăcuse vocea lui catifelată şi răsunătoare, menită să facă vrăji. Dar, în seara asta, el le-ar fi desfăcut. Parcă era sarea fără mare. Aspru, singur şi pierdut.

Mirosul de funingine şi pânze de păianjen se ridică şerpuind spre nările Tellei când se apropie mai mult de uşă, imaginându-şi că de cealaltă parte avea să găsească încăperea surorii ei de la palat.

— Mulţumesc pentru că m-ai lăsat să intru, spuse Julian. Nu credeam că mai vrei să mă vezi.

— Mereu vreau să te văd, spuse Scarlett. De aceea sufăr atât de mult.

În liniştea care urmă, Tella şi-o imagină pe sora ei de partea cealaltă a uşii. Acum era trecut de ora trei dimineaţă. Scarlett probabil că era în cămaşa de noapte, deşi, cunoscând-o, era posibil să se fi acoperit cu o pătură. Tella o vedea strângând-o mai mult, în timp ce mintea ei sensibilă şi suferinţa din cauză că fusese minţită îi chinuiau inima frântă şi se lupta cu dorinţa pe care o nutrea pentru Julian.

— Sora mea crede că ar trebui să-ţi mai dau o şansă.

— Sunt de acord cu sora ta.

— Atunci, dă-mi un motiv bun să am din nou încredere în tine. Vreau să o fac, dar ultima dată m-ai minţit după doar o zi. Tonul tremurat al lui Scarlett îi spunea Tellei că era pe cale să plângă.

Tella deranja un moment privat. Ea trebuia să îi lase în pace, să meargă din nou prin tunel.

— Şi sora ta…?

Tella se opri.

— ...de câte ori a...

— Nu o amesteca pe Tella în asta.

— Vreau doar să ştiu de ce situaţia e diferită, spuse Julian. De ce poţi să o ierţi că te-a minţit în legătură cu Caravalul şi Armando şi cu toate celelalte lucruri pe care ţi le-a ascuns?

— Deoarece este sora mea. Lupta îşi făcu din nou simţită prezenţa în vocea lui Scarlett. Ar trebui să înţelegi. Nu e acelaşi motiv pentru care minţi atât de mult în numele fratelui tău, Legend?

Întreaga lume a Tellei îngheţă.

Legend era fratele lui Julian.

Cum de păstrase Scarlett acest secret?

Deoarece Tella nu întrebase niciodată.

Deşi tot părea o informaţie pe care Scarlett ar fi trebuit să i-o împărtăşească. Dacă era adevărat, ar fi rezolvat totul. Tella nu ar mai fi avut nevoie de indicii ca să câştige jocul. Trebuia doar să o convingă pe Scarlett să afle identitatea lui Legend linguşindu-l pe Julian.

Dar Julian era un mincinos şi lucra pentru Legend. Tella nu era sigură că putea avea încredere în ce spunea el. Şi asta putea să fie o parte din joc. Un truc. O distracţie, ca să o împiedice pe Tella să găsească indiciile care ar fi condus-o la adevăratul Legend.

În afară de cazul în care era unul dintre indicii?

Armando îi spusese că, dacă mergea prin tunel, avea să găsească următorul indiciu.

Tella ascultă cu atenţie următoarele cuvinte ale lui Julian.

— Roşiuţă, o imploră el, te rog, fac tot ce pot ca să te păstrez.

— Poate asta e problema noastră, spuse Scarlett. Nu vreau să încerci să mă păstrezi. Vreau să ştiu cine eşti cu adevărat.

Răspunsul lui Julian, oricare ar fi fost, fu prea încet ca Tella să înţeleagă. Iar apoi, îl auzi plecând.

Probabil Tella ar fi trebuit să mai aştepte înainte să

deschidă uşa şi să dea buzna în camera lui Scarlett, dar imediat ce-ar fi intrat, n-ar mai fi fost un secret că trăgea cu urechea.

Tella răsuci mânerul.

În clipa în care trecu pragul, se trezi într-un şemineu care, din fericire, nu era aprins. Tella îşi scutură cenuşa de pe rochie când intră.

Camera lui Scarlett era la fel de rece ca lacrimile. La prima vedere, semăna cu interiorul unei cutii muzicale – zidurile circulare şi matlasate cu satin albastru înconjurau o încăpere plină cu mese delicate din cristal cu margini crestate şi scaune cu picioare din vitralii. Până şi patul îngust cu baldachin părea ceva efemer, din cuarţ strălucitor şi vise. Era o cameră pentru o prinţesă fermecată. Dar în această poveste, Scarlett părea mai mult dezamăgită. Chipul îi era palid, încadrat de părul negru şi moale. Nici măcar nu păru surprinsă când o observă pe sora ei.

Singurul lucru care nu părea întunecat era rochia. Tella se aşteptase ca sora ei să fie îmbrăcată în cămaşa de noapte, dar Scarlett fie tocmai venise de la un bal secret, fie încă purta rochia magică a lui Legend, iar aceasta era hotărâtă să-şi joace rolul ca Scarlett şi Julian să nu se despartă. Corsajul din mătase roşie nu avea bretele şi cobora spre o fustă stacojie atât de umflată, că ocupa un sfert de cameră.

Tella se îndoia că sora ei fusese la bal. Cu siguranţă era rochia fermecată a lui Legend, lucru care o uimi şi mai mult pe Tella. Ultima dată când o văzuse pe Scarlett, sora sa îi spusese că nu avea încredere în Legend sau în oricine lucra pentru el, şi totuşi, încă îi purta rochia.

Tella nu voia să aibă dubii în ceea ce o privea pe sora ei, dar faptul că o văzu cu rochia fu suficient să o facă să se întrebe dacă Scarlett intrase în joc. Poate ca să se răzbune pe Tella din cauză că o păcălise ultima dată.

Tella strânse din buze.

Apoi, ea văzu o lacrimă alunecând pe obrazul lui Scarlett. Urmată de o alta.

Spre deosebire de Tella, Scarlett nu ştia cum să se prefacă a plânge, ori Tella cu siguranţă ar mai fi văzut-o şi înainte.

Altă lacrimă curse. Şi o alta, lăsând urme pe obrajii lui Scarlett.

Nu. Sora ei nu juca teatru. Tella era paranoică. Aşa cum o avertizase sora ei, Tella nu mai reuşea să vadă clar ce era real şi ce parte era doar un joc.

Frustrată din cauza ei şi a jocului, pentru că o făcea să se îndoiască de Scarlett, Tella se uită prin camera rotundă ca să-i spună ceva liniştitor de vreme ce Scarlett chiar părea nefericită, iar Tella ascultase în mod evident cearta şi motivul suferinţei ei, dar nu reuşi decât să întrebe:

— Julian chiar este fratele lui Legend?

Scarlett căzu pe spate pe pat, într-o grămadă de mătase şifonată de culoare roşie.

— Julian mi-a spus că sunt fraţi la sfârşitul Caravalului, dar încep să cred că ar spune orice ca să mă păstreze.

— Măcar ştii că îi pasă de tine.

— Dar îi pasă? Alte lacrimi curseră pe chipul lui Scarlett. Când ţii cu adevărat la cineva, nu trebuie să fii sincer chiar dacă asta înseamnă să pierzi persoana aceea?

— Nu cred că de obicei este atât de simplu. Te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva pe lume, dar te-am minţit, mult, spuse precautǎ Tella, sperând să-şi facă sora să zâmbească.

Scarlett ezită ca şi când ar fi vrut să râdă, dar apoi căzu de parcă nu şi-ar fi amintit cum să o facă.

— Nu îmi dau seama dacă tu chiar crezi că ar trebui să-l iert sau dacă încerci să mă faci să mă simt mai bine.

— Bineînţeles că încerc să te fac să te simţi mai bine. Cât despre iertarea lui, asta depinde de aşa-zisa rudenie cu Legend. Tella vorbise pe jumătate în glumă, dar era şi serioasă şi, pentru o clipă, se urî pentru că profita de sora ei. Dar dacă Tella nu câştiga jocul şi nu îl găsea pe Legend, dacă murea din nou, Scarlett urma să rămână neconsolată. Tella era sora care ar fi distrus lumea dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Scarlett, dar lumea lui Scarlett ar fi fost

distrusă dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Tella.

— Am încercat deja să îl întreb pe Julian, dar nu îmi spune cine este Legend. Scarlett se rezemă de stâlpul patului. M-a făcut să cred că îi este fizic imposibil să trădeze secretul, şi totuşi, nu i-a fost greu să îmi dea impresia că Legend este fratele lui. Ea îşi şterse furioasă lacrimile cu dosul mâinilor. Mă face să mă întreb dacă totul a fost o minciună. Mai că sunt înclinată să cred că *Julian* este Legend, dar nu a vrut să-mi spună, deci a pretins că Legend este fratele lui. Scarlett se smiorcăi în pernă, întristându-se şi mai mult.

Tella se gândi la vorbele surorii ei cât urmări cum fusta rochiei lui Scarlett se scurtă şi i se strânse pe trup, transformându-se mai mult într-o cămaşă de noapte, în timp ce culoarea se deschise spre roz. Era o minunăţie. Tella fusese un pic invidioasă pe rochie în timpul ultimului Caraval. Rochia se comporta ca şi când ar fi avut gânduri şi sentimente proprii, schimbându-şi materialul, croiala şi culoarea după bunul plac. Magia acesteia era excepţională chiar şi după standardele Caravalului, iar Legend i-o dăruise lui Scarlett. Tella îi auzise pe artişti şoptind despre asta în timpul ultimului joc, întrebându-se de ce îi dăruise un cadou neasemuit. Brusc, avea mai mult sens dacă Julian chiar era Legend, aşa cum tocmai sugerase Scarlett.

Tella se aşeză pe pat lângă sora ei.

— Chiar crezi că Julian ar putea fi Legend?

— Nu ştiu, mormăi Scarlett. Cred că Legend are putere asupra artiştilor lui; nu cred că le controlează toate acţiunile, dar am impresia că îi poate împiedica să dezvăluie anumite secrete. Aşadar, dacă Julian ar fi cu adevărat Legend, mă îndoiesc de faptul că i-ar fi permis lui Armando să-mi spună adevărul despre rolul pe care l-a jucat în ultimul Caraval.

— Îl urăsc pe Armando, spuse Tella.

— El doar îşi făcea datoria. Dar nici eu nu pot spune că îmi place foarte mult. Scarlett lovi cu pumnul perna în care se smiorcăia, cu mai multă hotărâre.

— Crezi că ar putea fi Legend? întrebă Tella.

— Cred că oricine poate fi Legend. Scarlett îşi reprimă ultimele lacrimi. Când se uită la Tella, hotărârea i se citea pe chip. Cred că singurul mod în care putem afla cu siguranţă cine este Legend este să ne folosim în continuare de Julian ca să câştigăm jocul.

— Vrei să îl folosim? Tella aproape căzu de pe pat. Aşa ceva nu era în firea surorii ei. De unde ţi-a venit ideea asta? Credeam că nici măcar nu vrei ca eu să joc.

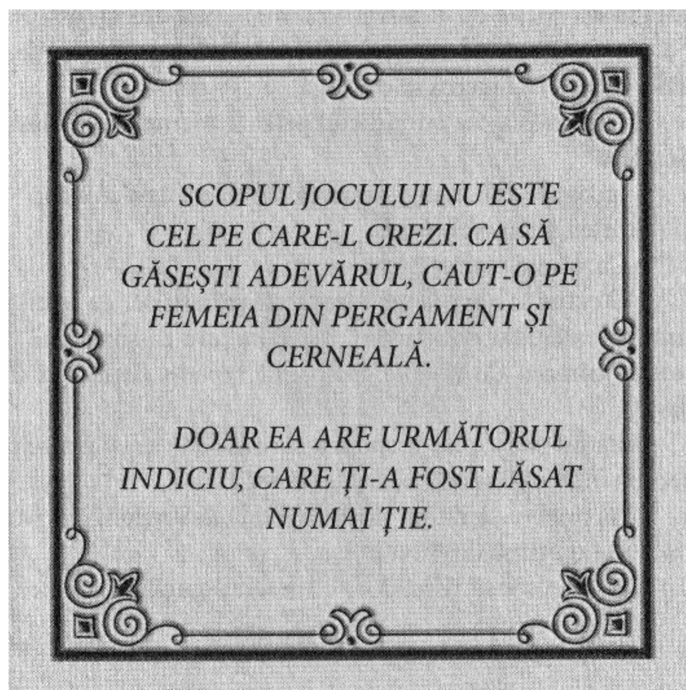
— Nu vreau. Dar dacă vei câştiga şi îl vei întâlni pe Legend, atunci putem afla adevărul despre Julian. Scarlett scoase o bucată de hârtie ca şi când ar fi fost un pumnal pe care îl ascunsese în mânecă.

Cu siguranţă Scarlett îşi arăta o nouă faţă.

Tellei îi plăcea.

— Julian mi-a dat-o, spuse Scarlett. Este următorul indiciu. A spus că vrea să te ajute, dar cred că încerca să mă mituiască.

Tella luă pagina, recunoscând scrisul de pe primul carton cu indicii, pe care îl primise la petrecere.

SCOPUL JOCULUI NU ESTE CEL PE CARE-L CREZI. CA SĂ GĂSEŞTI ADEVĂRUL, CAUT-O PE FEMEIA DIN PERGAMENT ŞI CERNEALĂ.

DOAR EA ARE URMĂTORUL INDICIU, CARE ŢI-A FOST LĂSAT NUMAI ŢIE.

— Pare a fi femeia pe care am întâlnit-o în magazinul cu anunţuri despre cei căutaţi, alaltăieri, în Cartierul Mirodeniilor.

Părea şi că ar fi fost cu adevărat menit doar pentru Tella. Ea se îndoia că toţi care jucau se opriseră la acelaşi magazin. Cel mai Căutat din Elantine. Tella sperase să se întoarcă acolo, dar parcă era o coincidenţă prea mare ca Legend să o conducă înapoi spre locul în care făcuse prima dată cunoştinţă cu Jacks.

Jocul începea din nou să pară prea real.

Tella îşi aminti de toate trucurile artiştilor lui Legend la care asistase în Districtul Templului. Ar fi fost voit naivă să creadă că jocul de Caraval era mai mult decât un joc oarecare. Caravalul nu era decât o mare înşelătorie, dar Tella simţea că încerca să o atragă.

Ea întinse cartea cu indiciul pe care tocmai i-o dăduse Scarlett.

— Însoţeşte-mă mâine-seară ca să vedem ce-i cu asta.

Scarlett îşi muşcă buza.

— Ce, ai alte planuri?

— Cu cine să am planuri? întrebă Scarlett, dar ea rostise întrebarea ciudat de strident, iar Tella jură că surorii ei îi tresări cămaşa de noapte, pâlpâind repede de la roz la negru.

Tella nu ştia ce nu îi spunea sora ei, dar avea din nou sentimentul că Scarlett ascundea ceva.

— Aş prefera să nu ies noaptea, adăugă Scarlett. Nu pot risca să fiu prinsă din nou în joc.

— Înţeleg, spuse Tella, doar că nu era sigură că o credea.

A TREIA NOAPTE A CARAVALULUI

22

Tella şi-ar fi dat un an din viaţă pentru încă o oră de somn. Nici măcar nu îi păsa că probabil îi rămăsese mai puţin de un an de trăit. Nu voia să lase confortul albastru al patului ei, cu toate păturile moi şi pernele pufoase. Ziua precedentă fusese chinuitor de lungă, dar deja dormise mai mult decât ar fi trebuit – iar dacă nu s-ar fi trezit, cu siguranţă i-ar fi rămas mai puţin de un an de trăit.

Bum… bum.

Pauză.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum…

Pauză.

Pauză.

Inima îi bătea şi mai încet decât noaptea trecută, dar încă bătea, iar Tella avea să se asigure că nu s-ar fi oprit. O încetinea oarecum, dar după ce bău o oală de ceai tare şi mâncă nişte tarte cu caramel şi fructe, îşi reveni un pic.

Ea reuşi să se îmbrace chiar înainte de asfinţit. Pentru acea seară, alesese să poarte o rochie cu fustă pe lângă corp, fără corset, în albastrul-închis al lacrimilor norilor de furtună. Probabil că era o rochie prea subţire ca să fie purtată seara, dar era confortabilă, deşi Tella încă mai gâfâia uşor când ajunse în aripa de safir, unde stătea Scarlett.

Doar că Scarlett nu era în camera ei.

Tella bătu la uşă un minut întreg, aproape rănindu-şi monturile în uşa grea din lemn.

Având în vedere cât de hotărâtă fusese Scarlett să nu părăsească palatul noaptea şi să se lase întâmplător prinsă în joc, Tella se aştepta ca sora ei să fie în siguranţa apartamentului. Dar Scarlett ori pierduse noţiunea timpului – ceea ce era dubios –, ori chiar îi ascundea ceva Tellei.

Ea ura să se îndoiască din nou de sora ei, dar ştiind cât de prudentă era aceasta, nu avea sens ca Scarlett să fi ieşit. Mai ales într-o seară ca asta, când părea că toată Valenda era tabla de joc a lui Legend.

Spre deosebire de primele două nopţi, când constelaţiile lui Legend ocupaseră poziţii precise, în seara asta acopereau toate districtele cu explozii strălucitoare de albastru ceresc.

Tella se simţea neobişnuit de recunoscătoare faţă de Armando pentru că o forţase să câştige cel de-al doilea indiciu, fără de care nu ar fi ştiut de unde să înceapă căutarea.

Când părăsi palatul într-o trăsură zburătoare, văzu stelele formând toate simbolurile tradiţionale ale Caravalului: un strălucitor joben albastru; un buchet de trandafiri albaştri; o clepsidră albastră, deşi acestea nu erau singurele forme de pe cer. Constelaţiile care aminteau de Sorţi pluteau deasupra dealurilor Valendei şi a districtelor. Tella zări un petic pentru ochi cu pietre preţioase, o coroană cu pumnale, o cheie schelet, o cuşcă din perle, buze cusute şi o pereche de aripi strălucitoare de un albastru-închis. Probabil aripile erau menite să reprezinte Steaua Căzută, dar erau atât de asemănătoare celor tatuate pe spatele lui Dante încât, atunci când le văzu, inima muribundă a Tellei reuşi să bată mai repede, umplându-i venele cu sânge cald.

Când trăsura ei ateriză în Cartierul Mirodeniilor, Tella se trezi căutându-l pe Dante, dar el nu părea să o urmărească în acea seară.

Ea îşi ridică privirea spre cerul înstelat, întrebându-se sub ce constelaţie se afla el şi dacă era acolo cu altcineva. Îşi imagină palmele lui mari şi tatuate pe gâtul unei altei fete, simţindu-i pulsul în timp ce o fermeca şoptindu-i aceleaşi cuvinte pe care i le susurase Tellei noaptea trecută. „Chiar dacă nu aş fi Legend, aş vrea să câştigi."

Stomacul Tellei se încordă dureros la acel gând. Nu că şi-ar fi dorit ca Dante să fie acolo cu ea. Nu avea nevoie să fie distrasă de sâcâitul de neînţeles sau de sunetul profund

al vocii lui. Străzile înguste ale cartierului o distrăgeau suficient.

Toate străduţele şi aleile erau aglomerate, mai pline decât ultima dată când fusese în zonă. Locuitorii pitoreşti ai Cartierului Mirodeniilor se amestecau cu negustorii de sărbătoare, care păreau să pregătească oraşul pentru Ajunul Zilei lui Elantine vânzând scump piese de costum. Negustorii stăteau aproape în faţa oricărui magazin, strigând.

— Cinci monede de cupru pentru coroana Regelui Ucis!

— Trei monede de cupru pentru cuşca din perle purtată de Fecioara Morţii!

— Patru monede de cupru pentru masca Prinţului Inimilor!

— Două monede de cupru pentru mănuşile Haosului!

— O monedă de cupru pentru vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite!

Tella nu observă niciun artist de-al lui Legend printre ei, cel puţin cei pe care îi cunoştea, dar i se păru că zări alţi oameni jucând jocul. De mai multe ori auzise pe cineva bătând într-un zid de cărămidă şi spunând „Legend m-a trimis” ca şi când ar fi fost un cod ca să deschidă vreo uşă ascunsă ce ar fi condus la următorul indiciu. Ea le invidia energia şi efervescenţa naturală. Pe orice căi ar fi fost aceşti oameni, păreau foarte diferite de a ei.

Ori Legend se juca personal cu Tella, ori ei nu jucau acelaşi joc.

Al doilea indiciu pe care îl primise îi spunea Tellei să caute femeia din pergament şi cerneală, ceea ce o indica în mod clar pe bătrâna care lucra la magazinul Cel mai Căutat din Elantine, dar când Tella sosi, nu era nimeni acolo.

Mirosul poveştilor, al creioanelor din cărbune şi al pergamentului îi gâdilară nările Tellei cât înaintă. Într-un colţ al magazinului, un spaţiu îngust şi pătrat era păstrat pentru un studio de artă dezorganizat şi totuşi bine stabilit. Totul era acoperit cu hârtie – până şi tavanul era tencuit cu afişe îngălbenite care păreau mai antice decât

proprietarul absent al magazinului.

Tella încercă să studieze fiecare imagine cât aşteptă întoarcerea bătrânei. Afişele nu erau bucăţi de hârtie cu feţe desenate în grabă, ci opere de artă, cu înfăţişări detaliate ale infractorilor despre care Tella auzise doar zvonuri. Erau mulţi de care nu auzise. Fiecare pătrat de pergament şi pânză părea să spună o poveste la fel de minunată şi macabră.

Numele lui Augustus Ţepeş părea să spună totul.

Era şi Ducesa din Dao, căutată pentru piraterie pe uscat, vânzare de otrăvuri şi seducţie.

— Nu ştiam că seducţia este o infracţiune, şopti Tella.

— Depinde pe cine încerci să seduci.

Tella se întoarse, dar, în loc să o găsească pe baba pătată cu cerneală, se trezi faţă în faţă cu o fată într-o rochie luminoasă şi albă ca pergamentul, cusută cu aţă groasă neagră care o făcea să pară desprinsă din unul dintre portretele pictate. Aiko, altă artistă de-a lui Legend.

Tellei îi era mereu dificil să o înţeleagă. Aiko era în general discretă, de vreme ce treaba ei era să observe. Lucra ca istoriograf, imortalizând istoria Caravalului prin desene ale evenimentelor importante într-o agendă magică, pe care o ţinea acum la subsuoară.

Apariţia ei însemna în mod clar că Tella era pe calea corectă, dar nu putea spune sincer că se bucura să o vadă pe fată.

Tella o plăcea destul de mult pe Aiko în afara jocului, dar preferase să o evite în cursul acestuia. Se ştia că Aiko făcea înţelegeri neiertătoare. În timpul ultimului Caraval, târgul făcut cu Scarlett o costase pe sora ei două zile din viaţă; moartea temporară a lui Scarlett nu fusese ca a Tellei, dar tot nu era ceva ce şi-ar fi dorit să experimenteze din nou, de bunăvoie.

— Eşti bine-venită să te uiţi cât vrei, spuse Aiko, dar alege cu înţelepciune înainte să pui o întrebare. Voi răspunde gratis doar la una, iar după aceea, fiecare te va costa ceva de neînlocuit.

— Pot să cer următorul indiciu?

— Poţi, dar nu ţi-l voi da. Tot ce pot face este să te conduc spre el, dacă reuşeşti să-mi adresezi o întrebare mai bună data viitoare.

„La naiba.” Tella nu intenţionase să sune a întrebare.

Ea îşi ţinu gura cât privirea îi rătăci peste alte câteva afişe în căutarea unei figuri adevărate din Cărţile Destinului, sperând că ar fi putut s-o conducă spre următorul indiciu.

Nu zări nicio Soartă, dar văzu infracţiuni ce variau de la băutul sângelui şi canibalism la necromanţie, vândutul vrăjilor rele…

Tella se opri. Toate gândurile la infracţiuni, indicii şi Sorţi îi ieşiră din minte când ajunse la un afiş din mijlocul zidului negru şi uită cum să expire, să vorbească, să clipească şi să se mişte.

Decupat cu margini stelate, portretul era mai frumos decât celelalte, deşi poate din cauza feţei minunate de sub cuvântul „Căutată” – un chip care semăna straniu cu al mamei dispărute a Tellei şi a lui Scarlett, Paloma.

23

Paradise cea Pierdută.
Căutată pentru furt, răpire şi crimă.

Tella nu îşi putea dezlipi privirea de la imagine. Nici măcar nu era sigură că voia să creadă.

După atât de mulţi ani în care se gândise la mama ei, era posibil ca Tella să fi găsit în sfârşit un răspuns la una dintre întrebările fără răspuns, dar nu cel la care sperase. Mama ei era o hoaţă. O răpitoare de oameni. O criminală. O infractoare.

Tella voia să creadă că afişul nu era corect. Mama pe care o ştia nu era ce scria în afiş şi totuşi, aşa cum spusese Jacks, *motivul pentru care nu ai putut să o găseşti înainte este că Paloma nu e adevăratul ei nume.*

Numele adevărat al mamei sale era Paradise, iar asemănarea dintre Paradise şi Paloma era negreşită. Nu doar că avea acelaşi chip oval sau păr des şi brunet, dar şi buzele i se înălţau în zâmbetul fermecător şi enigmatic pe care Tella îl imitase în copilărie. Ochii mari erau suficient de înguşti la colţuri, echilibrul perfect al inteligenţei şi al profunzimii. Împunsă de invidie, Tella îşi dădu seama că arăta aproape ca Scarlett. În afiş, părea chiar să fie cam de vârsta lui Scarlett.

Ştia Scarlett despre asta? Acesta era motivul pentru care sora ei refuza să mai vorbească despre mama lor?

— Ce îmi poţi spune despre Paradise cea Pierdută? întrebă Tella.

— Era specială. Aiko se apropie de portret şi trecu un deget neîmpodobit peste obrazul lui Paradise. Nu am observat până acum, dar seamănă destul de mult cu Scarlett a ta. Deşi Paradise era mai curajoasă decât sora ta.

— Ce poţi să-mi mai spui despre ea?

— Despre sora ta sau despre Paradise?

— Îmi cunosc sora mai bine decât se cunoaşte ea. Vreau

să aflu lucruri despre Paradise.

Ochii negri ai lui Aiko străluciră cu un licăr familiar. Cu agenda ei fermecată de istoriograf, fata era aproape magică şi destul de vicleană ca să fie o Soartă. Sau poate că Aiko era Legend – ar fi fost genial dacă Marele Maestru Legend s-ar fi dovedit a fi o fată.

— Îţi voi spune tot ce ştiu, dar mai întâi trebuie să îmi plăteşti.

— Nu îţi dau o zi din viaţa mea, spuse Tella.

— Nu prea te afli în poziţia ideală ca să te târguieşti, dacă vrei să ştii adevărul despre Paradise. A dispărut în urmă cu aproape optsprezece ani, aşadar majoritatea oamenilor nu-şi amintesc de ea. Dar eu mă trag dintr-un lung şir de povestitori.

Tella ridică din umeri ca şi când nu ar fi fost impresionată. În sinea ei, singurul lucru la care se gândea era „optsprezece ani, optsprezece ani, optsprezece ani…”

Părinţii ei se căsătoriseră în urmă cu aproape optsprezece ani. Tella ştia deoarece, după prima dispariţie a mamei sale, căutase informaţii despre locul în care locuise înainte să se căsătorească, dar Tella nu găsise nimic, deoarece căutase o femeie pe nume Paloma, însă, înainte să vină pe Trisda, Paloma fusese infractoarea Paradise cea Pierdută. Jacks spusese adevărul despre numele mamei ei.

Tella simţise mereu o amărăciune ca şi când ar fi fost jefuită, deoarece îşi cunoscuse mama doar o jumătate din viaţa ei. Dar acum credea că, de fapt, nu-şi cunoştea deloc mama.

— Asta e tot ce îţi voi spune pe gratis, spuse Aiko. Pentru restul poveştii, voi avea nevoie de ceva în schimb. Şi nu te îngrijora. Nu îţi voi fura nicio zi din viaţă.

— Ce vrei?

Aiko îşi înclină capul, părul lung şi negru căzându-i într-o parte când ea păru să se gândească.

— Caravalul este o lume construită din iluzii şi, uneori, nouă, celor care trăim mereu în mijlocul lui, ne este dificil să simţim când ceva anume este real. Cei mai mulţi dintre

noi nu vor recunoaşte asta, dar cu toţii tânjim după realitate. Ea se opri ca şi când ar mai fi vrut să adauge ceva, dar apoi păru să se răzgândească. Tot ce vreau de la tine azi este ceva real. O amintire.

— Trebuie să fii mai precisă. Sunt curioasă în privinţa mamei mele, dar nu te voi lăsa să mă lipseşti de amintirea numelui meu, de exemplu.

— Nici nu m-am gândit la asta. Ochii negri ai lui Aiko străluciră. Excelentă idee, dar o voi păstra pentru altădată. În seara asta aş vrea ultima amintire pe care o ai cu mama ta.

Tella se retrase, făcând instinctiv un pas brusc înapoi.

— Nu. Nu îţi voi da nicio amintire despre ea.

— Atunci, nu îţi pot da nicio informaţie despre Paradise cea Pierdută.

— Nu poţi alege altă amintire?

— Îi spuneai Paradise mamei tale. Vreau să ştiu de ce.

— Nu i-am spus niciodată aşa, o contrazise Tella.

— Ba da. Ai spus că eşti curioasă în privinţa ei. Şi de vreme ce istoria este specialitatea mea, îţi pot spune tot ce vrei să ştii. Aşadar, ori îţi găseşti alt expert, ori îmi dai ultima amintire despre mama ta. Te voi mai lăsa un minut să te gândeşti la asta.

Tella nu putea renunţa la nicio amintire despre mama ei. Erau prea puţine şi prea preţioase. Dar, dacă adevărata esenţă a jocului era sacrificiul, aşa cum spusese Armando, sacrificarea unei amintiri i-ar fi putut permite Tellei să aibă amintiri viitoare cu mama ei.

Şi poate că Tellei îi era mai bine fără acea ultimă amintire. De când găsise cărţile în camera mamei ei, acestea o bântuiseră pe Tella, care nu putea să înceteze să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi întors cartea cu Prinţul Inimilor sau cu Fecioara Morţii. Tot ar fi plecat mama ei, dacă Fecioara Morţii nu i-ar fi prezis plecarea? S-ar fi îndrăgostit deja de cineva, dacă nu ar fi întors Prinţul Inimilor?

— Bine, spuse Tella. Poţi să-mi iei ultima amintire pe care o am despre mama mea.

— Splendid.

Aiko se apropie de biroul de lucru din spatele magazinului, părând un pic prea nerăbdătoare, ceea ce nu făcu decât să o neliniştească şi mai mult pe Tella când Aiko deschise agenda ei fermecată la o pagină goală de papirus imaculat.

— Tot ce trebuie să faci este să îţi pui palma pe pagină. Unora chiar le place. Amintirile noastre ne împovărează mai mult decât ne dăm seama.

— Nu încerca să mă convingi că îmi faci o favoare.

Tella îşi lipi mâna de hârtia uscată, care îi încălzi pielea şi o făcu să aibă aceeaşi senzaţie pe care o experimenta ori de câte ori atingea cartea Aracle, cu excepţia faptului că această căldură trecu mai departe, întinzându-se pe braţ, spre gât, acoperind-o ca untul topit şi ameţindu-i confortabil mintea.

— Cartea trebuie să acceseze amintirea înainte să o poată lua, spuse Aiko. Dar acum vocea ei părea distantă, ca a unei persoane care striga din celălalt capăt al unui coridor foarte lung.

Tella închise ochii cu un fluturat de pleoape, iar când îi deschise, se trezi din nou în apartamentul fermecător al mamei, de pe Trisda. Tella îşi văzu mama stând pe podea chiar în faţa ei, mai clar ca niciodată.

Ea mirosea a flori de plumeria, un parfum pe care Tella credea că îl uitase. Tatăl ei nu lăsase florile să crească nicăieri pe proprietatea lui după plecarea mamei sale, iar până în acest moment, Tella nu se gândise la ele de câţiva ani. Ea voia să se afunde în parfum, să-şi îmbrăţişeze mama ca să nu îl mai uite. Dar era doar o amintire, iar Tella nu o putea schimba, indiferent de cât de mult îşi dorea.

În urmă cu câteva clipe, înainte să retrăiască momentul, mama ei o obligase pe Tella să-i promită că nu avea să mai atingă alte Cărţi ale Destinului. Aceasta era amintirea pe care Tella se aşteptase să i-o fure Aiko, dar momentul era unul diferit. O amintire îngropată atât de adânc în sinea Tellei, încât uitase că era acolo. Uitase cum mama ei o

luase de mâini, ridicându-i degetele minuscule ca să se uite mai bine la inelul de opal pe care Tella tocmai îl furase.

— O… ce e asta? întrebase Paloma.

— Voiam să îl pun înapoi, o asigurase Tella.

— Nu, draga mea, ar trebui să-l păstrezi pentru mine şi să-l ţii în siguranţă. Ea îi sărutase Tellei degetele ca şi când, cu un sărut, inelul i-ar fi aparţinut oficial. Mama ei stabilea mereu lucrurile cu săruturi, alt fapt pe care îl uitase Tella.

— Acum, şoptise Paloma, îţi voi spune un secret despre cărţile pe care tocmai le-am pus deoparte. Sorţile înfăţişate au domnit cândva pe pământ, iar când au făcut-o, au fost rele şi foarte crude. Obişnuiau să-i prindă pe oameni în cărţi de joc, pentru plăcerea lor. Doar o Soartă îi putea elibera… *în afară de cazul în care…*

Nu. Tella luptă să-şi păstreze amintirea când aceasta începu să-i dispară din faţa ochilor şi a urechilor. Pielea măslinie a mamei deveni translucidă în timp ce buzele ei formară cuvinte pe care Tella nu le mai auzea. Nu. Nu. „Nu!” *Acestea* erau cuvintele pe care trebuia să le audă. Răspunsul pe care îl căuta. Nu ştia ce voia să spună mama ei, dar Tella era sigură că orice ar fi spus era deosebit de important.

Tella se agăţă de amintire şi încercă să o apuce cu degetele, dar, cu cât mai mult lupta să o păstreze, cu atât mai întunecoasă devenea, transformându-se într-un fum de care nu se putea ţine deloc, iar apoi disipându-se în neant.

Când deschise ochii, Tella nu se simţi mai uşurată, ci i se părea că pierduse ceva. Ca şi când ar fi fost tăiată, dar nu sângera. Şi nici nu părea să fi dispărut ceva. Amintirea pe care se aşteptase să i-o ia Aiko era încă acolo şi, chiar dacă Tella fusese pregătită să renunţe la ea, se simţi uşurată că nu dispăruse.

Atunci de ce simţea Tella că Aiko îi furase ceva mai valoros?

24

Agenda blestemată a lui Aiko era acum ferm închisă, dar Tella jura că părea mai groasă decât înainte. Ba chiar şi strălucea uşor.

Ce îi luase?

— Nu fi atât de tristă, spuse Aiko. Tocmai ai câştigat o poveste fantastică despre unul dintre cei mai infami infractori ai Valendei.

Aiko se îndreptă din nou spre portretele de pe perete.

— Înainte să dispară, Paradise cea Pierdută era o mică legendă în acest oraş. Oamenii erau atât de fermecaţi de Paradise, că obişnuiau să îi scrie scrisori şi să-i ceară să îi jefuiască sau să îi răpească. Paradise cea Pierdută era o adevărată infractoare nobilă. Se zvonea şi că prinţi de pe alte continente trimiteau scrisori lorzilor din Cartierul Mirodeniilor, oferindu-se să se însoare cu ea.

Cât Aiko vorbi, Tella încercă să îşi reprime furia şi frustrarea cauzate de pierderea uneia dintre amintirile ei, dar, în schimb, începu să şi-o imagineze pe mama ei, la fel de clar ca şi când Aiko ar fi pictat scena în agenda ei malefică. Tella o văzu pe Paloma ca pe o fiinţă tânără şi vioaie, ce lăsa în urmă poveşti strălucitoare în timp ce intra în istorie jefuind şi furând până când devenise o parte strălucitoare a ei.

Apoi, se căsătorise cu tatăl Tellei. Din toţi oamenii pe care i-ar fi putut alege Paloma.

— De ce Paloma nu a acceptat nicio ofertă de-a prinţilor? întrebă Tella.

— Presupun că era destul de inteligentă să ştie că majoritatea prinţilor sunt fiinţe crude, răsfăţate şi egoiste. Iar Paradise îşi dorea mai mult să aibă aventuri decât să fie iubită. Ea se lăuda că nu exista lucru pe care să nu-l poată fura. Aşadar, când i s-a dat o provocare, să fure un obiect cu o magie puternică imposibil de furat, a acceptat oferta. Dar obiectul era mult mai puternic şi periculos decât a fost făcută să creadă. Nu a vrut îl pună înapoi şi să

rişte să-l ia altcineva, aşadar a fugit şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

Dar Tella o văzuse.

Acum faptul că ajunsese pe Trisda cu tatăl Tellei avea mai mult sens. Nimeni nu ar fi căutat-o pe o insulă mică, obişnuită şi cucerită.

— Ce obiect a furat?

— Dacă vrei să-ţi răspund…

— Nu, o întrerupse Tella, cu un ton tăios. Fără alte înţelegeri. Deja am câştigat răspunsul – este o parte din poveste.

Aiko îşi umflă nările, expresia ei de obicei calmă pulsând de frustrare; în mod clar era obişnuită să ia mai mult decât să ofere.

Tella înşfăcă agenda fermecată a lui Aiko de pe masă şi o ţinu deasupra unei lumânări aprinse.

— Spune-mi ce a furat sau agenda se va transforma în cenuşă.

Aiko schiţă un zâmbet.

— Eşti mai curajoasă decât sora ta.

— Scarlett şi cu mine avem puteri diferite. Acum, spune-mi ce obiect era. Tella coborî încet agenda mai aproape de flacără, până simţi mirosul de piele încălzită.

— Este un pachet blestemat de Cărţi ale Destinului, spuse Aiko.

Tella lăsă agenda lui Aiko să cadă pe birou cu un zgomot puternic. Peste tot în jurul ei afişele fluturară ca şi când inimile lor de hârtie ar fi bătut puternic împreună cu a Tellei; inima nu îi mai bătuse atât de repede de când o sărutase Jacks, de parcă noua revelaţie ar fi avut o magie proprie.

Numai portretul lui Paradise rămase nemişcat în mijlocul calm al furtunii de hârtie.

Tella ştia că imaginile nu aveau sentimente; totuşi, îşi imagină că portretul lui Paradise, al femeii care îi fusese cândva mamă, îşi ţinea respiraţia, sperând în tăcere şi îndemnând-o pe Tella să pună cap la cap toate părţile poveştii ei.

Tella ştiuse dintotdeauna că pachetul de Cărţi ale Destinului al mamei era deosebit de pachetele obişnuite. Dar Aiko făcea să pară că nu mai era altceva asemănător în lume şi spusese că era „blestemat”.

Blestemat. Blestemat. Blestemat.

Cuvântul se auzi mai tare în mintea Tellei, luptându-se cu sunetul afişelor care fluturau încă pe pereţi. Şi Sorţile fuseseră blestemate de o vrăjitoare şi, conform spuselor lui Jacks, blestemul le închisese în pachetul de cărţi.

„Îţi spun din propria experienţă că este chinuitor”, zisese el.

I se părea spectaculos să creadă că mama ei furase acelaşi pachet, dar, cu cât Tella se gândea mai mult la asta, cu atât căpăta mai mult sens.

Dacă Sorţile fuseseră întemniţate în Cărţile Destinului ale mamei sale, se explica de ce femeia fusese îngrozită să o găsească pe Tella jucându-se cu ele. Tella îşi aminti cum fuseseră ascunse într-un săculeţ urât mirositor până în acea zi. Probabil că vraja care le ascundea slăbise când Tella le găsise.

Tellei nu îi venea a crede că atinsese pachetul în care se aflau toate Sorţile – ţinuse în palmă Sorţile legendare care conduseseră cândva lumea.

Părea imposibil şi totuşi văzuse dovada de fiecare dată când cartea Aracle îi arătase Tellei imagini despre viitor. Ea nu mai văzuse o astfel de carte şi se îndoia că ar fi văzut vreodată. Deoarece nu era o simplă carte, ci o Soartă, iar Tella o ascunsese într-un mic cufăr.

Gândul o făcu să râdă. Mama ei trebuie să fi fost puternică să fure Sorţile.

Dar acum mama ei era lipsită de putere, închisă într-o carte, exact ca Sorţile.

Tella nu râse la acest gând. Brusc, regretă că râsese.

Din ziua nefericită în care plecase mama sa, Tella crezuse că, parţial, era vina ei; că, dacă şi-ar fi ascultat mama şi nu s-ar fi jucat cu cutia ei de bijuterii şi dacă nu ar fi întors cartea cu Fecioara Morţii, care prezicea pierderea cuiva drag, atunci femeia nu ar mai fi dispărut.

Tella dădea vina pe cărţi şi pe ea însăşi. Şi avusese dreptate, deşi nu aşa cum crezuse întotdeauna.

Mama ei nu plecase doar din cauză că Tella întorsese o anumită carte, ci din cauză că găsise cărţile, iar cărţile erau şi mai puternice şi periculoase decât îşi imaginase vreodată Tella.

Afişele de pe pereţi încetară în sfârşit să fluture. În urma lor, în magazin se făcu brusc linişte. Totuşi, Tella tot mai simţea privirea afişului mamei ei, care-i dădea senzaţia că, în ciuda elementelor pe care tocmai le aflase, nu ştia nici pe departe suficiente lucruri. Ignora ceva vital – ceva ce uitase.

— Pare că mai ai o întrebare, spuse Aiko.

Tella uitase momentan că fata era de faţă şi motivul pentru care se afla cu adevărat acolo. Tot mai trebuia să găsească cel de-al treilea indiciu; dacă nu, mama ei ar fi rămas închisă, întocmai ca Sorţile. Tella nu credea că acesta era lucrul pe care îl uitase, dar orice ar fi fost ce nu îşi amintea nu putea fi la fel de important ca asta.

Tella scoase din nou cel de-al doilea indiciu.

SCOPUL JOCULUI NU ESTE CEL PE CARE-L CREZI. CA SĂ GĂSEȘTI ADEVĂRUL, CAUT-O PE FEMEIA DIN PERGAMENT ȘI CERNEALĂ.

DOAR EA ARE URMĂTORUL INDICIU, CARE ȚI-A FOST LĂSAT NUMAI ȚIE.

De la indiciu, Tella îşi îndreptă privirea spre afişul cu mama ei.

Dar dacă indiciul nu se referea la femeia care desena imaginile, aşa cum crezuse prima dată Tella? Dacă se referea la femeia înfăţişată, ca Paradise cea Pierdută? Portretul îi fusese făcut pe pergament şi în cerneală, iar imaginea ei îi vorbea Tellei aşa cum nu ar fi atras pe nimeni altcineva dintre cei care jucau jocul.

Tella sări pe vârfuri şi rupse afişul de pe zid.

Se aşteptase ca Aiko să protesteze, dar fata păru aproape la fel de nerăbdătoare ca Tella când ea întoarse pergamentul şi descoperi câteva rânduri scrise cu argintiu pe spate.

Dacă ai găsit asta, eşti pe calea cea bună,
dar încă nu este prea târziu să te întorci.
Indiciile nu îţi mai pot spune încotro să te îndrepţi;
ca să găseşti obiectul de care are nevoie Legend, trebuie să-ţi

laşi inima să te conducă.

Singurul lucru din inima ei era mama, de care Legend trebuia să fi ştiut de vreme ce scrisese indiciul pe spatele afişului cu ea. Dar ce legătură avea mama sa cu Caravalul?

Mama ei avusese pachetul în care erau întemniţate toate Sorţile, iar Legend voia să le distrugă. Poate că femeia furase şi obiectul capabil să distrugă Sorţile? Dar dacă o făcuse, de ce…

„Nu.” Tella alungă gândul. Să creadă că jocul era real era cea mai rapidă cale spre nebunie. Şi totuşi, poate că Tella deja înnebunea, deoarece nu mai ştia ce credea.

Trebuia să afle adevărul înainte să continue. Trebuia să stea de vorbă cu Scarlett. Ea avea să o ajute să înţeleagă totul, mai ales dacă bănuielile Tellei de mai devreme în privinţa surorii ei erau corecte şi Scarlett ştia mai multe despre joc decât lăsa să se înţeleagă.

Tella se îndreptă spre uşă.

— Înainte să pleci, spuse Aiko, ar trebui să auzi restul poveştii lui Paradise.

— Cred că ştiu cum se termină, spuse Tella.

— Ce ştii este doar ceva aproape de sfârşit; adevăratul final urmează să fie scris.

— Atunci, ce mai rămâne de spus?

— Am omis o parte din mijlocul poveştii. Paradise a descoperit adevărata putere şi pericolul pachetului după ce l-a folosit ca să îşi afle viitorul. Unii spun că a fugit nu ca să ţină cărţile în siguranţă, ci să dejoace viitorul pe care l-a văzut. Însă ceea ce nu ştia era că viitorul, odată prevăzut cu acest pachet, putea fi împiedicat doar dacă îl distrugea.

— Mulţumesc, dar cred că s-ar putea să fie un pic cam târziu pentru avertismentul acesta.

Aiko se posomorî brusc.

Atunci, Tella îl simţi. Mai umed decât lacrimile ce curgeau pe obraji. I se adună în urechi înainte să se prelingă pe lobii şi gâtul ei rece.

Sânge.

Dens şi cald şi îngrozitor.

Inima i se poticni la o bătaie, iar apoi sări alte câteva, ameţind-o şi lăsând-o fără suflare. Îşi sprijini mâna de cel mai apropiat zid ca să nu cadă. Sângele pe care îl pierduse la Minerva era puţin prin comparaţie. Acesta îi izvora din urechi pe corsaj în şiroaie groase roşii – un alt memento din partea Prinţului Inimilor că nu juca acest joc de amuzament.

Tella se întoarse la palat într-o ceaţă de sunete înfundate, cu urechile sângerânde. Chiar şi după ce sângerarea se opri, continuă să se simtă slăbită. Inima nu îi mai bătuse niciodată atât de încet.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Curând, inima i s-ar fi oprit de tot.

Ea cumpărase o mantie ieftină de la un comerciant de pe stradă, dar, imediat ce se întoarse la palat, jură că toţi servitorii şi străjerii îi vedeau corsajul pătat de sânge prin mantie.

Chiar şi după ce se spălă şi se schimbă într-o rochie de la Minerva, din straturi de material albastru-topaz, Tella nu simţea decât sângele uscat din urechi. Trebuia să fi fost blestemat ca ea, deoarece nu reuşise să spele de tot petele de pe gât şi mâini. S-ar fi înmuiat până ce sângele ar fi dispărut în sfârşit, dar îşi permise doar să se odihnească în apa parfumată a căzii până când îşi recăpătă o parte din putere. Trebuia să discute cu Scarlett despre trecutul de infractoare al mamei lor şi despre Caraval.

Tella îşi puse mănuşile de la Dante ca să acopere petele şi ieşi din turn. Pierduse noţiunea timpului, dar îşi imagina că era trecut bine de miezul nopţii când ajunse la aripa de safir unde stătea Scarlett. Înăuntru, toate nuanţele de albastru păreau poleite. O servitoare singuratică se agita verificând şi reîmprospătând candelabrele

supradimensionate pline cu lumânări groase ca braţele. Ea nu îi spuse niciun cuvânt Tellei, însă Tella se simţi urmărită când se îndreptă spre camera surorii ei.

Dar Scarlett nu răspunse.

Tella bătu mai tare, în caz că sora ei adormise.

Linişte.

Tella scutură mânerul uşii, sperând ca frica să o trezească pe sora ei, dar nimic nu se întâmplă. Ori era pierdută într-un somn profund cu vise, ori Scarlett nu era acolo, dar ar fi trebuit să fie. Era miezul nopţii, iar Scarlett nu juca jocul. Scarlett s-ar fi întors până acum de oriunde ar fi plecat.

Tella traversă holul spre servitoarea tânără şi pistruiată care ori trăgea fără ruşine cu urechea, ori reaprindea o lumânare foarte încăpăţânată.

— Cu ce pot să te ajut? spuse fata, întorcându-se de la sarcina ei înainte ca Tella să-şi dreagă măcar vocea. Cu siguranţă trăgea cu urechea şi era mult mai curajoasă decât servitorii timizi pe care îi întâlnise Tella.

Servitoarea se înclină mai aproape.

Tella tresări, dar fata pistruiată nu observă nicio pată de sânge închegat pe gâtul ei.

— Dacă îl cauţi pe chipeşul artist tatuat, îţi pot spune când se întoarce. Nu a plecat cu ceilalţi. Ochii nerăbdători ai servitoarei se luminară într-un fel cu care Tella, din nefericire, era familiarizată.

— Îmi pare rău, spuse Tella, nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Nu-ţi face griji. Fata chicoti piţigăiat. Ştiu că eşti logodită, nu voi spune nimănui că l-ai căutat.

Ceea ce însemna că probabil le-ar fi spus tuturor, dar, pentru moment, Tella avea griji mai mari.

— De fapt, o caut pe sora mea. Ea arătă înapoi spre camera lui Scarlett. Numele ei este Scarlett. Este înaltă, cu păr des şaten şi…

— Ştiu cine este, interveni fata. Nu am văzut-o de ieri. Obrajii fetei îşi mai pierdură din culoare când îi vorbi şoptit. Am auzit-o întrebând pe cineva cum să ajungă la

Castelul Idyllwild, dar nu s-a mai întors.

Castelul Idyllwild era castelul lui Jacks. Tella nu se putea gândi la niciun motiv bun pentru care sora ei să plece într-acolo.

— Bineînţeles, sunt sigură că nimic îngrozitor nu i s-a întâmplat surorii tale, adăugă în grabă servitoarea pistruiată, ca şi când şi-ar fi amintit brusc cu cine vorbea. Nu cred toate poveştile despre moştenitor. Ştiu că oamenilor le place să vorbească.

— Şi ce spun oamenii? întrebă Tella.

— Doar că şi-a ucis ultima logodnică, dar şi că este foarte frumos, adăugă ea, ca şi când asta ar fi compensat crima. Multe dintre servitoare spun că tot s-ar căsători cu el.

Tella voia să spună că erau nebune. Voia să îşi dea părul pe spate şi să o sperie pe fată cu sângele care îi păta încă urechile şi gâtul. Dar Scarlett era dispărută. În loc să sperie servitorii, Tella trebuia să îşi folosească energia tot mai puţină ca să-şi găsească sora.

Ea îi aruncă fetei pistruiate o monedă, dar până şi simplul gest păru mai slab decât ar fi trebuit să fie. Moneda abia se răsuci în aer.

Când Tella ajunse în staţie, clopotele anunţară ora trei dimineaţa. Timpul trecea prea repede, iar ea se mişca prea încet. Şi trăsura ei zburătoare părea să se deplaseze mai lent decât era necesar, plutind alene pe cerul înstelat.

Constelaţiile albastre ale lui Legend erau încă peste tot, cu excepţia Castelului Idyllwild, ca şi când ar fi avertizat-o să nu se ducă acolo.

În noaptea Balului Sorţii, castelul părea furat din fantezia unei fete. Dar, după ce Tella ieşi din trăsură şi ajunse la fortăreaţa din piatră, se întrebă dacă exteriorul din gresie strălucitoare de culoare albă fusese un costum, o iluzie de-a lui Legend. În seara asta, pietrele păreau la fel de sumbre ca secretele, luminate slab de torţe roşii-portocalii ce păreau să piardă lupta împotriva întunericului.

Ea se opri la marginea podului, ca să-şi recapete suflul,

recunoscătoare că-şi luase mănuşile de la Dante. Nu că ar fi văzut vreo ameninţare. De fapt, la drept vorbind, castelul era prea liniştit.

În afară de vântul care îi înnoda părul şi îi flutura straturile fustei de culoarea topazului, totul era învăluit în linişte, într-o linişte rezervată de obicei mormintelor, ruinelor blestemate şi altor locuri abandonate de cei în viaţă. Tella se abţinu să nu tremure, dar simţi un fior. Ea nu se temea de pericol, deşi îl prefera în forma tinerilor lăudăroşi. Pentru a doua oară în seara aia, se trezi dorindu-şi ca Dante să o fi urmărit.

Nu că ar fi avut nevoie de el.

Dar poate că Tella îşi dorea un pic să fie alături de ea. Făcu cu greu un pas înainte şi simţi jenată un slab impuls victorios că el decisese în sfârşit să o lase în pace. Ştiuse că o urmărea doar pentru că asta făcea parte din rolul său şi, chiar dacă interesul lui ar fi fost adevărat, nu se îndoia că ar fi renunţat la ea în cele din urmă. Toată lumea renunţa la ea, în afară de Scarlett – care nu părea să înceteze să ţină la Tella.

Tella presupunea că era un alt lucru pe care îl aveau surorile în comun – faptul că nu ştiau când să se îndepărteze. Poate că dacă Tella ar fi ştiut când să renunţe la un scop ghinionist, s-ar fi întors chiar atunci, sau s-ar fi întrebat dacă servitoarea pistruiată chiar spusese adevărul când afirmase că Scarlett nu se mai întorsese de la castel – care părea acum mai gol decât ochii unei păpuşi stricate.

Podul care conducea spre castel era şi mai îngust decât îşi amintea Tella şi mai înalt, ridicându-se deasupra apei negre care nu era chiar atât de nemişcată ca în prima noapte când venise în vizită. Dar Tella îşi aminti ce îi spusese Dante şi refuzase să se gândească la el de data asta, nefiind dispusă să îi mai dea putere.

Paşii îi erau mai nesiguri decât de obicei, iar respiraţia îi era anevoioasă, dar nu avea de gând să cadă, să sară sau să facă orice altceva care ar fi aruncat-o în apele perfide de dedesubt. Intenţiona să ajungă în capăt, să bată la uşă şi să-şi recupereze sora. *Dacă Scarlett era acolo.*

Tella reuşi să traverseze podul. Pentru o clipă lentă, jură că auzi sunetul unor paşi, dar nu vedea niciun străjer sau jefuitor de morminte.

Strângându-şi pumnii, îşi concentră puterea şi bătu în uşile grele din fier.

— Alo! începu ea veselă.

Nimic.

— Este cineva aici? strigă un pic mai strident.

Alte valuri se sparseră dedesubt.

— Eu sunt Donatella Dragna, logodnica moştenitorului!

Respiraţia i se poticni când bătăile fără răspuns în uşă deveniră agresive.

— Ai grijă sau ai putea să te răneşti.

Tella se întoarse încet, aproape aşteptându-se ca Jacks să fie acolo, muşcând graţios dintr-un măr.

În schimb, erau alte trei siluete.

25

Ele se îndreptară spre Tella ca fantomele, îmbrăcate în mantii subţiri de un argintiu mat care părea că îşi pierduse de mult luciul. Una era înaltă. Alta era voluptuoasă. Una era neliniştită. Şi toate miroseau a prea mult parfum vechi, puternic şi ameţitor.

Era ciudat pentru o noapte neiertătoare ca asta.

Deşi nu erau practice, mantiile o împiedicau pe Tella să le zărească feţele care erau ori foarte nemişcate, ori acoperite cu măşti.

Cele trei se apropiară şerpuind.

În ciuda frigului, transpiraţia se adună în mănuşile Tellei când bănuielile în privinţa măştilor îi fură confirmate. Cele trei erau deghizate în Sorţi: Regina Nemuritoare şi Slujitoarele ei.

Tella recunoscu peticul cu bijuterii al Reginei Nemuritoare şi buzele date cu albastru. Slujitoarele erau la fel de inconfundabile; ambele aveau buzele cusute cu fir roşu. În Pachetul Destinului, cărţile lor reprezentau puterea şi loialitatea nemuritoare. Dar, în acel moment de gheaţă, Tella percepu apariţia lor laolaltă ca pe trei semne de rău augur. Nu purtau măşti decât dacă sărbătoreau ceva sau comiteau o crimă.

— V-aţi costumat cam devreme, spuse Tella. Nu v-a spus nimeni că Ajunul Zilei lui Elantine este abia poimâine-seară? Sau pretindeţi că sărbătoriţi mai devreme deoarece sunteţi prea urâte ca să vă arătaţi feţele?

— Până la sfârşitul nopţii, singura urâtă vei fi tu, spuse Regina Nemuritoare impostoare. În afară de cazul în care ne dai ce vrem.

Tella se întoarse şi bătu din nou agresiv în uşă.

— Asta nu te va ajuta cu nimic, spuse Regina Nemuritoare. El nu este acolo.

În timp ce ea vorbi, toate trei se apropiară, înlocuind aerul nocturn şi rece cu duhoarea lor. Cu siguranţă servitoarea pistruiată o trimisese pe Tella pe un drum

greşit, astfel încât cele trei să o poată jefui, iar ea fusese destul de proastă să o creadă. Poate că ar fi reuşit să fugă, în ciuda inimii care îi ceda, dar ele îi blocau calea spre pod. Era singura cale clară de scăpare, asta dacă nu voia să sară în apele de dedesubt.

Jură că auzi vocea Morţii, îndemnând-o să sară, dar Tella nu voia să asculte. Şanţul cu apă neagră părea adânc şi neted, dar la o a doua privire, Tella văzu pietrele ieşind din apă ca nişte surprize neplăcute.

Ea scoase moneda din pungă.

— Dacă aţi venit la cerşit pentru că parfumul vostru miroase urât şi mantiile voastre de prost gust nu mai sunt de mult la modă, atunci poftim. Tella aruncă punga pe micul petec de pământ din stânga ei. De vreme ce îşi imagina că ele asta urmăreau, spera ca măcar una să se ducă după pungă ca un câine şi să îi dea şansa de a fugi. Dar câinii erau în mod clar creaturi mai inteligente decât cele trei. În loc să ia punga, ele făcură încă un pas spre ea.

Mirosul parfumului răscopt deveni mai puternic, intensificându-se cu al florilor putrede şi al obsesiilor perverse. Tella se sufocă, dar ele nici măcar nu observară.

— Nu vrem monedele tale mizerabile, spuse Regina Nemuritoare. Vrem să revenim în toată gloria noastră. Vrem cărţile pe care le-a furat mama ta, cărţile pe care plănuieşti să i le dai lui Legend ca să poată să ne distrugă şi să ne ia restul puterilor cândva măreţe.

— Pe toţi zeii. Oricine ar fi fost aceste femei, exagerau. Sunteţi mai nebune decât peştele otrăvit!

Insulta ciudată păru să le uluiască pentru o clipă, dar Tella nu avu suficient de mult timp ca să fugă. Ar mai fi putut să o ia pe pod, dar era mai probabil să cadă de pe una din margini decât să ajungă în capătul celălalt înainte ca ele să o prindă.

O rafală de vânt trecu pe lângă ea, dar Tellei i se păru că era râsul Morţii.

— Spune-ne unde sunt cărţile şi îţi vom lăsa o cicatrice doar pe o jumătate a feţei.

Regina Nemuritoare făcu semn din ambele încheieturi

ale mâinii şi slujitoarele îşi scoaseră mâinile din buzunarele mantiilor. Pielea le era albă ca de fantomă, strălucind în lumina lunii când îşi arătară unghiile negre, lungi, ascuţite şi ghimpate ca nişte gheare. Acestea nu erau o parte tradiţională a costumului.

Din fericire, şi Tella avea gheare. Ea apăsă perlele negre de pe mănuşi şi îi mulţumi în tăcere lui Dante când cele zece lame ascuţite se arătară.

Regina Nemuritoare făcu din nou semn din mâini şi slujitoarele ei înaintară ca nişte marionete criminale, şuierând printre buzele cusute.

Tella nu îşi recăpătase nici pe departe toată puterea, dar îşi adună ce-i rămăsese. Lovi cu ambele mâini şi cu un picior. La început, încercă să le sperie în loc să lupte, dar după câteva clipe, se lămuri că Regina Nemuritoare nu minţea în legătură cu mutilarea feţei sale. Slujitoarele ei ţintiră spre ochii şi obrajii Tellei, zgâriind şi apucând până ce totul erupse în explozii dureroase de haos.

Tella lovi mai frenetic cu ghearele, zgâriind braţul unei slujitoare cu destulă forţă încât să o facă să sângereze.

Dar nu curse sânge.

Doar fum ieşi din rana slujitoarei.

Tella se retrase clătinându-se când slujitoarea dispăru din faţa ochilor ei.

— La naiba!

După câteva clipe, slujitoarea reveni, silueta înceţoşată făcând să pară că era şi mai eterică decât înainte. Dar cu siguranţă nu era o fantomă. Fantomele nu trebuiau să poată să zgârie şi să rănească.

Respirând sacadat, Tella lovi în continuare cu mâinile şi cu picioarele.

— Ce sunteţi voi?

— Sunt dezamăgită că trebuie să întrebi. Regina Nemuritoare strânse un pumn.

O secundă mai târziu, o slujitoare o lovi puternic pe Tella cu pumnul în stomac. Spatele Tellei atinse pământul tare, iar aerul îi ieşi din plămâni într-un val dureros.

Trosc.

Un papuc îi găsi încheietura mâinii şi o ţintui imposibil de puternic.

Tella ţipă. Oasele i se rupeau. Inima îi bătea încet, iar capul i se învârtea. Dar, chiar şi cu spatele lipit de pământ, lovea în continuare cu cealaltă mână, mai puternic decât înainte. Zgâria, apuca şi lovea. De fiecare dată când reuşea să rănească o slujitoare, aceasta dispărea prin magie doar ca să reapară după câteva secunde. Tella voia să nege – pentru o zi, avusese destule revelaţii care să-i schimbe viaţa –, dar în mod clar nu erau artiste sau participanţi care se lăsaseră furaţi de joc. Erau Sorţi adevărate.

Nu sângerau deoarece nu erau oameni.

Tellei poate că i-ar fi cedat genunchii, dacă nu ar fi fost deja întinsă pe pământ. Cum se eliberaseră cele trei Sorţi? Jacks ar fi trebuit să o avertizeze că mai multe umblau libere, cu gânduri ucigaşe.

De ce nu cedezi pur şi simplu? Vocea Morţii îşi făcu loc în gândurile Tellei.

— Niciodată! spuse Tella scrâşnind din dinţi.

— Ce ai zis? întrebă Regina Nemuritoare.

— Cărţile pe care le vrei nu vor fi niciodată ale tale, mormăi Tella. Imediat ce i le voi da lui Legend, se va asigura că veţi dispărea toate pentru totdeauna.

Slujnicele ei şuierară din nou, atacând-o mai feroce, dar pentru o clipă Tella nu simţi nicio durere când recunoscu adevărul din spatele cuvintelor pe care tocmai le spusese: pachetul de Cărţi ale Destinului al mamei ei nu era doar un obiect care întemniţase Sorţile. Conform Reginei Nemuritoare, era şi un obiect capabil să le distrugă.

Lumea Tellei era o pată de durere, dar brusc îşi dădu clar seama ce trebuia să facă. Pentru a câştiga Caravalul, Tella trebuia doar să găsească pachetul de Cărţi ale Destinului. Acela era obiectul pe care îl voia Legend.

Dar orice victorie i-ar fi adus, gândul acesta dură puţin timp.

— Dacă nu ne vei ajuta, te vom folosi ca să le arătăm celorlalţi ce se întâmplă cu cei care sfidează Sorţile, spuse Regina Nemuritoare.

— Nu e de mirare că o vrăjitoare v-a închis într-o carte, eu v-aş întemniţa doar ca să vă ţineţi gura, spuse nedesluşit Tella. Tot corpul îi ţipa, ea era încă la pământ, dar până acum, ghearele ei le împiedicaseră pe slujitoare să o apuce şi să o supună. Trebuia doar să continue să lupte destul de mult timp încât să vină altcineva.

De ce nu o urmărise Dante şi acum?

Sau poate că o făcuse, dar nu era încă acolo. Dacă ar fi apărut, s-ar fi purtat mai frumos de data asta.

Spirale negre îi întunecară privirea. Tella lovi mai puternic, tăind gamba cuiva, dar tot ce reuşi fu ca slujitoarea să dispară pentru un scurt timp.

— Ucide-o, spuse regina. Timpul se scurge.

Papucul apăsă mai puternic pe încheietura sfărâmată a Tellei, pulverizându-i oasele şi făcând-o să vrea să plângă cu lacrimi de durere când ambele slujitoare se aplecară spre ea, apropiindu-şi mai mult ghearele de faţa ei. Ştia că ele plănuiseră să o mutileze, dar acum părea că voiau să o ucidă.

Tella încetă să-şi mişte braţul nerănit pentru o clipă preţioasă, iar apoi, strigând de durere, ridică ambele braţe şi îşi înfipse adânc ghearele în gleznele celor două.

Slujitoarele urlară şi se transformară în fum. Tella avu răgaz doar cât îi bătu inima neregulat pentru o clipă înainte ca ele să reapară. Cu braţul teafăr, se ridică de pe pământul stâncos, gâfâind cu fiecare respiraţie şi sări de pe margine.

I se păru o greşeală în clipa în care atinse apa.

Ea rată pietrele, dar apa era prea rece. Încheietura mâinii îi era prea ruptă şi inima prea slăbită. Rochia era prea împovărătoare, dar luptă ca un demon care încerca să scape din iad şi să intre în rai. Ea ignoră creaturile care i se lipeau de glezne şi orice îi şerpuia pe lângă picioarele acum goale. Tella nu scăpase de tatăl ei, de trei Sorţi şi de toate încercările de până acum ca să îşi permită să fie ucisă de nişte apă rece şi o încheietură ruptă.

Moartea trebuia să se străduiască mai mult dacă voia să o ia înapoi, iar ea nu avea de gând să o lase. Dacă ar fi

murit, nu ar mai fi avut nici cine să aibă grijă de Scarlett, să se asigure că sora ei trăia toate aventurile potrivite şi săruta mai mulţi băieţi, nu doar pe Julian. Scarlett merita toate săruturile. Poate că şi Tella îşi dorea mai multe săruturi, unele care nu ar fi omorât-o.

Tella nu ajunse pe malul noroios, ci se luptă gâfâind să iasă din apă cu buclele ude şi încâlcite şi fustele încurcate şi cu vânătăi, tremurând cu pielea vânătă, dar încă stătea în picioare, respira şi trăia.

Din nefericire, nu era singura.

Regina Nemuritoare şi slujitoarele groazei aşteptau.

Tella îşi spuse că putea să scape de ele fugind, dar abia înainta clătinându-se în timp ce ele se apropiară. Membrele îi erau moi şi-i tremurau din cauza durerii, a extenuării şi a suferinţei aduse de întreaga situaţie. Abia reuşea să inhaleze aerul umed. O briză ar fi putut să o doboare.

Dacă ar fi fost Scarlett, cineva ar fi venit să o salveze până acum. Julian probabil ar fi zburat într-un balon cu aer cald, iar apoi i-ar fi răsărit aripi ca să coboare lin şi să o ducă departe. Din nefericire, Tella nu era genul de fată pe care o salva lumea – era cea pe care toţi o lăsau în urmă.

Dar era şi genul pe care toţi o subestimau.

Ea îşi aminti că era fiica a doi infractori periculoşi.

Cândva îşi pariase viaţa pe dragostea surorii ei.

Îl sărutase pe Prinţul Inimilor şi încă trăia.

Sorţile nu aveau să o ucidă în noaptea asta.

Fiecare Soartă avea o slăbiciune. Slăbiciunea lui Jacks era singura lui dragoste adevărată; cea care ar fi putut să-i facă inima să bată din nou. Slujitoarele erau doar nişte marionete ale Reginei Nemuritoare, care avea abilitatea îngrozitoare de a-i controla pe cei care o slujeau. Ca să le învingă pe slujitoare, Tella trebuia să o învingă pe regină. Regina spusese că rămâneau fără timp, iar după felul în care slujitoarele se transformau în fum ori de câte ori le rănea Tella, se întrebă dacă nu cumva erau încă legate de cărţile mamei ei, dacă Sorţile nu erau la fel de libere ca Jacks. Poate dacă Tella ar fi atacat-o pe regină, toate trei s-

ar fi întors în temniţa lor de hârtie.

Din fericire, Tella cunoştea slăbiciunea Reginei Nemuritoare. *Se spunea că a renunţat la un ochi pentru puterile ei îngrozitoare.*

Tot ce trebuia să facă Tella era să o înjunghie pe Regina Nemuritoare în peticul cu bijuterii şi să spere că avea să mai trăiască o noapte.

— Dacă eşti într-adevăr o Soartă atotputernică, vino să te lupţi tu cu mine. Tella îşi etală cele patru lame ale mănuşilor care-i mai rămăseseră.

Regina Nemuritoare îşi înclină capul într-o parte, deloc impresionată.

O altă lamă căzu, rămânând doar trei.

Iar apoi, Tella fu terminată. Ar fi putut rămâne în picioare, dar în viaţă fusese lovită de suficiente ori încât să ştie când să se prefacă.

Ea căzu în genunchi, iar apoi se prăbuşi în apă – o grămadă dizgraţioasă de haine ude şi eşecuri.

Apa urât mirositoare o lovi pe Tella în faţă când una dintre ele se apropie. Ochii Tellei erau încă închişi. Nu putea risca să îi deschidă. Nu încă. Putea doar să spere că Regina Nemuritoare era cea care se apropia, dispusă în sfârşit să îşi murdărească mâinile. Tella simţea o pereche de mâini reci lungi, înţepătoare şi invazive bâjbâind după ea în apa râncedă, căutându-i pulsul.

Încet, Tella întredeschise un ochi. Conturul gâtului îngust al agresoarei străluci palid în întuneric. Era Regina Nemuritoare care îşi ridicase masca. Tella zări un chip frumos, mutilat de o expresie răutăcioasă.

Tella inspiră cât aer îndrăzni. Oasele i se clătinau, degetele îi tremurau. Cu tot curajul ei, Tella nu ar mai fi făcut aşa ceva; mereu fugise în loc să lupte. Tella care nu murise ar fi renunţat şi ar fi riscat să înfrunte Moartea.

Dar acea fată murise, la propriu.

Tella lovi cu ambii ochi deschişi.

Ţipătul care se auzi fu îngrozitor, acoperindu-i ecoul plescăitului când Tella căzu din nou în apa puţin adâncă.

— Om mizerabil! mormăi Regina Nemuritoare şi apucă

peticul de ochi distrus, sângele negru curgându-i pe faţă. Ce ai făcut?

— Ar fi trebuit să te avertizez – sunt mai periculoasă decât crezi. Tella ridică din nou ghearele rămase tocmai când Regina Nemuritoare şi slujitoarele ei se transformară în fum şi dispărură.

De data asta, nu mai apărură.

Reuşise. Lacrimile îi înceţoşau colţul ochilor. Nu era sigură dacă plângea deja din cauza durerii provocate de încheietura nenorocită sau de bucuria victoriei sale jalnice. Poate că Tella câştigase, dar nu se mai simţise niciodată atât de distrusă. Nu mai fusese rănită chiar atât de grav şi să supravieţuiască.

Muşchii îi erau o funie zdrenţuită şi avea mai multe vânătăi decât piele. Miji ochii în noapte, lacrimi de extenuare curgându-i pe obraji. Calea spre staţie era slab luminată şi atât de departe. Jură că aceasta se îndepărtase de ea în timpul luptei.

În mod clar Scarlett nu venise la Castelul Idyllwild; Tella spera că între timp se întorsese la palat şi ar fi reuşit să o îngrijească. Tella trebuia să ajungă la ea.

Totuşi, picioarele Tellei aveau alte idei. Genunchii i se scufundară din nou în apa care nu era chiar atât de rece pe cât îşi amintea. Iar mâlul era surprinzător de moale. Ar fi închis ochii numai o clipă. S-ar fi odihnit doar până ce-ar fi putut să-şi adune puterile ca să se ridice sau să se târască înapoi spre staţie. Apa care pleoscăia era surprinzător de liniştitoare, amorţindu-i încheietura rănită şi spălând sângele, mizeria şi mirosul urât când se scufundă mai mult în…

Se auziră nişte paşi apăsaţi.

— Donatella? Vocea păru frustrant de cunoscută, dar mintea îi era atât de zăpăcită, încât nu îşi dădea seama dacă era Dante sau Jacks. Era tăioasă ca a lui Jacks, dar poruncitoare şi răsunătoare ca a lui Dante. Trebuia să deschidă ochii, dar ar fi trebuit să facă prea multă mişcare. Dacă nu era Dante, voia doar să doarmă, să doarmă…

— Donatella! Vocea se auzi mai aproape şi mai insistent

de data asta, iar acum era însoţită de două mâini ferme care o traseră din apă, învăluind-o cu mirosul cernelii şi al inimilor frânte. „Dante.”

Tella i-ar fi putut tângui numele, dar toate o dureau atât de tare. Ar fi putut încerca să-şi lase din nou capul în apă, dar ticălosul refuza să îi dea drumul.

El îi strânse la piept capul ud.

— Poţi să deschizi ochii pentru mine?

— Poate că vreau să dorm aici, mormăi Tella. Pun pariu că este mai sigur decât în braţele tale.

— Ce e atât de periculos la braţele mele? şopti el.

— Pentru mine, totul. Tella ridică încet o pleoapă.

Fuioare de ceaţă matinală încununau capul brunet al lui Dante ca o aură macabră. Cât timp zăcuse ea acolo?

Şi de ce arăta el ca un înger al răzbunării?

Ochii îi erau negri, iar maxilarul doar un şir de linii ascuţite când îşi strâmbă gura într-un soi de rânjet. Nu era acelaşi băiat ai cărui ochi străluciseră când îi spusese că trebuia să poarte mereu flori. Părea destul de feroce încât să se lupte cu soarele care răsărea, şi totuşi, Tella jură că privirea lui dură deveni sticloasă când se uită la chipul şi la încheietura ei.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă el.

— Regina Nemuritoare şi slujitoarele ei. Încep să cred că… începu să spună nedesluşit Tella, că s-ar putea să nu fie doar un joc…

Ea închise din nou ochii.

— *Nu* adormi. Dante o scoase de tot din apă.

Pic. Pic. Pic. Parcă era o cârpă udă şi se simţea şi mai rău.

Dante o strânse mai puternic. Nimic din constituţia lui nu era moale. Pieptul părea un bloc de marmură şi totuşi ea ar fi putut să închidă ochii, să se ghemuiască lângă şi să doarmă o veşnicie.

— Nu face asta, o mustră el. Nici măcar să nu te gândeşti să renunţi. Trebuie să rămâi conştientă până te duc într-un loc sigur.

— Unde anume? Tella miji ochii dureroşi, capul lovindu-

i-se de el la fiecare pas pe care îl făcea pe aleea principală. Când plecase Dante de acolo?

Nu se întorceau la Castelul Idyllwild, dar nici nu părea că se îndreptau spre staţie. Delirând, ea se întrebă dacă era posibil să-şi imagineze viitorul deoarece avea impresia că erau într-un fel de cimitir. Tella nu vedea decât conturul grăunţos al pietrelor de mormânt acoperite cu muşchi, care aveau deasupra heruvimi sfărâmaţi sau erau flancate de statui cu văluri, care plângeau. Copacii păreau să jelească şi ei, din toţi căzând ramuri fragile care scârţâiau sub cizmele lui Dante.

— Ai decis să mă îngropi mai devreme? întrebă ea.

— Nu vei muri. Vom găsi pe cineva care să te vindece. Dante se îndreptă spre nişte trepte vechi din piatră, mărginite de sculptura imensă a unor bărbaţi cu mantii şi înaripaţi, care ţineau un coşciug deasupra capetelor.

Tella ar fi pufnit în râs; se părea că, peste tot pe unde mergea, moartea şi condamnarea erau hotărâte să o urmeze.

— Te-am minţit în magazinul de haine, spuse Tella. Ai avut dreptate în privinţa lui Jacks…

Ea se forţă să deschidă ochii din nou. Capul i se învârtea. Nu-şi dorea decât ca totul să se oprească.

— Nu ar fi trebuit să-l sărut, mormăi ea. Nici măcar nu ştiu de ce l-am sărutat. Chiar nu îmi păsa dacă mă alunga din palat pentru că am minţit. Cred că am vrut să te fac gelos.

— Ai reuşit, spuse dur Dante.

Tella poate ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost învăluită de durere.

Dante o ţinu mai aproape şi-i dădu pe spate o şuviţă de păr care-i căzuse pe faţă. Apoi, îi contură cu blândeţe buzele când spuse:

— Niciodată nu mi-am dorit să fiu altcineva înainte să îl văd sărutându-te pe ringul de dans.

— Ar fi trebuit să mă inviţi primul la dans.

— O voi face, data viitoare. El o sărută pe frunte. Nu renunţa, Donatella. Dacă rămâi conştientă suficient de

mult timp încât să te duc într-un loc sigur şi cald, îţi promit că nu te voi lăsa aşa cum am făcut în seara aceea. Împreună, vom îndrepta totul.

Duritatea îi dispăru de pe chip şi, pentru o clipă, Dante păru atât de tânăr. Ochii lui negri erau mai deschişi decât de obicei, conturaţi cu stropi de lumină stelară care o făceau să vrea să-i privească pentru totdeauna. Părul îi cădea ca dârele de cerneală în toate direcţiile, în timp ce gura-i periculoasă rămase deschisă, părând vulnerabil de aproape să-i spună un secret răutăcios.

— Eşti cel mai frumos mincinos pe care l-am văzut vreodată. Ea încercă să mai mormăie ceva, dar gura nu mai voia să se mişte. Muşchii îi erau atât de obosiţi.

Dante o ţinu periculos de aproape când ajunse la un mausoleu şi deschise o poartă. Tella îşi spuse că ar închide ochii doar pentru o clipă. Dante şoptea altceva, iar ea voia să audă asta. Părea că ar fi ceva important. Dar brusc era mult mai cald înăuntru, şi nu cumva îşi dorise ea să afle cum ar fi fost să adoarmă în braţele lui?

26

Tella voia să adoarmă din nou în clipa în care se trezi, ca şi când forma aceasta sufocantă a conştiinţei ar putea să fie considerată de fapt stare de veghe. Ochii nu i se deschideau, buzele nu i se mişcau, dar simţea atât de acut durerea. Toată lumea ei era alcătuită din oase rănite şi piele tăiată, întreruptă de fragmente de sunete şi cuvinte cu toane, ca şi când auzul nu ar fi putut hotărî dacă voia sau nu să o ajute.

Erau două voci masculine şi răsunătoare. Mintea ameţită a Tellei invocă imagini ale zidurilor stâncoase ascunse sub pământ.

— Ce a…

— Eu…

— Salvez… ea…

— Cunosc riscurile… dar Sorţile… Ea nu se va vindeca.

— Credeam că Prinţul… este singura Soartă liberă?

Sorţile… au rămas ascunse mulţi ani… sau vraja care le întemniţează slăbeşte.

Cealaltă voce mormăi o înjurătură.

Atunci Tella simţi ceva umed pe buze, care nu era durere. Mai dens ca apa şi un pic metalic. „Sânge."

— Bea.

Ceva cald se lipi mai ferm de gura Tellei, până ce simţi sângele umed picurându-i pe limbă. Primul instinct fu să scuipe, dar îi era imposibil să se mişte şi îi plăcea gustul de putere, forţă şi ceva destul de feroce încât să îi mărească pulsul. Cu mult efort, reuşi să lingă şi să bea.

— Bravo. Era una din vocile de dinainte, dar acum, că durerea mai trecuse, Tella reuşi să adauge un nume. „Julian."

— Ar trebui să fie de ajuns. A doua voce era mai gravă şi mai poruncitoare. „Dante."

Inima Tellei bătu şi mai repede.

După o clipă, nu mai era sânge. Durerea era încă prezentă, dar ca o amorţeală.

— Găseşte-o pe sora ei. Din nou Dante. Du-o în camera Tellei de la palat. Nu vreau să se trezească singură.

Urmă o pauză ce se continuă într-un fel care o făcu pe Tella să se teamă că o lăsase auzul până când vocea lui Julian rupse tăcerea.

— Chiar îţi pasă de ea?

Altă pauză.

— Îmi pasă de cărţile alea, iar ea este singura noastră speranţă să le găsim, frate.

27

Ar fi trebuit să i se pară sfârşitul lumii când Tella îşi recăpătă conştienţa. Totul ar fi trebuit să o doară, în toate modurile posibile. Ar fi trebuit să se trezească într-o lume a durerii, cu o încheietură dureroasă, cu o faţă umflată şi picioarele lovite. În schimb, corpul îi părea întreg şi odihnit, iar inima îi bătea mai puternic decât în noaptea precedentă. Oriunde s-ar fi aflat, noul univers era minunat de comod şi dulce, ca şi când cineva ar fi ascuns-o în mijlocul unei sărbători.

Ceva pârâi, un foc care mirosea slab a scorţişoară şi a cuişoare. Se auzeau şi râsete, neregulate şi cu suspine – ca râsul surorii ei atunci când însoţitorul i se părea cu adevărat amuzant.

Dacă Scarlett chicotea, nu putea fi chiar rău.

Tella întredeschise precaută ochii.

Şi îi închise imediat sau încercă să o facă, dar ei refuzau să se închidă, ca şi când n-ar fi fost în stare să nu vadă imaginea însufleţită a surorii ei, îmbrăcată în nuanţe seducătoare de roşu şi pe Jacks strălucind uşor când se rezemă leneş pe unul dintre fotoliile cu ciucuri din apartamentul din turn al Tellei. Sora sa şi falsul ei logodnic râdeau, discutau şi se priveau ca şi când ar fi fost fermecaţi unul de celălalt.

Tella se ridică. Părea că era deasupra, dar nu în pat. Nu era sigură că voia să ştie cine o schimbase de rochia distrusă sau cum. Dar, cumva, era într-o rochie nouă-nouţă – de aceeaşi culoare argintie ca sarea de mare şi albastră ca ochii lui Jacks, cu mâneci cusute simplu, o fustă lungă şi un corsaj legat cu panglici în nuanţa închisă a şofranului, care o făceau să semene cu un cadou pe care cineva îl desfăcuse pe jumătate.

Dante nu părea să fie pe nicăieri – şi nici Julian. Tella examină toate colţurile camerei. Lumina mată şi portocalie care intra prin fereastră dădea impresia unei dimineţi lente, dar nimic nu indica faptul că Julian sau Dante

fuseseră acolo. Doar gândul la Dante îi produse o ameţeală care o făcu să vrea să închidă din nou ochii. Pielea i se încălzi când îşi aminti de cât de protector o ţinuse în braţe, dar apoi îi arse când se gândi la ultimele cuvinte pe care le spusese Julian. Voia să creadă că tot ce auzise fără să vrea era doar un vis, dar pe de altă parte, cine o vindecase? Şi cum de ajunsese aici?

În faţa focului aproape stins, Jacks şi Scarlett încă stăteau de vorbă fără să observe că Tella nu mai dormea. Jacks arunca un măr albastru-deschis şi spunea ceva prea încet ca Tella să audă, dar care o făcu pe sora ei să se îmbujoreze.

Tella tuşi. Zgomotos.

— O, Tella! Scarlett sări de pe scaun, iar Tella jură că sora ei roşi mai mult. Ce mult mă bucur că te-ai trezit. Jacks şi cu mine am fost atât de îngrijoraţi.

Tella îi aruncă o privire întrebătoare ticălosului.

— Credeam că nici măcar tu nu ai voie să intri aici.

— Îmi place că uiţi că sunt moştenitorul tronului, spuse lin Jacks. Practic, palatul este al meu. Dar chiar dacă nu ar fi, nimeni nu m-ar putea împiedica să fiu lângă tine, chiar şi după un incident atât de minor.

El se uită în ochii Tellei când veni lângă patul ei, ordonându-i tăcut să-l susţină în ce urma să spună.

— Ştiu că ai căzut doar câţiva metri, după ce ai coborât din întâmplare prea devreme din trăsură şi te-ai lovit la cap, dar tot mă îngrijorează ce ar fi putut să se întâmple dacă nu aş fi fost acolo să te prind şi să te aduc înapoi aici, draga mea. El vorbea foarte afectuos, ca şi când i s-ar fi părut adorabilă.

Tella jură că ochii lui Scarlett se transformară în două inimi mici.

Tella începu să se întrebe dacă nu cumva acesta era visul, deşi aducea mai mult cu un coşmar. Scarlett părea prea încântată de Jacks, care nu trebuia să fie aici. Dante şi Julian o salvaseră – unde erau *ei?*

Jacks o strânse încet de încheietura mâinii. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi spus că era îngrijorat.

— Pulsul tău pare puternic, dar probabil ai nevoie de nişte mâncare. El se întoarse din nou spre Scarlett. Eşti drăguţă să îi aduci surorii tale o tavă cu fructe, ceai şi biscuiţi? Ar dura prea mult să chem un servitor şi nu cred că ar trebui să riscăm să o lăsăm să leşine din nou.

— Bineînţeles, spuse Scarlett şi plecă după câteva secunde, lăsându-i pe Tella şi pe Jacks singuri.

Pentru o clipă, auzi doar pârâitul focului şi văzu privirea îngrijorată a lui Jacks, la fel de argintie ca stelele căzătoare; părea să se priceapă mai bine la simularea emoţiilor reale decât atunci când îl văzuse în urmă cu trei nopţi.

— Ce cauţi aici? întrebă Tella.

Privirea lui Jacks se calmă imediat.

— Am spioni în tot palatul, spuse el. Tonul îi era plictisit, ca şi când ar fi fost dezamăgit că nu îi adresase o întrebare mai originală. Ştiu tot ce se întâmplă aici. În clipa în care artistul te-a adus prin tuneluri, am fost prevenit, şi este un lucru bun. Sora ta a venit aici în grabă la câteva minute după ce am sosit şi a trebuit să inventez o poveste despre cum ai căzut din trăsură, deoarece avea impresia că eşti aproape moartă.

— Chiar aproape am murit! De ce nu mi-ai spus că alte Sorţi sunt libere?

— Pe cine ai întâlnit? întrebă el calm.

— Pe Regina Nemuritoare şi slujnicele ei.

Jacks muşcă indiferent din mărul lui albastru, dar Tella jură că trăsăturile-i deveniră dure cât mestecă, de parcă n-ar mai fi fost atât de indiferent pe cât pretindea.

— Norocul tău a fost că sunt slăbite.

— Nu mi-au părut slăbite. Slujnicele aproape m-au ucis. Câte alte Sorţi sunt libere?

Jacks râse cu amărăciune.

— Doar pentru că unele dintre Sorţi au ieşit din cărţi nu înseamnă că suntem libere. Când vrăjitoarea ne-a blestemat, ne-a luat jumătate din puteri. Sunt o umbră a ceea ce am fost cândva. Crezi că singura mea putere era un sărut mortal? Am fost numit Prinţul Inimilor deoarece

puteam controla mai mult decât bătăile inimii cuiva. Cu o atingere, puteam da sau lua sentimente şi emoţii. Dacă aş fi avut toate puterile, nici nu am mai fi purtat discuţia asta. Ai fi atât de incontrolabil de îndrăgostită de mine, încât ai face orice ţi-aş cere.

Tella nici măcar nu se deranjă să-şi reprime râsul.

— Nicio putere de pe pământ nu mă poate face să mă îndrăgostesc de tine.

— Vom vedea. În afară de cazul în care vei trăi mai mult de o săptămână. Jacks îşi aruncă mărul în foc. Fructul străluci albastru precum cerul, acoperind pentru scurt timp camera cu un licăr incompatibil cu discuţia lor mortală, amintindu-i Tellei de stelele lui Legend din noaptea trecută.

Sau erau stelele lui Dante?

În cele din urmă, Tella îşi permise să se gândească bine la ce auzise fără să vrea din dialogul lui Dante cu Julian, care nu doar că o vindecaseră miraculos cu sângele lor, dar Dante îl numise pe Julian fratele său.

Dacă Julian îi spusese lui Scarlett adevărul despre faptul că Legend era fratele lui, atunci Dante era Legend. Dar dacă Dante era Legend, de ce i-o adusese pe Tella lui Julian să o vindece? Poate că Julian era cu adevărat Legend.

Tella îşi dori să fi reuşit să deschidă ochii şi să vadă al cui sânge îl băuse. Era posibil să nu fi fost al lui Julian sau al lui Dante; poate Julian avea o rezervă de sânge magic pe undeva, lucru care părea foarte puţin probabil, însă tot aşa era să îşi imagineze că unul dintre fraţi era de fapt Legend şi că îi dăduse să bea sânge ca să o ţină în viaţă.

În orice caz, să i-l predea pe Legend lui Jacks la sfârşitul jocului nu mai părea acelaşi lucru ca la început, nici pe departe.

Şi totuşi, unei părţi răutăcioase a Tellei îi plăcea ideea că Dante era cu adevărat Legend. După ce îl auzise pe Dante spunându-i lui Julian că îi păsa de Tella deoarece putea găsi cărţile, o parte din ea l-ar fi predat bucuroasă lui Jacks – chiar dacă partea cealaltă o avertiza că era o

idee îngrozitoare.

Tella se întoarse din nou spre Jacks ca să-l găsească jucându-se cu una dintre buclele ei blonde, gest care o făcu să se înfioare şi să simtă că-i distrugea părţile trupului care îi fuseseră vindecate. Ea încercă să alunge senzaţia. În schimb, se trezi imaginându-şi cum ar fi fost Jacks cu toată puterea. Ca în vremurile când Sorţile se spunea că erau mai mult ca zeii decât ca oamenii. Îşi imagină buzele lui pătate mereu cu sânge şi o grămadă de fecioare moarte la picioarele lui.

— De asta îl vrei pe Legend? îl întrebă Tella pe Jacks. Ca să îţi recuperezi puterile?

— Cred că deja ştii răspunsul, spuse tărăgănat Jacks.

— Ce se întâmplă cu Legend după ce se face tranzacţia?

Enervarea licări în ochii lui Jacks.

— Îţi faci griji pentru nemuritorul Stăpân al Caravalului?

— Nu, dar mă îngrijorează să dau monştrilor ca tine şi ca Regina Nemuritoare mai multă putere.

— Monştrilor li se va da putere indiferent de cum se termină povestea, spuse plăcut Jacks. Ce crezi că se va întâmpla cu Legend dacă ne distruge şi capătă toată magia noastră? Îmi place puterea, dar niciun om sau nemuritor nu ar trebui să aibă prea multă. Dacă Legend obţine ce vrea, va fi un ticălos mai mare decât a văzut lumea vreodată.

— Deci tu crezi că jocul este real?

— Poate nu pentru toată lumea care joacă, dar este în cazul tău, al meu şi al lui Legend. Schimbă asta lucrurile pentru tine, drăguţo? Pentru că, dacă te răzgândeşti, lasă-mă să-ţi amintesc două lucruri. Dacă nu reuşeşti să-ţi respecţi înţelegerea cu mine, vei muri la sfârşitul săptămânii, la fel şi mama ta. Există doar două metode prin care să eliberezi pe cineva dintr-o carte. Un om trebuie să îi ia de bunăvoie locul în carte sau un nemuritor cu puteri grozave trebuie să rupă blestemul şi să îi elibereze pe toţi cei întemniţaţi în cărţi. Legend nu ar alege niciodată să elibereze Sorţile. Dacă pune mâna pe cărţi, le va distruge, inclusiv pe mama ta.

Jacks se apropie suficient încât să-i atingă Tellei urechea cu buzele reci, în timp ce îi aranjă părul şi şopti:

— Cartea în care este închisă mama ta este legată de pachetul de cărţi în care sunt închise toate Sorţile. Dacă nu vrei ca mama ta să moară, imediat ce vei câştiga jocul mă vei contacta cu moneda fără noroc şi mi-l vei da pe Legend, aşa cum ai promis.

— Te urăsc, mârâi Tella.

Jacks chicoti pe lobul urechii ei, ca şi când sentimentul l-ar fi înfiorat.

— Vă întrerup? Vocea lui Scarlett răsună din pragul uşii.

Tella se uită ca să o vadă pe sora ei ţinând o tavă colorată cu mâncare şi zâmbindu-i încă un pic prea larg lui Jacks.

— Tocmai îmi luam rămas-bun. Jacks dădu pe spate o şuviţă rebelă de pe fruntea Tellei, încruntându-se ca şi când ura să o părăsească.

Scarlett părea că ar fi putut să leşine în faţa scenei, iar Tella îşi imagină că probabil părea nespus de elegantă, cu ea întinsă palidă pe perne, şi Jacks frenetic, strălucitor şi auriu, cu părul poleit căzându-i peste un ochi misterios.

— Aş vrea să mai pot rămâne. Dar nu-ţi face griji, draga mea, mă voi întoarce să te iau în seara asta pentru cina cu împărăteasa.

Scarlett suspină când lăsă tava lângă pat.

— Iei cina cu împărăteasa?

— O, da, interveni Jacks, înainte ca Tella să poată reacţiona la această nouă informaţie. Maiestatea Sa este foarte nerăbdătoare să o cunoască pe fata care mi-a răpit inima. Ei nu-i plăcea de ultima mea logodnică, dar ştiu că îi va plăcea de Donatella la fel de mult ca şi mie.

Tonul lui nu ar fi putut fi mai dulce nici dacă ar fi mâncat miere, iar de data asta Tella nu îşi dădea seama dacă o spusese pentru binele lui Scarlett sau ca să o chinuiască pe ea. Dacă împărăteasa o iubea la fel de mult ca Jacks, atunci nu o iubea deloc.

Această cină i se păru brusc o idee foarte proastă.

Într-un fel, împărăteasa fusese mereu la fel de legendară

pentru Tella ca şi Sorţile; un domnitor puternic despre care auzise, dar pe care nu îl văzuse vreodată. Şi, chiar dacă era curioasă, Tella s-ar fi descurcat fără onoarea de a o cunoaşte pe Maiestatea Sa. Mai important, o noapte cu împărăteasa însemna o noapte în minus în care Tella ar fi jucat jocul şi ar fi găsit cărţile mamei ei, de care era acum sigură că erau cheia pentru a câştiga jocul.

— Nu pot lua cina cu tine în seara asta, spuse Tella. Au mai rămas trei nopţi de Caraval.

— Tot uiţi cât de important sunt, zise Jacks. Asta înseamnă cât de importantă eşti şi tu. I-am spus împărătesei cât de mult îţi place jocul, iar ea a anulat tot ce-a fost plănuit pentru seara asta ca să nu rămâi în urmă.

— Dar…

— S-a aranjat deja, spuse mieros Jacks, cu o privire aruncată surorii ei şi o urmă de entuziasm nemaiauzită până atunci, amintindu-i Tellei ce avea mai exact de pierdut dacă logodna falsă ar fi fost dezvăluită.

Tella voia să întrebe de ce conta atât de mult pentru el. Când se întâlniseră prima dată, el afirmase că dezvăluirea minciunii l-ar fi înfăţişat ca fiind slab şi i-ar fi pus viaţa în pericol. Imediat ce aflase că el era o Soartă, îşi imaginase că era o minciună, dar poate că era vulnerabil până şi-ar fi recăpătat pe deplin puterile.

— Acum, chiar trebuie să plec, adăugă el zgomotos şi îşi luă rapid rămas-bun de la Scarlett. Din fericire, nu încercă să o sărute pe obraz sau să-i pupe mâna.

Deşi, după cum Scarlett îşi flutură genele când închise uşa în urma lui, Tella îşi imagină că sora ei îşi dorise ca Jacks să îi fi atins măcar degetele cu buzele.

— Scar, trebuie să ai grijă cu el.

— E amuzant, zise Scarlett, întorcându-şi brusc din nou capul spre Tella. Tocmai voiam să-ţi spun acelaşi lucru.

28

Stând cu spatele lipit de uşă, Scarlett apucă mânerul din sticlă cu cinci monturi albe, ca şi când ar fi blocat-o ca să împiedice o anumită persoană să mai intre.

— Tella, ce faci cu moştenitorul tronului?

Zâmbetul lui Scarlett dispăru, iar vocea dulce deveni tăioasă.

— După cum tot rânjeai, credeam că îl placi.

— Are o reputaţie rea şi este nobil – i-am văzut portretele prin tot palatul. Cum altfel trebuia să mă port? Scarlett se întoarse spre pat şi se aşeză pe margine, ca o strălucitoare pasăre roşie pe cale să atace. Tella, ce se întâmplă? Când Julian mi-a spus mai devreme să vin aici, m-a făcut să cred că aproape ai murit, dar apoi Jacks mi-a spus o poveste ridicolă – cum că ai căzut din trăsură. Te-a rănit?

— Nu, Jacks nu m-a atins.

— Atunci, spune-mi ce s-a întâmplat. Julian a refuzat să-mi explice. El a fugit, iar de data asta nici măcar nu i-am spus să plece.

Tella trase de panglicile albastre ca sarea de mare care-i atârnau de pe rochie, evitând privirea întrebătoare a surorii ei. Scarlett continuă să se uite la Tella ca şi când ar fi făcut ceva rău, dar Tella nu ar fi fost în situaţia asta dacă Scarlett nu ar fi avut secrete.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat? întrebă Tella. Am ieşit să te caut. Am venit la apartamentul tău după miezul nopţii, dar erai plecată. Tella îşi ridică privirea în cele din urmă. Unde ai fost, Scarlett?

— Nicăieri, răspunse ea categoric. Eram în camera mea, dormeam.

Tella miji ochii.

— Am bătut la uşă.

— Probabil că nu am auzit.

— Am bătut destul de puternic încât să-mi rănesc monturile.

— Eram extenuată. Scarlett îşi lăsă mâinile pe fustă şi netezi o cută inexistentă. Ştii cât de profund pot să dorm.

Tella nu voia să se îndoiască de sora ei. Tonul lui Scarlett era sincer, dar felul în care continua să se joace cu pliurile egale ale rochiei îi dădea Tellei impresia că, deşi poate spunea adevărul, nu era toată povestea. Ea îşi tot netezea rochia.

Scarlett părea că simţea îndoielile din ce în ce mai mari ale surorii ei.

— Nu joc jocul. Unde să fi fost, Tella?

— Poate că nu joci pentru că lucrezi pentru Legend, o acuză Tella.

— Tu… crezi că sunt implicată în joc? se bâlbâi Scarlett.

— Nu ştiu ce să cred! După tot ce s-a întâmplat aseară, nici măcar nu mai sunt sigură că este un simplu joc, recunoscu Tella.

Spre meritul ei, Scarlett nu spuse că tocmai în privinţa asta o avertizase. În schimb, inspiră adânc şi îşi netezi din nou fusta înainte să spună calm:

— Ai uitat deja prin ce m-a pus Legend să trec în ultimul joc? Chiar crezi că l-aş ajuta să-ţi facă aşa ceva? Nu-mi răspunde, pentru că după expresia de pe chipul tău îmi este clar că asta crezi. Dar nu te-aş răni aşa, Tella. Jur, nu lucrez pentru Legend, iar dacă tu crezi contrariul, atunci trucurile lui te afectează.

Scarlett luă una din mâinile Tellei, prinsoarea ei fiind caldă şi fermă, dar uşor tremurândă. Tella ar fi putut interpreta că sora ei era nesinceră sau că Scarlett, care rareori o minţea, chiar era rănită.

Tella se simţi vinovată.

— Îmi pare rău, spuse Tella. Ai dreptate. Nu ar fi trebuit să presupun că lucrezi cu Legend doar pentru că nu mi-ai deschis uşa.

Tella aproape râse când rosti cuvintele cu voce tare; făcuse un pas destul de mare. Însă i se părea prea devreme să glumească despre asta. Sora ei încă o ţinea de mână, şi totuşi, legătura dintre ele părea neobişnuit de fragilă, ca şi când povara multelor secrete ale Tellei ar fi

putut să o rupă.

Ea se uită pe fereastră. Lumina de culoarea piersicii leneşe căpătase nuanţa caisei strălucitoare, poleind un pic mai mult camera. Tella nu fusese atentă la clopote, dar îşi imagina că era în jurul prânzului. Mai avea destule ore înainte de căderea nopţii şi cina ei cu împărăteasa ca să-i mărturisească totul lui Scarlett, iar Tella se gândi la asta, dar se îndoia că sora sa ar fi crezut ce aflase ea în timpul jocului, ceea ce o speria aproape la fel de mult ca ideea de a o crede întru totul.

Tella aproape îşi dorea să o audă pe sora ei asigurând-o ca totul era doar un joc. Dar dacă tot ce avea legătură cu Caravalul era real – aşa cum începuse să se convingă Tella după întâlnirea din dimineaţa aceasta cu Regina Nemuritoare –, prefăcându-se că era doar un joc nu i-ar face niciun bine. Totuşi, să o convingă pe Scarlett că era real nu ar fi fost nici spre binele surorii ei. Pur şi simplu s-ar fi îngrijorat mai mult pentru Tella.

Dar poate că era un secret pe care Tella îl putea dezvălui şi care ar fi îmbunătăţit situaţia în loc să o înrăutăţească.

— Cred că Dante ar putea fi fratele lui Julian.

— De ce spui asta? Tonul lui Scarlett era sceptic. Cei doi nici măcar nu se plac.

— Am auzit ceva aseară fără să vreau.

— Probabil că era doar un rol pentru joc.

— Părea foarte convingător.

Scarlett miji ochii.

— Chiar începi să crezi că nu este doar un joc, nu-i aşa?

— Nu, minţi Tella.

— Dar crezi că Julian şi Legend sunt fraţi?

— Da, spuse Tella. Cred. Sau crezuse înainte ca sora ei să se uite la ea ca şi când şi-ar fi pierdut minţile.

Scarlett inspiră profund.

— Aş vrea să pot să te cred, dar nici măcar nu joc şi asta mă face să îmi pun întrebări. Ea făcu semn spre uşă. Tot nu îmi dau seama de ce tu şi moştenitorul pretindeţi că sunteţi logodiţi. Sunt sigură că are o legătură cu jocul, dar

nu ştiu cum. Tot ce ştiu este că mă sperie, Tella. Şi dacă sunt atât de confuză, tu trebuie să fii şi mai confuză. Vocea lui Scarlett se sparse şi ceva din Tella se rupse odată cu ea.

Tella nu voia să-şi mai mintă sora, dar ştia şi că nu îi putea spune tot adevărul.

— Joc jocul în folosul lui Jacks, mărturisi ea. Dacă eu câştig şi îi dau premiul, se eschivă ea, atunci ne va reuni cu mama noastră.

Expresia lui Scarlett deveni dură, dar nu spuse niciun cuvânt.

Secundele trecură.

Tella aproape se temu că sora ei nu avea să-i răspundă şi că ar fi ignorat subiectul aşa cum făcea întotdeauna, dar fu mai rău când vorbi.

Scarlett rosti fiecare cuvânt ca şi când ar fi fost o înjurătură, ca şi când ar fi preferat să afle că mama lor era moartă.

— De ce o mai cauţi pe femeia aia?

— Pentru că nu este o femeie oarecare, este mama noastră. Tella se gândi să se ducă la micul ei cufăr şi să scoată cartea în care era prinsă Paloma, dar nu era indestructibilă ca Aracle, iar ea se temea că Scarlett ar fi putut face un gest pripit, cum ar fi să încerce să o rupă în două.

Nuanţa culorii rochiei lui Scarlett se schimbă, roşul-aprins întunecându-se şi potrivindu-se cu tonul sobru al vocii când spuse:

— Ştiu că vrei să crezi tot ce e mai bine despre ea. Şi eu am crezut mult timp. Dar ne-a părăsit, Tella, şi nu doar că ne-a abandonat, ci ne-a lăsat cu tatăl nostru. Ştiu că tot speri că a avut un motiv întemeiat, dar adevărul este că, dacă ne-ar fi iubit, ar fi rămas sau ne-ar fi luat cu ea.

Tella vru să îi spună că mama lor plecase ca să le protejeze de blestematele Cărţi ale Destinului în care se aflau toate Sorţile, dar când se gândi la toate aspectele, i se păru ridicol. Şi dacă Tella i-ar fi spus lui Scarlett despre cărţi, ar fi trebuit să mărturisească şi faptul că mama lor

era infractoarea care furase cărţile, şi se îndoia că asta ar fi ajutat-o.

— Îmi pare rău că avem păreri atât de diferite, zise Tella.

— Pur şi simplu nu mai vreau să suferi din nou. Scarlett se rezemă de cel mai apropiat stâlp al patului. Analizând situaţia – faptul că te-ai asociat cu un moştenitor violent ca să o găseşti –, cred că nu se va termina bine.

— Ştiu că nu îţi place, rosti Tella, dar dacă Jacks este cel care te îngrijorează, crede-mă când îţi spun că afacerea noastră se va termina imediat ce jocul se va sfârşi.

— Eşti sigură de asta? întrebă Scarlett. Când era aici, nu părea că vrea să te lase să pleci curând.

— Este un actor bun.

— Nu cred că acesta e răspunsul.

— De asta îţi cer să ai încredere în mine. Tella îşi strânse sora de mână. Am avut încredere în tine când mi-ai spus că nu lucrezi pentru Legend. Promit, în trei zile, niciuna din noi nu va trebui să-l revadă pe Jacks.

— Se pot schimba multe în trei zile, spuse Scarlett, dar apoi nu o mai contrazise, făcând-o pe Tella să se întrebe dacă nu cumva şi sora ei avea un secret, la urma urmei.

CEEA CE AR FI TREBUIT SĂ FIE A PATRA NOAPTE A CARAVALULUI

29

Tella nu se putea opri să nu îşi împletească flori în păr. Ştia că erau mult prea multe; capul ei semăna cu o grădină plină de plumerii, iar ea tot mai adăuga şi altele.

După plecarea lui Scarlett, un buchet de plumerii sosise la uşa ei, fără bilet. Tella îşi imaginase că erau un dar de la Jacks, de vreme ce se potriveau cu rochia voluminoasă de bal pe care i-o trimisese pentru acea seară. Tella începuse să arunce florile pe fereastră, dar ceva din parfumul lor îi era cunoscut într-un fel care o făcuse să nu-şi dorească să se despartă de buchetul albastru. Ea îşi pusese una în păr, apoi alta, şi alta, pierzându-se în parfumul lor – dulce şi concentrându-se la migăloasa acţiune de a şi le împleti în bucle, în loc să se gândească la faptul că lua cina cu împărăteasa Imperiului Meridian.

Simplul gând o tulbura.

De vreme ce tatăl ei era guvernator, Tella fusese învăţată toate manierele potrivite pentru a merge la banchet cu nobilii, dar nu se pricepuse niciodată să le respecte, iar ea nu ştia nimic despre cum să ia cina cu membrii familiei regale.

Luă altă floare de plumeria din buchetul micşorat.

Un chicot pluti din pragul uşii dinspre dormitor.

Tella se întoarse de la măsuţa de toaletă ca să-l vadă pe Jacks, rezemat de toc.

Se aşteptase ca măcar o dată să încerce să pară de sânge albastru, dar întocmai ca în noaptea Balului Sorţii, Jacks nu avea o haină. El purta o cămaşă largă de culoarea coniacului, cu umeri sfâşiaţi de pe care părea că smulsese un soi de ornament, şi care-i atârna peste pantalonii de un maro-închis, băgaţi în cizme de piele nelustruite. „Nonşalant” era un cuvânt prea extravagant ca să-l descrie şi totuşi, magia încă pulsa în jurul lui într-o strălucire de culoarea cuprului topit.

În una din mâinile fără mănuşi ţinea un măr la fel de alb şi de strălucitor precum cearşafurile unei fecioare.

— Bună seara, Donatella.

— Ştii că nu este politicos să te furişezi în camera unei tinere.

— Cred că am renunţat la politeţuri de ceva vreme. Dar… Jacks se împinse de tocul uşii cu o mişcare vioaie şi îi oferi un braţ. Promit să mă port frumos în seara asta.

— Asta nu-mi spune multe. Tella îşi netezi fusta voluminoasă când se ridică de pe scaun. Rochia pe care o purta părea mai grea decât celelalte pe care i le trimisese Jacks. Jumătate era din mătase simplă de un albastru-perlă, cealaltă fiind o combinaţie preţioasă de spirale cu nestemate, flori de catifea albastre ca amurgul şi ornamente din dantelă albastră ca de gheaţă, care coborau pe fustă într-un model oarecare ce îi amintea Tellei de o cutie de bijuterii răsturnată.

— Nu-ţi face griji, spuse Jacks. Sunt sigur că El te va adora.

— Cumva i-ai spus El împărătesei?

— Elantine este prea lung.

— Mie îmi spui Donatella.

— Îmi place cum sună. Jacks sfâşie încet coaja mărului, dezvăluind pulpa roşie-închisă când muşcă o bucată mare.

Tella se forţă să îi accepte braţul, ştiind că orice semn de nelinişte şi nemulţumire n-ar fi făcut decât să-l încânte, dar, spre surprinderea ei, el se purtă ca un gentilom când urcară treptele turnului de aur al lui Elantine ca să o întâlnească pe împărăteasă la ultimul etaj.

Jacks o ţinea pe Tella de braţ destul de uşor, încât s-ar fi putut elibera în orice moment, mai concentrat la mărul lui decât la ea, până după câteva rânduri de scări. El îşi coborî braţul şi se întoarse brusc spre ea.

În loc de măr, îşi muşcă buzele cu dinţii ascuţiţi, în timp ce privirea argintie îi dansă pe părul ei. Tella pierduse câteva flori pe scări. Probabil că era mai bine. Totuşi, Jacks începu să se încrunte când o studie.

— Ce este? întrebă Tella.

— Împărăteasa trebuie să creadă că suntem îndrăgostiţi. Se opri, ca şi când şi-ar fi ales cu grijă cuvintele

următoare. Situaţia mea cu El este complicată. Dacă aş putea să o ucid, aş face-o, dar are protecţii care mă împiedică. Şi chiar dacă este bătrână, nu este pe moarte. Totuşi, e mai aproape de a-mi lăsa tronul. Dar asta nu se va întâmpla până ce nu voi găsi o persoană pe care să o considere potrivită să conducă alături de mine.

— Şi crezi că eu sunt acea persoană? Un râset însoţi cuvintele Tellei.

Dar Jacks nu zâmbea.

— L-ai convins pe Legend să te ajute, ai murit şi ai revenit la viaţă şi ai îndrăznit să mă săruţi. Bineînţeles că eşti acea persoană. El o fixă o clipă cu privirea înainte să se uite în altă parte.

Tella i-o urmări spre o oglindă care atârna pe perete şi în care se vedeau amândoi. Spre uimirea Tellei, Jacks apărea diferit în oglindă; probabil nu putea să-i surprindă adevărata esenţă. Cu cămaşa ruptă şi cizmele nelustruite, încă arăta de parcă tocmai s-ar fi dat jos din pat sau ar fi căzut de la o fereastră nu prea înaltă – dar părea şi mai tânăr, mai copilăros, mai degrabă neastâmpărat decât întruparea răului. Ochii îi erau albaştri-deschişi, fără urmă de argintiu rece. Era tot palid, dar uşor îmbujorat şi buzele-i descriau subtil un zâmbet, de parcă ar fi urmat să spună ceva indecent.

— Te holbezi la persoana greşită, dragă. Jacks îi împinse uşor obrazul şi îi mută privirea astfel încât Tella să-şi vadă reflexia.

Stătuse mai mult de o oră în faţa oglinzii fixându-şi flori în păr, dar nu se uitase la ea, nu cu atenţie. Uneori, când se privea în oglindă, jura că vedea umbra Morţii în loc să se vadă pe sine. Dar, când se privi acum, nu văzu Moartea. Pielea îi strălucea, aprinsă nu doar de urcatul scărilor, ci de o viaţă de aventuri în zilele, săptămânile şi sezoanele viitoare. Lângă ea, Jacks păru brusc şi mai palid prin comparaţie. Strălucirea lui însemna că nu avea să moară din cauze naturale sau de pe urma unor răni mortale, dar strălucirea ei însemna că ea trăia cu adevărat.

— Alţi oameni te-ar putea subestima, Donatella, dar eu

nu o fac.

Tella încercă să nu se lase impresionată de cuvintele lui. Toată viaţa ei fusese subestimată – de tatăl ei care o credea inutilă, de sora ei care o iubea, dar se temea că nu se putea feri de bucluc, de bunica ei care o considera doar o pacoste, chiar şi Tella se subestima din când în când. Era aproape crud că individul care părea să creadă cel mai mult în ea era acelaşi care o ucidea lent.

— Dacă nu voi reuşi, mă vei ucide mai devreme, aşa cum ţi-ai ucis ultima logodnică?

Jacks se cutremură.

— Nu am ucis-o.

— Atunci, cine a făcut-o?

— Cineva care nu voia să iau tronul.

Jacks îşi scăpă mărul, lăsându-l să se rostogolească pe scări când o luă pe Tella de braţ. El o ţinu un pic mai strâns decât înainte, aproape protector, dar rămase tăcut când continuară să urce, ca şi când menţionarea fostei logodnice chiar îl supărase. Poate dacă Tella l-ar fi crezut, s-ar fi simţit vinovată. Dar el era Prinţul Inimilor şi toată lumea ştia că prinţul nu era în stare să iubească. Poveştile spuneau că avea o singură dragoste adevărată, dar Tella se îndoia că o găsise. Şi, având în vedere cât de nonşalant zisese că voia să o ucidă pe împărăteasă, Tella se îndoia că Jacks era afectat de pierderea unei vieţi omeneşti.

— De ce contează atât de mult tronul pentru tine? întrebă Tella după alte câteva trepte. Ca Soartă, nu cred că ai vrea să fii împovărat de puterea unui muritor.

— Poate că îmi place ideea de a purta o coroană. Jacks înclină capul, lăsând mai mult păr auriu să îi cadă în ochi. Ai văzut coroana împărătesei?

— Nu pot spune că am văzut-o. Dar Tella văzuse cât de neglijent se îmbrăca Jacks şi, chiar dacă nu era cazul, nu-şi putea imagina că Prinţul Inimilor ar fi luptat atât de mult să fie moştenitor doar ca să poarte o coroană.

Ea era pe cale să-l întrebe ce avea atât de special această coroană când tocmai se opriră.

Tella nu numărase treptele pe care le urcaseră, dar îşi

imagină că erau aproape de vârful turnului. Două uşi negre şi lăcuite îi aşteptau, cu străjerii îmbrăcaţi în armuri de fiecare parte. Probabil îl recunoscuseră pe Jacks şi, fără să spună un cuvânt, deschiseră uşile.

Lumânările curgeau de pe fiecare centimetru al unui tavan alb, ca nişte picături strălucitoare de ceară, umplând camera boltită cu săgeţi pâlpâitoare de lumină galbenă. Tella avu doar o clipă să asimileze totul, să privească aburul care se ridica din festinul aranjat cu grijă sub lumânări şi podiumul complex sculptat din partea cealaltă a camerei, înainte ca o voce feminină să explodeze în linişte.

— În sfârşit sunteţi aici! Împărăteasa Elantine se ridică de pe scaunul din capătul mesei de banchet.

Tella se aşteptase la o apariţie feminină palidă, slabă şi osoasă şi mai rece decât bunica ei Anna, dar Elantine avea obrajii îmbujoraţi, pielea măslinie şi un corp voluptuos care părea catifelat la atingere.

— Tu, draga mea, eşti minunată. Până şi zâmbetul lui Elantine era luminos, ca şi când şi-ar fi păstrat toate zâmbetele pentru întâlnirea cu Tella. Expresia lumină tot chipul Maiestăţii Sale, făcând diadema de aur şi bijuteriile care-i mărgineau mantia albastră să strălucească şi mai mult.

Tella făcu o plecăciune.

— Este o plăcere să vă cunosc, Maiestate. Jacks mi-a spus multe lucruri despre dumneavoastră.

— Ţi-a spus şi cum plănuieşte să mă ucidă?

Tella îşi reprimă un suspin.

— Nu te speria, glumesc! Jacks este moştenitorul meu preferat până acum. Elantine făcu semn din ochi şi o îmbrăţişă strâns pe Tella.

Din cauza bunicii Anna, care fusese suplă ca o creangă de copac, Tella crezuse mereu că bătrânii erau fiinţe fragile şi casante, dar Elantine o îmbrăţişă feroce, cald şi destul de nepăsător ca să îi şifoneze veşmintele imaculate.

După ce o eliberă pe Tella, Elantine îl îmbrăţişă şi pe Jacks şi chiar îi zburli părul ca şi când ar fi fost un băieţel.

— Ai fi atât de frumos dacă te-ai aranja un pic mai mult.

Spre uimirea Tellei, Jacks chiar roşi; pielea îi era mai mult albastră decât roşie, dar cu siguranţă roşise. Ea nu ştia cum era posibil să simulezi îmbujorarea – era imposibil ca remarca ei să-l fi jenat cu adevărat –, totuşi obrajii lui palizi se albăstriră uşor. După o clipă, el adăugă un zâmbet strâmb, fără îndoială ca să o facă pe împărăteasă să creadă că, în ciuda faptului că era timid, îi preţuia atenţia. Era tulburător cât de priceput era la şarada asta.

Împărăteasa radie, dar nu pentru mult timp.

— Pari prea slab, Jacks. Sper că nu vei mânca doar un măr în seara asta. Elantine se întoarse din nou spre Tella. Va trebui să te asiguri că mănâncă suficient. Oamenii încearcă mereu să-l otrăvească pe dragul meu Jacks, deci nu mănâncă niciodată nimic la micile mele banchete. Dar sper că se va simţi bine în seara asta. Am comandat un festin corespunzător… ei bine, pentru mine.

Elantine râse când îi conduse pe Jacks şi pe Tella spre masa plină de bucate, pe care se găseau toate felurile de mâncare, de la turnuri din faguri de miere cu flori comestibile şi până la purceluş glasat cu măr în gură, mici pomi fructiferi cu prune înmuiate în ciocolată şi piersici glazurate cu zahăr brun, felii de brânză ce ieşeau din mici cufere de comori din aluat, carapace răsturnate de broască-ţestoasă pline cu supă, sendvişuri cât degetul chiar în formă de degete, farfurii colorate cu ridichi sărate roz şi roşii, apă cu bule de lavandă şi vin de culoarea piersicii, cu fructe de pădure pe fundul sticlei.

— Observaţi că nu avem servitori. Am vrut să fie o întâlnire intimă, ca să te cunosc.

Elantine se aşeză în capul mesei. Erau doar două scaune în plus, ambele îndreptate spre scena teatrală din capătul camerei. Bolta din lemn de deasupra era sculptată cu imaginile unor măşti ovale fără ornamente, ce se încruntau, zâmbeau, rânjeau, râdeau şi făceau o mulţime de alte feţe ciudate şi care erau îndreptate în jos, către cortina verde trasă.

— Acum, vorbeşte-mi despre tine, zise împărăteasa.

Jacks spune că ai venit în Valenda în căutarea mamei tale dispărute?

Tella voi să-i răspundă când se aşeză, dar în loc să îi permită, Elantine continuă să recite o listă impresionant de lungă cu alte lucruri pe care le spusese Jacks despre Tella. Împărăteasa ştia până şi faptul că urma ziua de naştere a Tellei şi promise să îi organizeze o mică petrecere.

— Jacks îmi spune şi că ai o fixaţie pentru Sorţi. Aveam şi eu un pachet de Cărţi ale Destinului, cu mult timp în urmă. Niciodată nu păreau să prezică lucruri bune. Ea râse din nou.

Sunetul o surprinse pe Tella aproape la fel de mult ca prima dată. Nu se aşteptase ca Maiestatea Sa să fie atât de binedispusă sau să îl iubească atât de mult pe Jacks. Fie dădea aprobator din cap, fie râdea la orice spunea el şi-i umplea farfuria cu mâncare ca şi când ar fi fost un copil, deşi Tella observă că Jacks nici măcar nu gusta. El luă mărul din gura porcului, dar nu îl mâncă nici pe acela, ci doar îl roti într-o mână.

Apoi, cu mâna cealaltă îi atinse gâtul Tellei, degetele sale reci jucându-se lent cu părul ei. O făcea doar de faţadă, dar părea atât de stângaci. Ca şi când ar fi fost cel mai natural lucru ca el să întindă mâna şi să o atingă. Ea jură că îi simţi şi privirea, la fel de rece ca bruma dimineţii, şi că îi atingea uşor buzele în timp ce Jacks îi urmărea fiecare înghiţitură.

— Amândoi trebuie să încercaţi şi câteva din astea.

Elantine arătă spre o tavă cu prăjituri de mărimea unei palme, decorate ca să semene cu nişte cadouri, în toate combinaţiile posibile de culori: de la portocaliul mandarinei şi turcoaz la argintiu şi spuma mării, nuanţa ochilor lui Jacks.

— Acestea sunt meniuri tradiţionale de logodnă doar pentru nobili. Numai brutarul regal le pregăteşte – pentru ceilalţi este ilegal. Fiecare conţine o surpriză diferită care simbolizează cum va fi viitorul vostru împreună. Unele sunt umplute cu cremă de zahăr ca să reprezinte viaţa dulce, iar altele sunt umplute cu ouă glasate, simbolul

fertilităţii. Elantine făcu din nou semn din ochi, iar Tella aproape îşi scuipă apa.

Jacks, care nu mâncase nimic în afară de mărul de pe scări, luă o prăjitură decorată şi acoperită cu glazură albastră ca rochia Tellei şi o duse la gură. Când muşcă, un gem gros de zmeură ieşi.

Elantine bătu din palme.

— Se pare că voi doi vă veţi iubi mereu. Acum este rândul tău, dragă.

Tella nu urma să se mărite cu Jacks – ar fi preferat să fie închisă într-o carte –, aşadar prăjitura aleasă nu ar fi trebuit să conteze, dar chiar nu voia să ia una. Şi aşa se preziceau destule despre viitorul ei. Totuşi, Jacks şi împărăteasa o fixau cu privirea. Nu era o rugăminte; era o provocare.

— Interesant, şopti Elantine.

Tella îşi coborî privirea ca să vadă că degetele ei apucaseră o prăjitură neagră cu o fundă din glazură albastră-închisă ca aripile tatuate pe spatele lui Dante.

— Îmi aminteşte de noaptea fără lună în care l-am cunoscut pe Jacks, minţi Tella.

— O, nu mă refeream la prăjitură. Elantine îşi fixă privirea regală pe inelul cu opal în formă de stea de pe degetul Tellei. Nu am mai văzut unul de foarte mult timp.

— A fost o moştenire de la mama, spuse Tella.

— Iar ea ţi l-a dat? Elantine îi vorbi la fel de călduros ca şi până atunci, dar Tella jură că ochii îi erau acum ridaţi la colţuri, ca şi când zâmbetul nu ar mai fi fost sincer. Ţi-a spus la ce foloseşte?

— Nu, a fost doar unul dintre puţinele lucruri pe care le-a lăsat când a dispărut.

— Iar tu îl porţi ca să-ţi aminteşti de ea? Expresia lui Elantine se îmblânzi. Chiar eşti un mic giuvaier. Când Jacks mi-a spus prima dată că s-a logodit din nou, am fost sceptică. M-am temut – ei bine, nu contează de ce m-am temut. Acum văd de ce te-ar dori. Dar fii atentă cu moştenirea ta. Tonul ei se transformă într-o şoaptă. Acela seamănă cu una dintre cheile de la Templul Stelelor, iar

dacă este, cred că a costat-o mult pe mama ta.

Tella îşi privi din nou mâna. Părea incredibil, dar partea mereu încrezătoare din ea se întrebă dacă inelul pe care îl purtase în ultimii şapte ani ar fi putut să fie cheia secretelor mamei ei.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, strigă o voce răguşită de pe scenă.

Tella îşi ridică privirea ca să-l vadă pe Armando îmbrăcat ca Regele Ucis – o Soartă care reprezenta ori trădarea, ori întoarcerea unui lucru pierdut. El zâmbi publicului restrâns, expresia fiind la fel de înfiorătoare precum costumul. O sabie din care picura ceva roşu îi atârna de mijloc, o rană mare şi însângerată îi păta gâtul expus şi o coroană urâtă din pumnale îi împodobea capul.

— Ce plăcere e să mă aflu aici în seara aceasta.

30

Jumătate din lumânările care atârnau din tavan se stinseră, lăsând masa de banchet în umbră, doar Armando şi scena rămânând în lumină.

— O, bun! bătu din palme Elantine. Distracţia este pe cale să înceapă.

— Mulţumesc pentru că ne-aţi invitat, Maiestatea Voastră. Armando făcu o plecăciune adâncă, surprinzător de umilă. De când aţi fost încoronată, cea mai mare dorinţă a ui Legend a fost să aducă artiştii Caravalului în Valenda. Suntem profund recunoscători că i-aţi acceptat oferta. Ca să o onorăm pe Maiestatea Voastră, am organizat un spectacol deosebit, care să arate cum era viaţa când domnitorii nu erau atât de înţelepţi şi de graţioşi. Sperăm să vă placă tuturor.

Cortina se deschise.

Piesa părea o parodie a unei parodii.

Scena era amenajată ca să semene cu o veche sală a tronului, dar toate culorile erau prea strălucitoare şi aprinse – totul era vopsit în nuanţe strălucitoare de verde, violet electric, fucsia, albastru cosmic şi galben pulsator – ca şi când un copil ar fi colorat fundalul, costumele şi tronul pe care stătea Armando. Jovan, îmbrăcată ca Regina Nemuritoare cu un petic de ochi cu bijuterii şi o rochie neagră lungă şi mulată, se rezema de braţul lui.

Tella se cutremură, năpădită de amintirile de pe podul din faţa Castelului Idyllwild.

Jovan strâmbă din buze cu o cruzime neobişnuită – întocmai ca adevărata Soartă – când studie curtenii adunaţi pe scenă.

Tella îşi întoarse privirea. Ea recunoscu alţi câţiva actori: unii dintre ei erau îmbrăcaţi ca nobilii, dar mulţi erau costumaţi ca să semene mai mult cu Sorţile. Tella îi văzu pe Fecioara Însărcinată, slujnicele ei şi Otrăvitorul amestecaţi prin mica mulţime.

Nu îl vedea pe Dante. Şi era frustrată că se uitase după

el.

Pe scenă, Jovan, Regina Nemuritoare, oftă teatral.

— Sunt foarte plictisită.

— Poate-ţi pot fi de ajutor. Caspar intră în scenă purtând o haină din catifea roşie care se potrivea cu sângele ce îi curgea din colţul gurii şi marginea unui ochi. Aparent, juca rolul Prinţului Inimilor.

Tella îndrăzni să se uite la Jacks, ca să vadă cum avea să reacţioneze găsindu-se înfăţişat pe scenă. Expresia lui rămase neutră, aproape dezinteresată, dar Tella îi simţi răcindu-se braţul cu care-i cuprinsese umerii când Caspar flutură o mână, făcând semn unor doi actori tineri de pe scenă.

Tella nu îi recunoştea. Ei erau tineri, un băiat şi o fată un pic mai tânără decât Tella. Costumele lor aveau ceva deosebit de tulburător. Toţi ceilalţi actori erau, în mod clar, îmbrăcaţi ca nişte personaje. Dar fata şi băiatul păreau să poarte cele mai bune haine ale lor, frumos călcate şi cam demodate în comparaţie cu restul curţii, ca şi când niciunul din ei nu ar fi avut motive să se îmbrace frumos prea des. Acest lucru îi făcea pe amândoi să pară mai reali decât restul, ca şi când Caspar tocmai i-ar fi luat de pe stradă şi le-ar fi promis ambilor pungi cu dulciuri dacă l-ar fi urmat.

— Cum te cheamă? o întrebă Caspar pe fată.

— Agathe.

— Ce nume frumos, Agathe. Şi pe tine? îl întrebă pe băiat.

— Hugo.

— Alt nume excelent. Tonul dulce al lui Caspar deveni alunecos. De fapt, ambele voastre nume îmi plac atât de mult încât le voi scrie ca să mă asigur că nu le voi uita vreodată.

Agathe şi Hugo se uitară uimiţi unul la celălalt, ca şi când ar fi simţit că ceva nu era în regulă, dar apoi ambii dădură din cap, în mod clar nerăbdători să facă pe plac unei Sorţi.

Din buzunar, Caspar scoase două foi de hârtie de

aceeaşi dimensiune şi formă ca a cărţilor.

— O, suspină el, se pare că nu am cerneală. Presupun că va trebui să-mi folosesc sângele nemuritor.

El scoase un pumnal cu giuvaiere şi îşi apăsă vârful degetului. Sângele se adună, iar Caspar se dădu în spectacol, folosind sângele ca să scrie pe carte. După ce termină, apăru un fuior de fum argintiu şi teatral, suficient cât să acopere jumătate de scenă. Când se împrăştie, Agathe nu mai era acolo. În locul ei era o carte.

Caspar o ridică şi o arătă spre Jovan şi Armando.

— Ai transformat-o într-o carte! strigă Jovan. Fă-o din nou! Fă-o din nou!

Hugo începu să fugă, dar degetul însângerat al lui Caspar deja se mişca, scriind numele băiatului pe cealaltă carte goală.

Alt fuior de fum, iar apoi Hugo dispăru.

Caspar merse spre locul în care se aflase băiatul şi luă cartea de jos.

Jovan bătu din palme.

— Cât timp vor rămâne aşa?

Caspar se îndreptă spre tron.

— Îi poţi ţine aşa câtă vreme ţi se par amuzanţi. Caspar scoase o limbă lungă şi roz şi linse una din cărţi înainte să i-o dea lui Jovan. Îţi voi face un pachet întreg, ca să poţi juca un joc real.

Atârnând pe umărul Tellei, braţul lui Jacks păru brusc mai greu şi mai rece decât înainte.

— Aşa s-a întâmplat? şopti ea. Asta ai făcut? Ai transformat oamenii în cărţi şi te-ai jucat cu ei?

Jacks îi răspunse la ureche.

— Niciodată nu am lins aşa o carte.

— Dar restul… Tella se întoarse ca să îi vadă chipul, să caute vreo urmă de remuşcare. Ea ştia că Sorţile erau malefice – Jacks o blestemase ca să obţină ce voia –, dar ideea de a prinde un om, de a-l transforma într-o bucată de hârtie fără putere şi de a te juca de plăcere şi amuzament cu aceasta părea un nou soi de ticăloşie.

Jacks îi zâmbi indolent şi şopti:

— Ce încerci să afli, Donatella? Vrei să vezi dacă am vreo parte bună? Renunţă, nu am aşa ceva.

— Nu trebuie să-mi spui asta.

— Atunci, de ce continui să mă priveşti ca şi când ai căuta răspunsuri?

Ea îşi înclină capul spre scenă.

— Asta plănuiai să faci cu adevăratul nume al lui Legend? Să îl închizi într-o carte?

— El vrea să mă distrugă, spuse încet Jacks. Eu încerc doar să mă apăr.

— Aşadar, de ce acum îţi doreşti mai mult decât numele lui?

— Deoarece pot avea mai mult. Braţul rece din jurul Tellei se strânse şi mai mult când Jacks spuse cuvântul „mult”.

— Cum? întrebă Tella. Cum plănuieşti să iei mai multe de la Legend?

— Răspunsul meu nu va face decât să te întristeze.

— Prefer să ştiu decât să fiu fericită, în situaţia asta.

— Îi voi bea sângele, direct din vene. Aşa se dă şi se fură puterea. Nu va funcţiona dacă este îmbuteliată. Aşa aş putea împrumuta o parte din magia lui, dar nu va rămâne a mea.

Şi el o putea face. Tella îşi aminti cum oprise inimile tuturor din sala de bal după sărutul lor. Durase numai un minut, însă doar atât îi trebuise.

Fără să mai spună un cuvânt, Jacks se întoarse din nou spre scenă şi zâmbi ca şi când ar fi fost amuzat de spectacol, dar Tella îşi imagină că neliniştea ei era adevărata lui sursă de plăcere.

Îi plăcea să o chinuiască, aşa cum Prinţul Inimilor din piesă se distra jucându-se cu copiii pe care îi închisese în cărţi.

Legend nu se apropia de o limită cu piesa asta, ci o depăşea.

Poate că interpreta prea mult piesa, dar Tella îşi imagină că nu era cu adevărat pentru Elantine, ci pentru ea – doar ca să o convingă de cât de viclene erau Sorţile, astfel încât

să-l ajute pe Legend să le distrugă, în loc să-l ajute pe Jacks să-şi recâştige puterile.

Atunci îi veni altă idee. Mai devreme în acea zi, Jacks îi spusese că erau doar două căi de a elibera pe cineva dintr-o carte. „Un om trebuie să îi ia de bunăvoie locul în carte sau un nemuritor cu puteri grozave trebuie să rupă blestemul şi să îi elibereze pe toţi cei întemniţaţi în cărţi.

Jacks spusese că avea să o elibereze pe mama ei, dar Tella ştia că el nu i-ar fi luat niciodată locul Palomei. Dar dacă Jacks nu îl voia pe Legend doar ca să îşi refacă puterea? Dacă Jacks voia puterea lui Legend ca să poată rupe blestemul cărţilor şi să elibereze toate Sorţile? Poate că adevăratul motiv pentru care îşi dorea tronul era ca Sorţile să domnească din nou, întocmai cum o făcuseră înainte.

Pe scenă, piesa continuă.

Un pocnet îi spuse Tellei că mai mult fum explodase. Când se uită din nou la scenă, toţi nobilii care nu fuseseră de la curte dispăruseră, iar în locul lor erau alte cărţi.

Tella urmări îngrozită când Caspar le luă şi începu să le amestece pentru Armando, Regele Ucis, şi Jovan, Regina Nemuritoare.

— Dacă vă săturaţi de acestea, pot face oricând altele, spuse Caspar, sau putem schimba uşor una scriind numele unei alte persoane pe carte.

— Îţi imaginezi cum ar fi dacă am conduce astfel? Elantine începu să râdă, sunetul năvalnic transformându-se repede într-o tuse guturală când cortina verde fu trasă pentru pauză.

Împărăteasa întinse mâna după pocalul cu apă, dar răsturnă paharul ei şi pe al lui Jacks, împreună cu ce rămăsese din vinul lor.

Tella încercă să îi dea lui Elantine pocalul ei, dar împărăteasa scutură din cap ca şi când nu ar fi avut încredere în Tella.

— Jacks, şopti ea.

Jacks sări de pe scaun şi ieşi din cameră ca să mai aducă apă.

Elantine tuşi, un ultim sunet pârâit. Apoi, expresia ei se concentră. Ea se uită la Tella cu ochi limpezi şi vicleni. Când vorbi, şi vocea era diferită; nu mai era împărăteasa drăguţă care avea grijă de Jacks. Tonul îi era tăios ca dinţii unui leu.

— Minte-mă, spuse Elantine, şi voi ordona să fii dată afară din cameră înainte să se întoarcă Jacks. Sau spune-mi adevărul şi găseşte-ţi un aliat puternic. Acum, răspunde-mi repede: ce cauţi cu tânărul viclean care îmi vrea tronul?

Tellei i se uscă brusc gâtul. Primul ei instinct fu să creadă că acesta era un test din partea lui Jacks, dar apoi se gândi la momentul în care Elantine întrebase cum plănuise Jacks să o ucidă. Pretinsese că glumea, dar întrebarea nu păruse adresată doar de amuzament.

— Timpul trece, izbucni Elantine.

— El o ţine pe mama prizonieră, mărturisi Tella. Nu că nu ar fi avut încredere în Elantine, dar orice femeie care putea conduce un imperiu de una singură timp de cincizeci de ani trebuia să fie mai şireată ca o vulpe, ceea ce spera să însemne că vedea cu adevărat cum era Jacks. Până când mama nu va fi eliberată, nu voi scăpa nici eu de Jacks.

Elantine îşi strânse buzele într-o linie subţire.

Pulsul Tellei se mări.

Dar înainte ca împărăteasa să poată răspunde, Jacks intră din nou în cameră şi îi dădu un pocal cu apă.

— Mulţumesc, dragul meu băiat. Elantine duse apa la buze, dar Tella ar fi jurat că Elantine nu sorbi. Ea îl distrase pe Jacks spunându-i:

— Tocmai îi ziceam minunatei tale viitoare mirese ca vreau să ni se alăture de Ajunul Zilei lui Elantine ca să vadă artificiile din vârful turnului.

Tella nu-şi amintea multe din ce se întâmplase după aceea. Jacks şi Elantine continuaseră să discute, dar Tella abia îi auzise. Ea se gândea în continuare la piesă, la Sorţile pe care le întâlnise în faţa Castelului Idyllwild şi la ce îi condamna pe Legend şi pe cei din imperiu dacă ea câştiga jocul şi i-l preda pe Legend lui Jacks.

La întoarcerea în apartamentul ei, Tella scoase cartea Aracle.

Imaginea fu neclară până ce ea se imagină câştigând jocul şi predându-i-l pe Legend lui Jacks, aşa cum promisese. Imediat, imaginea înfăţişă clar o scena cu Tella, sora ei şi mama lor, toate fericite şi îmbrăţişându-se. O imagine prea bună ca să fie adevărată. Poate că era.

Mulţi ani, Tella avusese încredere în cartea Aracle fără îndoială. Dar dacă adevărata carte Aracle era prinsa în aceasta, nu i-ar fi arătat Tellei ce trebuia să facă astfel încât să o ajute să evadeze?

A CINCEA NOAPTE A CARAVALULUI

31

La început, stelele nu păreau să se vadă. De jos, cerul semăna cu o oglindă scânteietoare neagră. Dar, de deasupra, pentru un scurt moment, Tella reuşi să vadă, din trăsura ei zburătoare, că văzduhul nu era deloc întunecat. Nişte stele albe străluceau în forma unei inimi, care cuprindea o mare parte din Valenda, lumina scânteietoare şi străvezie ca praful de spiriduş de pe marginile vechiului oraş făcând aluzie la farmece, vrăji şi visurile copilăriei.

Tella se apropie de fereastra trăsurii. În ciuda strălucirii incandescente a stelelor, era prea întuneric să vadă clar oamenii de dedesubt, dar îşi imagină că aceia care încă mai participau la joc se grăbeau pe străzi. Nimeni nu îi spusese nimic direct, dar Tella auzise fără să vrea câteva servitoare discutând despre cât de nemulţumită era toată lumea că Elantine anulase cea de-a patra noapte a Caravalului.

De vreme ce viaţa ei depindea de rezultatul jocului, nici Tella nu îşi dorise să rateze o noapte de joc, dar corpul ei acceptase lacom repausul. După cina lui Elantine, Tella dormise încontinuu. Aproape se aşteptase să se trezească acoperită de sânge curgându-i din ochi. Dar ori Jacks îi lăsase un răgaz, ori sângele pe care Dante şi Julian i-l dăduseră încă mai avea efect împotriva sărutului mortal al lui Jacks.

Din nefericire, nu scăpase de blestem. Inima îi bătea din nou mai încet decât ar fi trebuit.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Bum… bum.

Pauză.

Pauză.

Tella se ţinu de piept şi îl înjură pe Jacks. Cea de-a doua bătaie care lipsea părea felul lui de a o îndemna să se

grăbească.

Când trăsura coborî în Districtul Templului, ea scoase cel de-al treilea indiciu, pe care îl copiase de pe spatele afişului mamei ei, ca să îi fie mai uşor să-l aibă la ea.

Dacă ai găsit asta, eşti pe calea cea bună, dar încă nu este prea târziu să te întorci.

Indiciile nu îţi mai pot spune încotro să te îndrepţi; ca să găseşti obiectul de care are nevoie Legend, trebuie să-ţi laşi inima să te conducă.

Tella era acum destul de sigură că obiectul de care avea nevoie ca să câştige era pachetul blestemat de Cărţi ale Destinului al mamei sale. Mai credea şi că nu era un simplu joc şi că Legend chiar îşi dorea pachetul, dar îşi imagina că el nu ştia unde era. Aşadar, prin indiciu, o instruise pe Tella să-şi urmeze inima, sperând că ea ştia unde ascunsese cărţile mama ei.

Un nor de tămâie cu miros înţepător înconjură trăsura Tellei când aceasta ateriză în Districtul Templului. Rugăciuni şi cântece de slavă umpleau încă străzile, dar nu erau nici pe departe la fel de aglomerate ca în urmă cu câteva seri. Niciun zvon despre Legend nu ajunse la urechile Tellei.

Părea să fie singura jucătoare a cărei inimă o ghidase aici. Deşi nu prea o condusese inima, cât inelul din opal de foc al mamei ei, pe care Elantine îl credea un fel de cheie ce avea legătură cu Templul Stelelor.

Tella spera că împărăteasa avea dreptate şi că, dacă ar fi fost o cheie, ar fi dezvăluit secretele de care avea nevoie ca să găsească pachetul de Cărţi ale Destinului. Dar Tella se îndoia că ar fi fost atât de simplu, iar legătura inelului cu templul o făcea să fie prudentă.

Lăcaşurile religioase din Valenda păreau să fie altare de distracţie, nu sanctuare ale credinţei, dar Tella auzise că aceia care se închinau la Templul Stelelor erau credincioşi adevăraţi, dispuşi să-şi sacrifice tinereţea, frumuseţea sau orice altceva le-ar fi cerut stelele. Şi, chiar dacă Tella nu ştia multe despre stele, auzise că fiinţele antice erau lipsite de suflet, chiar mai mult decât oamenii sau Sorţile, lucru

care o făcea să aibă dubii în privinţa oricărei persoane ce îşi dorea să se alăture congregaţiei lor.

Ea strânse funia din talie, care ţinea mantia subţire pe care îi ceruse unui servitor de la palat să i-o procure. Ca să poată intra în Templul Stelelor, trebuia să arate ca un slujitor, docil şi ascultător şi îmbrăcat cu mantia oribilă a unuia dintre ei.

Ea tremură când vântul îi suflă printre picioare, Tella nu fusese niciodată modestă, dar se simţea de parcă ar fi purtat doar un cearşaf despicat, legat cu un nod pe umăr şi cu o funie împletită în jurul taliei. Funia atingea pământul la fiecare pas. Ţinuta nu o avantaja deloc şi o împiedica să fugă prea repede.

Şi tot ce avea legătură cu Templul Stelelor o făcea să vrea să se întoarcă şi să fugă în direcţia opusă.

Aripile imense cocoţate pe acoperişul boltit al templului străluceau la fel de intens ca flăcările, şi totuşi, cu toată măreţia lor, nimeni nu zăbovea în faţa marii intrări. Poate că de aceea erau atât de multe statui împrăştiate pe treptele late din piatra lunii, dând impresia că era animat şi avea vizitatori. Deşi oricine s-ar fi uitat la sculpturi de aproape nu le-ar fi putut confunda nicidecum cu oamenii.

Masivi şi înalţi precum coloanele templului, bărbaţii aveau braţe musculoase la fel de groase ca trunchiurile de copac, în timp ce femeilor li se dăduseră sâni generoşi şi ochi din acvamarin. Tella îşi imagină că trebuiau să fie stele. Ar fi putut fi frumoase, dacă nu ar fi observat şi alte statui. Cele mai mici şi mai slabe, îngenuncheate în faţa stelelor, tulburător de reale şi de naturale. Torţele aprinse aruncau o lumină roşie pe statuile umane, pe picăturile de transpiraţie de pe tâmple şi pe mâinile bătătorite. Toate erau desculţe şi unele stăteau aplecate în semn de supunere, în timp ce altele ţineau braţele întinse, oferind bebeluşi înfăşaţi sau copilaşi de până la doi ani.

Tella se înecă dezgustată când se întrebă ce dăduse mama ei în schimbul inelului de opal de pe degetul său.

— Dacă nu-ţi place imaginea, chiar nu vei fi de acord cu ce vei găsi înăuntru. Dante se rezemă de unul dintre stâlpii

care flancau uşile masive ale templului, bronzat şi cu tatuajele strălucitoare…

Şi, o Dumnezeule, nu avea cămaşă.

Era în bustul gol.

Tella îşi impuse să nu se holbeze, să treacă pe lângă el şi să-l ignore, dar nu îşi putu lua ochii de la el sau împiedica valul de căldură care îi cuprindea pieptul şi-i urca spre gât. Ea mai văzuse tineri dezbrăcaţi – era destul de sigură că îl văzuse chiar şi pe *el* fără cămaşă –, dar cumva Dante părea diferit în capul scărilor. Mai înalt şi mai masiv. Mai mistuitor. El era îmbrăcat ca una dintre statui, doar cu o pânză lată şi albă înfăşurată în jurul jumătăţii inferioare, care scotea în evidenţă perfecţiunea bronzată a picioarelor şi a pieptului său.

Tella închise gura, dar era prea târziu. El o văzuse cu gura căscată, iar acum ticălosul îngâmfat zâmbea cu dinţii albi şi buzele fără cusur, ca şi când ar fi fost una dintre stelele venerate în templu. Iar Tella trebuia să recunoască faptul că, în acel moment, ar fi putut să o convingă, tot aşa cum reuşise să o păcălească să creadă că lui chiar îi păsa de ea.

Aceasta era prima dată când îl vedea de când îi purtase corpul distrus departe de Castelul Idyllwild. Ea îşi imagină că el se aştepta la mulţumiri pentru că o salvase în noaptea aceea. Dar, după ce îi spusese lui Julian, cum că îi păsa doar pentru că ar fi putut să-i conducă la cărţi, Tella nu intenţiona să-i mulţumească lui Dante pentru nimic. Ea voi să spună ceva glumeţ sau caustic, dar, spre groaza ei, singurele vorbe fură următoarele:

— Nu ar trebui să porţi niciodată cămaşă.

Zâmbetul lui era devastator. Dante se îndepărtă atunci de stâlp şi îşi sprijini un cot de una dintre statuile aflate mai aproape de ea. Lumina lunii dansă pe spinii groşi şi negri tatuaţi pe claviculele lui, iar privirea sa întunecată se îndreptă spre Tella, la unul dintre şliţurile rochiei până când…

El se încruntă.

Ceva se scufundă în stomacul Tellei.

— De ce te uiţi aşa la mine?

Dante întinse mâna în jos, prinse capătul funiei care îi ţinea legată bucata de material şi trase.

Fiecare centimetru din pielea Tellei se înfierbântă.

— Ce faci?

— Te ajut.

El îşi înclină capul spre una dintre statuile feminine, care purta un veşmânt asemănător cu al Tellei, doar că funia din talie îi era strânsă direct de sub sâni, iar apoi se înfăşură de câteva ori creând un tipar rombic până se lega la mijloc, lăsând doar doi ciucuri atârnând în apropierea rotunjimii şoldurilor.

— N-ai strâns-o bine. Dante luă celălalt capăt al funiei. Va trebui să o scoatem şi să o legăm din nou.

Tella apucă ambele capete şi se îndepărtă un pas, clătinându-se.

— Nu poţi să-mi desfaci rochia pe scările astea.

— Asta înseamnă că pot în altă parte? Din vocea lui joasă izvorau promisiuni întunecate.

Tella îl lovi cu funia.

— Glumesc. Dante ridică ambele mâini cu un zâmbet surprinzător de sincer. Nu plănuiam să te dezbrac aici sau în altă parte, dar va trebui să-ţi aranjăm cearşaful dacă vrei să intri.

— Este o mantie, nu un cearşaf, îl contrazise Tella. Iar lor nu le va păsa cum este legat.

— Dacă asta crezi, atunci în mod clar nu ştii destule despre sanctuar. Există o lume diferită de cealaltă parte a uşilor de marmură. Dar dacă vrei să intri aşa, atunci fă-o. El întoarse un capăt al funiei în mâinile ei.

Tella se încruntă.

— Cred că îţi place să mă chinuieşti.

— Dacă îţi displac atât de mult, de ce nu ai plecat?

— Pentru că îmi stai în cale.

Era o scuză slabă şi amândoi ştiau asta.

Era mult mai uşor să-l dispreţuiască în mintea ei decât faţă în faţă. Ea îşi amintea cum o privise cât o purtase în braţe de la Castelul Idyllwild. Fusese un moment când

păruse înşelător de tânăr şi aproape prea vulnerabil. Dar se întâmplase pentru că într-adevăr îi păsase de ea? Sau se temuse deoarece moartea ei însemna să piardă şansa de a găsi Cărţile Destinului ale Palomei?

Ea fu tentată să-l întrebe, să îi spună în faţă ce auzise fără să vrea şi să vadă dacă ar fi tresărit sau s-ar fi potolit.

Cuvintele cântăreau greu pe vârful limbii Tellei.

Dar nu rosti niciunul.

Tella nu prea voia să afle pentru că, indiferent ce ar fi spus, povestea lor nu avea cum să se termine cu bine. Tella încă nu era sigură dacă Dante sau Julian era Legend. Conversaţia ei cu Scarlett o făcuse să se îndoiască. Dar dacă Dante se dovedea a fi Legend, atunci Tella trebuia să se asigure că îşi ignora sentimentele faţă de el.

După ce urmărise piesa din seara precedentă şi ajunsese la concluzia că Jacks intenţiona să elibereze toate Sorţile, Tella se gândise la planurile ei. Nu voia să fie responsabilă de eliberarea Sorţilor în lume astfel încât să poată domni peste imperiu ca nişte zei cruzi. Dar nu voia să moară din nou şi nici nu voia să fie atât de aproape de salvarea mamei ei – şi să îi pună în sfârşit toate întrebările pe care le adunase din ziua în care dispăruse de pe Trisda – doar ca să dea greş.

Tella nu intenţiona să fie laşă şi să pretindă că nu avea de ales doar pentru că nu îi plăceau opţiunile. Ea avea de ales şi o făcuse. La sfârşitul jocului, Tella urma să-l predea pe Legend lui Jacks.

Asta o făcea să spere că Dante nu era Legend. Dar chiar dacă nu ar fi fost, tot nu ar fi avut un viitor împreună.

Tella nu se mândrea cu alegerea ei sau pentru că evita lucrurile nespuse dintre ei. Ştia că alegea calea mai uşoară prin faptul că nici măcar nu făcea aluzie la felul în care aproape murise şi la cum Dante o salvase. Dar nici el nu spusese niciun cuvânt despre asta. Probabil că asta era şi dorinţa lui.

— Bine. Tella îi aruncă ambele capete ale funiei. Putea să-l lase măcar să o ajute cu asta, iar apoi să îl trimită în drumul lui. Fă-o repede.

Cu mâinile, apucă jumătatea superioară a cearşafului şi îşi aminti că nu era modestă. Totuşi, Tella simţea că mai degrabă îşi ţinea firea, nu doar cearşaful. Fiecare centimetru al pielii ei deveni mai sensibil, furnicând-o în timp ce el se apropie. Dante mirosea a cerneală şi a alte lucruri întunecate şi seducătoare.

Ea apucă mai strâns materialul când el găsi nodul din talie şi începu să îl dezlege încet. Trase până ce Tella se apropie atât de mult de el, încât nu-i vedea decât conturul pieptului tatuat. Braţele îi erau pline cu simboluri, dar pieptul său părea să spună o poveste. O navă naufragiată cu pânzele sfâşiate eşuase pe abdomenul său, în timp ce stele sparte urmăreau de deasupra. O pădure incendiată îi acoperea o parte a coastelor. Sub claviculă, o inimă neagră ca aceea de pe braţ plângea cu lacrimi de sânge atât de real, încât i se păru că o auzi bătând. Când el se întoarse un pic, ea zări vârfurile penelor de un negru albăstrui ale aripilor frumoase tatuate pe spate.

Tella îşi impuse să nu se holbeze, dar când închise ochii, totul se intensifică. Atingerea monturilor lui Dante pe şoldurile ei îi făcu inima să bată cu putere. Degetul mare care o împunse uşor în talie îi tăie respiraţia când el continuă să mânuiască funia până ce îi alunecă în mâinile lui, lăsând-o doar în cearşaf.

Tella deschise ochii.

Dante îşi trecu limba peste buze, ca un tigru care tocmai biruise o pisică.

Tella apucă mai strâns materialul.

— Să nu îndrăzneşti să pleci cu funia aia!

El ridică o sprânceană.

— Chiar crezi că te-aş lăsa pe treptele astea aşa, după ce m-am chinuit atât să îţi câştig încrederea?

— Credeam că lucrezi pentru *Legend.*

El se apropie.

— Crezi ce vrei, dar dacă tu crezi sincer că e singurul motiv pentru care sunt acum aici, cu mâinile pe tine, nu eşti nici pe departe la fel de inteligentă pe cât credeam.

Apoi, funia alunecă în jurul ei.

Un val fierbinte de sânge se grăbi spre inima ei când Dante îi cuprinse spatele şi-i puse funia, strângându-i-o sub piept.

— Am strâns prea mult?

— Nu.

— Eşti sigură? Pentru o clipă nu ai mai respirat. Sau pur şi simplu am efectul acesta asupra ta? Buzele lui îi atinseră urechea, gâdilând spaţiul sensibil din apropierea marginii maxilarului ei când el chicoti încet.

Ea l-ar fi lovit dacă rochia nu i-ar fi căzut la pământ.

— Îţi face plăcere, nu-i aşa?

— Ai prefera să nu îmi placă să te cuprind în braţe? Dante o îmbrăţişă din nou, dar de data asta nu se rezumă doar la a-i pipăi rochia. Tella simţi cum apăsarea degetelor lui alunecă spre coaste când înfăşură funia până ce se încrucişă chiar deasupra buricului ei.

Asta nu ar fi trebuit să o facă să roşească. Aici se termina povestea lor, nu era momentul în care începea să devină din nou interesantă.

Dante îi trase iar funia la spate, mâinile zăbovindu-i acum pe talia ei.

— Cum ţi se pare?

— Bine.

— Mă refeream la funie.

— Şi eu, spuse Tella, dar fu destul de sigură că vorbele rostite cu respiraţia tăiată îi trădaseră minciuna. Vorbeşte-mi despre tatuajele tale, spuse ea, sperând să-şi distragă atenţia în timp ce el termina. Înseamnă ceva sau sunt doar nişte imagini frumoase?

— Tocmai ai spus că sunt „frumoase”?

— Ai ceva împotriva cuvântului?

— Nu şi dacă îl foloseşti când te referi la mine, zise el.

Dar Tella jură că el legă funia la spate un pic mai strâns decât era necesar când spuse:

— Joc atât de multe roluri în care tatuajele mă ajută să-mi amintesc cine sunt. Fiecare spune o poveste adevărată din trecutul meu.

— Inima neagră care plânge cu lacrimi de sânge, spuse

Tella, e pentru o fată pe care ai iubit-o cândva?

— Despre asta nu vorbesc. Dar îţi voi spune despre nava cu pânzele sfâşiate. Degetele îi atinseră coastele o clipă, amintindu-i exact unde era tatuată nava pe corpul său. Tatăl meu a încercat să scape de mine când eram mic. El m-a vândut unei familii nobile de pe un alt continent. Dar ori destinul a fost de partea mea, ori a vrut cu adevărat să mă distrugă. Nava nobililor a fost atacată de piraţi care nu luau prizonieri. Aş fi putut fi şi eu o victimă, dar le-am spus că sunt un prinţ fugar.

— Şi ei te-au crezut?

— Nu. Dar i-am amuzat suficient cât să nu mă omoare.

Tella se trezi zâmbind când se gândi la copilaşul Dante încercând să păcălească o navă plină cu piraţi.

— Deci, asta înseamnă că ştii trucuri de piraţi?

— Cunosc tot felul de trucuri. Dante termină de legat funia, dar nu-şi luă mâinile calde de pe materialul subţire, din dreptul buricului. Dacă vei înceta să încerci să mă îndepărtezi, te voi învăţa câteva.

— Ţi se pare că te alung?

— Nu, dar vrei s-o faci.

Cu două degete sub bărbia ei, îi înclină faţa spre a lui. Una din mâini îi rămase pe funia de pe talie, în timp ce cealaltă se mişcă dinspre bărbie, ca să îi mângâie încet maxilarul. Deseori, ea crezuse că ochii lui erau aproape negri, dar în strălucirea torţelor, ochii lui Dante erau conturaţi cu auriu şi plini de un soi de dor. Dante o privi ca şi când şi-ar fi dorit ca ea să se piardă undeva în ochii lui, ca să poată fi cel care o găseşte.

Dar Tella ştia că asta nu avea legătură cu găsirea ei, ci cu localizarea pachetului de cărţi. Cu Sorţile, puterea, viaţa şi moartea. Tella voia să ştie cum ar fi fost să se piardă în cineva ca Dante şi să creadă că ar fi găsit-o, dar singura persoană în care putea avea încredere era ea însăşi.

— Mulţumesc pentru ajutor, dar cred că mă descurc singură de aici. Ea făcu un pas înapoi, îşi eliberă bărbia din mâna lui şi trecu pe lângă el.

Când inima îi sări peste următoarea bătaie, i se păru că simţi mai mult tristeţea decât asuprirea lui Jacks, dar se forţă să meargă în continuare. Să nu se întoarcă.

Aerul întunecat deveni dulce ca nectarul şi aproape adormitor când Tella se apropie de uşi şi bătu.

Îl auzi pe Dante venind lângă ea, dar nu se întoarse spre el.

— De ce nu mă laşi în pace?

— Pot. Dar nu vreau să o fac şi cred că nici tu nu îţi doreşti asta.

Înainte să îi poată cere din nou să plece, uşa perlată din faţa lor se deschise.

Totul de partea cealaltă era la fel de alb ca aripile frânte ale porumbeilor sau ca strălucirea stelelor căzute. Spre deosebire de Biserica lui Legend, părea un templu adevărat, iar tânărul care deschisese uşa semăna foarte mult cu una dintre statuile de pe trepte, care-i înfăţişau pe zei.

32

Tella aproape se aşteptase să îl vadă pe Caspar sau pe Nigel sau pe vreun alt artist de-al lui Legend, dar acest tânăr îi era străin, ceea ce părea încă o confirmare că jocul devenise foarte real sau că Tella era pe calea greşită. Ea credea că, pentru a câştiga Caravalul, tot ce trebuia să facă era să găsească pachetul de Cărţi ale Destinului al mamei ei – dar credinţa într-un lucru nu-l făcea să fie adevărat.

Îndoiala începu să-i dea ghes când intră în Templul Stelelor.

Bărbatul care deschisese uşa chiar ar fi putut fi o sculptură – care prinsese viaţă. Braţele, picioarele şi părţile pe care Tella i le vedea ieşindu-i de sub hainele din piele care îi acopereau pieptul şi coapsele păreau mai mult din piatră, nu muşchi. Poate că nu era chiar atât de înalt ca statuile din faţa sanctuarului, dar era mai înalt decât Dante – atât de înalt că o făcu pe Tella să îşi îndoaie gâtul ca să îi vadă complet faţa.

Ea îşi reprimă un suspin când îi zări obrazul.

Jumătatea din dreapta feţei era aproape fără cusur, de la maxilarul pătrat până la nasul acvilin şi fardul negru din jurul ochilor ridicaţi în sus. Dar tot ce văzu Tella când se uită la jumătatea stângă fu semnul ars de pe obraz – o stea urâtă cu opt colţuri şi în centru cu un simbol din noduri complicate pe care Tella nu îl recunoştea.

Ea încercă să îşi ferească privirea, dar era sigură că el o văzuse uitându-se. Ca şi când ar fi vrut să o tachineze, contură liniile crude ale stelei cu vârful unui deget.

Dar chiar dacă faţa îi fusese însemnată, o coroniţă de argint îi împodobea fruntea şi o mantie albastră îi atârna de umărul drept, fixată cu o agrafă de argint asemănătoare inelului cu sigiliu de pe degetul pe care îl folosise ca să îşi contureze obrazul. Probabil deţinea o poziţie de conducere, ceea ce o nelinişti şi mai mult. Dacă templul era la fel de rău cum zicea toată lumea, tânărul sever

trebuie să fi făcut lucruri de nedescris ca să ajungă în vârful ierarhiei.

— Eu sunt Theron. Cu o simplă îndoire a încheieturii mâinii, ca şi când ar fi fost obişnuit ca alţii să îi îndeplinească ordinele, el îi pofti pe Tella şi pe Dante să înainteze mai mult pe hol.

Tavanul se arcuia în faţa lor ca o serie de aripi legate, negre cu puncte aurii, adunate precum constelaţiile. Dedesubt, spaţiul octogonal era în principal ocupat de o fântână cu trei niveluri, din care picura lumină de la lumânări. Podeaua era din steatit alb; destul de strălucitoare ca să reflecte poarta scânteietoare care acoperea uşile duble ale zidului din spate.

Era genul de loc în care trebuia să şopteşti. Tella avu brusc impulsul de a-şi scoate papucii, ca şi când ar fi murdărit podeaua imaculată. Deşi, în ciuda strălucirii, locul părea viclean. Alte statui din piatră flancau zidurile, la fel de naturale ca acelea din faţă, doar că acestea afişau expresii îngheţate de şoc, groază şi durere.

— Templul nostru este alimentat de magia antică a stelelor, spuse Theron. Vistieria de dedesubt este cel mai sigur lucru din lume, dar, ocazional, proştii cred că pot pătrunde forţat şi să fure de la stele.

— Este bine că nu plănuim să furăm nimic, spuse Tella.

Theron nici măcar nu schiţă un zâmbet.

— De ce eşti aici, mai exact?

— Am o întrebare despre…

— Dacă ai venit pentru joc, nu avem niciun indiciu, interveni Theron. În plus, nu suntem o atracţie turistică precum multe dintre celelalte temple. Ca să treci de acest hol şi să ţi se răspundă la întrebări, va trebui să dovedeşti că motivele tale sunt sincere şi că tu cauţi cu adevărat stelele. El îi conduse pe Tella şi pe Dante mai departe, spre un piedestal cu un bol de cupru deasupra, vechi şi uzat în comparaţie cu toate celelalte lucruri. Pentru examinarea noastră, avem nevoie de o picătură de sânge.

Dante se uită pieziş la Tella.

Dar ea nu avea nevoie ca el să îi amintească de cât de

puternică putea fi o picătură de sânge. Dante şi Julian folosiseră sânge ca să o vindece după ce Regina Nemuritoare şi slujitoarele ei o atacaseră, dar sângele putea fi folosit şi ca să se fure lucruri, ca zilele.

— Trebuie doar să îţi înţep un deget. Theron întinse mâna dreaptă, dezvăluind un inel negru cu opal în formă de explozie solară, destul de ascuţit încât să taie pielea, şi foarte familiar.

Era remarcabil de asemănător cu al mamei ei.

„Elantine avea dreptate."

Tella se uită la mâna ei. Ambele pietre ale inelelor erau brute şi în formă de stea, dar culoarea pietrei lui Theron era diferită: neagră, cu puncte strălucitoare albastre şi urme de verde. A Tellei era incandescentă, strălucea mov şi era înconjurată de un cerc roşu-aprins, cu o linie subţire şi aurie pe mijloc, care o făcea să semene cu o scânteie pe cale să se aprindă. Dar chiar înainte să i se fi schimbat culorile după dispariţia mamei ei, fusese mai deschisă decât a lui Theron.

— Foloseşti inelul doar ca să înţepi degete sau reprezintă altceva? întrebă Tella.

— Nu ai câştigat răspunsul la întrebarea asta.

— Dar dacă am un inel asemănător? Tella întinse mâna.

Dante miji ochii la degetul Tellei.

Un rid se formă între ochii fardaţi ai lui Theron.

— Cum de-a ajuns în posesia ta?

— A fost al mamei mele.

— Este moartă?

— Nu.

— Nu ar fi trebuit să ţi-l dea.

— De ce nu? Ce înseamnă?

— Înseamnă că are o datorie neplătită faţă de noi.

Dante se încordă lângă Tella.

Asta nu era o veste bună, dar era mai bună decât nicio informaţie.

— Inelul de pe degetul tău este o cheie, spuse Theron. Dacă într-adevăr i-a aparţinut mamei tale, înseamnă că a lăsat în vistieria noastră un lucru pe care doar cu inelul

poţi să îl recuperezi. Totuşi, culoarea înseamnă că a fost blestemat.

— Cum rup blestemul?

— Singura soluţie este să îşi plătească datoria, răspunse categoric Theron. Până atunci, cheia de pe degetul tău nu va funcţiona ca să deschidă vistieria ei.

— Tella... În tonul lui Dante se simţea un avertisment.

Dar, oricare ar fi fost, Tella nu voia să audă. Mama ei nu doar fusese aici, ci avea ceva în vistierie. Poate că era pachetul de Cărţi ale Destinului pe care trebuia să-l găsească Tella. Sau poate că era altceva care i-ar fi spus Tellei mai multe despre cine fusese mama ei.

— Care e datoria? întrebă Tella. Ce a lăsat în vistieria voastră?

— Nu pot răspunde la întrebările acestea, spuse Theron. Dar inelul poate. Are o memorie, activată de sânge. Dacă a fost cu adevărat al mamei tale, sângele tău ar trebui să-ţi înfăţişeze ce ne-a promis. Tot ce trebuie să faci este să îţi înţepi degetul cu unul dintre vârfuri şi să picuri sângele în bol.

— Tella... mormăi Dante. Nu cred că ar trebui...

Dar Tella deja apăsa vârful degetului de vechiul inel al mamei ei. Sângele se adună, deschis la culoare ca petala unui trandafir, înainte să cadă în bazinul de cupru şi să se facă alb.

Tella îşi ţinu respiraţia când picătura lăptoasă de sânge se transformă într-o ceaţă care reflectă imaginea unei femei stând în faţa unui bol identic celui din faţa ei. Dar nu era orice femeie, ci mama ei, Paloma. Era mai bătrână decât în imaginea pe care o văzuse la Cel mai Căutat din Elantine – părea să aibă vârsta la care dispăruse de pe Trisda. Dar arăta mai rău decât îşi amintea Tella. Nu se vedea nici urmă de zâmbetul ei enigmatic, nicio scânteie în ochii negri. Asta era o versiune dură a mamei, cu care Tella nu era familiarizată.

În viziunea ei, Paloma nu era îmbrăcată cu un cearşaf ca Tella sau, dacă era, acesta era ascuns de mantia albastru-închis pe care o purta. Ea părea să discute cu cineva, dar

oricine ar fi fost persoana cu care vorbea, era doar o umbră.

Paradise cea Pierdută, spuse umbra. Vocea semăna cu fumul care prinsese viaţă – densă, greoaie şi sufocantă. Credeam că ai jurat să nu mai faci nicio înţelegere cu noi.

— Jurămintele sunt făcute să fie încălcate, spuse Paloma. Se pare că şi vrăjile, pentru că aceea cu care mi-ai fermecat cărţile, ca să le ascundă, a slăbit.

— Acesta e motivul pentru care ţi-am sugerat să le laşi în vistieria templului nostru, cu celelalte obiecte pe care le păstrăm pentru tine.

— Mi-aţi sugerat? pufni Paloma. Credeam că mi-aţi spus că nu le pot lăsa în vistieria mea.

— Nu, am spus că va trebui să plăteşti în plus.

Paloma înţepeni.

— Aşadar, îţi aminteşti, spuse vocea. Şi de vreme ce suntem generoşi, oferta rămâne încă valabilă.

— La acelaşi preţ ca înainte?

— Da. Fii recunoscătoare că nu cerem mai mult ca să protejăm un obiect atât de îngrozitor.

— Ce aţi putea să-i cereţi mai mult unei mame decât să renunţe la primul ei copil?

— L-am putea cere şi pe al doilea.

— Nu vi i-aş da niciodată pe amândoi, spuse Paloma. Dar îl puteţi lua pe cel de-al doilea.

— Ce să facem cu cel de-al doilea copil, întrebă umbra, în afară de a-l păstra pentru decor?

— Am văzut viitorul. Ea va avea o mare putere. Dacă nu mă crezi, am cărţile ca să-ţi dovedesc. Deşi cred că ar fi mai bine dacă nu le-am mai folosi. Paloma îşi ridică încăpăţânată bărbia. Blestemul care întemniţează Sorţile îşi pierde puterea. Slăbeşte de fiecare dată când sunt folosite puterile.

— Asta nu ne priveşte pe noi.

— Ar trebui. Vor evada mai multe Sorţi. Lasă-mă să folosesc vistieria voastră ca să ascund cărţile cât timp caut o cale să le distrug. Asta dacă nu vrei ca acest loc de veneraţie să devină Templul Stelei Căzute – deoarece îţi

garantez că, dacă Sorţile se vor întoarce, nu le vor permite oamenilor decât să le venereze.

Silueta umbrită păru să se întunece, din gri devenind aproape neagră.

— Foarte bine, spuse în sfârşit. Dă-ne cea de-a doua fiică şi te vom lăsa să ne foloseşti vistieria ca să îţi ţii cărţile blestemate.

— S-a făcut. Paloma folosi un cuţit ca să se taie în palmă. Fiica mea…

— Nu! Tella răsturnă bolul de cupru de pe piedestal, distrugând imaginea înainte să poată arăta alte lucruri îngrozitoare. Mama mea nu avea niciun drept să facă asta! Tella scutură din cap, trecându-şi degetele prin păr în timp ce se retrase. Chiar dacă imaginea este reală, nu are dreptul să mă dea.

— Şi totuşi, spuse Theron, deja a făcut-o. Târgul a fost pecetluit cu sânge. De îndată ce tu…

Tella începu să fugă înainte ca Theron să poată termina. El spusese „de îndată ce tu”, ceea ce făcea să pară că Tella trebuia să facă ceva înainte să o poată lua, iar ea nu plănuia să lase să se întâmple aşa ceva niciodată. Tella nu avea să aparţină niciodată nimănui.

Theron nu o urmă. Poate că asta însemna că fusese un test şi ceea ce văzuse ea nu era real sau poate că nu trebuia să o urmeze, deoarece oamenii fugeau doar după lucruri pe care nu le aveau deja.

După cum părea, nici Dante nu o urmă, deşi Tella nici măcar nu se uită înapoi când fugi pe treptele Templului Stelelor. Cearşaful ei inutil aproape se rupse în grabă, dar ea nu se opri din alergat.

Scarlett avusese dreptate. Mama ei fusese mai rea decât tatăl ei. Cel puţin el aşteptase până când Scarlett devenise majoră înainte să o vândă ca pe o capră. Pieptul Tellei nu fusese niciodată atât de gol. Ea ar fi sacrificat orice pentru mama ei, şi-ar fi riscat libertatea şi viaţa, crezând că încă o iubea şi avea nevoie de ea. Dar adevărul era că niciodată nu îi păsase. Nu numai că o părăsise pe Tella, dar o dăduse ca pe o rochie folosită.

Tella ar fi continuat să alerge, dar papucii începeau să i se rupă, iar drumul devenise necunoscut.

Iarbă neuniformă, întunecată de noapte, se freca de papucii ei. În locul parfumului şi al uleiurilor, aerul mirosea a bere şi a cidru acru. Privind rapid împrejur, Tella văzu scenele provizorii şi cortinele teatrale atârnând din copaci.

Intrase într-un parc, dar nu ştia în ce parte a oraşului se afla.

Nu în Cartierul Mirodeniilor. Totul era mult prea frumos, de la dulciurile prăjite în baie de ulei ale vânzătorilor stradali, presărate cu violete uscate şi zahăr, până la rochiile împodobite cu giuvaiere purtate de femei şi centurile strălucitoare pentru arme care-i împodobeau pe bărbaţi. Doar că săbiile de la centuri nu păreau reale, şi nici giuvaierele femeilor.

Părea că nimerise chiar în mijlocul unui festival de teatru în parc sau al unui fel de carnaval care celebra venirea zilei împărătesei – poate pentru toţi cei din Valenda care nu participau la Caraval. Privirile curioase se îndreptară spre ea, dar Tella se îndoia că ar fi fost confundată cu una dintre artiste. În afară de cazul în care aceste piese ar fi implicat sacrificarea unei femei, Tella era îmbrăcată total neadecvat. Toate femeile de aici purtau rochii cu mâneci clopot şi fuste lungi, în timp ce Tella era desculţă şi avea braţele goale. Brusc, îngheţă. Acum că se oprise, oboseala o lovi ca un val de gheaţă, lăsând-o fără suflare şi făcând-o să tremure, fără o inimă sănătoasă care să o încălzească.

Zărind un vânzător care vindea mantii, Tella înşfăcă una neagră care părea cam de mărimea ei.

— Hoaţo! ţipă vânzătorul.

Tella începu să alerge.

— Dă-mi-o înapoi! Două braţe imense o doborâră la pământ, iar un piept greu o apăsă în iarba aspră.

— Dă-te jos de pe mine! Ea încercă să se elibereze. Poţi să-ţi iei înapoi pânza mizerabilă!

Vânzătorul se ridică şi-i smulse mantia de pe umeri, dar

cu o mână o ţinu de gât şi strânse puternic şi ferm, până ce Tella îşi simţi tendoanele gâtului frecându-se între ele.

— Hoaţă mizerabilă. El o ţinu cu faţa ţintuită la pământ. Asta te va învăţa să nu…

— Dă-i drumul! vui o voce.

Mâna fu smulsă de pe gâtul Tellei. Apoi, braţele o ridicau pe Tella, strângând-o la un piept în care inima bătea cu putere şi mirosea a cerneală, transpiraţie şi furie.

— Cred că este împotriva legii să ucizi pe cineva pentru că împrumută o mantie, mârâi Dante la vânzător.

Pete roşii de furie colorară faţa bărboasă a bărbatului.

— Nu o împrumuta. A furat-o!

— Nu aşa mi s-a părut, spuse Dante. Mantia este acum în mâinile tale. Nu am văzut-o în mâinile ei. Dar te-am văzut pe tine încercând să o ucizi.

Vânzătorul rosti un şir de înjurături.

— Dă-ne veşmântul şi nu vom cere să fii arestat, spuse Dante.

Tella îi vedea doar pieptul din acest unghi, dar îşi imagină că arăta ca un războinic – stând acolo fără cămaşă şi în toată splendoarea lui asemănătoare zeilor, îmbrăcat ca o stea răzbunătoare tocmai căzută din cer.

— Bine, mormăi bărbatul. Nu mai vreau haina asta murdară.

— Şi voi lua şi una pentru mine, neagră. Vocea lui Dante era neîndurătoare, aşa cum Tella nu o mai auzise niciodată, şi totuşi, cu ea se purta cu blândeţe. Tandru, îi înfăşură în mantie umerii goi şi picioarele care îi tremurau.

— Eşti bine? întrebă el.

Tella îşi dori să fi putut da din cap, să râdă sau să-l tachineze pentru că era atât de îngrijorat. Dar când încercă să râdă, păru strangulată, iar când voi să dea din cap, îi căzu jalnic pe pieptul lui.

Nu voia să plângă. Nici vânzătorul mizerabil şi nici mama ei nu meritau nici o singură lacrimă. Dar dacă Tella putea cu uşurinţă să alunge senzaţia atingerii aspre a mâinilor vânzătorului, nu putea face la fel şi cu vorbele spuse de mama ei. Nu doar că mama ei o părăsise, ci o

vânduse. Nu pe Scarlett; sora ei nici măcar nu fusese luată în calcul. Părea că mama ei nu fusese insensibilă. Pur şi simplu nu o iubise pe Tella.

Alte lacrimi căzură din ochii Tellei.

— Sper să moară! Tella nu ştia dacă mormăise sau dacă strigase. Ani în şir m-am rugat la toţi sfinţii care ar fi putut să mă asculte să o ţină în viaţă până ce aş fi reuşit să o găsesc. Mi-am risipit rugăciunile, iar ea m-a dat ca pe o cârpă pătată. Dar renunţ! Tella strigă acum. Retrag totul! Poţi s-o laşi să moară sau să putrezească în temniţa ei de hârtie. Nu îmi mai pasă. Nu îmi mai pasă…

Tella nu ştia de câte ori mormăise ultimele patru cuvinte.

Dante continuă doar să îi mângâie părul şi spatele cu degete puternice şi liniştitoare cât o purtă în braţe. Din când în când, păru să o sărute pe creştetul capului, însa numai după ce ea tăcu, o întrebă în cele din urma:

— Unde vrei să te duc?

— Într-un loc în care să uit.

33

Tella îşi cufundă din nou capul în pieptul cald al lui Dante. Era atât de obosită, sătulă de jocuri şi de minciuni, şi de inimi frânte, şi de încercările de a se salva pe ea şi pe mama ei. Voia să uite de toate. Poate închisese ochii şi dormise sau poate că lui îi trebuise doar o clipă să o ducă departe de parc. I se părea că trecuse foarte puţin timp înainte să-i audă din nou vocea joasă.

— Poţi să mergi?

Tella reuşi să dea din cap, iar Dante o lăsă uşor jos în faţa unui rând îngust de trepte sfărâmate acoperite de muşchi şi dantelate cu pânze de păianjen uitate. Erau nişte ruine atât de abandonate, încât nici măcar insectele nu rămăseseră, dar păreau a fi luminate de stele. Tella îşi ridică privirea şi văzu că se aflau pe marginea inimii albe strălucitoare pe care o pusese Legend pe cer.

— Ce este aici? întrebă Tella.

— Miturile mai vechi ale Valendei pretind că locul a aparţinut unui guvernator care a condus cu mult înainte de întemeierea Imperiului Meridian, atunci când Sorţile domneau pe pământ. Dante o conduse pe trepte în ce mai rămăsese din vechea casă. Bunica Tellei, Anna, spusese mereu că oasele determinau frumuseţea unei persoane. Dacă avea dreptate, structura acestei case o făcu pe Tella să creadă că fusese cândva splendidă.

Stâlpii sfărâmaţi şi curţile pline cu buruieni vorbeau de bogăţia antică, în timp ce statuile crăpate şi fostele tavane pictate făceau aluzie la arta care dispărea. Numai o relicvă părea să fi evitat atingerea mortală a timpului. O fântână din curtea centrală, în forma unei femei îmbrăcate asemănător Tellei, care ţinea un urcior din care curgea un şuvoi nesfârşit de apă roşie în bazinul care îi înconjura gleznele.

— Se spune că locul este blestemat, continuă Dante. În timpul uneia dintre multele petreceri ale guvernatorului, soţia lui a descoperit că el plănuia să o otrăvească astfel

încât să se poată căsători cu amanta lui mai tânără. În loc să bea otrava, soţia a adăugat trei picături din sângele ei şi a turnat-o drept ofrandă uneia dintre Sorţi – Otrăvitorului. Ea a jurat să-şi trăiască restul vieţii ca una dintre slujnicele lui, câtă vreme îi îndeplinea o singură cerere.

— Ce i-a cerut?

— Soţia nu ştia cine este amanta soţului ei, dar ştia că femeia este la petrecere. Aşadar, şi-a dorit ca soţul ei să-şi amintească doar de soţia lui.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Otrăvitorul i-a împlinit dorinţa. După ce a băut un pahar de vin otrăvit, soţul a uitat toate persoanele pe care le-a întâlnit vreodată, mai puţin pe soţia lui. Dante aruncă o privire strâmbă spre statuia care turna din urciorul fără fund.

— Asta ar trebui să fie soţia? întrebă Tella.

— Dacă este să crezi povestea. Dante se aşeză pe marginea fântânii, lăsând apa roşie să curgă în spatele lui cu note muzicale blânde în timp ce continuă povestea. Soţia nu a fost mulţumită. Otrăvitorul a şters pe toată lumea din memoria soţului ei. Un guvernator nu este util dacă ştie doar o singură persoană. De îndată ce s-a aflat de starea lui, şi-a pierdut funcţia şi curând au fost forţaţi să-şi părăsească locuinţa. Deci, chiar dacă primul ei târg nu s-a terminat cu bine, soţia şi-a mai vărsat sânge şi l-a chemat din nou pe Otrăvitor, cerându-i să-i redea memoria soţului. El a avertizat-o că, dacă face aşa ceva, soţul ei va încerca să o ucidă din nou. Aşadar, femeia a promis să îl servească pe Otrăvitor şi în viaţa de apoi şi i-a cerut o altă favoare. Otrăvitorul a fost de acord, dar a avertizat-o din nou că vor fi consecinţe. Femeii nu i-a păsat – câtă vreme îşi păstra casa şi titlul.

— Cred că ştiu încotro se îndreaptă asta, spuse Tella.

— Vrei să încerci să termini povestea? îi propuse Dante.

— Nu. Tella se aşeză lângă el pe marginea fântânii. Ai vocea unui povestitor.

— Bineînţeles.

— Eşti încrezut. Ea se apropie ca să-l lovească în coaste

cu cotul, dar Dante profită de ocazie să îşi strecoare braţul greu în jurul taliei fetei şi să o tragă lângă el.

Dante era atât de cald, un scut uman ce o proteja de restul lumii. Ea îşi permise să se lipească mai mult de el când Dante spuse:

— Otrăvitorul i-a redat memoria soţului ei. Apoi, Soarta i-a spus soţiei că, dacă va lua un urcior cu apă şi îl va turna în bazinul din mijlocul curţii, se va transforma în vin care va avea puterea de a-l face pe soţul ei să o uite pe cealaltă femeie pe care o iubea. Soţia s-a supus, dar când a turnat apa şi s-a transformat în vin, a început şi ea să se transforme în piatră, în timp ce soţul ei urmărea de la balconul de deasupra. Chiar dacă îşi recăpătase memoria doar de câteva ore, a avut suficient de mult timp să cheme şi el o Soartă.

— Deci el a făcut-o să se transforme în piatră? întrebă Tella.

— Şi-a dorit ca ea să moară, dar Otrăvitorul i-a promis că ea îşi va păstra casa şi titlul, iar Sorţile îşi respectă mereu înţelegerile.

Tella şi Dante se întoarseră ca să se uite din nou la femeia împietrită. Ea nu părea furioasă, aşa cum s-ar fi aşteptat Tella, sau ca şi când ar fi încercat să alunge vraja. În schimb, părea să savureze situaţia, vărsându-şi vinul blestemat aşa cum o altă persoană ar fi lansat o provocare.

— Se crede că oricine bea din fântâna asta poate să aleagă ce să uite, spuse Dante.

— Iar eu credeam că îmi spui povestea ca să mă ajuţi să uit.

— Te-a ajutat? întrebă el.

— Pentru un minut, recunoscu ea. Dar, din nefericire, acel moment deja trecuse. Tella îşi cufundă degetul în fântână, acoperindu-l cu spirale de vin amar. Ar fi fost atât de uşor să bage degetul în gură, să închidă ochii şi să şteargă ce spusese şi făcuse mama ei.

Dar, chiar dacă ar fi crezut mitul tragic al lui Dante, nu era sigură că voia cu adevărat să uite. Tella îşi coborî mâna, ştergând vinul blestemat de cearşaful ei alb.

— Ştii care este cea mai tristă parte? Ar fi trebuit să ştiu de la început. Am fost avertizată, spuse Tella. În copilărie, mi-am ghicit viitorul, în care apărea Prinţul Inimilor. Aşa că mai toată viaţa mea am ştiut că sunt predestinată unei iubiri neîmpărtăşite. Nu mi-am permis niciodată să mă apropii de nimeni, în afară de sora mea, de frică să nu îmi frângă inima. Nu mi-a trecut prin minte că tocmai mama este cea de care trebuia să mă protejez cu adevărat.

Tella tuşi la un sunet care părea a fi un suspin şi un râs rănit.

— Se pare că oamenii care spun că nu îţi poţi schimba soarta au dreptate.

— Nu cred asta, spuse Dante.

— Atunci, tu ce crezi?

— Soarta este doar o idee, dar dacă tu crezi în ea, o transformi în ceva mai mult. Tocmai ai spus că ai evitat dragostea deoarece ai crezut că viitorul nu ţi-o rezervă şi aşa a fost.

— Nu a fost singura carte pe care am tras-o. Am tras şi Fecioara Morţii şi, la scurt timp după aceea, mama mea a dispărut.

— Este doar o coincidenţă. Din ce am auzit despre mama ta, pare că ar fi plecat şi dacă nu ai fi tras cartea.

— Dar… Tella aproape îi spuse despre cartea Aracle şi toate previziunile pe care i le arătase. Dar oare chiar îi dezvăluise cu adevărat viitorul sau o manipulase, aşa cum bănuise cu o seară în urmă? Folosise fărâme ale unor posibile situaţii viitoare nu ca să o ajute, ci să o conducă spre Jacks, astfel încât el să poată elibera Sorţile?

Tella se crezuse atât de curajoasă şi de îndrăzneaţă încercând să schimbe soarta mamei şi a surorii ei. Dar poate că logodnicul lui Scarlett era, de fapt, o persoană cumsecade. Şi poate că Aracle minţise şi în legătură cu mama ei. I-o arătase în închisoare şi moartă, dar dacă Tella nu câştiga Caravalul, dacă lăsa cărţile încuiate în vistieria stelelor, mama ei nu avea să moară sau să sfârşească însângerată în temniţă, ci urma să rămână unde era, închisă într-o carte.

„Aşa cum merita.”

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Dante adăugă:

— Nu cred că ceea ce ai văzut azi dovedeşte că mama ta nu te-a iubit. Ce a făcut părea îngrozitor, dar să o judeci pe baza unui moment ca acela este acelaşi lucru cu a citi o singură pagină dintr-o carte şi a presupune că ştii toată povestea.

— Crezi că a avut un motiv întemeiat pentru ce a făcut?

— Probabil, sau poate că vreau să sper că este mai bună decât mama mea, zise la fel de nepăsător cum îi povestise despre tatuajele lui, ca şi când s-ar fi întâmplat atât de demult, încât nu conta cu adevărat. Dar oamenii nu îşi tatuau trupul cu poveşti de care nu le mai păsa, iar Tella avea senzaţia că Dante credea acelaşi lucru despre mama lui. Poate că nu mai făcuse parte din viaţa lui, dar tot simţea că îl rănise.

Mâna Tellei găsi degetele lui Dante pe întuneric. Undeva în spaţiul dintre Templul Stelelor şi acest loc blestemat, ceva se schimbase între ei. Înainte, relaţia lor era foarte asemănătoare Caravalului, ca un joc, dar în clipa în care o lăsase pe treptele ruinelor, păruse că ei intraseră în viaţa reală. Următoarea întrebare nu i-o adresă din cauză că încerca să afle dacă el era Legend; în orice caz, spera cu disperare că nu era.

— Ce ţi-a făcut mama ta?

— Cred că ai putea spune că m-a lăsat cu un circ.

— Te referi la Caraval?

— Atunci nu era Caraval, ci doar un grup de artişti lipsiţi de talent, care locuiau în corturi şi călătoreau pe continent. Oamenilor le plăcea să spună că mama a făcut-o doar pentru că a crezut că este cel mai bun lucru pentru mine, dar tatăl meu a fost mai sincer. Lui îi plăcea să bea şi într-o seară mi-a spus exact ce fel de femeie era ea.

— Era o…

— Ştiu la ce te gândeşti, şi nu. Deşi aş fi respectat-o mai mult dacă ar fi fost o prostituată. Tata a spus că s-a culcat cu el doar ca să poată fura ce a adunat în călătoriile lui. Şi-au petrecut o noapte împreună, iar apoi s-a întors la scurt

timp după ce m-am născut, ca să mă lase, şi i-a scris soţiei lui o scrisoare în care i-a povestit toată întâmplarea şi s-a asigurat că nu sunt cu adevărat bine-venit în familie.

Tella îşi imagină un Dante mai tânăr, cu membrele subţiri şi lungi şi păr brunet ce-i acoperea suferinţa din ochi.

— Să nu mă compătimeşti.

Dante o strânse mai bine de talie şi îşi lipi buzele de capul ei, aproape de ureche, în timp ce spuse:

— Dacă mama ar fi fost o persoană mai bună sau mai blândă, poate că aş fi ajuns bun, şi toată lumea ştie cât de plictisitor este să fii bun.

— Cu siguranţă nu aş fi fost aici cu tine dacă ai fi fost bun. Tella îşi imagină cuvântul „bun” uscându-se lângă Dante. „Bun” era cuvântul pe care oamenii îl foloseau ca să descrie cum dormeau noaptea şi cum scoteau pâinea proaspătă din cuptor. Dar Dante semăna mai mult cu focul. Nimeni nu spunea că focul era bun. Focul era fierbinte, arzând lucrurile cu care erau avertizaţi copiii să nu se joace.

Şi totuşi, pentru prima dată, Tella nici măcar nu se gândise să se retragă de lângă el. Ea obişnuia să creadă că era ridicol ca o fată să îşi dăruiască inima unui băiat, chiar dacă ştia că i-ar fi dat şi puterea de a o distruge. Tella făcuse schimb de lucruri cu alţi tineri, dar niciodată de inimi şi, chiar dacă nu avea de gând să-i cedeze lui Dante o parte din ea, începea să înţeleagă cum inimile puteau fi date uşor, pe nesimţite. Cum câteodată doar o privire şi un moment rar de vulnerabilitate, precum cel pe care Dante tocmai i-l împărtăşise, erau suficiente să fure o parte dintr-o inimă.

Tella îşi arcul gâtul ca să-şi ridice privirea spre el. Deasupra capului său, cerul se schimbase, umplându-se cu panglici de nori vineţi care făceau să pară că noaptea revenise. În loc să se mişte înainte, cerul parcă se mişca spre răsărit, spre un timp unde nu erau stele, lăsându-i nevăzuţi şi singuri în grădina blestemată.

— Deci, zise ea precaută, prin toate astea îmi spui că

eşti un personaj negativ?

Chicotitul lui fu întunecat.

— Cu siguranţă nu sunt un erou.

— Deja ştiu asta, spuse Tella. Este povestea mea, deci în mod clar eu sunt eroina.

El zâmbi, iar ochii îi scânteiară, strălucind la fel de fierbinte ca degetul care se întindea acum să îi contureze maxilarul.

— Dacă tu eşti eroina, eu ce sunt?

Degetul îi coborî spre clavicula ei.

Căldura i se împrăştie pe piept. Acesta ar fi fost momentul să se retragă; în schimb, ea lăsă o urmă de provocare să i se strecoare în voce.

— Încerc încă să îmi dau seama.

— Ai vrea să te ajut? Dante îşi coborî mâna spre şoldurile ei.

Respiraţia Tellei se poticni.

— Nu. Nu vreau să mă ajuţi… Te vreau pe tine.

Privirea lui Dante se aprinse şi o sărută.

Nu semăna deloc cu sărutul la beţie din pădure, o combinaţie brută de poftă şi dorinţă de o distracţie de moment. Sărutul acesta parcă era o mărturisire brutală, crudă şi sinceră într-un fel în care rareori erau săruturile. Dante nu încerca să o seducă; o convingea de cât de puţin însemna bunătatea, deoarece nimic din ce făcea cu mâinile nu ar fi putut fi considerat bun. Totuşi, fiecare atingere a buzelor lui era dulce. Faţă de alţii care-i furaseră săruturile, Dante o cercetă, mişcându-şi încet gura pe buzele ei până ce ea le depărtă, lăsându-i limba să se strecoare înăuntru când o trase în poala lui.

Poate că fântâna fermecată mai avea efect, deoarece Tella îşi imagină că, înainte ca sărutul să se termine, avea să uite de toţi ceilalţi băieţi care o sărutaseră vreodată.

Dante îşi mişcă buzele spre maxilarul ei, muşcând uşor şi lingând în timp ce mâinile găsiră funia pe care i-o legase în jurul taliei. Înnodându-şi degetele cu ea, o trase mai aproape, până ce totul fu făcut doar din ei doi, din mâinile, buzele şi locurile în care li se întâlnea pielea.

Ei nici măcar nu se despărţiseră, iar Tella deja se gândea să-l sărute din nou, şi din nou, gustându-i nu doar buzele, ci fiecare tatuaj şi cicatrice, până ce lumea s-ar fi sfârşit şi ei doi s-ar fi transformat în umbre şi fum, iar Tella nu şi-ar mai fi amintit ce simţise când îi dăduse mantia de pe umeri şi-şi trecuse mâinile pe spatele lui. Sau ce gust avea când îi şoptea pe buze cuvinte care păreau promisiuni pe care ea spera ca el să le respecte.

Şi, pentru prima dată în viaţa ei, Tella îşi dori şi mai *mult.* Îşi dori ca noaptea să se întindă la nesfârşit, iar Dante să-i mai spună poveşti despre Sorţi, despre trecutul său şi despre orice altceva. În acel moment şi cu acel sărut, voia să ştie totul despre el. Ea îl dorea, iar asta nu o mai speria.

El avea dreptate. Tella îşi dorise să dea vina pe Sorţi pentru ghinioanele ei, dar ea era cea care fugise mereu de posibilitatea iubirii. Iar în sinea ei, ştia că nu avea nicio legătură cu Sorţile, ci cu mama ei, care o părăsise fără să privească măcar înapoi.

Tella pretindea că nu voia iubire – îi plăcea să spună că dragostea întemniţa, controla şi sfâşia inimile, dar adevărul era că ştia şi că dragostea vindeca şi ţinea oamenii împreună şi, în sinea ei, şi-o dorea mai mult decât orice altceva. Ei îi plăceau săruturile, dar o parte din Tella îşi dorea mereu ca, ori de câte ori se îndepărta de un băiat, el să alerge după ea, să o implore să rămână, iar apoi să-i promită că nu ar fi părăsit-o niciodată.

Ea acceptase cărţile care îi fuseseră date şi le transformase în soarta ei deoarece părea singura cale de a se proteja după plecarea mamei. Dar dacă Tella ar fi ales să respingă ce văzuse atunci în cărţi, poate ar fi avut un nou destin, unul în care nu trebuia să se teamă de iubire.

Când sărutul se termină în sfârşit, mantiile lor erau pe pământ, ei se ţineau în braţe, iar cerul se mişcase din nou unde trebuia să fie, spre ora întunecată de dinaintea răsăritului. Doar luna zăbovea, dorindu-şi fără îndoială să fi avut buze după ce văzuse ce făcuseră Tella şi Dante.

Dante îi vorbi din nou pe buze, de data asta destul de

tare încât să-i audă cuvintele.

— Cred că mi-ai fi plăcut şi dacă ai fi fost un personaj negativ.

Ea zâmbi pe buzele lui.

— Poate mi-ai fi plăcut şi dacă ai fi fost un erou.

— Dar nu sunt eroul, îi aminti el.

— Atunci, poate că sunt aici ca să te salvez. De data asta, ea îl sărută prima, dar sărutul nu fu la fel de dulce ca înainte – avea un gust acru, metalic şi ciudat.

Tella se îndepărtă, iar în acel moment, jură că stelele revenîră şi străluciră un pic mai mult doar ca să fie crude. În lumină, ea văzu sângele care picura lent, roşu şi blestemat din colţul gurii lui Dante.

34

Tella se îndepărtă de fântână şi se întoarse. Nici măcar nu era atentă pe unde mergea când îşi şterse buzele cu mâinile. Sângele continua să-i curgă din colţurile gurii, aducând-o neîndurător la realitatea situaţiei ei şi a jocului în care ea şi Dante erau în tabere diferite. Poate că mama ei nu mai merita să fie salvată, dar Tella tot trebuia să o facă.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Bum…

Pauză.

Era aproape ca şi când Jacks ar fi urmărit-o, aşteptând singurul moment de fericire al Tellei ca să i-l poată smulge.

Între bătăile tot mai slabe ale inimii ei, auzi paşii grei ai lui Dante când se ridică de pe marginea fântânii şi o urmă până ce ajunse chiar în spatele ei.

— Tella, te rog, nu fugi. Vocea îi era la fel de blândă ca şi mâna pe care i-o pusese pe spatele gol. Tot trupul i se răcise brusc, în afară de locul în care era palma lui. Cât de diferită era de atingerea mereu rece a lui Jacks şi de inima care nu-i bătea. Şi totuşi, la sfârşit, Jacks avea să fie cel triumfător.

Poate că Tella era singura persoană capabilă să recupereze Cărţile Destinului ale mamei din vistieria stelelor şi să câştige Caravalul, dar Jacks şi Sorţile pe care plănuise să le elibereze ar fi fost adevăraţii învingători. Imediat ce l-ar fi predat pe Legend lui Jacks, Tella nu ar mai fi fost blestemată, ci roaba stelelor din cauza folosirii inelului de la mama sa. Libertatea pentru care luptase atât de mult ar fi dispărut. Şi era o şansă ca şi Legend şi Caravalul să dispară.

La urma urmei, Tella era cu adevărat personajul negativ.

Tot mai simţea că a i-l preda pe Legend lui Jacks era calea corectă, dacă ea credea că mama ei merita să fie salvată. Dar în acel moment, Tella prefera ideea de a o ţine pe Paloma captivă într-o carte.

— Tella, te rog spune ceva, zise Dante.

— Nu am de gând să fug, dar am nevoie de o clipă.

Fără să îl lase pe Dante să îi vadă chipul, Tella se întoarse spre fântână. Ea luă vinul în mâini, atentă să nu îl înghită când îşi spălă sângele de pe gură. După ce termină, îl scuipă în tufe şi îşi luă mantia ca să îşi şteargă buzele înainte de a şi-o pune din nou pe umeri. Ea trăgea de timp. Dante o văzuse plângând, o văzuse sângerând, o văzuse în pragul morţii. Cei câţiva stropi de sânge de pe buze nu l-ar fi speriat.

— Tot nu ai încredere în mine, nu-i aşa? întrebă el.

În cele din urmă, ea se întoarse.

Se întunecase şi mai mult, dar Tella vedea că fruntea lui Dante era plină de riduri, iar mâinile îi erau rigide pe lângă corp ca şi când s-ar fi abţinut să o atingă.

— Nu am încredere în mine, recunoscu ea.

Dante înaintă un pas.

— Din cauză că acum crezi că nu este un joc?

— Contează ce spun? Mi-ai spune adevărul dacă te-aş întreba dacă totul este real?

— Dacă trebuie să întrebi, presupun că nu m-ai crede.

— Încearcă-mă, spuse Tella.

— Răspunsul este da. Dante mai făcu un pas. Pentru toate.

— Chiar şi pentru noi?

El îşi plecă uşor capul.

— După toate lucrurile care tocmai s-au petrecut, aş crede că era deja evident.

— Dar poate că tot vreau să o aud.

Mai important, trebuia să o audă. Tella credea că jocul era real. Voia să creadă şi că orice se întâmpla între ea şi Dante era adevărat. Dar asta o ştia doar pentru că recunoscuse în sfârşit în sinea ei că, dacă îşi dorea mai mult de la el, nu însemna că Dante simţea la fel. Jocul

poate că era adevărat, dar nu şi că relaţia lor era.

— Dante, te rog, trebuie să ştiu dacă eşti aici doar din cauza lui Legend sau dacă relaţia noastră e reală.

— Tella, ce face un lucru să fie adevărat? Dante îşi agăţă un deget de funia din jurul taliei ei. Dacă vezi ceva, înseamnă că e real? El trase de funie şi pe ea mai aproape, până ce Tella nu mai văzu decât chipul lui. Sau dacă auzi? Vocea lui deveni un pic mai dură. Dar ca să fie real, e suficient să simţi?

El îşi strecură mâna liberă pe sub mantia ei până ce se opri în dreptul inimii. Dacă inima Tellei ar fi funcţionat corespunzător, i-ar fi sărit în palmă la intensitatea vocii lui dure şi a ochilor lui negri şi profunzi când îşi coborî capul spre al ei.

— Îţi jur, asta – *relaţia noastră* – nu a făcut niciodată parte din planul lui Legend. Prima dată când te-am sărutat, am făcut-o deoarece abia îmi reveneam după o moarte, dar nu mă simţeam viu. Îmi trebuia ceva real. Dar în seara asta, te-am sărutat pentru că te-am dorit. Nu am încetat să te doresc din noaptea Balului Sorţii, când ai fost dispusă să îţi rişti viaţa pentru că ai vrut să mă enervezi. După asta, nu am putut păstra distanţa.

Mâna îi alunecă încet de pe inima ei spre ceafă, apăsându-i pielea delicată în timp ce se aplecă şi mai mult.

— Am continuat să mă întorc la tine nu din cauza lui Legend sau a jocului, ci din cauză că eşti atât de reală, de vie, de curajoasă, de îndrăzneaţă şi de frumoasă, iar dacă ceea ce este între noi nu e real, atunci nu ştiu ce este.

Dante îi cuprinse gâtul şi o sărută din nou, ca şi când ar fi fost singurul mod în care ar fi ştiut să-şi termine gândurile.

Sărutul nu dură nici pe departe destul de mult, dar o desfiinţă. O făcu să se întrebe dacă giuvaierele ascunse în siguranţă în cutii tânjeau uneori să fie furate de hoţi – deoarece acum el cu siguranţă îi fura inima, iar ea voia să-i fure şi mai mult.

Când el se retrase, îi cuprinse uşor talia, un gest blând faţă de tonul aspru al vocii când rosti:

— Acum spune-mi de ce sângerezi.

Tella inspiră sacadat.

Era timpul să mărturisească adevărul.

— S-a întâmplat în seara balului când m-a sărutat Jacks, spuse ea. Ea voia să o spună simplu şi pe scurt, dar în clipa în care deschise gura, totul începu să se reverse la fel de repede şi stângaci ca apa turnată dintr-un urcior spart: îi zise toată povestea relaţiei ei cu Jacks, de ce făcuse la început o înţelegere cu el, cum îl dezamăgise, cum îi dăduse el o carte în care mama ei era prizonieră şi toate ameninţările lui, dacă Tella l-ar fi dezamăgit din nou.

Dante rămase nemişcat şi la fel de inexpresiv ca statuia care turna şuvoaie nesfârşite în spatele lor, doar că, ori de câte ori Tella rostea numele lui Jacks, scrâşnea din dinţi. Altminteri, Dante rămase dureros de calm.

— Lasă-mă să mă asigur că am înţeles corect, spuse Dante. Dacă nu câştigi jocul şi nu i-l predai pe Legend lui Jacks, vei muri.

Tella dădu aprobator din cap.

Dante îşi încleştă fălcile ca şi când s-ar fi pregătit pentru altă rundă de înjurături.

— Ţi-a spus Jacks de ce îl vrea pe Legend?

— Jacks mi-a spus că îşi vrea toate puterile înapoi, dar nu cred că e doar atât. Cred că Jacks vrea să folosească puterea lui Legend ca să elibereze toate Sorţile din cărţile în care sunt prizoniere.

Dante o strânse pe Tella.

— Este vina mea. Ar fi trebuit să admit că e o greşeală faptul că numele tău nu era pe listă. Dacă nu aş fi minţit că eşti logodită…

— Probabil că tot te-aş fi sărutat, termină Tella. Ea nu mai voia să creadă în soartă, dar noaptea aceea păruse sortită. Chiar şi fără minciuna lui Dante, Jacks ar fi găsit-o la bal. Nu ar fi avut ce voia el şi lucrurile ar fi decurs la fel. Nu este vina ta. Jacks este cel care m-a blestemat. El a făcut asta.

— Aş putea să-l ucid.

Lui Dante îi alunecară mâinile de pe mijlocul Tellei când

un fascicul de lumină lunară îi traversă chipul, împărţind cele două laturi ale expresiei lui distruse. Aşa arăta cineva în mijlocul unei dispute, când alegea între ce trebuia şi ce voia să spună.

Apoi, mâinile lui o cuprinseră din nou, ca şi când ar fi luat brusc o decizie.

— Ai încredere în mine?

Tella inspiră sacadat. Când Dante era plecat, şi-l dorea aici. Când era acolo, şi-l dorea aproape. Îi plăcea să îi simtă mâinile şi să-i audă vocea. Îi plăceau lucrurile pe care le spunea şi voia să îl creadă. Voia să aibă încredere în el, doar că nu era sigură că avea.

— Da, spuse ea, sperând că vorbele aveau să se adeverească. Am încredere în tine.

El schiţă un zâmbet.

— Bun. Este o metodă prin care să îndreptăm situaţia, dar am nevoie de încrederea ta. Legend este în culmea puterii în timpul Caravalului, iar magia lui se trage din acelaşi loc ca a lui Jacks. Dacă tu câştigi jocul, Legend te va vindeca. Nu ai nevoie de Jacks.

— Dar ca să câştig, trebuie să mă predau stelelor şi nu ştiu dacă pot face asta.

— Nu o vei face, îi promise Dante. Voi găsi o altă cale să intri în vistierie.

— Cum? L-ai auzit pe Theron. A spus că doar inelul meu poate deschide vistieria, dar este blestemat până când datoria mamei nu este achitată.

— Atunci, voi găsi altă cale să o plăteşti.

— Nu!

Zâmbetul lui Dante se lărgi.

— Dacă te temi că plănuiesc să mă predau eu stelelor, nu o face, nu sunt atât de altruist.

— Atunci, ce ai de gând?

— Pentru fiecare blestem există o cale de a fi rupt şi una de scăpare. Dacă stelele nu vor accepta altă plată ca să rupă blestemul inelului tău, voi găsi calea de scăpare.

Tella nu mai auzise formularea aceasta, dar presupuse că avea sens. Se potrivea cu ce spusese Jacks despre faptul

că erau doar două metode de a elibera pe cineva dintr-o carte – ori să rupi blestemul, ori să iei locul persoanei. Cea din urmă trebuia să fie calea de scăpare. Dar ideea o speria pe Tella mai mult decât gândul de a rupe blestemul.

— Nu-ţi face griji.

Dante îi atinse fruntea cu buzele, sărutul lui fiind fierbinte pe pielea ei când şopti:

— Ai încredere în mine, Tella. Nu voi permite să ţi se întâmple ceva.

Dar, brusc, el era cel pentru care îşi făcea griji, iar Tella nu era obişnuită să încredinţeze altora secretele ei, ca să nu mai vorbim de viaţa sa. Ea simţea că şi Dante avea emoţii contradictorii.

Un nor acoperi luna care dispărea, lăsându-i tot chipul umbrit de întuneric în timp ce se îndepărtă, dar Tellei i se părea că el se lupta cu ceva.

— Crezi că te poţi întoarce în siguranţă la palat?

— De ce? întrebă ea. Unde pleci?

— Tot trebuie să-mi fac munca în seara asta. Dar nu te îngrijora, ne vom întâlni pe treptele Templului Stelelor după artificiile de mâine-seară.

Următoarea noapte era ultima a Caravalului. Artificiile aveau să fie la miezul nopţii, marcând sfârşitul Ajunului Zilei lui Elantine şi începutul Zilei lui Elantine, foarte aproape de momentul în care jocul se sfârşea la răsărit.

Tella voia să îl contrazică, dar Dante deja se îndepărta. El ajunsese la marginea grădinii, încă destul de aproape ca să-l strige, dar, în schimb, Tella se trezi că îl urmă în tăcere.

Ea îşi spuse că avea încredere în el; îl urma doar pentru că o îngrijora ce ar fi putut face pentru a o salva. Dar adevărul era că voia să aibă încredere în Dante mai mult decât avea de fapt. O parte din ea încă nu eliminase posibilitatea ca el să fi fost Legend. Dar, dacă era Legend şi ţinea la Tella, ar fi dezlegat-o de blestem în grădină cu sângele lui, în loc să o îndemne să câştige jocul şi să recupereze mai întâi cărţile mamei ei.

Ori Dante ţinea cu adevărat la Tella, ori era stăpânul

Caravalului şi nu îi păsa deloc.

Poate dacă ar fi aflat încotro fugea el mereu, ar fi putut să îşi dea seama. Dar Tella era prea lentă sau poate Dante ştia că ea îl urmărea. Când ajunse la ieşirea din grădină, el dispăruse.

Pentru o vreme, Tella se uită cu atenţie la ruinele din apropiere. Îndrăznise chiar să se întoarcă în parcul de unde furase mantia, dar nu era nici urmă de el, iar picioarele începeau să i se clatine de oboseală.

Era aproape de răsărit când trăsura zburătoare a Tellei se apropie de palat. Constelaţia în formă de inimă a lui Legend dispăruse. Torţele punctau curtea cu lumină, dar aerul tot mai părea rece în urma nopţii. Tella voia să închidă ochii şi să se prăbuşească în camera ei din turn, dar trăsura se opri. Oricine ar fi fost în trăsura din faţa ei întârzia să coboare.

Tella deschise geamul şi scoase capul afară, ca şi când, dacă s-ar fi încruntat la trăsura din faţă, i-ar fi grăbit pe călători. Spre uimirea ei, avu efect.

Uşa trăsurii se deschise, urmată de licărul unui material cireşiu cunoscut. Tella nu putea fi sigură – în afară de rochie, nu văzu decât o cortină de păr des şi brunet. Dar, din spate, tânăra arăta exact ca Scarlett.

Tella continuă să privească, dar sora ei nu se întoarse, ci se grăbi înainte, dispărând din staţie înainte ca trăsura Tellei să se mişte măcar. Apoi, uşa trăsurii din faţa ei se deschise din nou şi Tella văzu iar numai spatele persoanei, dar recunoscu imediat mersul nepăsător, hainele şifonate şi părul blond. „Jacks…

35

Bineînţeles, Tella încă nu era sigură că tânăra care coborâse din trăsură era Scarlett. Nu îi văzuse clar chipul, dar Tella îşi cunoştea sora şi îl cunoştea pe Jacks, care era destul de josnic încât să o implice pe Scarlett în încurcătura asta.

Tella sări din trăsură în clipa în care aceasta atinse pământul şi aproape îşi suci glezna. Asta nu o opri să iasă grăbită din staţie, dar o întârzie suficient de mult timp încât să o piardă pe sora ei.

— Fugi de cineva sau urmăreşti pe cineva?

Prinţul Inimilor apăru la marginea grădinii din piatră, blocându-i calea Tellei când jonglă agil cu un măr mov şi strălucitor. Tot nu purta o haină, iar cămaşa îi era doar pe jumătate călcată, ca şi când şi-ar fi pierdut răbdarea şi i-ar fi luat-o servitoarei înainte să-şi termine treaba. Pantalonii nu erau şifonaţi, dar când soarele care răsărea atinse pielea untoasă, Tella crezu că văzu o pată de sânge.

Ea inspiră adânc de câteva ori, încercând să îşi calmeze pulsul mărit.

— Ce faci cu sora mea?

— Eşti cumva geloasă?

— Îţi faci iluzii.

— Da? Jacks înaintă mai mult în grădină printre servitorii împietriţi pentru totdeauna, forţând-o pe Tella să-l urmeze.

— Relaţia asta nu este adevărată, mormăi Tella. Cum aş putea fi geloasă?

— Poate că îţi doreşti să fie reală.

— Te măguleşti prea mult.

— Doar pentru că logodnica mea nu mă laudă suficient. Tonul lui Jacks era obraznic, şi totuşi, nu îşi luă privirea de la Tella când îşi sprijini un picior de statuia îngrozită din piatră de lângă ea. Apoi, scoase un pumnal din cizmă şi începu să descojească mărul, ca şi când şi-ar fi pierdut brusc interesul pentru conversaţia lor.

— Încă nu mi-ai spus ce făceai cu sora mea, insistă Tella. Vreau să stai departe de ea.

Jacks îşi ridică privirea de la cuţit.

— Ea este cea care a venit să mă caute.

— De ce ar face asta?

— Am promis să nu spun.

Tella pufni.

— Nu te purta ca şi când ai avea conştiinţă.

Jacks îndepărtă ultima bucată de coajă şi muşcă adânc.

— Doar pentru că moralitatea mea este diferită de a ta, nu înseamnă că nu am una.

— Poate că ar trebui să ţi-o reevaluezi, spuse Tella. După standardele majorităţii, să ucizi pe cineva este mai rău decât să trădezi încrederea unei persoane.

— Am ucis pe cineva de când m-ai cunoscut? Jacks îşi trecu limba peste vârfurile dinţilor ascuţiţi şi albi înainte să şi-i înfigă din nou în măr. Un suc strălucitor, la fel de roşu ca sângele, îi curse din colţul gurii. O lua peste picior în timp ce mânca.

El se purta firesc şi indolent, dar era cel mai calculat şi încrezător dintre toţi. Probabil că o vedea tot ca pe un măr, ca pe ceva zemos din care să muşte şi de care apoi să se lipsească.

Altă picătură roşie îi căzu de pe buze, iar Tella se aruncă în direcţia lui. Ea îi aruncă mărul din mâinile palide şi ţinti spre gâtul lui.

Într-o clipă, el îi cuprinse încheieturile mâinilor.

— Nu poţi să mă ucizi.

— Dar pot să încerc. Ea îl lovi cu picioarele.

El se feri cu uşurinţă.

— Vei reuşi doar să te epuizezi, spuse el calm. Mereu pari extenuată. Păstrează-ţi energia ca să câştigi jocul în seara asta.

Ea continuă să lovească din picioare.

El se feri din nou, fără efort. Chipul lui crud părea plictisit.

Dar Tella jură că simţi sângele care-i curgea puternic prin vene, încălzind mâinile care încă-i ţineau

încheieturile. Părea indiferent, dar inima îi bătea la fel de repede ca a ei.

Tella se opri în mijlocul loviturii de picior. Inima lui bătea.

Ea se retrase clătinându-se, iar el o eliberă.

— Îţi bate inima.

— Nu. Inima mea nu mai bate de foarte mult timp. Tu eşti cea care ai iluzii acum. Vocea îi era mai rece decât o auzise vreodată; totuşi, răceala nu îi şterse amintirea arzătoare a mâinilor fierbinţi de pe încheieturile ei.

— Poate sunt în multe feluri, dar ştiu ce am simţit, spuse Tella.

Doar o singură persoană o putea face să bată din nou: adevărata lui dragoste. Se spune că sărutul lui fusese mortal tuturor exceptând-o pe ea – singura lui slăbiciune…

— Ţi-am făcut inima să bată, spuse Tella. Era o idee deplasată şi absurdă, cu adevărat funebră. Dar Tella simţi adevărul şi în inima ei, care bătu mai repede în loc să încetinească. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Niciodată nu păruse atât de puternică. Atât de liberă. Eu sunt singura ta dragoste adevărată. Sărutul tău nu mă poate ucide.

Jacks se încruntă şi mai mult.

— Nu ar trebui să crezi toate poveştile pe care le auzi. Ţi se pare că sunt îndrăgostit de tine?

— Mereu mi-ai părut un monstru, dar asta nu înseamnă că legenda nu este adevărată. Iar Tella îşi imagină că nu trebuia să îl iubească pentru a fi adevărata lui dragoste. Având în vedere că era o Soartă şi răul absolut, Tella îşi mai imagină şi că, pentru el, dragostea nu era cum ar fi fost pentru un om. Dar partea asta nu conta. Ceea ce conta era că, fiind adevărata lui dragoste, însemna că era imună la sărutul lui. Nu mai trebuia să câştige jocul ca să trăiască.

— Asta nu schimbă nimic. Expresia lui Jacks deveni atât de tăioasă încât, prin comparaţie, un mănunchi de cuţite ar fi părut blând.

Dar Tella era obişnuită cu expresiile lui aprinse. Nici acestea şi nici buzele lui otrăvitoare nu o puteau răni.

— Nu, spuse Tella. Schimbă totul.

— Nu pentru mama ta. Jacks strivi cu tocul cizmei mărul pe care Tella îl aruncase la pământ, până ce din fruct nu mai rămaseră decât pulpa roşie şi sucul. Tot mai ai nevoie de mine dacă vrei să o eliberezi.

— Poate că nu-mi mai pasă să o salvez. Tella o spuse ca şi când ar fi vorbit serios, dar cuvintele aveau un gust. Nu era chiar o minciună, dar nici adevărul.

Jacks păru să simtă lipsa ei de convingere. El zâmbi şi se apropie.

— Ai spus că sunt un monstru şi până şi mie mi se pare o cruzime, Donatella.

Gropiţa din obraz dispăru şi, pentru o clipă, ea îi văzu chipul golit de groază, ca prima dată când îi vorbise despre cum fusese prins într-o carte.

— Dacă vreo parte din tine îşi va dori vreodată să o vadă din nou în viaţă pe mama ta, te vei răzgândi. Legend se teme că Sorţile se vor elibera şi îi vor fura puterea, iar el îşi doreşte puterea noastră mai mult decât orice altceva. Dacă va pune vreodată mâna pe Cărţile Destinului cu Sorţile, ne va distruge pe toţi, împreună cu mama ta. Singura cale să o salvezi este să câştigi jocul şi să mă ajuţi să le eliberez. Asta dacă nu cumva eşti destul de proastă să îi iei locul şi, pe baza a ceea ce tocmai mi-ai spus, mă îndoiesc de faptul că eşti dispusă să faci asta.

Jacks îi mângâie bărbia cu un deget subţire înainte să plece din grădină ca şi când conversaţia lor nu ar fi schimbat nimic.

Când Tella se întoarse cu greu la palat chiar după răsărit, turnul de aur fusese transformat pentru Ajunul Zilei lui Elantine. Balustradele erau decorate cu ramuri din material strălucitor, care aminteau de vălul de lacrimi al Miresei Necăsătorite. Şi, spre disconfortul Tellei, fiecare servitoare pe care o văzu îşi pictase cusături roşii pe buze, transformându-se în slujnicele ei.

Aripa de safir unde stătea Scarlett era la fel. Tella trecuse mai întâi pe acolo ca să afle de ce sora ei fusese cu Jacks. Bineînţeles că Scarlett nu răspunsese la uşă.

Tella poate că ar fi bătut mai cu putere la uşa surorii ei sau ar mai fi aşteptat un pic, dar trupul ei o implora să doarmă şi poate că Jacks spusese adevărul. Poate că Scarlett venise după el ca să-l avertizeze să nu o rănească pe sora ei. Părea ceva ce ar fi făcut Scarlett.

În drum spre camera ei din turn, Tella trecuse pe lângă alte servitoare cu buze cusute, care trebuie să fi lucrat de dinainte de răsărit. Când Tella plecase noaptea trecută, nicio uşă nu fusese decorată, dar, acum, măşti diferite atârnau de toate bolţile şi la fiecare intrare, o veche tradiţie menită să onoreze Sorţile, în speranţa că aveau să aducă binecuvântări, şi nu blesteme.

Cuşca de perle a Fecioarei Morţii atârna deasupra uşii Tellei. Tella ştia că era doar o altă tradiţie de Ajunul Zilei lui Elantine şi totuşi, părea un avertisment, încă un memento pentru ce avea de pierdut dacă hotăra să renunţe la joc. Nu mai trebuia să câştige Caravalul ca să trăiască, dar putea să-şi lase mama prinsă într-o carte?

Tella voia să o urască. Vorbise serios când strigase spre cer că mama ei putea să putrezească în temniţa de hârtie. Şi totuşi, o jumătate din Tella voia să o elibereze chiar mai mult decât înainte. Voia să-i dovedească Palomei că nu era doar un ornament inutil pe care să-l înstrăineze, că era îndrăzneaţă, inteligentă şi curajoasă şi că merita să fie iubită.

Inelul blestemat al mamei cântărea greu pe degetul Tellei. Poate că Dante avea să afle calea de scăpare despre care vorbise, ca să ocolească blestemul, dar, în caz contrar, Tella ştia că nu ar fi putut să devină sclava stelelor ca să salveze o femeie care probabil nu ar fi iubit-o niciodată.

Dar dacă Dante ar fi reuşit să găsească o cale prin care Tella să-şi folosească inelul să intre în vistieria stelelor, fără să fie nevoită să se predea?

Dacă Dante chiar era Legend, oare Tella ar fi putut să-l trădeze şi să i-l predea lui Jacks, ştiind ce avea de gând ultimul să facă?

Totul era atât de complicat.

Tella îşi spuse că, dacă Dante era Legend, însemna că nu-i păsa de ea. Dar poate că nu se oferise să o vindece mai devreme în acea noapte deoarece crezuse că ea nu mai era blestemată. Ar fi putut să creadă că, dându-i sângele lui, o salvase. Dar dacă era adevărat, de ce sângerase din nou?

Tella voia să creadă ce era mai bine despre Dante, dar era irelevant dacă îi păsa de ea. Dacă Dante era Legend, nu ar fi ezitat să distrugă Sorţile.

De obicei, Tella nu lua hotărâri sigure. Din experienţa ei, deseori alegerea sigură nu părea una, cum ar fi să se retragă politicos şi să-i lase pe alţii cu mai multă putere să facă ceea ce credeau de cuviinţă. Legend şi Jacks aveau mai multă putere decât Tella, dar amândoi aveau nevoie de ea ca să obţină singurul lucru pe care şi-l doreau: pachetul de Cărţi ale Destinului al mamei sale. Fără Tella, niciunul din ei nu putea atinge pachetul blestemat. Fără Tella, Legend nu putea să le distrugă pe Sorţi şi pe mama ei şi, fără Tella, Jacks nu putea elibera Sorţile sau să-i fure magia lui Legend ca să aibă din nou puteri depline şi să controleze inimile, sentimentele şi emoţiile.

Părea că ambii aşteptau ca ea să câştige jocul pentru ei. Dar poate că singura modalitate prin care Tella chiar ar fi putut să câştige era să aleagă să nu le mai joace jocurile, să o lase pe mama ei unde era şi cărţile blestemate în siguranţa vistieriei stelelor, unde nici Jacks şi nici Legend nu le puteau atinge.

În sinea ei, Tella simţi ceva asemănător vinovăţiei la gândul de a-şi lăsa mama prizonieră într-o carte, dar Paloma îi tratase existenţa ca şi când ar fi fost un obiect dispensabil. Mama ei nu era mai bună decât Jacks sau Legend, iar Tella s-ar fi dus naibii înainte să-i permită vreunuia dintre ei să o folosească din nou ca pe un pion pe o tablă de joc.

36

În pat, Tella se ridică în şezut tresărind. Inima îi bătea cu putere, iar pulsul îi era mărit – încă două confirmări că nu mai era blestemată, care ar fi trebuit să o facă să se simtă pregătită să cucerească lumea. În schimb, nu reuşea să scape de senzaţia apăsătoare că lumea se pregătea să o cucerească pe ea.

Primul ei instinct fu să verifice cartea Aracle ca să vadă dacă viitorul i se schimbase, dar nu mai putea avea încredere în carte şi renunţase să le mai lase pe Sorţi să îi dicteze alegerile.

Umbrele care se târâiau pe podea şi semnele lăsate de cearşafuri pe braţe o lămuriră că dormise câteva ore. Chiar dacă nu mai plănuia să termine jocul, nu îşi dorise să doarmă atât de mult.

Era aproape seară. Lumina care pătrundea prin fereastra ei învăluia toate lucrurile din apartament într-un roşu ciudat, mai puţin scrisoarea sidefie care stătea liniştită la marginea patului, ca şi când ar fi aşteptat-o.

Tella o deschise, privirea fiindu-i un pic înceţoşată când începu să citească. Dar, după primele două rânduri, vederea i se limpezi, iar mintea i se trezi.

Draga mea Donatella,

Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dăruit compania ta la mica mea cină de acum două seri. A fost o plăcere neaşteptată să te cunosc. Abia după ce ai plecat mi-am dat seama de cât de mult îmi aminteşti de o persoană deosebită, pe care am cunoscut-o cândva. Nu îi semeni în mod deosebit, dar ai acelaşi spirit neîmblânzit şi plin de viaţă ca Paradise cea Pierdută. M-a făcut să mă întreb dacă ea este mama ta dispărută.

Probabil că nu ar trebui să spun asta având în vedere cine era, dar Valenda a suferit în ziua în care Paradise a dispărut. Era o comoară. Dacă este mama ta, iar eu te pot ajuta să o găseşti, anunţă-mă.

Până când ne vom reîntâlni,

Elantine.

Tella se trezise de-a binelea înainte să termine de citit. Probabil citise scrisoarea de mai multe ori. Când îşi ridică încă o dată privirea spre fereastră, soarele aproape apusese. În orice moment, Legend ar fi creat o nouă constelaţie pe cer, arătând oraşului că începea din nou Caravalul.

Înainte să citească scrisoarea lui Elantine, Tella se mulţumise să renunţe la joc, să-şi lase mama trădătoare şi pachetul blestemat de cărţi exact unde erau. Câtă vreme Tella nu deschidea vistieria, Sorţile nu aveau să fie eliberate, iar Legend nu ar fi putut să-i distrugă mama. Părea un compromis rezonabil. Dar acum, după mesajul de la Elantine, alegerea părea să însemne că renunţase, că

alesese preludiul sfârşitului despre care îi vorbise Armando.

Tella ştia că era o prostie să-şi imagineze o viziune mai bună a mamei sale decât cea pe care o văzuse în Templul Stelelor. Şi totuşi, scrisoarea lui Elantine o făcea pe Tella să spere că povestea mamei sale era mai complexă, aşa cum sugerase Dante.

— Aţi primit ceva, strigă o voce subţire de cealaltă parte a uşii.

Tella ascunse biletul lui Elantine în pat când o servitoare nerăbdătoare apăru în apartament.

Intrusa ducea o cutie mare de culoarea prunei, cu o fundă purpurie de mărimea unui pepene. În mod sigur era costumul Tellei de la Minerva pentru Ajunul Zilei lui Elantine.

— Presupun că vei avea nevoie de ajutor să te îmbraci în seara asta. Servitoarea îndepărtă capacul cutiei. O, este cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată! Cu siguranţă vei atrage toată atenţia.

O mulţime de particule argintii scânteietoare plutiră prin cameră când servitoarea scoase din cutie rochia albastră-argintie fumurie. Croitoreasa o certase pe Tella în legătură cu alegerea de a participa ca Moştenitorul Pierdut, dar făcuse o treabă sublimă cu rochia, chiar dacă îi amintea Tellei un pic prea mult de ochii lui Jacks.

Nu avea spate, care era acoperit doar de o mantie diafană de culoarea argintului topit. După ce o ajută să îmbrace rochia, servitoarea fixă mantia subţire de bretelele delicate cu mărgele de pe umerii Tellei, care se prindeau de un corsaj albastru-fumuriu. Rochia ar fi fost indecentă, dacă nu ar fi fost frunzele strălucitoare argintii care să i se agaţe de piept şi să-i coboare pe trunchi, ca şi când ar fi fost bătută de vântul unei furtuni magice. Fusta lungă era o combinaţie de albastru-închis şi metal lichid, strălucind în valuri nepământeşti ori de câte ori se mişca, făcând-o să pară că ar fi putut să dispară cu o piruetă rapidă.

— Este minunată, spuse fata. Eşti pregătită pentru… Ea

se opri când luă coroana cu lumânări şi vălul negru şi macabru de pe fundul cutiei. Mergi ca Moştenitorul Pierdut al lui Elantine? Eşti sigură că este înţelept?

— Sunt sigură că nu te priveşte. Tella luă coroana.

— Încerc doar să fiu de ajutor, se scuză fata cu o plecăciune rapidă. Iartă-mă din nou, dar am auzit zvonuri despre logodnicul tău şi, după ce s-a întâmplat mai devreme, credeam că ţi-ar prinde bine un mic avertisment.

Tella încercă să se abţină să o mai întrebe ceva. Ultima dată când vorbise cu o servitoare îndrăzneaţă nu se terminase bine, dar această servitoare chiar părea neliniştită, iar Tella poate îi recunoscuse vocea din prima noapte la palat. Vocea ei semăna cu a servitoarei care îi amintea de un iepure şi care o compătimea pe Tella.

— Ce s-a întâmplat mai devreme? întrebă Tella.

— Chiar nu ai auzit? Tot palatul bolboroseşte despre asta. Se spune că adevăratul Moştenitor Pierdut, copilul dispărut al lui Elantine, a reapărut. Bineînţeles, nimeni nu a confirmat. Servitoarea vorbi mai încet. Împărăteasa s-a îmbolnăvit după ce au început zvonurile.

— Ce a păţit? întrebă Tella.

— Nu ştiu, spuse servitoarea, dar pare serios.

— Probabil că totul face parte din Caraval, spuse Tella. Dacă împărăteasa chiar avusese un copil dispărut, părea o mare coincidenţă ca odrasla să apară, întâmplător, în timpul Caravalului.

Dar dacă împărăteasa era cu adevărat bolnavă? Gândul o nelinişti pe Tella mai mult decât s-ar fi aşteptat. În scrisoarea ei, Elantine vorbea despre mama Tellei ca şi când ar fi cunoscut-o. Spusese că era o comoară. Tella voia să ştie de ce, dar, dacă i s-ar fi întâmplat ceva împărătesei, nu ar fi aflat.

— Mulţumesc pentru ajutor, îi spuse Tella servitoarei. Eşti liberă să pleci.

Tella era îmbrăcată. Nu mai trebuia decât să se încoroneze.

Din nefericire, cercul ceros din lumânări care forma coroana Moştenitorului Pierdut era greu şi solid şi îi era

imposibil să vadă prin vălul gros ataşat.

Înainte să şi-o pună pe cap, Tella trase de materialul vălului, doar că obiectul îndărătnic nu se clinti.

Ea îl trase din nou.

Vălul se desprinse, dar odată cu inelul din lumânări negre al coroanei. Acestea căzură în picături groase de ceară, sfărâmându-se până când nu mai rămaseră decât cinci puncte ascuţite, cu pietre de opal negru în vârf.

Semăna cu versiunea intactă a Coroanei Sparte, aceeaşi pe care o văzuse Tella când Armando îi ghicise viitorul.

Coroana Spartă prezicea o alegere imposibilă între două căi la fel de dificile. Tella ştia că cercul din mâinile ei nu era aceeaşi coroană. Aceea era prinsă într-un pachet de cărţi, iar aceasta urma să se spargă. Dar ei nu îi plăcea că degetele îi amorţeau ori de câte ori o atingea.

Voia să o arunce în cutie. I se părea o idee proastă să o poarte, dar refuză să se teamă de coroană sau de ideile pe care i le dădea.

Tella se uită în oglindă când şi-o puse pe cap. Coroana nu era nici pe departe la fel de grea ca atunci când avusese lumânările, dar, din clipa când îi atinse buclele, Tella simţi o agitaţie, ca şi când faptul că purta coroana era primul pas spre o alegere imposibilă, pe care nu era pregătită să o facă.

Ea încercă să alunge senzaţia. Doar pentru că urma să stea de vorbă cu împărăteasa despre mama ei nu însemna că Tella avea să se sacrifice stelelor ca să poată câştiga jocul şi să o salveze pe Paloma. Şi totuşi, Tella se trezi băgând moneda fără noroc a lui Jacks în buzunarul costumului, împreună cu Aracle şi cartea care o întemniţa pe mama ei.

AJUNUL ZILEI LUI ELANTINE: ULTIMA NOAPTE A CARAVALULUI

37

Stelele erau spectaculos de incandescente în acea noapte, luminând toată Valenda cu splendoarea şi strălucirea lor. Legend le aranjase în forma unei clepsidre imense, care strălucea în auriu şi roşu-aprins, picurând stele roşii drept grăunţe de nisip, fără îndoială reprezentând numărătoarea inversă până la răsărit şi sfârşitul Caravalului.

Clepsidra era suspendată deasupra palatului, unde avea loc ultima noapte a jocului. Tella o zărise când se uitase pe fereastră. Curtea din sticlă de dedesubt, care ocupa spaţiul dintre turnul de aur şi celelalte aripi ale palatului, începea să se aglomereze cu oameni costumaţi în Sorţile blestemate.

Din fericire, niciunui jucător nu i se permitea să intre în turn. Structura antică era aproape ciudat de liniştită. Tella îşi auzi doar paşii pe scările şubrede din lemn când continuă să urce.

În timpul cinei din urmă cu două seri, Elantine adusese vorba despre urmăritul artificiilor de Ajunul Zilei lui Elantine de la ultimul etaj. Ea îi spusese până şi lui Jacks că spera ca Tella să li se alăture pentru spectacol. Nu era o invitaţie propriu-zisă, iar Jacks nu mai zisese nimic despre asta, dar Tella spera că împărăteasa vorbise serios.

Străjerii o opriră la ultimul etaj. Trebuie să fi fost vreo doisprezece, armura lor zăngănind puternic şi dur când îi blocară calea Tellei.

Picioarele o ardeau din cauza urcatului, dar reuşi să stea dreaptă şi să vorbească fără să gâfâie.

— Sunt logodită cu moştenitorul, iar Maiestatea Sa m-a invitat să urmărim împreună artificiile în seara asta. Tella le arătă scrisoarea de la Elantine, etalând sigiliul regal ca şi când ar fi fost o invitaţie. Dar nu era necesar.

Străjerii îi făcură loc Tellei de parcă ar fi aşteptat-o. Ea se întrebă dacă era din cauză că invitaţia împărătesei de a urmări artificiile fusese adevărată sau dacă împărăteasa

ştiuse că scrisoarea ar fi atras-o pe Tella aici. Ea nu mai lăsa soarta sau Sorţile să îi dicteze viitorul, dar întâlnirea cu Elantine părea inevitabilă.

Vârful turnului era mai îngust decât baza, doar o singură cameră, nu deosebit de mare şi totuşi, mai târziu avea să-şi aducă aminte că era nesfârşită. Zidurile şi tavanul erau dintr-o singură bucată de sticlă, un observator construit pentru a privi, a visa şi a-ţi pune dorinţe. Clepsidra efervescentă a lui Legend era atât de aproape, încât Tella jură că auzea stelele căzând, şuierând şi scânteind un cântec periculos când ea se aventură mai mult înăuntru.

Camera era de o eleganţă simplă. Frasinul alb care creştea în mijloc, plin de frunze argintii ce păreau pe cale să cadă, era înconjurat de fotolii cu ciucuri, toate îndreptate spre sticla curată, argintii şi albe, precum copacul. Singura pată îndrăzneaţă de culoare din încăpere era buchetul de trandafiri roşii din vaza de lângă Elantine.

Împărăteasa stătea pe un scaun atât de aproape de ferestre, încât mai că atingea sticla. Nu părea costumată, deşi înfăţişarea sa avea ceva fantomatic, şi doar din cauza rochiei albe pe care o purta.

În urmă cu două nopţi, când Tella o întâlnise, împărăteasa Elantine fusese definiţia veseliei, plină de zâmbete şi îmbrăţişări. Dar poate că dăruise prea multe. Acum, stătea tolănită pe scaun, palidă şi bolnăvicioasă, întocmai cum spusese servitoarea nerăbdătoare.

Până şi vocea lui Elantine păru febrilă când vorbi.

— Ai urcat până aici, draga mea, ai putea să-mi adresezi întrebarea care-ţi arde pe limbă.

— Ce ai păţit? spuse Tella fără să gândească.

Elantine îşi ridică privirea. Ochii ei negri erau mai mari decât îşi amintea Tella sau poate că faţa i se mai subţiase. Elantine arăta de parcă ar fi îmbătrânit douăzeci de ani în două zile. Tella jura că femeia îmbătrânea şi mai mult în timp ce stătea acolo. Alte riduri i se formară pe obrajii palizi când spuse:

— Sunt pe moarte, draga mea. De ce crezi că am vrut să-mi sărbătoresc cei şaptezeci şi cinci de ani cu atât de mult

fast?

— Dar... dar arătai atât de bine acum două seri.

— Am luat un tonic de la Legend. Elantine îşi îndreptă privirea spre trandafirii roşii de pe masa de lângă ea. El mă ajută să-mi ascund sănătatea şubredă de Jacks.

— Aşadar, l-ai întâlnit pe Legend?

Împărăteasa schiţă un zâmbet ridat.

— După cât m-a ajutat, chiar dacă aş şti cine este Legend, nu i-aş trăda secretul. Şi nu cred că ai urcat până aici ca să mă întrebi de el.

Privirea lui Elantine coborî spre scrisoarea din mâna Tellei.

Tella tot voia să o întrebe pe împărăteasă mai multe despre Legend, care părea să fie peste tot şi nicăieri în acelaşi timp.

Dar, chiar dacă Elantine era pe moarte, când îi vorbi din nou, tonul fu destul de tăios încât Tella să nu o contrazică.

— Paradise cea Pierdută este mama ta, nu-i aşa?

— Eu am cunoscut-o drept Paloma, mărturisi Tella, deşi tatăl meu se supăra mereu când îi spuneam pe nume, şi nu „mamă”.

Elantine ţâţâi.

— Paradise avea gusturi nefericite la bărbaţi.

Tella i-ar fi confirmat, dar nu avea chef să mai vorbească despre tatăl ei.

— Cum ai cunoscut-o? întrebă Tella când se aşeză. Ea tot nu ştia cum să se poarte faţă de împărăteasă, dar i se părea ciudat să o privească de sus pe femeia care conducea tot Imperiul Meridian.

Elantine inspiră adânc, corpul tremurându-i mai mult decât ar fi trebuit din cauza efortului.

— Ultima dată când am văzut-o pe Paradise, fura Cărţile Destinului despre care ţi-am spus acum două seri. Am avertizat-o că îi vor aduce doar probleme, dar ar fi trebuit să aleg alte cuvinte, cum ar fi „nefericire” sau „agonie”. Paradis a spus simplu că îi plac problemele. Dar cred că viaţa era ceea ce îi plăcea cu adevărat.

Elantine se uită pe fereastră, unde stelele roşii ale lui

Legend continuau să strălucească peste jocul de dedesubt.

— Paradise ar fi putut să fie mai mult decât o imagine pe un afiş din magazinul celor căutaţi. Era inteligentă şi isteaţă, se grăbea să râdă şi să iubească, deşi faţă de oameni încerca să ascundă cât de profunde sunt sentimentele ei. „Infractorii nu iubesc”, mi-a spus cândva. Dar cred că Paradise se temea de iubire pentru că, atunci când iubea, o făcea la fel de feroce precum trăia.

Tella îşi imagină că toate acestea trebuiau să o facă să se simtă mai bine şi totuşi, cumva o rănea mai mult să ştie că mama ei putea iubi atât de intens, dar să nu-i pese de propria fiică.

Tella ar fi trebuit să plece şi să nu se mai tortureze. Dar informaţiile împărătesei erau oarecum intime. Doar cele două fraze păreau mult mai profunde decât aproape tot ce îi împărtăşise Aiko. Tella auzise că Elantine era nesăbuită în tinereţe, dar nu ar fi avut cum să fie tânără în acelaşi timp cu mama Tellei.

— Cum ai cunoscut-o? întrebă Tella.

Împărăteasa se întoarse încet din nou spre Tella.

— Asta e o poveste pe care va trebui să ţi-o spună Paradise.

— Nu cred că se va întâmpla. Tella se ridică lent de pe scaun. Nu o mai caut.

— Păcat, spuse Elantine, nu credeam că eşti omul care să renunţe atât de repede.

— Ea a renunţat prima la mine.

— Nu sunt sigură că pot să cred aşa ceva.

Vocea lui Elantine se îmblânzi. Tella poate ar fi crezut că era din cauza oboselii, dar în tonul ei nu se simţi nicio slăbiciune.

— Paradise pe care o ştiam nu credea în renunţare. Iar dacă tu eşti cu adevărat fiica ei, atunci sunt sigură că nu ar fi renunţat la tine. De fapt, îmi imaginez că, dacă este mama ta, te iubeşte foarte mult.

Tella pufni.

— Voi pretinde că nu te-am auzit, spuse Elantine. Sunt sigură că există o lege care spune că nu poţi să râzi de

împărătească de faţă cu ea. Dar îmi imaginez că gestul are legătură mai mult cu mama ta decât cu mine. Şi recunosc, presupun că urmaşul meu simte pentru mine ce simţi tu pentru mama ta. Am dezamăgit şi eu ca părinte. Am făcut greşeli care au însemnat că am fost despărţită de copilul meu mult timp, dar nu că nu mi-am iubit copilul. Atât de multe dintre alegerile pe care le-am crezut bune nu au făcut decât să ne despartă.

— Dar am auzit că s-a întors copilul tău pierdut.

— Am uitat cât de repede se răspândesc veştile în palat. Elantine zâmbi, dar, cumva, expresia îi făcu ochii să pară trişti, nu veseli. Când buzele ridate i se ridicară, pleoapele i se închiseră. Aceasta nu era înfăţişarea unei mame care tocmai fusese reunită cu copilul ei.

Dar împărăteasa nu nega zvonurile, fapt care o făcu pe Tella să se întrebe dacă persoana care apăruse era cu adevărat copilul lui Elantine sau doar o cale de a-l împiedica pe Jacks să ia tronul, acum că Elantine era pe moarte.

— În mai toată viaţa mea, am considerat Imperiul Meridian mai presus de orice, chiar şi decât copilul meu. Acum regret atât de multe alegeri, dar este prea târziu să schimb ce am făcut. Presupun că de aceea m-am gândit la tine în dimineaţa asta. Tristeţea din ochii lui Elantine se intensifică. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mama ta după ce te-a părăsit, dar sper să o găseşti, Donatella. Să nu faci ca mine şi să te mulţumeşti cu uşurinţa unui deznodământ, când ai putea să ai parte de adevăratul sfârşit.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce înseamnă asta, spuse Tella.

— Nu toată lumea are parte de adevăratul sfârşit. Sunt două tipuri de încheiere, deoarece majoritatea oamenilor renunţă la partea poveştii în care lucrurile sunt cele mai rele, unde situaţia pare imposibilă. Dar atunci speranţa este cea mai necesară. Doar cei care perseverează îşi găsesc adevăratul final.

Elantine zâmbi, mai fericită decât tristă de data asta, când privirea îi coborî spre mâna Tellei.

— Uite. Cred că până şi inelul mamei tale este de acord.

Tella tresări înapoi când opalul de pe degetul ei pulsă. Culorile din interior se mişcau. Linia aurie din mijloc izbucni ca o flacără înăuntrul pietrei, devorând violetul şi roşul din jurul marginilor până ce toată piatra străluci galben.

Turnul se clătină, făcându-i picioarele Tellei să tremure. Durǎ numai o secundă, dar Tella jură că în acel moment până şi stelele de afară clipiră. Inelul fusese mereu frumos, dar acum era din altă lume, strălucind destul de puternic încât să îi lumineze toată mâna.

Ce făcuse Dante?

Panica fierbinte invadă venele Tellei. Probabil că el aflase cum să scape de blestemul inelului. De ce trebuia să facă asta pentru ea? Îi spusese să nu se îngrijoreze, că nu era atât de altruist, dar în mod sigur plătise un preţ pentru ca piatra să scape de blestem.

Tella tremură, iar coroana de pe cap i se clătină şi ea întinse mâna ca să o echilibreze, dar îi tremura la fel ca picioarele. În loc să îndrepte coroana, o doborî. Aceasta se rostogoli şi lovi pământul cu un pocnet muzical.

— O, vai. Elantine îşi duse o mână la gură.

Tella se abţinu să nu înjure. Cinci bucăţi ascuţite de obsidian, cu vârfuri din opal negru şi strălucitor, o priveau de pe podea, acum imaginea în oglindă a Coroanei Sparte.

Vocea Tellei tremură când spuse:

— Îmi pare rău.

— Să nu îţi pară rău, copilă. Am servitori care pot să strângă cioburile, iar tu nu ai făcut nimic greşit.

Dar Tella urma să facă ceva greşit.

Încă tremurând, se holbă la coroana spartă de pe podea în timp ce alegerea ei imposibilă deveni mult prea clară. Dante găsise o cale ca Tella să intre în vistieria mamei ei, fără niciun sacrificiu din partea Tellei. Bineînţeles, ea nu ştia dacă Dante o făcuse ca să o salveze de stele sau ca să se asigure că avea să pună mâna pe pachetul de cărţi. Tella nu era sigură ce variantă voia să fie adevărată. Dacă Dante sacrificase ceva ca să o salveze, ce fel de persoană

ar fi fost, dacă l-ar fi trădat pentru Jacks? Dar asta însemna să presupună că Dante era Legend. Tella tot nu ştia cine era Legend.

Iar ea nu ar fi aflat, dacă nu ar fi câştigat jocul.

Dar poate ar fi fost mai bine să *nu* îl câştige.

Victoria va fi însoţită de un preţ pe care îl vei regreta mai târziu. Nigel o avertizase pe Tella şi, chiar dacă nu ar fi făcut-o, ea ştia că avea să regrete. Dacă alegea să-l trădeze pe Legend astfel încât Jacks să-i poată lua puterea, Jacks ar fi eliberat Sorţile şi, foarte probabil, l-ar fi distrus pe Legend făcând asta. Dar, dacă Tella nu îl trăda pe Legend, dacă îi dădea cărţile cu Sorţile, el le-ar fi distrus şi, astfel, ar fi distrus-o şi pe mama ei, de vreme ce între cărţi exista o legătură.

Tella îşi îndreptă privirea spre fereastră. De la înălţime, oamenii de jos erau doar nişte pete de culoare, luminate de stelele agitate, de lămpile strălucitoare şi tot entuziasmul febril al ultimei nopţi a Caravalului şi al Ajunului Zilei lui Elantine.

În altă poveste, Tella poate ar fi coborât şi li s-ar fi alăturat. Poate ar fi băut vin aromat şi ar fi dansat cu străinii. Poate chiar ar fi sărutat pe cineva sub stele. Ar fi trebuit să fie ceea ce-şi dorea. Îşi spuse că voia să se îndepărteze de jocul separat în care fusese aruncată şi de femeia care o părăsise. Să înceteze să mai pretindă că mamei ei îi păsa. Dar cuvintele lui Elantine despre pseudosfârşituri şi adevăratele încheieri o chinuiau în continuare pe Tella.

Ea voia să-i întoarcă spatele mamei sale, dar i se părea că ar fi renunţat în loc să treacă mai departe, mulţumindu-se cu mai puţin când avea o şansă la mult mai multe. Tella nu voia să-şi lase mama să o mai rănească niciodată. Dar dacă Elantine avea dreptate şi femeia chiar o iubise?

Mama Tellei lăsase cărţile în vistieria stelelor ca nimeni să nu poată ajunge la ele. Poate că mama ei plănuise să nu le mai atingă niciodată. Dar dacă le-o oferise pe Tella stelelor, dar nu intenţionase să le-o dea? Poate ferecarea cărţilor într-o vistierie care putea fi deschisă numai cu o

cheie blestemată fusese felul Palomei de a le ţine în siguranţă. Dar, pe de altă parte, şi ea sfârşise închisă într-o carte.

Tella nu ştia când părăsise turnul – dar, brusc, alerga pe scări, grăbindu-se spre curtea în care se desfăşura Caravalul, gândindu-se doar la mama ei.

38

Aerul era atât de plin de magie, că Tella îl simţea pe limbă ca pe zahărul unui cofetar – o întâmpinare dulce pentru o lume întunecată şi încântătoare. Sorţile şi simbolurile Sorţilor erau peste tot.

Curtea palatului fusese transformată într-o piaţă care părea de legendă. Erau corturi cu denumiri precum:

Rochiile Magice ale Maiestăţii Sale

Preoteasa, Imperiul farmecelor Preotesei

Cuţitele asasinului şi cravatele ucigaşului

Sticlele magice ale lui Aracle

Apoi, erau indicatoare, afişe imense în onoarea altor Sorţi:

Dă-i Stăpânei Norocului un sărut şi ea îţi va împlini cea mai mare dorinţă a inimii.

Pentru o scurtă distracţie, caută-l pe Nebun!

Dacă o vezi pe Fecioara Însărcinată, viitorul tău este pe cale să se schimbe…

Tella refuză să se lase distrasă – trebuia să ajungă la Templul Stelelor, deşi îi era un pic mai greu să se mişte prin curte când oamenii începură să se apropie de ea. O siluetă umbrită costumată ca Otrăvitorul o invită să îi guste otrava. Câteva Stele Căzute îi oferiră să lingă praf de stele.

Tella nici măcar nu se deranjă să le răspundă; se grăbi prin aglomeraţie cât de repede posibil. Singurul moment în care se poticni fu când i se păru că o văzuse pe Scarlett îmbrăcată ca Mireasa Necăsătorită, cu un văl de lacrimi care îi coborau pe chip ca nişte diamante plângătoare. Dar dacă Scarlett ar fi ştiut ce voia să facă Tella, cu siguranţă ar fi oprit-o.

Tella nu voia să fie oprită. Asta era singura ei şansă de a-şi salva mama, iar dacă nu ar fi profitat, ar fi regretat toată viaţa.

În timpul călătoriei cu trăsura spre Districtul Templului, ideea de a-l preda pe Legend lui Jacks încă o făcea să se

simtă vinovată, dar Tella îşi imagina că era din cauza pasiunii nebune pentru Dante. I se părea că trădându-l pe Legend îl trăda pe Dante, dar poate că ei nu erau aceeaşi persoană. Iar dacă Dante era cu adevărat Legend, atunci era singurul care o trădase pe Tella în tot acest timp.

Ea ajunse la Templul Stelelor după ce bătu ora zece.

Nu fu nevoită să bată când sosi la uşile închise ale sanctuarului. Acestea se deschiseră fără zgomot, ca şi când templul ar fi salutat-o în tăcere.

Theron stătea în partea cealaltă, un bărbat înalt, mai impunător datorită stelei cu opt colţuri arse pe chipul său nemilos. Era îmbrăcat la fel ca atunci când îl întâlnise cu o seară în urmă – în haine groase din piele şi cu o mantie de un albastru regal.

Spre meritul lui, Theron nu menţionă plecarea rapidă a Tellei de seara trecută. Orice ar fi înţeles din dispariţia şi reapariţia ei rămânea păzit de un comportament stoic.

Zgomotul papucilor Tellei pe podeaua lustruită fu singurul sunet cât îl urmă spre intrarea umbrită. Fântâna de foc din mijloc nu fusese încă aprinsă, permiţând frigului aspru să se instaleze.

Tella îşi pierduse mantia pe undeva prin curtea regală, lăsându-şi expuse spatele şi braţele, deci probabil îi era frig. Totuşi, pe gât îi curse transpiraţia când spuse:

— Am venit să deschid vistieria mamei mele.

Theron se uită la inelul Tellei.

— Eşti norocoasă că ai un prieten atât de bun.

O nouă nelinişte se alătură transpiraţiei care-i curgea pe gât când se gândi la Dante.

— Ce ţi-a dat ca să rupă blestemul inelului?

— Este un singur mod de a rupe blestemul, dar pentru fiecare blestem există o cale de scăpare. În acest caz, am făcut un schimb care l-a anulat temporar pe cel al inelului tău. Acum, ai de gând să-mi tot pui întrebări sau ai vrea să îţi vezi vistieria?

— Mai întâi, spune-mi ce ţi-a dat Dante în schimb.

— Ne-a făcut o promisiune. Nu ţi-o pot spune, dar dacă îţi pasă de el, vei vrea să te asiguri că şi-o respectă.

— Ce se întâmplă dacă nu o face?

Theron îşi contură cicatricea în formă de stea de pe chip.

— Dacă Dante al tău ne dezamăgeşte, va muri.

Tellei i se uscă gura.

Fără să mai spună ceva, Theron o conduse pe Tella spre uşa din spatele holului, singura păzită de statuile chinuite din piatră şi îşi folosi inelul ca să descuie poarta.

Aerul cald care mirosea a mistere ascunse şi a magie antică umplea anexa octogonală din partea cealaltă. Spre deosebire de intrare, zona nu strălucea în nuanţe aurii şi sidefii. Era din lemn, veche şi plină cu un fel de seriozitate tăcută, la fel ca primul etaj al lui Elantine din turnul de aur. Lumina primitivă plutea fantomatic pe podeaua grunjoasă în timp ce magia, mult mai veche decât cea a lui Legend sau a lui Jacks, îi atingea spatele şi mâinile Tellei, gustând-o cu limbi nevăzute.

Theron spusese adevărul când afirmase că templul lui nu era o atracţie pentru turişti.

Vistieriile erau îngropate la mare adâncime. Din anexă, Theron o conduse pe Tella pe o uşă care dădea spre o scară spiralată cu trepte de pământ. Ea nu numără treptele, dar erau suficiente încât să o facă să-i transpire picioarele sub rochia strălucitoare. Când ajunseră în sfârşit jos, culoarele erau înguste şi slab luminate de un rând de lumânări care păreau să fi crescut din pământ. Theron şi Tella trebuiau să le ocolească atenţi.

La jumătatea coridorului atât de întunecat încât Tella zărea doar conturul lui Theron, el se opri în sfârşit în faţa unei uşi din piatră, fără mâner.

— Asta se va deschide doar pentru tine. Ca să intri, tot ce trebuie să faci este să-ţi lipeşti inelul de uşă. Dar te avertizez, înţelegerea pe care a făcut-o cu noi Dante al tău ne permite să deschidem această vistierie o singură dată. Dacă alegi să iei sau să laşi un obiect aici, să fii foarte sigură de alegerea ta. Odată ce închizi uşa, singura cale prin care poţi să o mai deschizi este să plăteşti datoria mamei tale.

— Dacă nu o voi mai deschide niciodată, înţelegerea făcută în numele meu va fi anulată? întrebă Tella.

— Nu. Acel jurământ s-a depus deja. Dacă laşi vistieria încuiată, i-ai risipi sacrificiul pe care l-a făcut.

Tellei îi transpirară palmele. Dante nu ar fi trebuit să o ajute. O făcea să spere mai mult că el nu era Legend. Se ştia că Legend nu făcea sacrificii şi, pe cât de măgulitor ar fi fost dacă s-ar fi schimbat pentru ea, Tella se ruga în tăcere să nu fie cazul, deoarece nu putea face acelaşi lucru pentru el. Ea venise aici să-şi salveze mama cu orice preţ.

Tella aşteptă ca Theron să plece înainte să deschidă uşa spre vistierie. Spre deosebire de holul îngust, camera de partea cealaltă a uşii era lată şi strălucea de lumină, de la o sursă nevăzută. Centrul era gol, dar zidurile erau pline cu rafturi albe ca laptele, ticsite cu comori fantastice. Tablouri pline de viaţă, instrumente din aur, arme complicate, figurine dansatoare, relicve antice, diademe cu pietre preţioase, cărţi groase şi sticle fără etichete cu conţinuturi agitate, care ar fi putut fi magice.

Asta fusese viaţa Palomei înainte să vină pe Trisda.

Tella îşi permise o clipă să studieze în detaliu obiectele furate. Ea ardea de curiozitate – şi de dorinţă pentru cele mai frumoase –, dar nu voia să piardă timpul sau să rişte să atingă ceva care ar fi putut fi blestemat precum cărţile mamei sale.

Tella îşi ţinu mâinile împreunate în faţă în timp ce privirea ei continuă să caute, până ce zări o cutie. O briză nefirească alunecă pe umerii Tellei. Era un obiect simplu din lemn, cu nimic extraordinar în afară de o aură de întuneric ce îi zvâcnea împrejur, ca şi când lumina din restul camerei nu ar fi putut să-l atingă.

Tella nu mai văzu altceva când traversă camera şi îndepărtă capacul. Cărţile arătau exact aşa cum şi le amintea. Aveau o nuanţă atât de întunecată încât erau aproape negre, cu mici puncte aurii care străluceau la lumină şi erau gravate cu spirale roşii-violete, care o făcuseră cândva pe Tella să se gândească la flori umede, sânge de vrăjitoare şi *magie.*

Tella se întrebă ce i-ar fi arătat cărţile dacă ar fi încercat să-şi ghicească acum viitorul, dar nu îndrăzni să întoarcă niciuna.

Fără să atingă măcar o spirală, Tella lăsă cartea Aracle pe pachet. Apoi, o scoase pe cea care o întemniţa pe mama ei din locul în care o pusese în siguranţă, în rochie.

Aura din jurul cărţilor pulsă mai întunecat, ca şi când cărţile în plus ar fi făcut cumva pachetul mai puternic.

Tella ignoră sentimentul urât care însoţi fenomenul. Ea expiră, alungând greutatea care-i apăsa pieptul şi o avertiza să se oprească. Aproape reuşise. Tot ce trebuia să facă era să ia pachetul şi să câştige jocul. Apoi, ar fi putut să-şi recupereze mama.

Mâna îi pluti deasupra micului pachet, întrebându-se cât i-ar fi luat lui Legend să o găsească. Probabil Dante îi spusese lui Legend că pachetul de cărţi era în templu. Exista şansa ca Legend să o aştepte deja pe trepte. Iar Nigel îi promisese: *Dacă vei câştiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.*

Tella inspiră adânc. Dacă voia să funcţioneze, trebuia să-l cheme pe Jacks înainte să câştige oficial jocul sau să iasă din templul stelelor. Băgă mâna în buzunarul rochiei argintii, scotocind după moneda fără noroc.

Vocea lui Theron inundă imediat vistieria.

— Să nu foloseşti magia mârşavă aici; dacă o vei face, voi închide uşa şi nu vei mai ieşi niciodată.

Tella scoase mâna din rochie. Degetele îi tremurau.

Ar fi trebuit să-l cheme pe Jacks înainte să intre aici. Faptul că acum nu putea să îl cheme i se părea o altă şansă de a se răzgândi, dar Tella se hotărâse. De îndată ce lua cărţile şi ieşea din vistierie, nu avea cum să mai dea înapoi. Trebuia doar să ia repede moneda fără noroc.

Dar tot risca. Odată ieşită din templu, toate Sorţile şi persoanele închise fie ar fi fost eliberate de Jacks imediat ce şi-ar fi luat toată puterea înapoi de la Legend – fie toate Sorţile împreună cu mama Tellei ar fi fost distruse de Legend, dacă Jacks nu ar fi ajuns destul de repede.

Lumea era pe cale să se schimbe. Ori toate Sorţile şi mama Tellei ar fi fost libere, ori Legend le-ar fi distrus şi ar fi devenit cel mai puternic om din lume.

Nu era de mirare că stelele clipiseră mai devreme în acea noapte. Tella îşi imagină că făcură la fel când băgă mâna în cutia de lemn şi luă curajoasă pachetul blestemat de Cărţi ale Destinului al mamei sale şi câştigă oficial Caravalul.

39

Inima Tellei bătu cu putere când ieşi din sanctuar. După tot ce se întâmplase în acea noapte, ar fi trebuit să nu mai bată, dar reuşi să bată mai repede când aerul rece al serii îi biciui faţa şi făcu frunzele argintii ale rochiei sale să foşnească. Ignorând frigul, băgă din nou mâna în buzunar după moneda fără noroc a lui Jacks.

— Tella… o voce joasă şi foarte cunoscută strigă de la baza scării, urmată de ecoul paşilor grei ai lui Dante.

Ea îngheţă.

Dacă vei câştiga Caravalul, primul chip pe care îl vei vedea va fi al lui Legend.

Nu. Nu. Nu.

Tella închise repede ochii înainte să îl poată vedea. Poate dacă nu i-ar fi deschis, el ar fi plecat, ea ar fi văzut alt chip, iar Dante nu ar fi fost Legend.

Ea îl auzi apropiindu-se, urcând treptele cu paşi greoi.

— Credeam că a rămas să ne întâlnim după miezul nopţii, strigă Tella.

— Aveam un sentiment că vei ajunge mai devreme aici. Vocea lui se auzi un pic mai aproape.

— Nu ar fi trebuit să vii.

— Tella, uită-te la mine. El făcu încă un pas. Apoi ea simţi căldura îmbătătoare care părea să-l înconjoare mereu şi care se lipi de umerii şi de pieptul său, ca şi când Dante ar fi stat chiar în faţa ei. Nu îţi pot vorbi aşa.

Ea îşi ţinu ochii ferm închişi. Nu aşa trebuia să se întâmple. Bănuise că Dante era Legend, dar nu trebuia să aibă dreptate.

— Nu vreau să-ţi vorbesc, spuse Tella. Vreau să stau de vorbă cu Legend.

— Atunci, deschide ochii şi vorbeşte-mi.

Picioarele îi cedară.

El îşi strecură braţele în jurul ei, sprijinind-o în vreme ce lumea pe care o cunoştea ea se sparse în bucăţi.

Dante era Legend.

Legend era Dante.

Iar el încă o îmbrăţişa. O mână îi părăsi talia, mişcându-se în sus până ce degetele lui îi atinseră uşor obrazul înainte de a se opri sub bărbie şi de a-i ridica faţa spre a lui. Ea îi simţi cuvintele pe buze când vorbi.

— Tella, spune ceva.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar el era atât de aproape încât nu-i simţea decât buzele care le atingeau pe ale ei – moi şi uşor deschise, iar apoi ferm apăsate.

Nici măcar nu voia să încerce să-i reziste. Dar era mai mult decât atât.

Se sărutară ca şi când lumea s-ar fi sfârşit, buzele strivindu-se ca şi când cerurile s-ar fi rupt, pământul s-ar fi sfărâmat şi ar fi fost în plin război, sărutul fiind singurul lucru destul de puternic încât să-l oprească. Câtă vreme se sărutau, doar ea şi Dante existau.

Tella nu mai voia să deschidă ochii; de îndată ce ar fi făcut-o, lumea s-ar fi schimbat. Dante ar fi dispărut şi ar fi rămas doar Legend.

Era atât de nedrept. Tocmai hotărâse cât de mult îl dorea pe Dante, dar, chiar dacă el ar fi supravieţuit nopţii, Legend era cineva pe care nu îl putea avea – era ca un moment în timp; putea fi trăit, dar niciodată reţinut.

El o sărută mai apăsat când îşi trecu o mână prin părul ei, iar cealaltă îi coborî spre şoldurile Tellei, apucând-o şi trăgând-o mai aproape, ca şi când nici Dante nu şi-ar fi dorit ca sărutul să se termine.

Dar trebuia să se oprească, indiferent de cât de bine ar fi reuşit să-i distragă. Cu cât dura mai mult, cu atât mai mult ea era în pericol.

Tella se aplecă spre el pentru o singură clipă spectaculoasă, gustându-i buzele o ultimă dată. Apoi, se forţă să renunţe. Nu ar fi putut să facă niciodată ce trebuia dacă s-ar fi îndrăgostit şi mai mult.

Şovăind, ea deschise ochii.

Tella voia ca el să arate diferit. Voia ca privirea lui să fie rece şi distantă, să se uite la ea ca şi când el ar fi fost cel care câştigase cu adevărat acest joc. Voia ca buzele să-i

schiţeze un zâmbet crud când încerca să-i fure pachetul de cărţi din mână, dar el nici măcar nu se uita la cărţi, ci doar la ea. Încă-şi ţinea o mână pe talia ei, mai fierbinte decât ar fi trebuit să fie într-o noapte atât de rece.

— Ai câştigat jocul, spuse el şi ridică şi cealaltă mână, ca şi când ar fi vrut să îi atingă faţa.

Ea zări trandafirul negru tatuat pe pielea lui şi poate ar fi râs de cât de evident îi trădase identitatea imaginea în tot acest timp. Dar apoi, braţul i se răsuci, iar Tella văzu partea inferioară a încheieturii lui, chiar sub cicatricea pe care o căpătase la ultimul Caraval.

Ea o apucă. El tresări, dar nu se opuse când îi ridică mâneca.

Tella suspină atât de brusc încât o duru.

— Pe toţi zeii.

Pe partea inferioară a încheieturii, stricându-i unul dintre tatuajele lui frumoase, era un semn violent în formă de stea, ca acela de pe chipul lui Theron.

Îşi spuse că el o făcuse doar pentru cărţi, nu pentru ea. Totul avea legătură cu puterea Sorţilor, îşi aminti ea, dar tot i se părea incorect că se lăsase însemnat într-un mod atât de permanent.

— Ce le-ai promis? întrebă Tella.

— Nu contează. Am făcut-o pentru tine şi aş face-o din nou. Dante îşi răsuci încheietura până ce, cumva, o ţinu de mână. Nici măcar nu se uitase la cărţi. Ochii negri o pironiseră ca şi când ea ar fi fost premiul.

Şi, naiba să o ia, îl credea.

Era atât de greşit.

Dacă el era Legend, nu trebuia să-i pese. Nu trebuia să se uite încă la ea ca şi când tocmai i-ar fi distrus lumea cu un sărut. Trebuia să râdă pentru că fusese atât de proastă să se îndrăgostească, nu să se apropie ca şi când şi el s-ar fi îndrăgostit de ea. Trebuia să-i smulgă cărţile din mâini şi să o abandoneze pe treptele din piatra lunii, să îi frângă inima.

Ea nu trebuia să o frângă pe a lui.

În cele din urmă, inima Tellei se linişti. Nu putea face

asta. Nu putea să-i răpească mai multe decât o făcuse. Jacks trebuia să găsească o altă sursă a puterii ca să le elibereze pe Sorţi şi pe mama ei.

— Trebuie să pleci. Imediat. Tella îşi smulse mâna din a lui. Am folosit moneda fără noroc a lui Jacks chiar înainte să vii. Acum este pe drum. Când va sosi, îţi va fura puterile şi va elibera toate Sorţile.

În cele din urmă, Dante se uită la cărţile din mâinile Tellei. Ea încă nu era pe deplin pregătită să se gândească la el ca la Legend. Legend trebuia să fie mai bun decât adevărul. Vise perfecte şi idealizate şi speranţe cristaline, prea perfecte ca să existe în realitate. Iar ea l-ar fi putut descrie aşa atunci, dacă expresia goală care îi traversa chipul nu ar fi fost mai tăioasă decât dezamăgirea.

— Vrei să-i dai cărţile lui Jacks?

— Îmi pare rău, spuse Tella. Ea apucă pachetul mai strâns, dar Dante nu făcu nicio mişcare să i-l ia, deşi un muşchi de pe maxilar îi tresări, iar monturile i se albiseră ca şi când s-ar fi luptat cu toată fiinţa împotriva impulsului.

— Este vorba despre mama ta, nu-i aşa? întrebă el.

— Credeam că pot să renunţ la ea, dar este mama mea. Vreau să o întreb atât de multe şi, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, nu pot să nu o iubesc. Vocea Tellei se sparse. Nu-ţi pot permite să o distrugi împreună cu Sorţile.

Expresia lui se despărţi, ca şi când ar fi fost sfâşiată în două, o mască cu două feţe, formată din regret şi hotărâre.

— Dacă aş putea să o eliberez pe mama ta, aş face-o. Dar singurul mod de a elibera pe cineva dintr-o carte fără să rupi blestemul este să îi iei locul.

— Nu îţi cer să o eliberezi, spuse Tella. Îţi cer să pleci înainte să ajungă Jacks. Ea se împinse în pieptul lui Dante, dar el era îndărătnic. Nu se mişca. Panica ei escaladă şi îl împinse din nou. Însă el nu riposta şi nu fugea. Nu se temea. Era ceva mult mai rău. El spera să-l aleagă. Nu pleca şi nu lua cărţile deoarece voia să i le dea ea.

Şi poate că îşi imagină că ar fi putut să-l învingă pe Jacks în luptă, dacă ar fi venit. În orice caz, Tella tot îşi

pierdea mama sau pe Dante.

Asta dacă nu îi salva pe amândoi.

La început, ideea îi păru şubredă, dar, ca toate gândurile, cu cât o contemplă mai mult, cu atât deveni mai puternică. În tot acest timp, se gândea că Jacks era singurul care o putea elibera pe mama ei, dar Tella putea să-i ia locul. Caspar menţionase cum se făcea în timpul piesei. Tot ce trebuia să facă era să-şi scrie cu sânge numele pe o carte. Prin vene încă-i curgea sângele lui Dante şi al lui Julian, pe care îl folosiseră ca să o vindece; dacă sângele ei de muritoare nu era de ajuns, acela trebuia să fie.

Înainte, nu i se păruse o opţiune. Cea mai mare frică a Tellei era să fie închisă, dar poate că dragostea era o entitate din altă lume, ca Moartea. Şi, de vreme ce Tella se deschisese acum posibilităţii Iubirii, nu ar fi încetat să o urmeze, şi părea mult mai puternică decât Moartea.

În trecut, subestimase Iubirea. Îşi imaginase romantismul ca fiind un tip mai puternic de dorinţă – dar acest moment nu avea nicio legătură cu dorinţa şi totul avea de-a face cu faptul că îi păsa mai mult să îi salveze pe Dante şi pe mama ei decât să se salveze pe sine, ceea ce o făcea neînfricată aşa cum nu mai fusese.

Folosind inelul cu opal ascuţit al mamei, Tella îşi înţepă vârful degetului destul de tare încât să iasă sânge.

— Tella, ce faci? spuse Dante.

— Poţi să iei cărţile, dar promite-mi că pleci înainte să vină Jacks. Ea îşi lipi degetul însângerat de cartea care o întemniţa pe mama ei.

— Tella, repetă Dante. Ce faci?

— Sunt o eroină.

— Nu! Dante strigă cuvântul în clipa în care îşi dădu seama la ce se referea. Tella, nu o face; mama ta nu şi-ar dori să o faci.

El se întinse spre cartea mamei ei, dar era prea târziu. Numele Tellei era scris cu sânge.

— Deja am făcut-o, zise Tella.

Ea încercă atunci să zâmbească. În sfârşit, era eroina. O

costase totul.

Buzele îi tremurară şi lacrimi fierbinţi îi căzură din ochi.

— Tella. Dante îi rosti răguşit numele ca şi când şi el urma să plângă. Ştiu că nu vrei să mă crezi, dar nu am vrut să ţi se întâmple asta. Când am iniţiat jocul, ştiam că mama ta a ascuns cărţile, dar nu şi că este prinsă într-una dintre ele. El îşi lipi degetele de obrajii ei. Dar, cu cât îi şterse mai multe lacrimi, cu atât ea vărsă mai multe. Îmi pare rău. Te-am dezamăgit.

Tella se aplecă spre mâinile lui. Nu crezuse că Legend avea să fie cel care să se scuze, dar nu era vina lui. Asta era alegerea ei. Ar fi putut alege altceva, dacă ar fi vrut. Nu ştia cât dura ca vraja să îşi facă efectul, dar îşi imagina că urma să se întâmple curând. Şi, de vreme ce povestea ei nu ar fi avut un final cu adevărat fericit, ar fi putut măcar să încerce să trăiască un ultim moment bun înainte de sfârşit.

— Am minţit-o pe sora mea în legătură cu sărutul nostru, spuse Tella.

Dante îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Ştiu.

— Nu am terminat, îl mustră ea. Vreau să ştii de ce am minţit. Nu mi-a fost ruşine. I-am spus ce i-am spus ca să nu se îngrijoreze, deoarece cred că ştiam chiar şi atunci că aş putea avea…

Noaptea, lumea şi stelele care urmăreau de deasupra dispărură.

Apoi dispăru şi Tella.

40

Cei care îşi ridicaseră privirea spre cer, căutând încă indicii chiar dacă jocul tocmai fusese câştigat, probabil observaseră apariţia altor stele, care nu se mai arătaseră de secole deoarece trecuse atât de mult timp de când fuseseră făcute nişte sacrificii de o asemenea însemnătate.

Oamenii erau fiinţe egoiste. Stelele o văzuseră de nenumărate ori.

Dar în seara asta, când stelele priviră spre lume, văzură ceea ce păreau a fi fapte cu adevărat altruiste.

În primul rând din partea unei tinere femei.

„Tânără nesăbuită."

Păruse promiţătoare. Acum era inutilă. Hârtie.

Dar era interesant de urmărit răspunsul tânărului.

Stelele se apropiară. El era distras, permiţându-le să se mişte mai liber decât o făcuseră în ultimele câteva nopţi. Era o încântare să îl vadă suferind. Băiatul acesta, căruia niciodată nu părea să îi pese de altcineva în afară de propria persoană, tremura de furie. În mod încurajator, nu făcu un gest prea prostesc. Dante făcuse cu stelele o înţelegere pe care acestea doreau să o respecte. Nu le-ar fi fost de folos dacă era prins într-o carte sau mort.

Nu că ar fi crezut că s-ar fi sacrificat pentru ea. Oamenii nu erau atât de altruişti. Dar, bineînţeles, el nu era complet uman.

Ridică inelul care căzuse de pe degetul fetei când se transformase într-o carte. Piatra inelului ardea roşu şi violet, blestemat din nou, dar încă destul de ascuţit ca să-i străpungă pielea. Băiatul se tăie în palmă şi sângele curse la fel de roşu ca suferinţa şi groaza, şi plin de putere.

Stelele îl urmăriră cu un interes macabru când acoperi pachetul de cărţi cu magia din venele lui, cu mai multă magie decât ar fi trebuit să aibă un om. Apoi, rosti cuvintele vechi şi îngrozitoare pe care nu ar fi trebuit să le ştie, darămite să fie dispus să le rostească.

Sângele care acoperea cărţile se făcu negru, iar lumea se schimbă din nou.

41

Tella nu ar fi trebuit să poată să deschidă ochii. În urmă cu o clipă, nu reuşise să respire sau să se mişte sau să simtă ceva în afară de faptul că era captivă. Ea fusese nemişcată, lipsită de putere.

Dar acum simţea briza nopţii jucându-se cu buclele sale şi mâna caldă de pe spatele ei ţinând-o lipită de un corp şi mai cald – de corpul lui Legend.

El era acum Legend, nu Dante. Tella simţea asta în magia care pulsa din mâinile lui încălzite – mâini cu destulă putere încât să spintece lumea în două, dar blânde pe spatele ei, ridicând-o şi împiedicându-i trupul care îşi revenea să se prăbuşească la pământ. Ea nu ştia cât timp fusese prinsă în carte, dar efectele care îi luau viaţa încă zăboveau. Inima îi era în regulă, dar picioarele îi erau moi şi braţele fără vlagă. Abia se putea mişca.

Ea se concentră să clipească, fluturându-şi pleoapele cât vederea îi reveni încet şi se limpezi. Erau încă pe treptele din piatra lunii ale Templului Stelelor. Seara era neschimbată, ca şi când timpul nu s-ar fi scurs, deşi poate cerul era un pic mai luminos decât înainte, strălucind şi cu alte stele, dar Tella nu voia să se uite la stele. Voia să îl vadă pe el.

Expresia îi era atât de dură încât părea că ar fi furat o parte din întunericul nopţii. Ea voia să se întindă şi să-i netezească ridul adânc dintre ochi, să îi aline durerea de pe chip, dar nu avea putere să se mişte.

— Ce s-a întâmplat? şopti ea. De ce nu a funcţionat?

— A funcţionat. El o apucă mai strâns, lipind-o mai mult de pieptul său când îşi trecu mâinile în sus şi în jos pe spatele ei ca şi când s-ar fi asigurat că încă avea un trup. Te-am văzut dispărând şi apărând în locul mamei tale din carte.

— Dar atunci cum de sunt aici? Şi unde este mama mea? Privirea Tellei se îndreptă spre treptele strălucitoare şi statuile imobile despre care ar fi jurat că îi urmăreau cu

atenţie pe amândoi.

— Nu-ţi face griji. Ea este în siguranţă, spuse Legend. Vocea îi era joasă şi gâtuită, îndurerată ca şi când, pentru fiecare cuvânt pe care îl rostea, mai era unul pe care nu îl putea spune. Îmi imaginez că mama ta este în acelaşi loc în care era chiar înainte să fie transformată într-o carte; altfel, ar fi aici cu noi.

— Tot nu înţeleg, spuse Tella.

Mâinile de pe spatele ei se opriră.

— Ştiu că eşti dispusă să te sacrifici pentru ea, dar eu nu eram dispus să te sacrific.

El îşi luă o mână din jurul ei şi o rază de lună îi căzu pe palma bronzată, luminând o tăietură zimţată de pe mijloc.

— Am rupt blestemul cărţilor.

— Dar… Tella se opri, nesigură în legătură cu ce voia să protesteze. Ea fusese dispusă să sacrifice totul, se pregătise să rămână prinsă în carte ca să îi salveze pe el şi pe Paloma şi să împiedice Sorţile să se elibereze şi să domnească din nou peste Imperiu. Dar o parte foarte egoistă a ei fu atât de uşurată. Aparent, povestea sa ar fi putut avea cândva un sfârşit fericit, la urma urmei.

Tella ar fi putut să se aşeze pe trepte şi să plângă de uşurare şi neîncredere. Legend ar fi putut distruge cărţile şi să fi luat puterea tuturor Sorţilor. Ar fi putut să aibă tot ce şi-ar fi dorit. Dacă ar fi distrus Sorţile, punctul culminant al magiei nu i-ar fi fost limitat de perioada Caravalului. Ar fi avut puterea Sorţilor: abilitatea cărţii Aracle de a vedea viitorul; succesul Stăpânei Norocului; puterea Asasinului de a călători prin spaţiu şi timp; înţelepciunea Domniţei Prizoniere. Iar el alesese în schimb să o salveze pe Tella.

— Nu cred că ai făcut asta pentru mine. Ea îşi ridică privirea de la palma rănită a lui Legend spre chipul lui frumos. Cred că asta înseamnă că, până la urmă, tu eşti eroul.

Expresia lui se întunecă la cuvântul „erou”, ca şi când nu ar fi preferat să i se spună aşa, dar Tellei nu-i păsa. El era eroul ei.

Tella încă îşi mişca cu greu membrele, dar reuşi să-i cuprindă cu o mână ceafa lui Legend când primele dintre multe artificii explodară pe cer. Ea le auzi pocnind şi strălucind când se apropie şi-i aduse buzele pline spre ale ei. La început, buzele lui nu se mişcară. Teama că era ceva în neregulă, că poate el regreta ce făcuse, o sfâşie. Buzele ei se mişcară mai timid, pe cale să se retragă, când el îi sărută uşor colţul gurii.

Poate că se temuse la început să nu o rănească.

El fu imposibil de blând când o sărută din nou; abia îi mângâie talia când îşi mişcă lent buzele de-a lungul maxilarului ei, iar apoi pe gât atât de uşor încât era aproape dureros. Era sunetul delicat al muzicii, vuietul distant al valurilor oceanului; acolo, dar încă prea departe. Tella voia să anuleze distanţa. Ar fi trebuit să pară un nou început, dar, cumva, părea un sfârşit, ca şi când fiecare apăsare uşoară a buzelor lui ar fi fost un rămas-bun nerostit.

Mai multe artificii explodară deasupra – aurii, violete şi mai strălucitoare decât înainte.

Ea îl apucă mai strâns de ceafă, încercând să îl reţină în acest moment, dar el deja se retrăgea când o coborî spre trepte.

— Ce este în neregulă? întrebă Tella.

— Trebuie să plec. Privirea i se cutremură, buzele i se mişcară într-o linie severă, iar apoi îi lăsă trupul slăbit, abandonând-o pe treptele reci din piatra lunii. La revedere, Tella.

Ea îşi simţi stomacul gol. Dacă ar fi stat în picioare, picioarele ar fi putut să i se înmoaie.

El se îndepărta. O părăsea.

— Stai, unde pleci?

El continuă să coboare treptele.

Pentru o clipă, se temu că el nu avea să se întoarcă, dar fu mai rău că o făcuse. Ochii lui, atât de calzi mai devreme şi atât de plini de emoţie, nu mai străluceau, licăreau sau scânteiau. Erau maţi, negri şi se răceau cu fiecare clipă, ca artificiile care se stingeau deasupra.

— Trebuie să fiu în altă parte. Şi, indiferent de cum ar părea, tot nu sunt eroul din povestea ta.

Ceva se sparse în sinea Tellei. Poate că era inima ei, care se frânse când el se îndepărtă – ca şi când nu tocmai ar fi eliberat Sorţile şi ar fi condamnat toată lumea pentru ea.

42

Treptele de sub Tella erau reci, dar nici pe departe la fel de reci ca băiatul fără inimă care o lăsase acolo. Mai fusese părăsită de băieţi, dar niciodată nu o duruse atât de mult. Voia să se ridice şi să plece cu bărbia sus, ca şi când el ar fi contat la fel de puţin după cum părea că ea conta pentru băiat. Dar membrele Tellei parcă erau de hârtie – slabe, subţiri şi jalnice.

Un oftat teatral acoperi corul de artificii care tot mai pocneau deasupra. Apoi, Jacks urca scările, scuturând din cap din mers. Arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat elegant, iar apoi s-ar fi bătut. Jacheta mulată era acoperită cu broderie de spirale zdrenţuite aurii. Cămaşa crem ar fi putut arăta bine dacă dantela nu ar fi fost smulsă de la mâneci şi guler. Îi lipseau şi doi dintre nasturii de la gât.

— Ţi-am spus că este o idee rea să te închizi într-o carte.

— Cum de ştii ce s-a întâmplat? întrebă Tella.

— Sunt o Soartă. Ştiu ce se petrece.

Ea încercă să se împingă într-o poziţie mai demnă, dar membrele îi rămaseră ferm plantate pe piatra rece.

— Ştiai de la început că se va întâmpla asta?

— Era o posibilitate. Jacks continuă să urce lent. Dacă era dezamăgit că îl ratase pe Legend, vocea nu îl trăda. Chipul lui frumos părea de necitit, perfect indiferent, în afară de un mic rid dintre sprâncene. Nemulţumirea nu te prinde.

— Nu sunt nemulţumită. Sunt furioasă, spuse Tella. Jacks era ultima persoană căreia voia să i se destăinuie, dar având în vedere că era singurul de acolo şi că inima îi era deja deschisă, îi fu imposibil să nu vorbească. O parte din motivul pentru care m-am închis în carte a fost ca tu să nu îi iei puterile. Iar apoi, m-a lăsat pur şi simplu pe treptele astea.

— Chiar te aşteptai la mai mult din partea lui Legend?

Poate nu se aştepta se la mai mult de la Legend, dar îşi dorise mai mult de la Dante. Cum putea să o abandoneze

cineva care renunţase la tot ce făcuse? Şi de ce se deranjase să o sărute? Ar fi trebuit să o lase în clipa în care îl sărutase.

— Cu siguranţă eşti nemulţumită. Jacks strâmbă dezgustat din buze.

— Nu mă mai judeca. Aşa pare doar pentru că nu pot să mă mişc. Dacă aş putea, nu aş sta aici. Aş fi cu mama mea.

— Deci ştii unde este? spuse tărăgănat Jacks.

Tella se încruntă.

— Nu ai ceva mai bun de făcut? Nu ar trebui să fii plecat, să sărbătoreşti cu toate celelalte Sorţi pe care tocmai le-a eliberat Legend?

— Vezi cât de slăbită eşti după ce ai stat într-o carte câteva minute? Celelalte Sorţi au fost închise câteva secole. Poate că au ieşit din cărţi, dar va dura cel puţin câteva săptămâni înainte ca vreuna dintre ele, sau mama ta, să fie destul de puternice încât să deschidă ochii. Când se vor trezi, tot nu vor avea puteri depline din cauza lui Legend.

— Aşadar, atunci de ce nu pleci să plănuieşti cum să recuperezi restul de magie de la el?

— Cine spune că nu o fac? Când zâmbi, lui Jacks îi apărură gropiţele din obraji, cele adânci pe care le văzuse prima dată când îl întâlnise. Ea le ura acum la fel de mult ca atunci. Gropiţele trebuiau să fie fermecătoare şi blânde, dar ale lui păreau mereu o formă de atac.

Tella tot nu putea să-şi mişte mâinile sau picioarele, dar reuşi în schimb să se încrunte.

— Pleacă.

— Bine. Dar te iau cu mine. Cu o mişcare agilă, Jacks o ridică, braţele-i subţiri fiind mult mai puternice decât păreau.

— Ce faci? strigă Tella.

— Te duc la sora ta. Nu îţi risipi puţina energie împotrivindu-te.

Măcar de ar fi putut să i se împotrivească, dar nu avea puterea şi era atât de sătulă de luptă. Pierduse lupta pe treptele acelea, în momentul plecării lui Legend. Tot ce

voia acum era ca noaptea să se sfârşească şi soarele să apară din nou, ca atunci când şi-ar fi ridicat privirea spre cer să nu mai vadă toate stelele sângerii şi să se gândească la Legend. Singura victorie era că mama ei era liberă, dar până ce Tella nu ar fi văzut-o personal, tot i-ar fi simţit lipsa.

— Plângi? o întrebă Jacks.

— Să nu îndrăzneşti să mă critici.

El îşi încordă mâinile. O adiere rece o atinse pe Tella, o amintire din partea lui Jacks înainte ca inima să fi început să îi bată din nou.

— Dacă plângi din cauza lui Legend, nu o face. Nu merită. Dar dacă are legătură cu cărţile… Jacks îşi coborî privirea spre ea şi, pentru o clipă efemeră, toată indolenţa şi nepăsarea îi părăsiră chipul… Am făcut acelaşi lucru. Nu eşti om dacă nu plângi.

— Credeam că nu eşti om.

— Nu sunt. Dar a fost o vreme când eram. Din fericire, nu a durat prea mult, adăugă el, dar Tellei i se păru că auzi o urmă de regret.

Ea îşi întinse gâtul ca să se uite la el. Jacks îi întâlni privirea, iar Tella jură că a lui se îmblânzi cu o expresie asemănătoare îngrijorării, ochii albaştri-argintii uitându-se în jos, lacrimile fiind pe cale să cadă.

— De ce eşti atât de drăguţ? întrebă ea.

— Dacă tu crezi că sunt drăguţ, chiar trebuie să-ţi petreci timpul cu oameni mai buni.

— Nu, eşti drăguţ. Mă ţii atât de aproape şi îmi spui lucruri personale. Mă iubeşti acum?

El îi răspunse cu un râs batjocoritor.

— Chiar crezi legenda, nu-i aşa?

Tella îi rânji obraznic.

— Ţi-am făcut inima să bată. Asta mă face, practic, o Soartă.

— Nu, răspunse ferm Jacks, orice urmă de umor dispărând. Eşti încă foarte umană, iar eu nu te iubesc.

Mâinile i se răciră atât de mult încât ea aproape se aşteptă să o scape şi să plece la fel ca Legend. Dar, dintr-

un oarecare motiv, Jacks continuă să o ţină strâns. Braţele îi rămaseră în jurul ei în timp ce o purtă în trăsura zburătoare, în care erau perne crem dantelate cu margini albastre ce se asortau cu draperiile care flancau geamurile ovale. Ea se întrebă dacă era trăsura în care se întâlniseră prima dată, acelaşi vagon mic din care o ameninţase să o arunce doar ca să vadă ce s-ar fi întâmplat. Gândul o făcu să înlemnească oarecum. Chiar dacă era blând cu ea, era departe de a fi bun sau de-a o face să se simtă în siguranţă.

— Tocmai ţi-ai amintit cât de mult nu mă placi? o întrebă el.

— Nu uit niciodată. Mă gândeam la prima dată când te-am întâlnit. Ştiai cine sunt?

— Nu.

— Aşadar, eşti la fel de fermecător cu toată lumea pe care o întâlneşti?

Încet, el o mângâie pe braţ; degetele nu îi erau la fel de îngheţate ca înainte de a începe să-i bată inima, dar tot erau reci la atingere.

— Când aveam puteri depline, puteam să fac cele mai rele lucruri. Puteam să spun cuvinte mult mai rele decât cele din trăsură, iar oamenii tot voiau să-şi trădeze mama sau iubita ca să-mi facă pe plac. Deşi acele puteri au dispărut, faptul că sunt moştenitorul unui tron are un efect asemănător. Ochii care îi întâlniră pe ai ei erau de culoarea gheţii şi la fel de calmi pe cât erau lipsiţi de regret. Nimeni nu mă place, Donatella, dar oamenii fac orice le spun. Uneori, singura mea formă de distracţie este să văd cât de mult pot forţa lucrurile înainte să tresară cineva.

— Chiar nu ai deloc sentimente, nu-i aşa?

— Simt.

— Dar nu ca oamenii?

— Nu. Durează mult mai mult pentru mine să simt ceva, iar când o fac, este infinit mai puternic. Jacks îşi luă mâna de pe braţul ei, dar, pentru o clipă scurtă, Tella îi simţi degetele dure ca metalul.

Când trăsura ateriză la palat, aerul era plin de fumul sărbătorii. Jacks nici măcar nu o întrebă dacă putea să-şi mişte membrele. El îi luă din nou corpul apatic şi o purtă din staţie în timp ce un ultim artificiu albastru strălucitor explodă deasupra, căzând într-o strălucire de safir peste fiecare centimetru al palatului împodobit al lui Elantine.

Ochii lui Jacks licăriră argintiu în lumină, cu ceva un pic prea inuman ca să fie tristeţe, şi totuşi, acela era singurul cuvânt la care se gândi Tella.

— De ce nu urmăreşti artificiile cu împărăteasa? întrebă ea.

— Nu ai aflat? Copilul ei dispărut s-a întors, iar Elantine l-a recunoscut oficial, ceea ce înseamnă că nu mai sunt moştenitor.

Tella nu îl compătimea. Domnia lui Jacks ar fi fost o pacoste pentru tot Imperiul Meridian. Şi totuşi, situaţia îi stârni un sentiment de nelinişte. Când Elantine vorbise despre copilul ei pierdut în acea seară, nu păruse o mamă reunită cu odrasla ei, ceea ce o făcu pe Tella să creadă că noul moştenitor al lui Elantine era un impostor, un pretendent care exista doar ca să-l împiedice pe Jacks să ia tronul.

Pe Tella ar fi trebuit să o impresioneze că împărăteasa făcuse ceea ce trebuia ca să-şi protejeze imperiul de Jacks, dar ceva nu părea în regulă.

— Să nu leşini, spuse Jacks. Aş prefera să nu înfrunt furia surorii tale.

— Nu leşin, minţi Tella. Şi, apropo de sora mea, tot nu mi-ai spus ce făcea cu tine în trăsură acum două seri.

— Mă săruta cu pasiune.

Tella se înecă.

Colţurile gurii lui Jacks tresăriră.

— Să nu mori acum. Am glumit. I-ai spus surorii tale că am găsit-o pe mama voastră, aşa că a vrut să o ajut să găsească pe cineva.

Explicaţia era mult mai bună, dar tot tulburătoare.

— Pe cine căuta?

— Nu pe băiatul cu care stă acum. Jacks se roti încet în

direcţia grădinii din piatră.

Aerul era mai cald, ca şi când acest colţ din curtea palatului nu ar fi fost atins de ceva malefic. Totuşi, statuile păreau mai îndurerate decât ultima dată când le văzuse Tella. Toate tresăreau şi se retrăgeau mai mult decât înainte, ca şi când ar fi ştiut că Legend tocmai eliberase Sorţile din nou în lume – aceleaşi Sorţi care transformaseră în urmă cu multă vreme grădina plină de servitori umani în statui nemişcate, deoarece îşi doreau decoraţiuni mai naturale.

Tella tremură în braţele lui Jacks.

Aparent, Scarlett nu observa răul. Ea şi Julian stăteau îmbrăţişaţi pe o bancă în mijlocul statuilor, părând din nou glorios de îndrăgostiţi. Tella jură că fluturi nocturni se zbenguiau în jurul capetelor lor.

Cel puţin o soră găsise fericirea în acea noapte.

— Aţi reuşit să vă împăcaţi? mormăi Tella.

Scarlett şi Julian se îndreptară brusc. Apoi, Scarlett se ridică de pe bancă, zburând spre Jacks şi silueta moleşită a Tellei.

— Ce i-ai făcut surorii mele? Mănuşile albe dantelate ale lui Scarlett se făcură foarte negre când arătă spre Soartă.

Poate că ar fi făcut mai mult decât să arate cu degetul dacă Julian nu şi-ar fi înfăşurat un braţ în jurul taliei ei. El era costumat în Haos, îmbrăcat cu o armură grea şi o pereche de mănuşi cu ţepi care îl făceau să pară pregătit să înceapă lupta. Dar Tella văzu adevărata frică dincolo de trăsăturile lui dure. Spre deosebire de Scarlett, el probabil ştiuse că Jacks era Prinţul Inimilor. Iar dacă Julian era cu adevărat fratele lui Legend, cu siguranţă se întrebase de ce Soarta era încă în viaţă.

Jacks oftă.

— Nimeni din familia asta nu spune „mulţumesc”?

— De fiecare dată când te văd, sora mea este rănită, spuse Scarlett.

— Nu de fiecare dată.

Jacks zâmbi când îşi îndreptă repede privirea de la Julian la Scarlett. Tella nu ştia ce spunea Jacks în şoaptă,

dar orice ar fi fost, o făcu pe Scarlett să tacă.

— Şi asta chiar nu s-a întâmplat din vina mea, continuă Jacks. Sora ta a câştigat jocul. Dar a epuizat-o. S-a prăbuşit în Districtul Templului, iar Legend, nefiind un gentilom, a lăsat-o acolo.

— L-ai întâlnit pe Legend? întrebă Scarlett, curioasă şi neîncrezătoare. Tonul ei se potrivea cu expresia sfâşiată de pe chipul lui Julian, ca şi când şi el ar fi fost surprins şi neliniştit. Ori de câte ori Scarlett era într-o cameră, se uita mereu la ea, dar acum o privea pe Tella ca şi când s-ar fi temut de ce urma să spună.

— Eu…

Tellei i se îngroşă brusc limba, iar braţele lui Jacks deveniră imediat încordate. Probabil acesta era motivul pentru care se prefăcuse atât de îngrijorat; tot voia să afle identitatea lui Legend ca să-şi recupereze pe deplin puterile, să poată face mai mult decât să ucidă cu un sărut. Dar chiar dacă Tella fusese dispusă să-i împărtăşească secretul lui Legend, greutatea limbii ei şi magia care o apăsa pe gât o făcură să se simtă incapabilă să i-o dezvăluie, indiferent cât ar fi încercat.

— Nu-mi amintesc prea multe, se eschivă Tella şi apoi aruncă o privire spre Julian. După ce am câştigat jocul, Legend a plecat.

În ochii lui Julian licări uşurarea.

Scarlett deveni mai bănuitoare.

Jacks inspiră adânc, pieptul mişcându-i-se încet în sus şi în jos pe spatele Tellei.

— Cred că este timpul să plec. Trebuie să o găsesc pe mama ta.

— Nu! spuse Tella.

Scarlett înţepeni.

Jacks ridică din sprâncene.

— După toate astea, nu vrei să o vezi?

— Bineînţeles că vreau să o văd. Nu vreau să o atingi tu.

— Îmi voi pune mănuşi, spuse Jacks. Apoi, mai încet la urechea Tellei: Oamenii ştiu că nu este niciodată o idee bună să faci o înţelegere cu o Soartă, dar o fac oricum,

deoarece ne respectăm mereu cuvântul. Ţi-am spus că, dacă vei câştiga jocul, te voi reuni cu mama ta şi asta voi face.

Jacks o lăsă cu atenţie pe Tella în braţele întinse şi reci ale unui statui.

Pentru o clipă ea simţi un impuls pervers de a-i mulţumi, dar el era ultima fiinţă căreia i-ar fi mulţumit vreodată.

— Tot te urăsc, spuse ea.

— Probabil că este mai bine aşa.

Paşii lui nu scoaseră niciun sunet când ieşi din grădină. Imediat ce el dispăru, Scarlett o luă pe Tella din îmbrăţişarea rigidă a statuii.

Picioarele Tellei încă păreau moi, dar reuşi să stea pe ele cât timp Scarlett îşi ţinu un braţ în jurul ei. Ea se rezemă de moliciunea surorii ei. Aerul din grădină rămase cald, dar se strecura frigul. Gheaţa se forma pe statuile deznădăjduite, iar fluturii de noapte dispăruseră.

— Ne putem întoarce la palat? mormăi Tella.

— Bineînţeles, spuse Scarlett.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Julian.

Scarlett scutură scurt din cap, iar ei îşi spuseră ceva în şoaptă. Julian o sărută pe obraz, iar apoi se întoarse din nou spre Tella. Ceva asemănător compasiunii îi umplu ochii căprui.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu îi menţionase numele, dar Tella ştia că vorbea despre Legend. Când o persoană face parte din jocul lui, îl poate transforma în centrul lumii sale. Dar când jocul se termină, *mereu* pleacă şi nu se uită niciodată înapoi.

Tella simţea că Julian încerca să fie folositor, dar cumva mai înrăutăţea un pic situaţia.

— Nu contează, spuse ea. Mă bucur doar că jocul s-a terminat.

Julian îşi atinse ceafa. Tella se temu că el urma să spună altceva, ceva mai greu de ignorat fără o afişare a emoţiei, dar îşi imagină că era mai nerăbdător să îşi găsească fratele decât să continue o conversaţie cu ea. Julian ştia că lucrurile nu decurseseră conform planului din momentul în

care ea apăruse în braţele lui Jacks.

Fără să mai spună ceva, el părăsi grădina şi dispăru în noapte.

După ce plecă, Scarlett se întoarse din nou spre Tella cu ochii plini de întrebări. Tella nu ştia dacă sora ei voia să o întrebe despre mama lor, despre joc sau ce făcuse de ajunsese atât de slăbită.

Tot ce ştia Tella era că nu voia să se certe sau să o contrazică sau să vadă vreo dezamăgire pe chipul surorii ei. Scarlett merita răspunsuri, dar Tella nu era pregătită să-şi spună toată povestea. Nu-şi dorea decât să fie alinată şi să aibă cineva grijă de ea până la răsărit.

Scarlett o ţinu cu înverşunare.

— Sunt pregătită să ascult, dacă vrei să vorbeşti.

— Aş prefera să uit. Tella se rezemă de sora ei. Ea nu voia să spună nimic, dar imediat ce începu să vorbească, spuse şi restul. Am făcut o greşeală, Scar. Niciodată nu am vrut să mă îndrăgostesc de cineva, dar cred că m-am îndrăgostit de Legend.

ZIUA LUI ELANTINE

43

Era cea mai liniştită Zi a lui Elantine pe care o văzuse vreodată Imperiul Meridian. După o săptămână de constelaţii aprinse şi pregătiri, toată celebrarea zilei de naştere a împărătesei fusese anulată din cauza stării proaste de sănătate a lui Elantine. Poporul fusese informat despre boala ei în acea dimineaţă şi toată Valenda avea o stare de spirit întunecată. Nici soarele nu strălucea la fel de mult; părea mulţumit să se ascundă în spatele norilor. Doar un colţ se vedea, trimiţând o rază de lumină în camera în care Donatella Dragna stătea cu sora ei, Scarlett.

În ceea ce o privea, sora mai mică a familiei Dragna – simţea că intrase într-o lume în care visele şi coşmarurile se ciocniseră.

Ea o visase de atât de multe ori pe mama ei. De obicei erau coşmaruri în care o abandona din nou pe Tella. Dar, ocazional, Tella visa că mama se întorcea. Se întâmpla mereu la fel. Tella dormea şi visa, iar apoi mama ei o trezea cu un sărut blând pe frunte. Ea deschidea ochii, apoi îi cuprindea gâtul mamei cu braţele şi era învăluită de o bucurie de nedescris.

Semăna mereu cu impulsul de a plânge, combinat cu nevoia de a râde; genul de fericire aproape dureroasă. Aceasta îi apăsa pieptul Tellei, îngreunându-i respiraţia şi vorbitul. Şi ar fi trebuit să fie şi mai puternică, acum că mama ei se întorsese.

Paloma stătea pe patul lui Scarlett, la fel de liniştită ca o domnişoară sortită primejdiei, cu obrajii palizi, părul negru şi buze nefireşti de roşii. Tella încercă să nu îşi facă griji în privinţa culorilor exagerate ale buzelor şi pielii mamei ei, amintindu-şi că mulţi ani fusese o pictură pe o carte, nu o femeie.

Mama ei era acum liberă, şi datorită Tellei. Doar această victorie ar fi trebuit să-i dea Tellei aripi să zboare prin cameră, pe fereastră şi prin curtea din sticlă de dedesubt.

Dar ideea unor aripi o făcea pe Tella să se gândească la perechea de aripi tatuate pe un spate frumos care, apoi, invocă gândurile la singura persoană la care nu trebuia să se gândească. *Legend.*

Venele i se încălziră la gândul numelui său.

Nu ştia unde plecase după ce o lăsase pe treptele din faţa Templului Stelelor şi nu voia să se întrebe. Nu voia să-şi amintească fiecare întâlnire cu el, fiecare cuvânt pe care i-l spusese, fiecare privire pe care i-o aruncase sau fiecare sărut al lor. Toate amintirile o dureau în spatele ochilor, în plămâni şi în gâtul care i se strângea incomod de câte ori îşi amintea de ultimele lor momente împreună.

I se părea o slăbiciune să se tot gândească la el. Tella ştia că nu ar fi trebuit să simtă nimic pentru a-l alunga din gândurile ei după tot ce trăiseră împreună. Iar Tella nu îşi dorise niciodată să nu aibă sentimente, dar nici să se lase consumată de ele.

Singura cale de a nu se mai gândi la el era să se concentreze asupra mamei sale, care era acolo şi care, în cele din urmă, s-ar fi trezit.

Tella încă era uluită că Jacks îşi ţinuse promisiunea şi i-o returnase pe Paloma. Poate că el era îndrăgostit de Tella la urma urmei. Ea *era* singura şi adevărata lui dragoste. Deşi Tella îşi imagina că a fi obiectul afecţiunii unei Sorţi era un lucru periculos, dar nu Sorţile erau acum grija ei. Jacks spusese clar că Sorţile ar fi avut nevoie de mai mult timp decât mama ei ca să se trezească.

Tella şterse fruntea Palomei cu o cârpă rece, nu că asta ar fi contat. Mama ei nu avea febră, dar Tella se simţea mai bine dacă făcea ceva.

— Pare că nu a îmbătrânit deloc de când a plecat, spuse Scarlett. Nu este natural.

— Sunt destul de sigură că întemniţarea într-o carte nu este deloc naturală, spuse Tella.

Asta o făcu să se încrunte şi mai mult.

Imediat ce ajunseseră la palat noaptea trecută, Tella adormise în patul surorii ei. Ea se trezise când Jacks se întorsese cu mama ei, care era inconştientă. El nu

menţionase unde o găsise, dar lăsase să se înţeleagă faptul că fusese închisă într-o carte şi că Tella făcuse un mare sacrificiu ca să o salveze.

Tella sperase că avea să fie una dintre acele ocazii în care sora ei ar fi ales să ignore subiectul mamei lor, dar era cam dificil să ignore pe cineva care zăcea în cameră şi care părea blestemată. Scarlett o chestionase neîncetat pe Tella, până când mărturisise totul.

Scarlett nu gestionase bine majoritatea informaţiilor, mai ales partea în care Tella luase locul mamei în carte. După ce o implorase pe Tella să nu mai rişte niciodată aşa ceva, Scarlett îşi îndreptase mânia spre mama lor; nu se putea uita la Paloma fără să se încrunte.

Tella nu putea să-şi condamne sora. Dincolo de toată furia, Tella simţea că Scarlett nutrea destulă vinovăţie pentru că nu fusese conştientă de prea multe dintre lucrurile care se petrecuseră în timpul Caravalului, şi că jocul era foarte real de data asta. Deşi Scarlett nu era vinovată de nimic. Şi, în mod surprinzător, Tella nu reuşea să regrete nimic din ce făcuse. Deşi îşi dorea să nu se fi îndrăgostit de Legend, lucru pe care din fericire sora ei nu îl menţionase.

Tella era curioasă să afle dacă Julian îi spusese lui Scarlett că Dante era Legend, de vreme ce identitatea lui părea să fie singurul lucru despre care Tella era incapabilă să vorbească. Scarlett îi împărtăşise Tellei că ea îi dădea lui Julian încă o şansă. Sensibilă la sentimentele actuale ale Tellei pentru Legend şi Caraval, Scarlett nu intrase în prea multe detalii. Dar Tella îşi imagina că sora ei nu l-ar fi iertat pe Julian dacă nu i-ar fi dăruit mai mult decât câteva priviri şi săruturi înăbuşitoare, ceea ce o făcea pe Tella să presupună că sora ei era mai conştientă de adevărata identitate a lui Legend decât lăsase să se înţeleagă seara trecută.

— Ce ar fi să jucăm un joc, îi sugeră Tella. Ai un pachet de cărţi obişnuite? Ea deschise sertarul noptierei de lângă patul lui Scarlett.

— Nu o face! Scarlett sări în sus.

Dacă nu ar fi reacţionat atât de puternic, Tella poate că ar fi închis sertarul fără să se uite prea bine. Dar în clipa în care Scarlett strigă, interesul Tellei spori.

În sertar, era o carte, un obiect elegant din piele roşie, din care ieşea o scrisoare la fel de elegantă.

— Ce este asta? Tella luă biletul din carte. Îi era adresat lui Scarlett. Tella nu recunoscu adresa expeditorului, dar cunoştea numele de deasupra: Contele Nicholas d'Arcy.

Tella rămase pe loc, fără cuvinte, deoarece nu credea că strigatul era o idee bună.

Scarlett era îmbujorată toată.

— Pot să-ţi explic.

— Credeam că îi mai dai lui Julian o şansă.

— Îi dau. Dar îi dau încă o şansă şi lui Nicholas.

— Nicholas? Acum îi spui pe nume fostului tău logodnic? Tella spera cu disperare că sora ei glumea, răzbunându-se pe ea pentru toate secretele pe care le păstrase. Deşi, dacă toate acestea erau adevărate, privirile încordate pe care i le aruncaseră Scarlett şi Jacks în grădină aveau acum mai mult sens. Este persoana pe care i-ai cerut lui Jacks să te ajute să o găseşti?

— Jacks ţi-a spus că i-am cerut ajutorul? Scarlett păru surprinsă, ca şi când chiar ar fi avut încredere în Prinţul Inimilor.

— Te-am văzut coborând din aceeaşi trăsură cu el acum două seri, spuse Tella.

Scarlett îşi duse mâinile la obraji, acoperindu-şi roşeaţa tot mai intensă.

— L-am găsit după ce mi-ai spus că a reuşit să o localizeze pe mama noastră. L-am căutat singură pe Nicholas, dar fără succes. Şi faptul că am apelat la ajutorul lui Jacks mi-a oferit o scuză să îl întreb despre intenţiile lui cu tine. Nu că ar fi fost sincer.

— Nu cred că vreunul dintre noi poate critica pe cineva pentru lipsa sincerităţii, izbucni Tella.

— Voiam să-ţi spun despre Nicholas, dar aşteptam momentul potrivit. Scarlett aruncă o privire la mama lor, un memento tăcut că Scarlett nu era singura care avea

secrete. Nu ţi-aş fi ascuns asta, dar ştiu că nu ţi-a plăcut niciodată de el.

— Tot nu-mi place. Este o greşeală să vă scrieţi.

— Nu-ţi face griji, spuse Scarlett. Nu plănuiesc să mă mărit cu el, dar aş aprecia dacă nu i-ai zice lui Julian. Cred că un pic de rivalitate i-ar prinde bine.

— Deci despre asta este vorba? Tella era uluită. Vrei o competiţie între conte şi Julian?

— Nu i-aş spune aşa, zise Scarlett. Nu plănuiesc să le dau sarcini de împlinit. Dar cum pot să aflu cu adevărat că Julian este potrivit pentru mine, dacă nu am cu cine să-l compar? Credeam că vei fi mândră de mine. Tu eşti cea care şi-a dorit mereu să iau singură decizii. Scarlett zâmbi la fel de şiret ca o pisică ce tocmai învăţase să se furişeze afară dintr-o casă şi să exploreze lumea de dincolo.

Tella crezuse dintotdeauna că sora ei o subestimase – dar poate că ea era cea care o subestimase pe Scarlett.

Tella tot nu îl plăcea pe conte. Chiar dacă nu mai avea încredere în ce îi arătase cartea Aracle, avea un sentiment îngrozitor când venea vorba de Contele Nicholas d'Arcy. Scrisorile lui îi păruseră mereu un pic prea perfecte. El era definiţia gentilomului; nimeni nu era atât de lustruit în viaţa reală. Ori era îngrozitor de monoton, ori era un escroc. Şi totuşi, în ciuda rezervelor ei, Tella era mândră de sora ei că făcuse o alegere atât de îndrăzneaţă.

— Scarlett, eu…

Se auziră clopotele. Sunetul prelung, profund şi trist al clopotelor răsună prin palat.

Tella se cutremură la sunetul tragic, uitând imediat ce spunea când clopotele continuară să se tânguiască. Acestea nu marcau ora. Erau clopote de doliu, jelind un cântec al pierderii.

În pat, mama Tellei se agită. Ea nu se trezi din somnul blestemat, dar clopotele în mod clar o deranjaseră. Între bătăile sumbre, Tella auzi agitaţie pe hol. Paşi grăbiţi. Voci care discutau. Mai multe suspine nestăpânite. Iar ea îşi dădu seama.

Împărăteasa Elantine murise.

Tella o întâlnise pe împărăteasă doar de două ori, dar simţi un val surprinzător de emoţie la gândul morţii ei, la corpul moleşit şi ochii care se închideau pentru totdeauna.

Scarlett poate că nu era atât de sigură sau poate că nu ştia. Ea se ridică de pe scaun şi deschise uşa tocmai când o servitoare trecu grăbită.

— Ce este cu toată agitaţia asta?

— Maiestatea Sa a murit, confirmă servitoarea. Se spune că noul moştenitor – copilul ei pierdut – îşi face acum prima apariţie din turnul de aur. Toată lumea iese în curtea de sticlă ca să vadă. Probabil că poţi să vezi turnul de la fereastră.

Servitoarea fugi, iar Tella traversă camera ca să dea la o parte draperiile celei mai mari ferestre. Lumina intră în cameră, densă ca mierea şi strălucitoare. Soarele îşi făcuse loc în sfârşit printre nori şi părea să se revanşeze pentru lucrul de mântuială pe care îl făcuse în acea după-amiază. Cu sunetele de jale ale clopotelor care încă băteau, părea greşit să strălucească atât de puternic, radiind peste toată curtea care, într-adevăr, se umplea cu oameni.

— Nu pot să cred că împărăteasa este moartă, spuse Scarlett.

— Ţi-ar fi plăcut de ea, şopti Tella. Te îmbrăţişa aşa cum mi-am dorit mereu să o fi făcut bunica noastră Anna.

— Bunica te-a îmbrăţişat?

— O dată, spuse Tella. Crede-mă, nu ai pierdut nimic.

Tella nu plânsese când bunica Anna murise. Deşi femeia îşi dăduse silinţa să o crească, Tella nu simţise niciodată afecţiune faţă de ea. Dar îi plăcuse de împărăteasă. Ele se cunoscuseră superficial, dar Elantine transformase blestemul Tellei; dacă drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată, mama ei ar fi putut să rămână prinsă într-o carte.

Tella îşi întinse gâtul când se uită dincolo de curtea de sticlă, spre turnul de aur. De la toate ferestrele şi balcoanele deschise, servitoarele şi servitorii aruncau petale negre de flori peste lumea adunată dedesubt.

Tributul macabru era chiar mai trist decât clopotele.

Doar dintr-un singur balcon nu cădeau flori. În schimb, de la această terasă fluturau steaguri albastre cu blazonul alb al Imperiului Meridian. În mijloc, stătea o singură siluetă.

Tellei i se ridicară toate firele de păr de pe trup atunci când îl zări.

Tella nu îi vedea clar chipul, dar îi vedea jobenul. Înalt, negru şi inconfundabil, era al lui Legend.

Ticălosul.

Tella ştia că Legend era plin de secrete, dar acesta era unul la care nici măcar nu se gândise. Se dădea drept copilul pierdut al lui Elantine. De aceea o lăsase pe trepte tocmai când începuse focul de artificii; plecase ca să se vadă cu împărăteasa. Deşi Tella îşi imagina că oricum ar fi părăsit-o.

Era atât de nepotrivit, dar Tella nu reuşi să-şi reprime râsetul care bolborosea în ea. Crezuse că era cheia întregului joc. Dar, bineînţeles, Legend nu juca doar un joc. El nu venise în Valenda doar ca să distrugă Sorţile şi să le ia puterile, ci alesese oraşul ca tablă de joc pentru a putea revendica tronul.

Epilog

În basme, vârsta de şaisprezece ani era mereu cea la care fetele ori aflau că aveau puteri magice, că erau cu adevărat prinţese deghizate, ori că erau blestemate şi aveau nevoie de un prinţ frumos care să le ajute să rupă farmecul întunecat. Tella nu ştia ce o aştepta în cel de-al şaptesprezecelea an, dar ar fi fost mai spectaculos decât oricare dintre acele lucruri.

Cu toată tristeţea Zilei lui Elantine, aproape uitase de propria zi de naştere. Totuşi, se trezise ca prin magie la miezul nopţii, chiar în primul moment al zilei sale.

Inima îi era încă grea, dar hotărâse că faptul că trăia o făcea mai puternică.

Cu două nopţi în urmă, când îi luase locul mamei în acea carte, Tella se temuse că acela era adevăratul ei sfârşit. Dar era prea tânără pentru finaluri. Aventurile ei abia începeau, mai grozave decât promisiunile şi mai strălucitoare decât constelaţiile. Până la sfârşitul lor, Tella avea să fie cea legendară.

Legend urma să regrete că o părăsise pe trepte fără măcar să-şi ia rămas-bun.

Sau poate că deja regreta…

Tella se ridică tăcută în pat. Camera era întunecată, plină de noapte şi umbre, şi totuşi, Tella văzu darul la fel de clar ca şi când ar fi fost zi. Un singur trandafir roşu cu o tulpină perfect albă stătea pe masa de lângă patul ei. Dedesubt, un plic argintiu reuşi să strălucească deoarece, bineînţeles, tot ce avea legătură cu Legend sclipea în întuneric.

Tella luă cartea de vizită şi se ridică din pat, îndreptându-se către fereastră.

Încă era supărată pe el şi avea de gând să-l facă să regrete că plecase de lângă ea, dar părea că inima ei uitase. Aceasta se poticni şi sări greoi o bătaie când deschise biletul pe care i-l lăsase.

Avea mirosul lui, de cerneală, secrete şi magie

nelegiuită. Scrisul îi era gros, cu rânduri negre. Cât citi, refuză să zâmbească, dar ceva asemănător speranţei începu să răsară în inima ei.

Donatella,

Cred că este ziua ta și că am lăsat niște treburi neterminate. Ți-am rămas dator cu un premiu pentru câștigarea Caravalului. Caută-mă când vrei să-l primești.

Voi aștepta.

– Legend

GLOSAR DE SORŢI ŞI TERMENI

CĂRŢILE DESTINULUI: o metodă de ghicit viitorul. Cărţile Destinului conţin treizeci şi două de cărţi, care înfăţişează o curte cu şaisprezece nemuritori, opt palate şi opt obiecte.

SORŢILE: conform legendelor, Sorţile înfăţişate în Cărţile Destinului au fost cândva fiinţe magice, fizice. Se presupune că au domnit peste un sfert de lume în urmă cu câteva secole, când au dispărut misterios.

SORŢILE IMPORTANTE
Regele Ucis
Regina Nemuritoare
Prinţul Inimilor
Fecioara Morţii
Steaua Căzută
Stăpâna Norocului
Asasinul
Otrăvitorul

SORŢILE DE RANG INFERIOR
Nebunul
Domniţa Prizonieră
Preoteasa, Preoteasa
Slujitoarele
Mireasa Necăsătorită
Haosul
Fecioara Însărcinată
Apothic

OBIECTELE SORTITE
Coroana Spartă
Rochia Maiestăţii Sale

Cartea Goală
Tronul Însângerat
Aracle
Harta Întregului
Fructul Nemuşcat
Cheia Visului

LOCURI SORTITE
Turnul Pierdut
Livada Fanteziei
Menajeria
Biblioteca Nemuritoare
Castelul Miezului Nopţii
Imaginarium
Piaţa Dispărută
Focul Nemuritor

MONEDELE FĂRĂ NOROC: monede cu abilitatea magică de a urmări locaţia unei persoane. Când Sorţile domneau încă pe pământ, în cazul în care una dintre ele făcea o fixaţie pentru un om, îi strecura o monedă fără noroc în pungă sau în buzunar astfel încât să îl poată urmări oriunde s-ar fi dus. Monedele erau considerate de rău augur.

ALCARA: oraşul antic de unde domneau Sorţile, cunoscut acum ca oraşul capitală din Imperiul Meridian, Valenda.

MULŢUMIRI

Am fost avertizată că va fi dificil să scriu o a doua carte, dar mi s-a părut aproape imposibil să scriu volumul *Legendar.* Nu aş fi reuşit singură. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru minuni, rugăciunile ascultate şi oamenii minunaţi care m-au ajutat cu această poveste.

Le sunt atât de recunoscătoare celor din familia mea: mamei şi tatălui meu, fratelui, surorii şi cumnatului meu. Când am început să scriu, nu mi-am dat seama ce călătorie va fi pentru noi toţi. Cartea de faţă a fost o parte foarte dificilă a aventurii şi nu sunt sigură cum aş fi reuşit fără dragostea voastră, fără încurajările neîncetate şi toate ocaziile în care m-aţi ascultat când am plâns. Am cea mai bună familie şi vă iubesc pe toţi atât de mult.

Sarah Barley, eşti cu adevărat zâna cărţilor. Mulţumesc pentru că ţi-ai presărat magia peste această poveste; m-ai ajutat să fac din *Legendar* o carte mai bună decât una pe care aş fi scris-o singură. Îţi mulţumesc pentru răbdarea pe care ai avut-o când ţi-am trimis manuscris după manuscris, pentru entuziasmul şi dragostea ta pentru aceste surori şi această serie şi pentru că înţelegi atât de bine Caravalul. Au fost câteva momente când chiar m-am îndepărtat şi mă bucur că mi-ai fost alături ca să mă ajuţi să revin.

Jenny Bent, eşti minunată. Aş putea umple aceste pagini cu o listă cu toate motivele pentru care sunt recunoscătoare să te am ca agent. Îţi mulţumesc pentru că nu ai renunţat la mine, mai ales în clipele în care am renunţat eu.

Ida Olson, nu voi înceta niciodată să-ţi fiu recunoscătoare pentru felul în care ai intervenit ca o eroină să mă ajuţi să salvez cartea.

Echipei extraordinare de la Flatiron Books: nu mi-aş putea dori un cămin mai bun pentru această serie. Mulţumesc foarte mult tuturor celor care au lucrat la

carte, cu mulţumiri speciale lui Amy Einhorn şi lui Bob Miller – sunt atât de recunoscătoare să vă am ca editori.

Minunatei echipe de la Macmillan Audio îi mulţumesc enorm pentru entuziasmul nesfârşit şi pentru că a inclus *Legendar* pe lista lor. Rebeccăi Soler, povestitoarei incredibile a cărţii mele audio, îi sunt atât de recunoscătoare şi pentru cum a animat *Caraval* şi *Legendar,* prin modul de a povesti.

Alte mulţumiri speciale Patriciei Cave. Dacă vei renunţa vreodată la publicitate, voi plânge. Mulţumesc pentru că ai fost prima care l-a iubit pe Jacks şi pentru toate cuvintele tale înţelepte.

Erin Fitzsimmons, te-ai depăşit cu această copertă. Mulţumesc atât de mult pentru că ţi-ai adus magia asupra cărţii.

Apropo de magie, îţi mulţumesc, Kate Howard, şi le mulţumesc şi tuturor oamenilor minunaţi de la Hodder and Stoughton, pentru că oferiţi acestei serii o casă cu adevărat fantastică în Regatul Unit. Îţi mulţumesc foarte mult, Molly Ker Hawo, pentru că ai găsit casa aceasta şi pentru că ai fost un sprijin extraordinar.

Mă simt incredibil de binecuvântată pentru toţi editorii mei străini minunaţi; vă mulţumesc tuturor pentru că aţi pus cărţile *Caraval* şi *Legendar* în mâinile cititorilor din toată lumea.

Mulţumiri imense tuturor prietenilor mei minunaţi! Stacey Lee, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit din creativitatea ta când a mea a secat, pentru planurile nesfârşite, ideile geniale şi pentru că eşti prietena de care am avut nevoie. Amanda Roelofs, îţi mulţumesc pentru că ai fost mereu prima mea cititoare şi că îmi eşti încă prietenă, în ciuda tuturor încurcăturilor pe care ţi le-am creat; această poveste este mai fericită datorită ţie. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc lui Liz Briggs şi lui Abigail Wen, pentru că aţi citit şi m-aţi ajutat cu generozitate cu primele manuscrise (cititorilor, s-ar putea să vreţi şi voi să îi mulţumiţi lui Liz – datorită ei în carte sunt mai multe săruturi). Katie Nelson şi Roshani Chokshi,

vă mulţumesc pentru telefoanele atât de necesare şi pentru că aţi lăsat totul ca să citiţi primele părţi ale acestei cărţi când nu am fost sigură că duc povestea în direcţia corectă. Kerri Maniscalco, Julie Dao şi Julie Eshbaugh – vă mulţumesc pentru discuţiile-maraton la telefon, încurajări şi comoara care este prietenia voastră. Tuturor autorilor şi scriitorilor locali minunaţi şi susţinători, Jessica, Shannon, Val, Jenny, Kristin, Adrienne, Rose şi Joanna – sunt atât de recunoscătoare pentru cinele pe care le-am luat împreună şi să vă numesc prietenii mei.

Vreau să mulţumesc şi tuturor cititorilor minunaţi ai acestei serii! Inima mea este atât de plină de dragostea şi sprijinul vostru. Vă mulţumesc pentru entuziasmul, emoţia, comentariile şi imaginile voastre şi pentru că aţi ales această carte.

O inimă de protejat. O datorie de plătit. Un joc de câștigat.

„Am vrut să scriu o carte plină de întrebări la care nu este ușor de răspuns. Am vrut să spun o poveste despre personaje deopotrivă fragile și indestructibile. Am vrut confruntări între curaj și frică, între încredere și îndoială. Am vrut o avalanșă de emoții ce curge lent, înduioșătoare și palpitantă, cu sentimente care se amestecă precum vopselele. Deci, pregătiți-vă, prieteni!"

STEPHANIE GARBER

„Impresionantă, originală, minunată."

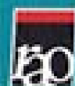
USA Today

„Un tur de forță al imaginației. Teme ca dragostea, trădarea și prețul dorinței se împletesc ca vrăjile Caravalului, iar săruturile senzuale ale lui Dante le vor da fiori cititorilor la fel de mult ca Tellei."

Kirkus Reviews

„*Legendar* te duce într-o cursă caleidoscopică, plină de imagini amețitoare, incredibil de magică și cu atât de multe răsturnări, încât te întrebi ce urmează cu fiecare pagină. Este puțin amețitor, puțin fermecător și absolut memorabil."

Goodreads Reviews

ISBN: 978-606-006-168-7
9 786060 061687
www.raobooks.com